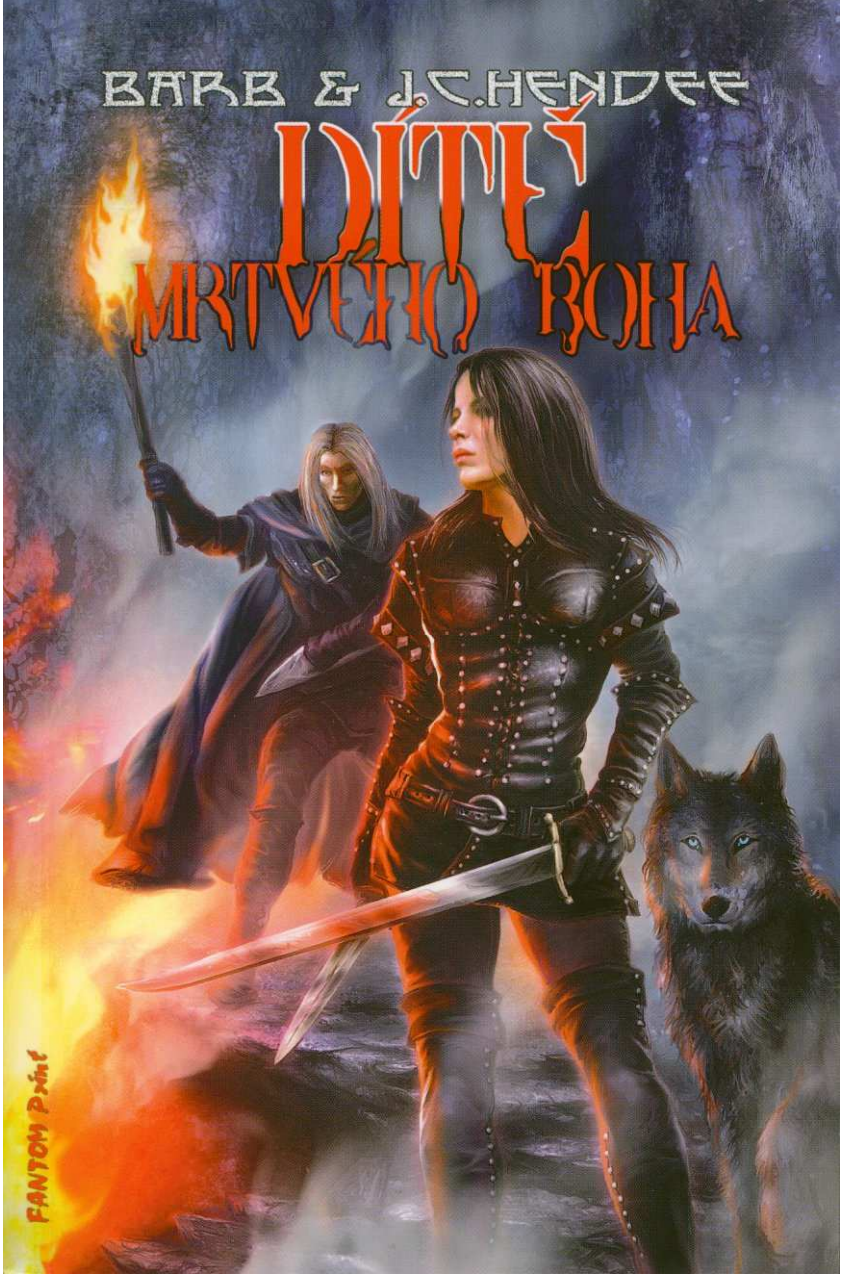
BARB & J.C.HENDEE
DÍTĚ
MRTVÉHO BOHA
FANTOM Print

Chap oběhl Magieru a pokusil se napadnout elfku ze strany.

Během několika okamžiků zranila elfka Leesila a srazila k zemi Magieru. Leesil zaváhal, protože mu do pravého oka prýštila krev. Magiera se k němu nedostane včas.

Chapa bolela hlava, ale chňapl ženě raději po nohách, než aby po ní skočil. Buď uskočí, nebo po něm sekne, ale neměl na vybranou a musel zabránit tomu, aby se dostala k jeho společníkům.

Leesil se na elfku pokusil zaútočit, ale ta v otočce uskočila. Otočil hlavu a zdálo se, že ji ztratil z dohledu, protože měl oko zalité krví. Žena pronikla jeho obranou a bodla dýkou vzhůru.

Chap jí vrazil hlavou do levé nohy.

BARB & J. C. HENDEE

DÍTĚ MRTVÉHO BOHA

FANTOM Print
2009

Copyright © 2008 Barb and J. C. Hendee
Translation © Kateřina Niklová
Cover © Jan Patrik Krásný
ISBN 80-7398-035-1

Pro J. P., naši spřízněnou duši

Inward Bay – Vnitřní záliv
Outward Bay – Vnější záliv
The Blade Range – Pohoří břitu
The Bowl Lands – Údolí
The Elven Territories – Elfská teritoria
The Pock Peaks – Kráterové vrchy
The Unclaimed Coast – Svobodné pobřeží
The Warlands – Bojiště
Vudran Bay – Vudranský záliv
Vudrask River – řeka Vudrask
Ylladon City States – Ylladonské městské státy

Capital – hlavní město
City – velkoměsto
„Free“ City – svobodné velkoměsto
Town – město
Village/Hamlet – vesnice

Territorial Border – hranice teritoria
Provincial Border – hranice provincie
Major River – velká řeka
10 Legagues – 10 mil

THE ELVEN TERRITORIES
the Unclaimed Coast
YLLADON CITY STATES
the Blade Range
the Dock Peaks
the Everfen
DARMOUTH
VERITTE
SOLADRIAN
THE WARLANDS
STRAVINA
VODRAN
VODRAN POINT
CADESH
Vodros River
Judiciary
Chamber
REGOSH
PARROSH
DROEVINHA
Apothecary
BELASHI
the Bowl Lands
OUTARGA
CHARESBU
RELA
outward bay
outward point
OUTSHORE
Capital City
"Free" City
Town
Village/Hamlet
Territorial Border
Provincial Border
Major River
10 Leagues

1. KAPITOLA

Chane stál v zapadlé rokli v Pohoří koruny a kolem něj se k zemi snášel lehký sníh. Znenadání se nocí rozlehl Welstielův šílený výkřik.

„Už dost! Už jsem s tebou skončil! Vrať se zpátky, kam patříš. Najdi si jinou hračku… podvodníku!“

Chane zvedl oči k temnému nebi. Bouřková mračna odhalovala hvězdy jen na jednom místě.

Welstiel hleděl nenávistně vzhůru. Tmavé vlasy měl rozcuchané, takže skoro nebyly vidět bílé prameny na spáncích. Nakonec sklopil hlavu a pomatenýma očima se zadíval na stezku, která se kroutila podél stěny rokle. Chane pohlédl stejným směrem.

Asi v půlce srázu byla přímo do skály vytesaná osamělá budova. Po stezce se pohybovalo malé, blikající světýlko a z úzkých dveří vystoupila postava. Oblečená byla do tmavé kutny s kápí a světle modré kytlice. Zvedla pochodeň vysoko nad hlavu, aby uvítala dvě podobně oblečené postavy, které sestupovaly stezkou dolů. Všichni pak zmizeli uvnitř.

„Všechny je někam zavři,“ zašeptal Welstiel. „Nakrm se, pokud musíš, ale nechej je naživu… prozatím.“

Už příliš dlouho pil Chane pouze tekutinu z Welstielova životodárného poháru. V příslibu čerstvé krve odhodil zavazadla a rozběhl se ke stezce.

Za poslední zatáčkou spatřil tlumené světlo, které pronikalo ven spárou pod omšelými dveřmi. Zpomalil, připlížil se opatrně blíž a poslouchal.

Uvnitř slyšel víc než tři hlasy. Napřed slovům nerozuměl, ale pak si uvědomil, že hovoří stravinsky – znal z té řeči sotva dost na to, aby pochopil smysl jednoduchého rozhovoru. Záleželo jen na životě, který cítil uvnitř, proto položil ruku na studenou kliku a zbystřil smysly. Jedním plynulým pohybem kliku stiskl a rozrazil dveře. S rachotem narazily do stěny uvnitř.

Před úzkým krbem v malé místnosti stáli tři muži a jedna žena v tmavých hábitech a modrých kytlicích. Všichni na něj tupě zírali. Na dlouhé lavici nalevo seděla zkřehlá stařena, která si právě zouvala promáčené boty. Hleděli na něj, na jeho vysokou postavu, kaštanové vlasy pod kápí vlněného pláště, zpod jehož ušpiněného lemu vyčuhoval meč v pochvě. Očividně nebyl horal.

Aniž by jim Chane pohlédl do tváře, zaútočil na ně pěstmi.

Muž a žena padli k zemi dřív, než mohl kdokoli uniknout, a Chane se ocitl tváří v tvář starci. Nad hluboce zbrázděnou tváří mu trčely krátké chomáče šedobílých vlasů. Poslední ze stojící čtveřice vyrazil ke schodišti.

Chane schody ode dveří neviděl. Vrhl se za štíhlým mužem, chytil ho za háv mezi lopatkami a muž vykřikl.

„Pomoc! Lupiči!“

Chane se zapřel nohou o druhý schod a trhl.

Křehký mladík přelétl přes vstupní síň. Hlavou a rameny narazil do protější stěny, kde na dřevěných věšácích visely pláště a kabáty. Sklouzl dolů na lavici, zhroutil se na kamennou podlahu a zůstal nehybně ležet. Stařena, která na lavici seděla, zmizela.

Chane oběhl zeď, která oddělovala schodiště od zbytku místnosti.

V otevřených vstupních dveřích stál Welstiel a držel ženu pod krkem. Očima těkal po komnatě. Žena se dávila a zalykala, jak otevřenými ústy lapala po dechu. Tahala

Welstiela za ruku, ale on si toho ani nevšiml. S každým zasípáním slábla, až jí nakonec ruce ochable klesly k bokům.

Když zůstala Welstielovi viset bezvládně v ruce, pustil ji. Spadla a hlavou se ostře udeřila o kamennou podlahu. Chane se otočil zpátky ke starci.

Starý kněz, mnich, nebo co vlastně byl, ho sledoval s uchváceným zděšením a zvedl roztřesené prsty k ústům. Chane si uvědomil, na co stařec zírá. Otevřel ústa a odhalil ostré zuby a dlouhé špičáky.

Stařec ztuhl, vykulil oči a pach strachu v komnatě zesílil. Voněl tak krásně, že ho Chane skoro cítil na kůži.

„Zavři je někam," řekl Welstiel tiše.

Chane se zprudka otočil. „Já… ty… řekl jsi, že se můžu nakrmit!" zachroptěl.

„Pozdě. Byl jsi příliš pomalý," zašeptal Welstiel. „Promarnil jsi svoji šanci."

Chane udělal rychlý krok směrem k Welstielovi. Shora k nim dolehly hlasité kroky.

Na vrcholu schodiště se shromáždil dav lidí v tmavých kutnách a modrých kytlicích. Jeden mladík při pohledu na Chana ucouvl, zakopl a spadl na dvojici za sebou. Vstupní síní se rozlehlo zadunění, jak Welstiel zabouchl hlavní dveře.

„Dokonči to!" obořil se na Chana a nakopl zhroucenou stařenu.

Kopnutí ji zvedlo z podlahy. Přelétla přes místnost a přistála na tělech bezvládných společníků. Stařec ucouvl.

Chane pohlédl na schodiště. Nedokázal ani spočítat, kolik lidí se na jeho vrcholu shluklo. Vrhl se vpřed a dav se s vyděšeným křikem rozprchl. Chane vyběhl po schodech dřív, než se poslední člověk dostal z dosahu.

Chodbu v patře lemovaly staré dřevěné dveře, které se otvíraly do kamenných komůrek. Hnal vřískající postavy v kutnách před sebou, a přestože se snažily uniknout, nikdo ho

nenapadl. Smrtelný dobytek s ním odmítal bojovat o holý život a Chane byl s každým útokem záštiplnější a brutálnější. Smýkal s mnichy a vhazoval je do cel a jejich děs ho dohánělo téměř k šílenství.

Dokázal myslet jen na to, jak mu hrůzou provoněná krev stéká dolů hrdlem a naplňuje ho euforií. Netoužil jen utišit hlad, ale i užít si.

Slyšel za sebou Welstielovy kroky a praskání dřeva. Když zabouchl poslední dveře a odstrčil postavu, která se snažila vyběhnout z těch předchozích, třásl se divokou touhou.

Welstiel nesl v rukou silné odštěpky dřeva. Vrážel je do železných petlic na dveřích a opíral o kamenné veřeje. Uvěznění by k otevření dveří potřebovali obrovskou sílu. Welstiel přejížděl pohledem po dveřích na obou stranách chodby.

„Sedmnáct možností," zamumlal zamyšleně. „Přiměřené… když jsme si nemohli vybrat." Sklopil hlavu. „Dole je ještě pár lidí v bezvědomí. Odtáhni je sem a zavři."

Chane toužil zavrčet, ale neudělal to. Místo toho se protlačil kolem Welstiela ke schodům, aby splnil rozkaz.

Při druhé cestě dolů zůstali ve vstupní síni už jen dva lidé – stařena a mladík, kterého Chane odhodil stranou. Welstiel si klekl vedle muže a vybalil mosazný šálek.

„Ženu odnes," řekl. „Muže tu nech."

Welstiel odmítal pít krev a upřednostňoval koncentrovanou životní sílu, kterou získával tajnými naukami. Začal tiše odříkávat zaříkadlo.

Chane popadl ženu a odtáhl její bezvládné tělo po schodech nahoru.

Když se vrátil, Welstiel už byl hotový. Z mladého kněze zůstala jen vyschlá skořápka a miska byla plná tekutiny tak tmavě rudé, že v tlumeném světle z krbu vypadala skoro černá.

Ale Welstiel se nenapil. Nalil obsah misky do hnědé skleněné lahvičky a pevně ji zazátkoval.

„Zůstaň tady a nepleť se mi do cesty," řekl.

Welstiel zamířil ke schodům, ale hned na prvním se zastavil. Zachvěl se. Zvedl hlavu a dlouze se zadíval na tmavé kamenné schodiště, pak pokračoval v chůzi.

Odpor nedokázal potlačit Chanovu zvědavost. Přiblížil se a sledoval ho.

Welstiel se pomalu vlekl vzhůru, jako by na ramenou nesl břemeno, které s každým krokem těžklo. Zmizel v chodbě na vrcholu schodiště a zakrátko se ozvalo zaskřípání dveří a tupá rána.

Chanova podezřívavost sílila, cítil ale nutkání poslouchat Welstielovy rozkazy – alespoň prozatím. Rozhlédl se okolo.

V přední části budovy se nalevo od dveří táhla chodba. Na stejné straně se nacházelo i schodiště a stoupalo stejným směrem. U protější stěny stála stará lavice a na dřevěných věšácích visely tři pláště a kabát z dlouhosrsté kozinky. V zadní stěně pak byly mezi krbem a patou schodiště dveře vedoucí hlouběji do budovy.

Chane neměl na průzkum náladu, ale také tam nechtěl jen stát a čekat, proto zamířil k východu.

Chodba zahnula doleva, končila pravotočivou zatáčkou a otvírala se do velké místnosti. Na nejbližším stole stála lampa, která Chanovu hladem zostřenému zraku poskytovala dostatek světla.

Ze stropu visely svazky suchých lístků, květin a větviček. Pod nimi se pak na dřevěných stolech nacházely keramické a skleněné nádoby, válečky zašlé dlouhými lety používání, naleštěné mramorové paličky, nože a další nástroje. Ocitl se v dílně kněží.

Chane ucouvl zpět do chodby. Když se vrátil do vstupní síně, ozval se shora tlumený rachot.

Pohlédl na temné schodiště a přemýšlel, co asi Welstiel provádí. Zvědavě se vydal vzhůru a nahlédl přes nejvyšší schod. Uviděl řadu dveří v horní chodbě a zpoza jedněch se ozvalo pronikavé, zděšené vyjeknutí. Poté se rozhostilo ticho a Chane se připlížil blíž. Hustou, slanou krev ucítil dřív, než ji spatřil.

Rozmazané šmouhy se táhly od tmavé kaluže na vzdáleném konci chodby ke druhým dveřím vlevo. Chanova touha sílila, jak zíral na jednotlivé dveře a přemýšlel, v které cele asi Welstiel je.

Dřevěná vzpěra chyběla na druhých a třetích dveřích nalevo.

Třetí dveře se s trhnutím otevřely a ven vyšel Welstiel.

Neměl plášť, halenu ani meč. Opřel se rukou o veřeje, ústa měl pevně zavřená a dávil se. Ze stisknutých rtů mu unikala čerstvá krev, stékala dolů po bradě a kapala na holou hruď.

Welstiel se nakrmil, i když to Chanovi zakázal.

Welstielovy oči se obrátily v sloup, křišťálové duhovky zmizely a zůstala jen bělma. Zavrávoral, téměř se zhroutil, potom se otočil a zvedl něco z podlahy cely. Byl to mladý kněz. Welstiel ho odtáhl k prvním dveřím nalevo a kopnutím je rozrazil.

Mrtvý mladík měl rozsápané hrdlo a oči vytřeštěné šokem.

Welstiel vhodil mrtvolu dovnitř a zabouchl dveře, nevzepřel však kliku kusem dřeva. Odpotácel se stranou, až zády vrazil do dveří na opačné straně chodby. Z cely za nimi se ozvalo vylekané, tiché zafňukání.

Chane udělal krok vpřed, než ale mohl zasyčet na protest, zhroutil se Welstiel na zem.

Padl na všechny čtyři a odplazil se na konec chodby. Prohnul se v zádech a namáhavě zvracel. Nakonec z dávného zvyku vtáhl do mrtvých plic vzduch a převrátil se.

Welstiel se snažil zvratkům vyhnout, ale bylo tu příliš mnoho krve. Přistál přímo v ní, křečovitě se zmítal a krev stříkala kolem a rozlévala se po podlaze chodby. Nakonec se odplazil do vzdáleného kouta a opřel se o stěnu.

Chane nechápal, co se děje. Mysl měl příliš zastřenou vůní a pohledem na rudé potůčky krve, které tekly chodbou, jako by ho hledaly.

„Jeden… můj!“ zasípal. „Jeden by měl být můj!“

„Vypadni,“ zašeptal Welstiel, zvedl ruku a zakryl si tvář. Trhl sebou, když uviděl, jak mu po ruce stéká krev.

„Ne,“ odvětil Chane. „Už nebudu pít z tvého odporného šálku! Chci jednoho z nich… hned!“

Vrhl se ke dveřím naproti cele, do které Welstiel vhodil mrtvého kněze. Ale než se mohl dotknout kliky, Welstiel k němu přiskočil a sevřel Chanovo zápěstí v drtivém sevření.

„Řekl jsem *ne*,“ zavrčel Welstiel.

Chane se mu ohnal po hrdle.

Welstiel ucukl hlavou do strany jako had. Škubl za Chanovu paži, zkroutil mu ji za záda a zatáhl, až se ozvalo prasknutí.

„Jsi mrtvý teprve rok,“ zasyčel Welstiel, „a už jsi dvakrát vstal z mrtvých!“

Udeřil Chana pěstí do temene. Chane trhl hlavou dolů, až se udeřil bradou o hruď. Rána byla tak tvrdá, že se mu podlomila kolena a zatmělo před očima.

„A pořád odmítáš poslouchat,“ dodal Welstiel.

Chanovi se lebkou šířila bolest. Welstielovy tmavé nohy viděl rozostřeně. Navzdory zkroucené paži se vzepřel a zabořil zuby do silného plátna kalhot.

Ústa mu nenaplnila teplá krev a do krku mu nestekla slaná sladkost ani mravenčení života. Z Welstiela vytékala jen řídká, břitce chladná tekutina. Rychle pronikla Chanovi mezi zuby a na jazyku chutnala jako žluklý olej.

Chanovo rameno znovu prasklo, když mu Welstiel vytrhl zuby z rány a zvedl ho z podlahy. Divoce vykopl a snažil se postavit, ale Welstiel s ním smýkl o kamennou stěnu. V tu samou chvíli ho něco tvrdě zasáhlo do hrudi.

Narazil páteří do zdi a hrdlo se mu instinktivně stáhlo. Než však mohl sklouznout na zem, opět prolétl vzduchem.

Následoval druhý náraz a třetí, čtvrtý už ale jen slyšel, necítil ho. Stisk na hrdle a na zkroucené paži už skoro nevnímal, proto vykřikl, když ho Welstiel znenadání pustil.

Chane zažil okamžik beztíže, pak se řítil dolů temnotou. Tvrdě narazil na zem a ostré hrany kamení ho drásaly, jak se kutálel po podlaze. Když se konečně zastavil, chabě otočil hlavu.

Ležel ve vstupní síni poblíž paty schodiště. Po kamenných zdech se mihotalo světlo plamenů. Na vrcholu schodiště stál hlubší stín v zakrvácených botách.

„Zvířata musí poslouchat," zašeptal Welstiel, „pokud chtějí žrát… a dočkat se splnění svých přání."

Chanovi poklesla víčka. Něco v jeho nitru se úzkostně krčilo jako spoutané zvíře. Příliš dlouho se krmilo chrupavkami a kostmi a jeho pán se právě najedl čerstvého masa.

* * *

Chane otevřel oči, protože na tváři ucítil chladný vánek.

Po kamenném stropě nad ním tančilo světlo ohně. Převrátil se na bok a v místě, kde spočívala jeho hlava, našel ztuhlou kaluž vazké černé tekutiny. Dotkl se temene a trhl sebou.

Rozhlédl se po vstupní síni a pohled mu ulpěl na vyschlých ostatcích mladého kněze.

Jak dlouho byl v bezvědomí?

Oheň v krbu stále hořel, jako by někdo nedávno přiložil. Vedle plamenů stála plechová konvice, ze které se slabě kouřilo. A studený vánek…

Vstupní dveře byly pootevřené.

Chane se zadíval na tmavé schodiště. Shora se neozývaly žádné zvuky. Ticho přerušovalo jen praskání plamenů a svištění studeného větru, který pronikal dovnitř otevřenými dveřmi. Vyškrábal se na nohy.

Je mrtvý teprve rok, a už dvakrát vstal z mrtvých, to řekl Welstiel. Teprve před několika měsíci přišel Chane o hlavu a Welstiel ho nějak přivedl zpátky. Jediným důkazem toho, že k tomu vůbec došlo, byla jizva na Chanově hrdle – a navždy zničený hlas. Někteří mrtví by řekli, že měl vskutku štěstí.

A přesto se postavil zkušenému nemrtvému, který do sebe právě nasál život.

Navzdory přetrvávající nelibosti musel Chane přiznat, že se choval vskutku pošetile.

Zavrávoral, předklonil se a opřel se rukama o kolena. Levé rameno a loket ho pálily, jako by v nich měl zabodané jehly. A teď měl doopravdy hlad. Jeho mrtvé tělo zoufale toužilo po životní síle, aby se mohlo opravit.

Ale proč byly otevřené dveře?

Chane se k nim odpotácel a otevřel je dokořán. Ve tmě vířily sněhové vločky a někde nalevo slyšel sténání.

Welstiel klečel do půl pasu nahý v závěji. Z krvavých skvrn na pažích a na hrudi se mu kouřilo. Sklonil se, nabral do náruče sníh, hodil ho na sebe a zběsile se drhl. Dělal to znovu a znovu.

„Proč?“ zeptal se Chane.

Welstiel zvedl hlavu. Na loknách nad čelem mu ulpěly sněhové vločky. Když upřel pohled na Chana, tupou hrůzu v jeho očích nahradila překvapená opatrnost.

„Takže jsi vzhůru?“ zeptal se tiše a vstal. „A znovu se ti vrátil zdravý rozum… prozatím… Ale pořád jsi jen krok od zdivočení.“

„Co to plácáš?“ zachraptěl Chane, i když mu Welstielova narážka připadala povědomá.

Welstiel se přiblížil a Chane ztuhnul, neměl však na další souboj dost sil.

„Možná bych ti neměl pomoct dostat se k učencům,“ pokračoval Welstiel, ale hleděl do propasti, jako by tu byl sám. „Zrůda s rozumem…“

Chane zaváhal. Welstiel slíbil, že mu dá průvodní dopis, díky kterému by ho mezi sebe přijali učenci jedné z hlavních odnoží bratrstva za mořem – výměnou za Chanovu poslušnost na této výpravě.

„Zvíře,“ zašeptal Welstiel posměšně, „mezi učeným *dobytkem*.“

Poslední označení používal často i sám Chane, takže si Welstiel byl jeho přítomnosti dobře vědom, tón jeho hlasu ale varovně zbystřil Chanovy smysly. Chane ucouvl ke stezce, která se vinula dolů po strmém srázu rokliny, a připravil se vzít nohy na ramena.

„Vrať se dovnitř!“ poručil Welstiel.

Chane se zastavil.

Welstiel byl nehybný jako led, bledý sloup obklopený poletujícími sněhovými vločkami.

Chane toužil po hostině, která mu byla zapovězena. Doušek z Welstielova šálku mu možná dodal víc síly než krev, v jiných ohledech ho ale bolestivě neuspokojoval. Avšak stále na něj čekala vytoužená existence, noci strávené studiem historie a jazyků v cechu učenců. Zavřel oči a vybavil si Wynninu tvář. Mohl by dosáhnout svého cíle sám a už dál netrpět Welstielovo šílenství?

„Hned,“ obořil se na něj Welstiel. „Nebo zůstaň a shoř na slunci!“

Chane vzhlédl k nebi.

Na východě odhalila slabá zář černý obrys horského hřebenu. Kde by v téhle pustině našel úkryt? Ucouvl zpět do vstupní síně, Welstiel ho následoval a přibouchl dveře.

„Sedni si,“ rozkázal Welstiel. „Brzy tě budu potřebovat… abys je hlídal, dokud nepovstanou.“

Chane znovu pohlédl na tmavé schodiště a konečně pochopil.

Kdysi dávno viděl, jak se nemrtvý napil krve až k prasknutí, jen aby vše opět vyzvracel. Ve vzdálené Bele dřepěl v boční uličce, zatímco si jeho pán Toret vybral a zabil dva námořníky, kteří pak s následujícím západem slunce povstali jako nemrtví sluhové.

„Stvořil jsi další, jako jsme my?“ zeptal se Chane.

Welstiel zamířil do kouta v přední části síně, dřepl si a začal se přehrabovat v brašně.

Chane si vzpomněl na to, co tehdy Toret udělal, a pohlédl na Welstielova holá předloktí. Neviděl řezné rány, ze kterých by dal stvořením napít vlastní krve.

„Nepovstanou,“ zasyčel Chane. „Nedal jsi jim napít své krve.“

Welstiel znechuceně mlaskl. „Další pověry… dokonce i mezi námi.“

Nebylo to poprvé, co Welstiel vyvedl Chana z omylu, takže o jeho slovech nepochyboval. Ale pokud nebylo nutné napojit oběť vlastní krví, proč potom někdo vstal z mrtvých, a jiný ne?

Chane se v myšlenkách vrátil k malým celám v patře. Snažil se spočítat, kolik lidí do nich zavřeli.

„Kolik?“ zeptal se.

„To se dozvíme, až nastane noc," odvětil Welstiel a ujistil se, že okenice jsou dobře zavřené. „Vypil jsem krev deseti z nich."

Chane zíral. Toret proměnil najednou jen dva a naprosto ho to vysílilo.

„Ty jsi stvořil deset nemrtvých?" zeptal se Chane nevěřícně. „Tady v horách, kde se můžou nakrmit jen několika lidmi, které jsi nechal naživu?"

„Ne," odpověděl Welstiel. „Deset jsem jich vyzkoušel. Ještě z nich nejsou nemrtví."

Chane si všiml lahvičky z hnědého skla ve společníkově ruce.

„Ne všichni vstanou z mrtvých," řekl Welstiel. „S trochou štěstí se to podaří třetině z nich." Podal mu lahvičku. „Vypij půlku. Máš povinnosti a já tě potřebuji při síle."

Chane ucukl. Spoutané zvíře v jeho nitru se vzepřelo dalším zbytkům.

Byl uvězněný nejen sluncem venku, ale i tou trochou života tady uvnitř. Kde by se v zasněžených horách dostatečně nakrmil, aby došel až do civilizace? A také ho tu držela naděje do budoucna. To byl skutečný obojek kolem jeho krku – a Welstiel držel vodítko.

Chane vzal do ruky lahvičku.

* * *

Spáč uslyšel ve snu výkřik. Pak se k prvnímu hlasu přidal druhý a třetí, překřikovaly se a sílily. Spáč se zavrtěl a začal se probouzet.

Ve tmě se jen krátce zablesklo. Světlo zmizelo příliš rychle, až to vypadalo, jako by se odrazilo od něčeho obrovského a černého, co se svíjelo ve tmě.

Chane se probudil na kamenné podlaze vstupní síně a rychle se posadil. Ještě nikdy nesnil.

Z horního patra k němu doléhaly tiché steny a výkřiky a Chane s úlevou pochopil. Vydávali je probouzející se mrtví v celách, nezdály se mu. Záblesk ve tmě, pohyb…

Chane se otočil.

Pohasínající denní světlo vykreslilo na podlaze dlouhou čáru. Okenicemi pronikaly dovnitř poslední paprsky. V krbu stále hořel ohýnek, ale seschlé tělo mladého kněze zmizelo a po Welstielovi nebylo nikde ani stopy. Teprve v tu chvíli si Chane všiml tlumeného svitu nahoře v chodbě.

Steny a bolestivý křik ho táhly blíž. Pomalu se vydal nahoru po schodech. Na podlaze uviděl stát lucernu a v nejbližším rohu kousek za ní seděl na stoličce Welstiel.

„Šest," zašeptal Welstiel užasle. „Slyšíš je? Šest z deseti povstalo. Já doufal nanejvýš ve tři."

Chane ho sotva slyšel, ucítil totiž vůni krve na podlaze a znovu se v něm vzedmula hladová touha. Spárami pod dveřmi cel pronikalo do chodby vyděšené kňourání a odráželo se od kamenných zdí. Nebo se to Chanovi jen zdálo?

Druhé dveře nalevo se otřásly.

Někdo jimi zevnitř dvakrát zalomcoval, potom se dveře pohnuly, jak za ně někdo ze všech sil škubl. Ostré zaskřípání kovu o kámen vytrhlo Chana z morbidního uchvácení. Namísto kusů dřeva byly petlice dveří na levé straně zajištěny železnými tyčemi.

„Teď je budeš hlídat *ty*," řekl Welstiel. „Musím připravit další věci."

Chane pochopil. „Ty jsi je tady hlídal celý den? Jak… jak to, že jsi neusnul?"

Welstiel ho ignoroval. O zeď za jeho stoličkou stály opřené další železné tyče.

„Plánuješ vypít krev všem… a uvěznit je tady?“ zeptal se Chane.

Welstiel zavrtěl hlavou, aniž by odtrhl oči od otřásajících se dveří. „Ty železné tyče jsou tu proto, že jedna na dveřích nebude stačit.“

Chane na Welstiela zmateně zíral. Copak přišel během noční hostiny o rozum? Bylo mu pití krve tak odporné, že se z toho dočista pomátl? V celách napravo byli stále uvězněni živí mniši – měli utišit hlad Welstielových stvoření. Pokud věděl, že se nestvůry z cel stejně dostanou, proč podpíral dveře? A proč své sluhy vůbec uvěznil?

Vypadalo to, jako by Welstiel četl Chanovi myšlenky, protože odpověděl: „Abych jim dal naději, že se jim podaří osvobodit a nakrmit se… A až přijdou o rozum a jejich zoufalství zesílí, připravím je i o naději, takže jim zůstane jen hlad.“

Welstiel se vydal dolů po schodech a Chane za ním tupě zíral.

„Nevypusť je,“ varoval ho Welstiel tiše, když se dole pod schody zastavil. „A kdybys náhodou někoho z nich zahlédl prasklinou ve dveřích… nedívej se mu do očí. Mohl bys v nich spatřit sám sebe.“

Chane ucouvl do kouta, posadil se na stoličku a v ruce pevně sevřel jednu ze železných tyčí.

Nemohl se rozhodnout, kdo je šílenější.

Noví nemrtví v celách, nebo Welstiel?

* * *

Welstiel si vzal brašnu a zamířil do chodby u předních dveří. Přečkal den beze spánku – bez návštěvy patrona ze snů. Ale bez pomoci už další den nezvládne.

Otevřel několik dveří, ale našel jen skladiště, která neposkytovala dostatečné soukromí. Chodba se otvírala do velké komnaty s řadou dlouhých, hrubých stolů a lavic – byla to společná jídelna – a on neztrácel čas jejím průzkumem.

Welstiel otevřel brašnu, sáhl dovnitř a vytáhl kouli z mrazového skla. Uvnitř se třepotaly tři zářící jiskry. Při dotyku se koule jasně rozsvítila. Znovu sáhl dovnitř, vyňal železný podstavec s kruhem na vrcholu a kouli do něj usadil. Potom brašnu roztáhl ještě víc.

Uplynuly už dlouhé roky od chvíle, kdy naposledy požil drogu. Odstrčil stranou knihy, kovové hůlky, ocelový kruh i skříňku se šálkem, ze kterého pil. Na dně přejel prsty po měkké látce, která ukrývala něco pevného. Vytáhl z brašny předmět zabalený v indigové plsti.

Welstiel plsť rozbalil, odhalil úzkou krabičku potaženou černou kůží a nadzvedl víko. Uvnitř leželo na plstěné vycpávce šest skleněných ampulí se stříbrnými uzávěry. Pět bylo prázdných, jen šestá obsahovala kalnou tekutinu připomínající řídký fialový inkoust.

Každá ampule představovala dvě dávky a jedna dávka dokázala potlačit spánek nanejvýš na několik dní. Potřeboval mnohem víc – kolik jen dokáže vyrobit. Plánoval, že dnes v noci prozkoumá klášter a vyhledá přísady, které byly k výrobě drogy potřeba. Doufal, že je tajná enkláva kněží-léčitelů bude mít k dispozici.

Už měl dost toho být pouhou loutkou – měl až po krk snového patrona.

Od této chvíle bude sloužit jen sám sobě a nijak se netoužil ve snu znovu setkat s černými smyčkami. Odšrouboval uzávěr poslední plné ampule a vypil půlku hořkého obsahu páchnoucího po sladké rybině.

Welstiel se ušklíbl a litoval, že nemá po ruce čaj, kterým by odpornou chuť spláchl. Zašrouboval víčko ampule a vrátil ji

zpět na místo. Potom krabičku s lektvarem zavřel, zabalil a vrátil zpět na dno brašny.

Zaslíbený artefakt z dávných dob, po kterém tolik toužil, byl ukrytý ve zmrzlém zámku střeženém prastarými – upíry. Až ho získá, už nikdy nebude muset pít krev smrtelníků. To mu alespoň řekl snový patron.

Kdysi věřil, že když ovládne Magieru, svoji nevlastní sestru dhampira, dostane se k pokladu. Její chování však bylo čím dál nevypočitatelnější. Jedna věc, kterou mu snový patron řekl, mu ale připadala pravdivá.

Sestra mrtvého tě povede.

Přestože se jeho patron choval často vyhýbavě až zrádně, těmto slovům Welstiel věřil. Ve snu zámek se šesti věžemi několikrát navštívil a viděl, že na schodech u velkých železných dveří někdo čeká. Věděl, že Magieru potřebuje. Potřeboval, aby mu našla cestu a dostala ho dovnitř, nebo se aspoň jako lovkyně mrtvých postavila starým strážcům. Ale pokud ji Welstiel zcela neovládal a nemohl věřit ani patronovi, bude potřebovat víc, aby si zajistil úspěch.

Potřeboval nohsledy – tupé, surové, bez slabiny v podobě smrtelnosti – kteří by mu v příštích dnech sloužili.

Potřeboval divé nemrtvé.

* * *

V půlce třetí noci začal Chane přicházet o rozum. Vytí a lomoz v celách v něm probouzely falešný hlad, který sotva dokázal potlačit. A přestože se pokoušel ponořit do vzpomínek na Wynn a do představ o životě daleko odsud, nefungovalo to.

Ozvalo se praskání dřeva, Chane se bleskurychle probral a pospíšil si k prvním dveřím vlevo.

Roh dveří nad petlicí se zkroutil dovnitř. V otvoru se objevily bledé prsty s vytrhanými, popraskanými nehty. Byly umazané od čerstvé i zaschlé černé krve. Chane praštil do šmátrajících kloubů železnou tyčí.

Za dveřmi se ozvalo rozzuřené vrčení a potřísněné prsty ucukly. Dveře se zaduněním zapadly zpět do kamenných veřejí a Chane vzpříčil petlici druhým kusem železa.

Zakryl si uši, aby umlčel jekot, steny a škrábání na dveře. Ustoupil chodbou dozadu – tak daleko, jak jen mohl, aniž by z horního patra utekl.

Lovit… pít krev… Do myšlenek mu pronikla vidina požehnané, prýštící krve.

Pohled mu zalétl k opačné straně chodby, kde dveře byly vzpříčené pouze dřevem.

Jak dlouho nechá Welstiel děti trpět hlady, než je nakrmí? Co když tu pro ně nebude dost jídla? Co když nezůstane nic pro malý šálek, ze kterého pili Welstiel s Chanem? Odvrátil se ode dveří a zrak mu padl na šestou celu vpravo. Dveře zůstaly po Welstielově útoku pootevřené.

Chane se přišoural blíž a nahlédl dovnitř, i když lucerna, kterou nechal u stoličky, poskytovala málo světla i jeho ostrému nočnímu vidění. Starý plátěný povlak polštáře na prostém lůžku hyzdila tmavá skvrna sražené, zaschlé krve. Jinak v místnosti nenašel nic, co by odvedlo jeho pozornost od muk, která zažíval. Byly tu jen omšelá skříňka s inkousty a oválný koberec z vybledlých kusů látek. A malý noční stolek…

Chane upřel pohled na knihu, která na něm ležela. Vešel dovnitř a vzal ji do ruky.

Okraje stránek byly roztřepené od častého používání a v silném koženém obalu cítil hluboké rýhy. Byla to stará kniha, ale zachovalá. K čemu bylo poustevníkům tak pečlivě svázané dílo? Chane ucouvl do chodby, kde bylo lepší světlo.

Zlaté písmo na deskách bylo skoro smazané, ale on přesto rozeznal titul napsaný starou stravinštinou.

„*Pastýřská cesta*,“ zašeptal Chane a zběžně knihu prolistoval.

Byl to svazek poezie a veršů. Zadíval se do prázdné cely a přemýšlel o jejím obyvateli. Proč by někdo žijící v tak strohých podmínkách toužil po básních?

Chanovi náhle zacukalo v rameni a v krku.

Zamířil zpět ke stoličce, šel podél cel živých a vyhýbal se očím nemrtvých. Když se ale s knihou v ruce posadil zpět do kouta, nedokázal přestat hledět na tiché dveře vpravo, jejichž petlice byly vzpříčené jen dřevem. V koutku mysli mu začala hlodat neurčitá myšlenka.

Vzbuzovala v něm strach, který tak docela nechápal.

Mrštil knihou do chodby. Sklouzla po podlaze a zastavila se až na sražené krvi.

V první z cel se ozvalo hlasité zavřísknutí. Chane vyskočil na nohy a popadl další železnou tyč. Slyšel praskání dřeva, po kterém následovalo vzteklé vrčení, ale dveře se tentokrát ani nepohnuly. Uvnitř cely se něco dělo.

Jeden hlas – ženský – ječel hlasitěji než ostatní. Umlčelo ho hladové vytí třetí osoby. Žena vyrazila bolestivé vyjeknutí, které doprovázelo trhání látky a zvířecí vrčení. Hlas se jí zlomil, vzlykala a dávila se. Potom se ozvalo mokré trhání.

Chane zíral na dveře a nedokázal se pohnout.

* * *

Jak noci ubíhaly, rvačky v celách utichaly, ale pátou noc je Chane už skoro nevnímal.

Po schodech vystoupal nahoru Welstiel.

Na sobě měl černé kalhoty a zašedlou bílou košili a v rukou nesl měchy s vodou a malé pytle, které slabě voněly po starém chlebu. Přistoupil k prvním dveřím napravo, otevřel je a hodil měch a jídlo dovnitř. Než se mohl kdokoli v cele pohnout nebo promluvit, znovu dveře přibouchl a vrátil závoru zpět na místo. Celý proces ještě dvakrát zopakoval.

Kolikrát už to udělal?

„Musíme je udržet naživu," prohlásil Welstiel jakoby mimochodem a ukázal bradou na schody.

Chanova noční hlídka skončila, a tak odešel po schodech dolů.

Za každého úsvitu si ve vstupní síni všiml něčeho podivného. Nebylo to nic zvláštního, ale pokaždé šlo o něco jiného. Jednou našel u krbu Welstielovu brašnu. Z otvoru nahoře vyčuhovaly podivné tmavé tyče, ale Chane byl příliš vyčerpaný, než aby to u něj vyvolalo zvědavost. Později si všiml staré plechové konvice u krbu, nikde ale neviděl šálek a ve vzduchu necítil vůni uvařeného čaje.

Čtvrtou noc vypadala komnata uklizeněji, ale voněla po rozdrcených bylinách – a po rybině a něčem sladkém, co Chane nedokázal identifikovat.

Tu noc ležela Welstielova brašna na lavici a vedle ní stála malá lahvička. Byla tu i kůží potažená krabička, delší a užší než ta z ořechového dřeva, která obsahovala mosazný šálek, ze kterého pili.

Chane krabici ještě nikdy neviděl.

Cestou ho několikrát napadlo, co s sebou asi Welstiel nese. Věděl jen o mosazném šálku a o prstenu „nicoty", který dokázal ukrýt jeho i každého, koho se dotkl, před těmi, kdo cítí nemrtvé.

Chane se připlížil blíž. Dřepl si a ucítil, že se kolem krabičky vznáší sladká rybí vůně. Vzal do ruky lahvičku a ta

páchla stejně, jen silněji. Vrátil lahvičku zpět na místo a natáhl se po klopě brašny.

Nahoře v chodbě se někdo pohnul.

Ztuhl s rukou nad brašnou, pohlédl ke schodům a zbystřil sluch. Welstiel se zavrtěl na stoličce v patře. Chane zaťal ruku v pěst a nechal ji klesnout.

Když slyšel on Welstiela, šílený nemrtvý může stejně dobře slyšet jeho.

S pachem rybiny se mísila vůně bylin, které cítil tehdy v dílně.

Co tady dole Welstiel celou noc dělal?

Chane pomalu vstal. Vykročil, ale každou chvíli se zastavil a poslouchal, jestli nad sebou neuslyší pohyb. Nakonec zabočil za druhý roh a vstoupil do dílny. Pronikavě tu voněly byliny. Proplétal se mezi stoly a visícími svazečky suchých rostlin a hledal cokoli, co by sem nepatřilo.

Na jednom ze stolů našel nepořádek.

Mezi noži, paličkami a útržky voskovaného papíru ležela plechová miska, která byla uvnitř zčernalá, jako by se v ní něco vařilo. Potom uviděl sušené květiny. Naklonil se blíž a spatřil zbytky barvy – světle žlutou, která však ve středu tmavla do fialové. Zvedl křehký suchý okvětný plátek a opatrně k němu přičichl. Ucítil sladkou rybinu a rychle ucukl, protože květ poznal.

Byl to dyvjàka svonchek, belaskijsky „kančí zvonec“. Říkalo se mu tak podle tvaru žlutých květů a pověry, že jen divočáci a nejodvážnější zvířata ho dokáží pozřít. Měl také jiné lidové názvy jako nadcházející soumrak, dech noční můry nebo černá zhouba.

Jinými slovy to byl jed. Když se živí nadechli jeho vůně příliš zhluboka, trávil a mátl mysl.

Chane se otočil dokola a rozhlédl se.

K čemu byl Vznešenému mrtvému jed?

Co tady Welstiel prováděl?

2. KAPITOLA

„Magiero, podívej,“ řekl Sgäile a ukázal za ni. „Vaše loď připlouvá.“

Magiera se postavila vedle něj na konec mola a zastínila si rukou oči před ostrým sluncem.

„Ta velká?“ zeptala se.

Sgäile přikývl a dál sledoval loď. „Ano.“

I z dálky to vypadalo, jako by plavidlo se žlutohnědým trupem doslova klouzalo po vlnách, jak mířilo k přístavišti v elfském městě Ghoivne Ajhâjhe – což znamenalo „přední část hlubiny“.

Loď plula podivně vysoko, jako by letěla z vrcholku jedné vlny na druhý. Její plachty se třpytily jako bílý satén na zimním slunci – alespoň by tedy měla být zima. Tady na severním pobřeží Elfských teritorií se spíše zdálo, jako by už bylo jaro.

Vánek od moře strhl Magieře do očí loknu černých vlasů. Odhodila ji stranou a upřeně se zadívala na podivné plavidlo, které mělo ji a její společníky odnést pryč. Loď byla dlouhá, její protáhlá štíhlá příď připomínala hrot oštěpu a boky měla lehce prohnuté jako list cesmíny. Na okamžik se jí zdálo, že se trup zamihotal zeleně, jak se od vody odrazily sluneční paprsky, ale barva se opět rychle vrátila k tmavě zlatému odstínu.

Do široké zátoky vplouvala další plavidla, malá i velká, a v jejích vodách a dlouhých docích už kotvila řada lodí. U mol

pak byly přivázány různorodé bárky, které sem připluly po řekách z vnitrozemí. Elfové v docích vykládali a nakládali zboží, které mělo být směněno v krámcích ve městě nebo s jinými loděmi.

„U sedmi pekel!“ zamumlal někdo. „Na tohle se máme nalodit?“

Magiera se otočila. Leesil se postavil vedle Sgäila a ušklíbl se. Prohlédla si je.

Sgäile byl čistokrevný elf, Anmaglâhk, vycvičený zabiják a špeh, který přísahal, že ochrání Leesila i jeho společníky, a to včetně samotné Magiery. Neznala ho dlouho a jen zřídkakdy dokázala rozpoznat jemné změny v jeho výrazu.

Leesil byl elf jen z půlky.

Jeho protáhlé uši byly méně špičaté než uši čistokrevných elfů, ale se Sgäilovým lidem sdílel i jiné rysy, od hedvábných blonďatých vlasů – ty jeho byly skoro bílé – po jantarové oči a snědou pleť. Leesilovy oči byly menší než oči pravých elfů, ale přesto o trochu větší než ty lidské, a také pleť měl světlejší. Na člověka byl mimořádně vysoký, stejně jako Magiera, ale podle elfských měřítek byl malý. Neměl vousy, jako všichni elfové, ale jeho rozštěpená brada vypadala ve srovnání se Sgäilovou tupá.

„Žaludek se mi zvedá jen při pohledu na ni,“ dodal Leesil a zamračil se na blížící se loď.

„Žádná jiná cesta není,“ řekla Magiera. „Pokud ovšem nechceš znovu projít horami pěšky.“

Neměla na jeho fňukání náladu. Plavili se jen jednou a krátce, a to do Bely, ale Leesilovi bylo celou cestu zle. Dramaticky si povzdychl, protlačil se kolem Sgäila a vzal Magieru za ruku.

Z Crijheäiche, z „prvotního srdce“, se vydali dolů po řece na člunu a tady ve městě strávili sotva noc a den, ale Magiera

už se nemohla dočkat, až znovu vyrazí na cestu. Sgäile ji odvedl do přístavu, sotva se doslechl, že se jejich loď blíží.

„Kdy můžeme vyplout?“ zeptala se.

Sgäile sklopil oči k jejím. „Loď se vrací z plavby podél osad na východním pobřeží. Jakmile smění zboží, bude připravena vyrazit.“

„Jak dlouho to bude trvat?“

„Několik dnů. To záleží na druhu zboží.“

Další zdržení.

Ale po všem, co Magiera v Elfských teritoriích zažila, jí příchod do města přinesl úlevu. Bylo příjemné vidět zase oceán a dýchat mořský vzduch stejně jako v Miisce, ve vzdáleném domově, stále se však nacházeli v elfské zemi. Znovu se ohlédla po Ghoivne Ajhâjhe, které se táhlo do dálky podél pobřeží.

Vnitrozemští elfové obývali pěstěné háje se stromovými příbytky, ale toto město tvořily domy z ozdobně vyřezávaného dřeva, z kamene a z dalších materiálů, které nedokázala pojmenovat. Na pobřeží stála divoká změť různých budov, a to nejen v řídkém porostu mohutných stromů, ale také dál po břehu až k širokému ústí řeky Hâjh, která se vlévala do zátoky.

Krámky, příbytky, stany i hostince kypěly životem. Z místa, kde stála, sotva zahlédla hnědou střechu vysokého hostince, kde byli s Leesilem ubytováni spolu s Chapem a Wynn. Budova měla tři podlaží a vinula se okolo kmenu obrovského jilmu, jehož rozložité větve tvořily druhou střechu.

Zdejší elfové se k Magieře stále chovali jako k divochovi, k člověku, byli ale v projevech svých názorů diskrétnější než jejich vnitrozemští bratři. Už dávno si zvykla na stěží potlačovaný odpor, ale touha opustit toto místo měla kořeny v něčem mnohem víc zneklidňujícím.

Byly tu její sny – a zdvořilé naléhání starého učence v Bele.

Jejich dalším úkolem bude najít dávno zapomenutý artefakt. Magiera byla odhodlaná zabránit tomu, aby padl do rukou vraždícího Vznešeného mrtvého, jejího nevlastního bratra Welstiela. Jako první požádal Magieru s Leesilem o pomoc Wynnin starý mistr Tilswith. Obával se, aby artefakt ze Zapomenutých dob nezískal někdo takový.

Až donedávna Magieru obavy starého mistra nezajímaly. Nejen že nevěděla, kde po předmětu pátrat, ale měla i jiné, důležitější starosti. Ale během první noci ve městě se jí ve snu zjevily černé, šupinaté hadí smyčky.

Byly větší než jezdec na koni a ukázaly jí zámek se šesti věžemi uvězněný v ledu a hlas jí šeptal…

Sestro mrtvého, veď.

Magiera se probudila zpocená a křičela Leesilovo jméno.

Viděla hada už dřív, u opuštěné vesnice Apudâlsat v daleké Droevince, ale tehdy byla vzhůru. Spolu s psím společníkem Chapem bojovala se zchátralým nekromantem Ubâdem. Když v souboji začali vítězit, šílenec zavolal něčí jméno.

Il'Samar.

Černé smyčky se jako duchové zhmotnily mezi vlhkými stromy okolo mýtiny. Lesem se rozlehl šeptavý hlas, ignoroval však Ubâdovy prosby a ponechal ho napospas Chapovu divokému útoku. Dříve té samé noci, když byla ztracená ve vzpomínkách ducha své matky, se Magiera stala svědkem toho, jak si Welstiel pro sebe v noci šeptal… jako by viděl nebo slyšel někoho, koho nikdo jiný nevnímal.

Možná mluvil s tvorem s černými šupinami, který se zjevoval Magieře ve snu – a tehdy na mýtině. Možná stál stejný tvor za jejím početím Welstielovým nemrtvým otcem. Ve dnech po snu si Magiera vzpomněla na několik slov, která Wynn s mistrem Tilswithem přeložila ze starého svitku Zapomenutých. Zmínila se o starém nepříteli, kterému říkali „noční hlas".

A Wynn přeložila „il'Samar" jako jméno nebo titul, který znamenal „rozhovor ve tmě".

V Elfských teritoriích se Magiera dozvěděla, že do elfských zemí ještě nikdy nemrtvý nevstoupil, a to ani ve vzdáleném útočišti na Wynnině kontinentě, kam poslední živí utekli během válek Zapomenutých. Ale ona, dcera Vznešeného mrtvého, do nich vstoupila. Pouhým dotykem vysávala život ze zdejších stromů, proto začala nosit rukavice a vyhýbala se přímému styku s elfským lesem.

Magiera se obávala všech těchto souvislostí, které ji svazovaly jako pouta. A od onoho strašlivého snu se bála i spát. A jako pokaždé v ní strach vyvolal zlost – byla tak rozzlobená, že se rozhodla zapomenutý artefakt najít, skoncovat s celou věcí a vrátit se domů.

A díky snu věděla, kam jít, nebo alespoň kde začít hledat. Táhlo ji to k němu. Magiera doufala, že elfská posádka bude s vykládáním rychle hotová.

„Nebyli jsme v obchodě příliš dlouho! Sotva jsem se stačila rozhlédnout, a ty už jsi mě vystrkoval ven ze dveří!"

Známý pronikavý hlas vytrhl Magiera z tíživých myšlenek. Otočila se a uviděla, jak k nim přístavištěm míří stříbřitě šedý pes a vysoký elf v tmavém šedozeleném oděvu. Chap šel v čele s ocasem vysoko zvednutým, ale s hlavou u země, podmračený pohled upíral vpřed a pysky mu cukaly v touze vycenit ostré zuby. Brot'an ho v těsné blízkosti následoval.

Na rozdíl od svého lidu byl Brot'an statný a stavěný skoro jako člověk, i na elfa však byl velmi vysoký. Světlé vlasy měl spíše hrubé a šedým pramenům propůjčovalo slunce stříbrnou barvu. Jak se blížil, vystoupily na jeho jemně zvrásněné tváři čtyři dlouhé jizvy. Táhly se po pravé straně obličeje, a to od čela dolů přes oko a lícní kost. Stejně jako Sgäile byl i on oblečený do nevýrazného pláště, tuniky a kalhot Anmaglâhků,

kasty elfských špionů a zabijáků – i když sami by se těmito slovy nepopsali.

Anmaglâhkové se báli jen máločeho, ale Brot'an kráčel svižně, jako by se snažil uniknout pronásledování, aniž by přilákal pozornost. Dokonce i Chap zrychlil, když se za nimi znovu ozval káravý hlas.

„Musíme se vrátit!" naléhal vysoký ženský hlas. „Ještě jsem nedokončila své poznámky. Posloucháte mě?"

Brot'anova velká postava jejich pronásledovatele zakrývala – tedy až do chvíle, než je Wynn dohonila a předběhla.

„A přestaň mi říkat ‚děvče'! Možná žiješ déle a jsi i mezi svými lidmi obr, ale já nejsem žádné dítě."

Malá učenka musela udělat na každý Brot'anův krok dva a její hlava mu dosahovala sotva do půlky hrudníku. Wynn bylo něco přes dvacet, měla oválnou tvář, olivově snědou pleť a světle hnědé vlasy, které jí vítr divoce cuchal. Na sobě měla vypůjčené žluté kalhoty a volnou rezavou tuniku, které byly ušité pro mladíka Sgäilova klanu, nohavice však musela mít zahnuté, aby o ně nezakopávala. Vybledlý mužský plášť, který její oděv doplňoval, měla na okraji rovněž hrubě zašitý, takže vypadala ještě směšněji.

„Slyšel jsi mě?" obořila se na Brot'ana a popadla ho za plášť.

Výraz Anmaglâhků bylo těžké rozluštit, obzvláště pak výraz mistrů kasty, jako byli Brot'an nebo Urhkar – ale dnes to nebylo nijak obtížné. Brot'an se sice tvářil stoicky, zároveň ale mlčky žadonil o pomoc.

Magiera nedokázala potlačit úsměšek. „Wynn, nech Brot'ana na pokoji. Na jeden den už ses ho naotravovala víc než dost."

Chap zavrčel a štěkl na souhlas, pak se ztěžka posadil vedle Magiery. Wynn se na ni nevěřícně zamračila.

„V rybárně používají elfové k uzení lososů podivně tvarovanou udírnu. Ještě nikdy jsem neviděla, aby celý proces proběhl tak rychle. Je to užitečná informace, kterou je třeba zaznamenat… a já jsem si jistá, že se mi v nejbližší době nenaskytne příležitost se sem vrátit. Mýlím se snad?“

„Ona…“ ozval se Brot’an ostře, odmlčel se ale a promluvil velice zdvořile. „Kladla spoustu otázek. Myslel jsem, že bude lepší odejít.“

Magiera chápala podráždění obou. Nikdo z nich, ona, Wynn, a dokonce ani Leesil, se nemohl po městě pohybovat bez doprovodu. Lidé nebyli v této části světa vítaní a žádný člověk odsud ještě neodešel živý. Wynn byla učenka a dokázala plynně hovořit elfským dialektem své domoviny. Musela ale strkat nos do všeho nového a zvláštního.

„Podívej, naše loď,“ řekla Magiera a ukázala na plavidlo v naději, že učenku rozptýlí.

Wynn se přestala mračit. „Ta velká?“

Chap nastražil uši a Magiera ho mezi nimi podrbala. Zakňoural a ohlédl se po městě. Nebo snad po lese za ním? V poslední době to dělal často a častokrát také na dlouhou dobu zmizel. Magiera přemýšlela, co má za lubem. Chap obrátil dlouhý čenich zpět k blížící se lodi a sluneční paprsky ozářily jeho křišťálově modré oči a stříbrnou srst.

„Je krásná…“ zašeptala Wynn. „Podívej na ty plachty! Jak může nákladní loď plout tak vysoko na vlnách, a tak rychle?“

Další otázky. Brot’an si zhluboka povzdychl.

„Krásná?“ odfrkl si Leesil. „Uvidíme, jak se ti bude líbit, až se na ní budeš čvachtat několik dnů.“

Wynn povytáhla obočí. „Já mořskou nemocí netrpím. Cestu přes oceán jsem si užila.“

Leesil stiskl pevně rty a Magiera si přála, aby Wynn už konečně mlčela.

„Zvykneš si, Léshile,“ řekl Sgäile a vyslovil Leesilovo jméno elfsky. „Mně to taky trvalo několik dní. Ale po tolika cestách už kolébání plavidla na vlnách nepodléhám.“

Brot’an proklouzl kolem Magiery a postavil se vedle ní, možná chtěl, aby ho ochránila před Wynn. Chap se postavil k Leesilovi a vycenil na Brot’ana zuby. Psovi nebyla přítomnost mistra Anmaglâhka stále příjemná.

Magiera zvedla hlavu a pohlédla Brot’anovi do velkých jantarových očí. Zblízka byly jeho jizvy světlé jako lidská pleť. Zdálo se, že mu dělá starost nejen Wynnina neodbytnost.

„Co?“ zeptala se.

„Rada starších,“ začal, „vám přislíbila loď, která vás odveze, kamkoli si budete přát, ale zatím jste nám neprozradili cíl. Musím vydat rozkazy kapitánovi.“

Magiera věděla, že ta chvíle přijde – a hrozila se jí. Brot’an se zamračil a čekal na odpověď.

„Nejsem si tak docela jistá,“ řekla. „Vím jen, že musíme plout podél pobřeží… na jih.“

Dokonce i jí připadalo vysvětlení nejasné.

„Tím směrem nic neleží,“ řekl Sgäile. „Za hranicemi našeho území neleží žádné osady a v lidských zemích pak až daleko na jihu Ylladonské státy.“

O tom místě nic nevěděla, ale ve Sgäilově hlase zaznívala velmi zřetelná zášť. Bylo to překvapující, protože vždy dbal na zdvořilost. Magieřino podráždění sílilo. Nevěděla, co říct, aniž by prozradila, že se řídí snem a instinkty.

„Magiero…“ zašeptala Wynn. „Jinak to nejde.“

„Wynn, ne…“ začal Leesil.

„Nehledáme osadu,“ skočila mu Wynn do řeči, odstrčila ho stranou a pohlédla zpříma na Brot’ana. „Pátráme po předmětu ukrytém v zámku v zasněžených horách někde na tomhle kontinentu. Je dávno zapomenutý a střeží ho staří… což pravděpodobně znamená nemrtví.“

Leesil se ji pokusil chytit. „Wynn, to stačí!“

Učenka srazila jeho ruku stranou a mluvila dál, i když Chap začal vrčet a zakousl se jí do lemu pláště.

„Můj cech věří, že artefakt pochází ze Zapomenutých dob. A Magiera je možná jediná, kdo ho může najít… protože je lovkyní mrtvých.“

Magieru popadl takový vztek, že ani nedokázala promluvit, ale učenka se na ni jen mračila.

„Musí to vědět,“ řekla Wynn. „Jak jinak má Brot’an zařídit naši cestu, když nezná cíl? Po tom, co se stalo v Crijheäiche, před ním máme jen velmi málo tajemství.“

„Zmlkni, Wynn!“ vyštěkl Leesil.

„On sám bude nejlíp vědět, kolik toho říct kapitánovi,“ obořila se na něj Wynn a vytrhla plášť z Chapovy tlamy. „A kromě toho, náš úkol jeho lid nijak neohrožuje – možná elfům dokonce pomůžeme, když zabráníme tomu, aby artefakt padl do nesprávných rukou.“

Magieře poklesla čelist. Šokovalo ji, kolik toho Wynn Anmaglâhkům vyzradila. Brot’an i Sgäile riskovali životy, aby Magieru i její přátele ochránili. Ale Magiera přesto cítila nutkání srazit Wynn do zálivu.

Ale copak měli na vybranou? Brot’an musel kapitánovi něco říct. Ona ani Leesil východní pobřeží neznali, takže si nemohli cíl vymyslet. Než stačila Wynn znovu promluvit, zvedla Magiera varovně prst a otočila se k Brot’anovi.

„Musíme ten předmět najít, ať už je to cokoli, a předat ho učencům. Slíbili jsme to, ale netušíme, kde přesně hledat – víme jen to, co řekla Wynn. Musíme plout podél východního pobřeží na jih.“

Brot’an na Magieru bez mrkání zíral. Sgäile pozorně mlčel.

„Kdo jsou učenci?“ zeptal se Brot’an náhle.

Nebyla to první otázka, kterou od něj Magiera očekávala, ale Wynnini lidé dorazili na kontinent teprve před rokem.

Možná o nich Anmaglâhkové ještě neví. Magiera kývla na Wynn.

„Učenci jako ona. Bratrstvo sídlí v Bele.“

„Vlastně je to jedna jeho odnož,“ opravila ji Wynn. „Učené bratrstvo. Vytváříme archivy, kde pečujeme o vědění. Jsou to místa, kde učenci jako já žijí a pracují. Jsou to dobří lidé, Brot’ane. Ochraňují vše, co posbírají, informace, které by neměly být ztraceny nebo zapomenuty. Dokáží rozluštit, o jaký předmět se jedná a jak ho nejlépe zabezpečit.“

Magiera neměla v úmyslu Anmaglâhkům prozradit, od koho se o artefaktu dozvěděla – že se jedná o stejnou osobu, před kterou chtěla předmět ochránit. Slunce klesalo ke vzdáleným Zlámaným horám, nastával soumrak.

„Promluvím s lodním hkomasem,“ řekl Brot’an nakonec. „Nevím ale, jak se mu bude líbit, že má vyrazit na cestu bez cíle, a ještě k tomu za hranice našich vod. Ale to, co jste mi řekli, už nikomu jinému neopakujte.“ Kývl na Wynn. „Cením si tvé důvěry.“

Rozhostilo se nepříjemné ticho, které přerušil až Sgäile. „Brot’ân’duivé, odvedeš je zpět do hostince? Mám ještě nějaké povinnosti.“

„Ano, samozřejmě,“ odvětil Brot’an a popohnal je všechny pryč z přístaviště.

Magiera přemýšlela, jaké povinnosti Sgäile asi má kromě ochrany, kterou jim slíbil. Pořád se zlobila na Wynn, ale také se jí ulevilo, i když by to nikdy nepřiznala.

Sestoupili z mola na písčitou pláž a Chap zakňučel a odhopkal několik kroků k městu. Magiera věděla, že se ve skutečnosti touží rozběhnout k lesu.

„Dělá to každý den,“ zabručela.

Wynn si odhrnula vlasy z tváře. „Přestaň kňourat a běž.“

Chap se rozběhl vzhůru po svahu a zmizel mezi vysokou kamennou budovou a ještě vyšším jilmem.

Magiera se vlekla po pobřežní cestě, která se stáčela přes písčitou zem do vnitrozemí a k jejich dočasnému domovu. Ohlédla se přes rameno k moři a při pomyšlení, že už brzy vyrazí na cestu, se poněkud uvolnila. Ale když se otočila zpět k jihovýchodu, touha v jejím nitru zesílila.

* * *

Sgäilovy myšlenky vířily, když pospíchal hlouběji do lesa za Ghoivne Ajhâjhe. To on zastavil Léshila, když pronikl do zemí jeho lidu, a přísahal, že míšence i jeho společníky ochrání.

Léshilovi se nějak podařilo přejít uprostřed kruté zimy Zlámané hory a bez problémů vstoupit do lesa. Přišel osvobodit svoji matku Cuirin'nên'u, kterou uvěznila její vlastní kasta. A nakonec se mu to podařilo. Ale během Léshilova pobytu mezi Sgäilovým lidem, mezi an'Cróany – „lidem krve" – se toho stalo mnohem víc.

Sgäile odvedl Léshila k Roise Châmune, k „semenu útočiště", které bylo posvátným pohřebištěm nejstarších předků an'Cróanů. Tam v úžasu sledoval, jak Léshil získal pravé jméno, nevybral si ho.

Léshiârelaohk – Ochránce truchlivé slzy.

Předkové přijali míšence mezi an'Cróany a nazvali ho ochráncem – ale z jakého důvodu? A co víc, *ukázali* se Léshilovi, a to navzdory Sgäilově přítomnosti, přestože pojmenování vždy probíhá o samotě.

Nic takového se ještě nikdy nestalo.

Sgäile se cítil zmatený a mohl Léshila jen střežit, než pravda vyjde najevo.

Celé dny přemýšlel, zda má či nemá doprovodit Léshila, aby se ujistil, že bezpečně dorazil domů. Teď to vypadalo, že

Magiera odvádí Léshila někam jinam a jeho budoucnost je nejistá. Anebo to byla součást Léshilova osudu?

Sgäile klesl na kolena před mohutným bukem. Zoufale potřeboval poradit.

Pobřežní lesy se lišily od vnitrozemských i od lesů jeho lidu. Stromy rostly dál od sebe a půda tu byla hrubá, ne měkká a houbovitá. Korunami vál studený vítr a Sgäile si přitáhl plášť blíž k tělu, když z kapsy vyňal oválné slovní dřevo. Pocházelo z velkého dubu, který byl domovem Aoishenis-Ahâre, Nejstaršího otce, vůdce Anmaglâhků.

Sgäile přiložil dřevo ke kmeni buku a zašeptal: „Otče?“

Všichni Anmaglâhkové nazývali velitele otcem. Rozhostilo se ticho, které přerušovalo jen šustění listí v koruně. Pak se ve Sgäilově hlavě ozval vítaný hlas, tenký a ostrý.

Sgäilsheilleache, synu.

„Ano, otče, jsem tady… stále v Ghoivne Ajhâjhe.“

Došlo ke zdržení?

Sgäile zaváhal. „Loď, kterou zajistila rada, teprve dnes připlula. Než znovu vypluje, musí směnit zboží, ale…“

Copak ti dělá starosti?

„Léshil se nevrací domů. Magiera požádala, abychom je odvezli na jih podél východního pobřeží… protože lidská učenka pátrá po jistém artefaktu.“

Nejstarší otec chvíli mlčel. *Po jakém artefaktu?*

„Ví jen, že je velmi starý, možná stejně starý jako ztracené dny nepřítele, před kterým jste nás varoval… Wynn jim říká Zapomenuté doby. Zmínila se o zámku v zasněžených horách někde na jihu. Věří, že Magiera je jediná, kdo ho dokáže najít. Brot’ân’duivé chce požádat lodního hkomase, aby jí vyhověl.“

Sgäile se snažil být co nejpřesnější, protože doufal v moudrou radu. Ale Nejstarší otec mlčel tak dlouho, až Sgäile dostal do ruky, ve které tiskl slovní dřevo ke kmeni stromu, křeč.

Nedělej si starosti, synu. Postarám se o to. Až Brot'ân'duivé vydá rozkazy kapitánovi, ať se ihned vrátí do Crijheäiche. Ty zůstaň a postarej se o to, aby lidé odpluli.

„Odpluli?" zopakoval Sgäile zmateně. Doufal ve víc.

Ano… Myslím, že jsi chtěl strávit nějaký čas v enklávě svého klanu s dědečkem a sestřenicí, ne? Je dobré vrátit se k rodině a na vlastní oči vidět, co jsme přísahali chránit.

Sgäile ztuhl. Připomínal mu Nejstarší otec jeho povinnost?

Pošli Brot'ân'duiva do Crijheäiche… ještě dnes v noci.

Hlas Nejstaršího otce utichl a Sgäile chvíli zmateně klečel, než sňal slovní dřevo z kmene. Sgäile vstal, aby se vrátil zpět do hostince, ale ztuhl, když se nalevo pohnul stín.

„Klid," řekl hlas.

Zpod povislých větví jilmu vystoupil Brot'ân'duivé. Pohybem ve stínech dal zdvořile najevo svoji přítomnost.

„Ohlásil ses Nejstaršímu otci?" zeptal se.

„Ano," odvětil Sgäile. „Požádal, aby ses ještě dnes v noci vrátil do Crijheäiche. Já mám zůstat a vyprovodit Léshila a ostatní."

„Vyprovodit je?" zeptal se Brot'ân'duivé tvrdě a tiše.

Sgäile sledoval jeho tvář. Brot'ân'duivé byl víc než jen Anmaglâhk. Byl Greimasg'äh, Pán stínů, jeden ze zbývajících čtyř, kteří překonali i nejlépe vycvičené členy Sgäilovy kasty.

Brot'ân'duivé byl mistr ticha a stínů.

„Možná… bude lepší, když Léshila a jeho společníky doprovodíš," dodal Brot'ân'duivé, když se ovládl. „Pokud zůstanou s lodní posádkou sami, bude jim překládat jen mladá Wynn."

Návrh Sgäila napřed šokoval, ale pak se mu nesmírně ulevilo, protože někdo jiný vyslovil jeho vlastní přání. Ale kvůli Brot'ân'duivovi se znovu ocitl v nepříjemné situaci.

„Nejstarší otec má jiný názor," odvětil Sgäile opatrně.

„Kdyby slyšel Wynn, určitě by se mnou souhlasil. Posádce, našim lidem, nikdy nebude příjemné mít mezi sebou člověka. Až se vrátím do Crijheäiche, vysvětlím to Nejstaršímu otci… osobně.“

Sgäile tušil, že zdvořilá slova ukrývají léčku, ale už se rozhodl. A možná mu chtěl Greimasg’äh jen poskytnout výmluvu.

„Popluji s Léshilem,“ řekl Sgäile. „Budu ho dál chránit.“

„Dobře. Já tedy zůstanu a vyprovodím vás.“ Než mohl Sgäile cokoli namítnout, Brot’ân’duivé zavrtěl hlavou. „Neboj. Nejstarší otec pochopí, proč jsem se zpozdil, až s ním promluvím.“

Poté se Brot’ân’duivé pousmál, kývl, odvrátil se a zmizel ve stínech lesa.

Sgäilovi se nelíbilo, že se znovu ocitl mezi Nejstarším otcem a Brot’ân’duivem. Ale když už se rozhodl, zhluboka si oddychl a zamířil na východ k řece Hâjh. Vrátí se na pobřeží delší cestou a stráví několik chvil o samotě a v klidu.

Brzy se přiblížil k molům za ústím řeky, kde kotvily čluny, které nevyrážely na moře. Připlouval sem zrovna další člun, což bylo po setmění neobvyklé. Chystal se pokračovat v cestě do města, někdo ale vystoupil na břeh a on zahlédl šedozelený plášť Anmaglâhků.

Poslali sem snad někoho dalšího z kasty? Zamířil řídkým porostem osik podél řeky zpět, ale ještě než z nich mohl vyjít ven, postava se otočila a zavolala.

„Sgäilsheilleache!“

Sgäile se překvapeně zastavil, protože k němu s mladistvým úsměvem na dlouhé tváři běžel Osha. Byl vyšší než Sgäile a hubené paže měl na trup příliš dlouhé.

„Co tady děláš?“ zeptal se Sgäile. „Poslal tě snad Nejstarší otec?“

To bylo jen sotva možné. Osha doprovázel Sgäila, když ten cestou lesem chránil Léshila. Byl mladý, stále na počátku výcviku, a měl otevřené, upřímné způsoby, které hraničily s naivitou.

„Ne," odvětil Osha a dál se zubil. „Tvůj dědeček Gleannéohkân'thva mě za tebou poslal den po tvém odjezdu. Říkal, že prý máš v plánu vrátit se domů, a pozval i mě – abys mohl pokračovat v mém výcviku! Přijel jsem, abychom mohli cestovat spolu."

Sgäilův krátký klid se roztříštil. Za prvé se nechystal k návratu domů a za druhé… chtěl sice Oshovi pomoct, ale nikdy mladíka nezamýšlel vzít do učení. To bylo nemožné.

Ukázalo se totiž, že se Osha na Anmaglâhka prostě… nehodí.

Osha byl dobrý lučištník a v boji zblízka také nebyl špatný, ale naprosto se nedokázal pohybovat tiše. Jeho schopnost naučit se cizí jazyky byla velmi pochybná a byl také příliš otevřený a důvěřivý.

„Nemohu se vrátit domů," řekl Sgäile tiše. „Budu pokračovat v ochraně Léshila a jeho společníků. Zítra vyrážíme na moře."

Oshův úsměv zmizel.

Očividně považoval pozvánku strávit zimu se Sgäilovou rodinou za předehru k něčemu většímu. Sgäila bolelo, že musí přidat k Oshovým mnoha zklamáním další, ale měl teď na práci důležitější věci.

Osha sáhl do rukávů a vytrhl z pochev dýky.

Sgäile ustoupil z dosahu a znervózněl.

Osha dýky obrátil v ruce, takže mířily čepelemi k zemi. Než mohl Sgäile začít protestovat, padl Osha na kolena a zarazil dýky do země. Sgäilovi pokleslo srdce.

Mladý Anmaglâhk položil ruce na písčitou zem a sklonil hlavu.

„Sgäilsheilleache, prosím, prokaž mi tu čest…“ začal Osha tiše, ale hlas se mu třásl zoufalstvím. „Prosím, přijmi mě do učení. Staň se mým učitelem a pomoz mi vydobýt si místo v kastě.“

Sgäile si nepřál Oshovi ublížit. Mladík se choval uctivě, ale chtěl příliš mnoho. Bylo brzy na to, aby Osha pronesl podobnou žádost. Ale než mohl Sgäile odmítnout, zaváhal.

Co když už pravá chvíle pominula? Co když v mladíkovi vzbudil dojem, že by mohl vzít podobný vztah v úvahu? Byla to snad jeho vina? A když teď odmítne, co se s Oshou stane?

Sgäile udělal krok vpřed a každý další těžknul břemenem, které mu Osha vložil na ramena. Sehnul se, jílce Oshových dýk vzal do rukou a vytrhl je ze země.

Osha potřeboval za učitele zkušeného – a mimořádně trpělivého – Anmaglâhka, jinak neměl budoucnost. Mladší a méně zkušení učedníci si už našli učitele, ale Oshovi se to stále nedařilo.

Osha se ani nepohnul a čekal s hlavou sklopenou.

Sgäile potlačil povzdech. „Budeš se řídit mým učením, dokud neuspokojíš svoji potřebu?“

„Přísahám,“ odpověděl Osha.

„Budeš se řídit mými příkazy a následovat mě, dokud nedosáhneš cíle našeho vztahu?“

„Přísahám.“

„A té noci, kdy vstoupíš do ticha a stínů naší kasty, jaký bude tvůj cíl?“

„Sloužit našemu lidu a bránit čest Anmaglâhků.“

Sgäile si přehodil dýky v rukách a chytil je za hrot. Podal je Oshovi a ten zvedl hlavu.

Velké, vykulené oči měl plné úlevy, ale ruce se mu třásly, když do nich vzal jílce podávaných dýk.

„Je to pro mě velkou ctí,“ zašeptal a rozechvěle vstal.

Sgäile mlčel, a tak se Osha uklonil a otočil se k městu. Sgäile vykročil bok po boku se svým žákem.

* * *

Něco zasáhlo Chana tvrdě do nohy a vytrhlo ho ze spánku. Ležel u krbu ve vstupní síni kláštera a nad ním stál Welstiel.

„Nastal čas nakrmit je…“ řekl Welstiel. „Jen něčím malým, o co by se mohli porvat.“

Chanovi se jeho slova nelíbila.

„Prohledej přední chodbu,“ rozkázal Welstiel a vydal se ke schodům. „Musíme najít něco, čím bychom spoutali ty neochotné.“

Chane se cítil stále omámený spánkem, a tak jen sledoval, jak Welstiel mizí na schodišti. Sebral z krbu hořící kus dřeva, aby si posvítil na cestu, a vydal se do chodby.

Lemovala ji malá skladiště obsahující různorodé předměty od sudů se sušeným jídlem po hromady přikrývek a oblečení. Nic z toho ho nezaujalo, dokud neminul otvor bez dveří na opačném konci chodby, který vedl do mnohem větší místnosti.

Dlouhé, nízké stoly lemovaly místo židlí lavice – byla to společná jídelna. Každý stůl zdobila vysoká, nezapálená lucerna. Jednu si přitáhl blíž, zvedl cylindr a přiložil doutnající kus dřeva ke knotu.

Ve vzdáleném koutě spatřil další dveře. Přistoupil k nim a pootevřel je. Ukrývaly kuchyň a přípravnu jídel, a protože nebylo pravděpodobné, že by tu našel lano, odvrátil se a soustředil se na průzkum dalších skladišť. Udělal ale sotva dva kroky a zastavil se.

Na zadním stole ležela hromádka papírů svázaná mezi obyčejnými dřevěnými deskami.

Jedna Chanova část se netoužila dozvědět o tomto místě víc, ale zvědavost mu nedovolovala odejít. Trhnutím rozvázal kožený provázek, kterým byla hromádka svázaná, odklopil svrchní desku a zadíval se na podivné písmo.

Byla to stará stravinština, ale smíchaná s dalšími jazyky, každý záznam byl zjevně napsán jiným autorem a označen datem. Prolistoval rukopis a našel nadpisy v belaskijštině a současné stravinštině.

Zápisky, které dokázal rozluštit, se týkaly léčby nemocných a raněných. Jeden ze záznamů popisoval snahu vyléčit plicní chorobu, která se rozšířila v několika vesnicích na Bojištích. Na některých místech byl popis velmi podrobný, obsahoval pozorování a seznam všeho, co bylo vyzkoušeno a selhalo, nebo naopak nemocným pomohlo. V několika případech autoři odhalili nebo navrhli možné řešení do budoucna.

Chane četl poznámky léčitelů.

Odsunoval listy stranou a rozhazoval je, jak se propracovával k prvním záznamům. Data pod jmény a místy u těchto zápisků byla stará sotva sedm let. Ale klášter byl mnohem starší. Takže odkud se svazek vzal, a byly tu další?

Byl pryč příliš dlouho. Welstiela zdržení rozčílí. Na další pátrání neměl čas.

Chane si pospíšil do skladišť. Našel hromadu přikrývek, jednu z nich roztrhal na pásky a rozběhl se nahoru po schodišti.

Zamračený Welstiel netrpělivě postával u prvních dveří vpravo – u cely, ve které bylí zamčení živí lidé. Ostře vytrhl úlomek dřeva z petlice a otevřel dveře. Uvnitř cely se krčili tři mniši.

„Proč to děláte?“ zeptal se starší muž stravinsky. „Co od nás chcete?“

Tvář mu porůstalo prošedivělé strniště, i když nevypadal tak starý. Welstiel ho ignoroval a obrátil pohled k dalším

dvěma mužům v cele. Oba byli mladší než jejich upovídaný společník. Welstiel vstoupil dovnitř a popadl jednoho za límec kutny.

Mladík se pokusil rozevřít Welstielovi prsty, ale jeho snaha vyprostit se byla marná.

„Kam ho vedete?“ zeptal se starší muž a vstal.

Welstiel ho udeřil volnou rukou do tváře.

Starší mnich zavrávoral, jedna noha mu vylétla do vzduchu a spadl na úzkou, neustlanou postel. Druhý mladík se odplazil do zadního kouta místnosti.

Chane udělal krok k Welstielovi a potlačil náhlý nával vzteku, který nechápal. Zůstal stát, i když Welstiel ucouvl a vhodil mladíka, kterého škrtil, do chodby.

Mladý mnich se kutálel po podlaze, až narazil do kamenné stěny mezi prvními dvěma železem vzepřenými dveřmi.

„Svaž ho!“ vyštěkl Welstiel, zabouchl dveře, vrazil do petlice kus dřeva a uvěznil zbývající mnichy znovu v cele. „Nechci žádné problémy, až ho těm, které chceme nakrmit, sebereme.“

Chane nerozuměl, ale vrhl se na krčícího se mladého mnicha, přitiskl mu tvář k podlaze a zkroutil ruce za záda, aby mu mohl svázat zápěstí.

„Ne, prosím!“ křičel muž. „Ať už chcete cokoli, dám vám to! Nevyznáváme násilí!“

Chane se zatvrdil proti mladíkovým prosbám – každý, kdo odmítal bojovat za život, v něm vzbuzoval jen odpor.

„Nasaď mu taky roubík,“ přikázal Welstiel. „Nechci, aby na ztracené společníky, kteří na něj čekají, mluvil.“

Chane omotal mladíkovi třikrát kolem hlavy pruh přikrývky a pevně utáhl. Železná závora zaskřípala v háku na dveřích. Chane se vyděšeně otočil, když uslyšel Welstiela vykřiknout.

„Zpátky! Oba!“

Welstiel stál v otevřených dveřích, obličej měl stažený do grimasy a syčel. Chane přistoupil blíž a nahlédl dovnitř.

Dveře byly zevnitř špinavé a poškrábané, jak na nich ostré spáry zanechaly tmavé šmouhy. Na podlaze cely zůstala kaluž ztuhlé, vazké černé tekutiny. Ležela v ní jedna z mnišek, nebo alespoň to, co z ní zůstalo.

Hrdlo měla rozsápané, hábit i spodní prádlo roztrhané a z trhlin vyčuhovala rozdrásaná bledá kůže a odhalené svalstvo. Ale co bylo horší, pokoušela se pohnout. Chabě otočila hlavu ke dveřím, a když spatřila Welstiela, vytřeštila bezbarvé křišťálové oči, ne však hrůzou nebo bolestí, nýbrž hladem.

Krvežíznivost jejího výrazu odpovídala pocitům, které se vzedmuly v Chanovi, když na ni hleděl. Otevřela ústa a z koutku jí vytekla její vlastní černá krev.

Za ní dřepěli další dva tvorové, jeden se krčil na potřísněném lůžku, druhý za malinkým nočním stolkem a držel se jedné z pevných noh. Oba se neustále třásli a svaly se jim křečovitě stahovaly, jako by chtěli vstát, ale nemohli.

Chane ten stav dobře znal. On stejně tak bojoval proti rozkazům svého pána Toreta.

Lesklé oči zasazené hluboko v bledých, ušpiněných tvářích zíraly na Welstiela. Zčernalé rty se jim chvěly zvířecím kňučením.

„Dobře se podívej, Chane," zašeptal Welstiel. „Podívej se sám na sebe! Takhle hluboko uvnitř vypadáš – zvíře ukrývající se za maskou rozumu. Dobře si to zapamatuj… protože jsi neustále jen krok od zdivočení. Je na tobě, jestli podlehneš a budeš je následovat. Teď přines žrádlo."

Welstielova poslední slova prořízla Chanovo uchvácení obyvateli cely. Sáhl dolů a trhnutím spoutaného mnicha postavil.

Mladík se pokusil vzepřít, ale když pohlédl do cely, ztuhl.

Welstiel Chanovi mnicha vyškubl a smýkl s ním dovnitř. Mnich zavrávoral a spadl na zem, ihned se ale pokusil odplazit ke dveřím. Welstiel zvedl nohu a postrčil ho zpět.

„Nažerte se," rozkázal.

Dva mniši skočili na živého přítele.

Oba se mu vrhli na hrdlo. Větší sekl menšího do obličeje a zahnal ho, potom popadl živého mnicha za obličej a trhl mu čelistí nahoru. Kamennou celou se rozlehl pronikavý vřískot, umlčený až zalknutím oběti. Výkřik přešel v dávení, jak se velký muž zakousl zmítajícímu se mnichovi do krku.

Menší nemrtvý bolestivě zavřeštěl a podrážděně zasyčel. Poskakoval za větším společníkem a snažil se najít způsob, jak se dostat oběti ke krku. Nakonec se odplazil stranou a zakousl se mladému mnichovi přes kutnu do stehna. A žena za nimi škrábala nehty o kamennou podlahu, jak se snažila přidat k hostině – ale marně.

Zápach krve sílil.

Oba muži se sotva pustili do jídla, jejich „žrádlo" se pod nimi stále zmítalo, když Welstiel hlasitě zařval.

„Dost… zpátky!"

Muži sebou trhli, jako by je udeřil. Menší z nich se odplazil a chytil se přikrývek, které visely dolů z lůžka. Ústa měla umazaná od krve.

Větší muž zvedl hlavu v kápi od mnichova hrdla, otočil se a upřel šílené oči na Welstiela. Výhružně rozevřel čelisti a ze špičáků a prodloužených zubů mu kapala krev.

Welstiel ho nakopl do obličeje. „Zpátky!"

Muž trhl hlavou do strany, přelezl přes potrhanou ženu a dřepl si u stěny. Chane pocítil bodnutí, jak se muž vzpíral nutkání poslechnout.

Welstiel se sehnul a popadl „žrádlo" za kotník. Hlava mladého mnicha se zakymácela a oči se mu obrátily v sloup. Vůbec nevnímal, že ho Welstiel táhne ke dveřím.

Chane sklopil oči k mladé ženě, která stále škrábala nehty po podlaze. Bezbarvé oči jí naplnila panika, když se dívala, jak jí mnich, kdysi její přítel, uniká.

„A co s ní?“ zachraptěl Chane.

„Je příliš potrhaná,“ odvětil Welstiel. „Zachraňovat ji by byla zbytečná námaha.“

Chane se ze všech sil snažil tvářit bezvýrazně. Něco ho nabádalo, aby mlčel, ale vzpíralo se to jeho instinktům.

„Říkal jsi, žes měl štěstí, že z mrtvých vstalo šest z desíti,“ namítl. „Pokud je potřebuješ… natolik, abys je nechal projít tímhle… proč nezachráníš i ji? Potřebuje jen trochu péče.“

Welstiel po něm vrhl podezřívavý pohled.

„Dobrá,“ odpověděl a pustil mnichovu nohu. „Postarej se o to sám.“

Chane pohlédl na mladého mnicha, který byl sotva při vědomí. V mysli mu hlodala vzpomínka na knihu básní a svazek poznámek. Nakonec tasil dýku, dřepl si, převrátil mnicha tváří k zemi a popadl ho za zadní část zakrvácené kutny.

Přitáhl mnicha ke zmrzačené ženě, která k němu natahovala dychtivé prsty a snažila se ho chytit. Velký muž za ní udělal krok směrem k Chanovi.

„Zpátky!“ zařval Welstiel.

Obr v hábitu s přimhouřenýma očima ucouvl.

Chane podřízl mnichovi hrdlo a hodil ho na ženu. Bez dalšího ohlédnutí si pospíšil ven z cely.

Vnitřnosti se mu svíraly hladem a pach krve, její teplo, které mu potřísnilo ruku, ho znervózňoval. Další jeho část se téměř krčila odporem.

Konečně uslyšel, jak se dveře zavřely.

Welstiel zasunul železnou závoru na místo a z cely se ozvalo vzteklé vřeštění a vrčení a trhání látky.

„Přines pouta pro dalšího živého," řekl. „A tentokrát si pospěš. Mám ještě práci."

Chane sešel pomalu dolů po schodech a snažil se vyprázdnit si mysl.

Když se vrátil, spoutal dalšího živého mnicha. Celý proces pak zopakovali se zbývajícími dvěma nemrtvými, kteří se ještě nenakrmili. A Welstiel dovolil nohsledům opět jen ochutnat, než jim žrádlo sebral.

„Nezůstalo dost živých," řekl Chane. „Ne dost na to, abychom všechny pořádně nakrmili."

„Ano," souhlasil Welstiel. „Budou dál hladovět… a ty je budeš v noci hlídat."

Odešel dolů po schodech.

Chane stál v chodbě a sílil v něm odpor. Noví nemrtví hladověli a hlad je připravoval o rozum. Ale Welstiel dál pokračoval ve zneklidňujícím plánu. Z jeho stvoření se pomalu stávala obyčejná zvířata žíznící po krvi. Byla tohle divokost, o které se Welstiel zmiňoval?

To se zakusovalo Chanovi do vnitřností pod slupkou extáze ze skutečného lovu?

Zhroutil se na stoličku vedle schodiště. V chodbě se rozhostilo ticho, které přerušovalo jen nespokojené bručení v celách nemrtvých.

Chane se zadíval na opačný konec chodby, na knihu básní, kterou odhodil. Potom obrátil pohled k celám živých.

3. KAPITOLA

Brot’ân’duivé se proplétal mezi stromy na pobřeží. To, co se dnes večer dozvěděl, mu dělalo starosti. Potřeboval si promluvit se Sgäilsheilleachovým dědečkem Gleannéohkân’thvou a existoval jediný způsob, jak to udělat. Přistoupil k pokroucenému javoru a z pláště vytáhl oválné slovní dřevo. Pro jednou za ně byl vděčný.

Všichni Anmaglâhkové, kteří dokončili výcvik, u sebe nosili slovní dřevo. Díky oválným odštěpkům z dubu Nejstaršího otce mohli hovořit s patriarchou prostřednictvím jakéhokoli stromu rostoucího v půdě. Tento způsob komunikace využívali jen Anmaglâhkové nebo klanoví starší, kteří potřebovali hovořit s Crijheäiche.

Kapitáni elfských lodí vlastnili také slovní dřevo, které umožňovalo klanovým plavidlům v případě potřeby komunikovat, ale ta dřívka pocházela z jejich vlastních lodí.

Hladký ovál, který držel Brot’ân’duivé v ruce, nebyl ani jedním z nich.

Jen málokdo o těchto zvláštních slovních dřevech věděl nebo je vlastnil, protože Gleannéohkân’thva je vyráběl potají, poskytovala totiž spojení jen s jeho stromovým příbytkem. Mezi an’Cróany byl ctihodným léčitelem, ale také Tvůrcem – jedním z těch, kdo dokázali vést a měnit růst živých věcí.

Brot’ân’duivé přiložil slovní dřevo ke kůře stromu a tiše zavolal: „Gleannéohkân’thvo, jsi doma?“

Uplynulo několik okamžiků, než mu jasný hlas v mysli odpověděl. *Ano… ale neočekával jsem, že se mi dnes večer ozveš.*

„Nebylo zbytí."

Hlas starého přítele Brot'ân'duiva uklidnil, vzpomněl si totiž na léčitelovu ironickou povahu, hluboce zvrásněnou tvář a rozcuchané, ocelově šedé vlasy.

„Je s tebou Cuirin'nên'a?" zeptal se.

Ano… ale co se děje?

Brot'ân'duivé zavřel oči a opřel se volnou rukou o javor.

„Nečekaný zvrat událostí… Musíme udělat první krok dříve, než jsme plánovali. Najdi první kámen se zprávou, kterou jsem vyryl, a břidlici s kresbami. Zabal je a zapečeť, aby se k nim nikdo nedostal. Předej balíček jménem Anmaglâhků Äruin'nům. Odevzdají ho Séyilfům a jeden z Větrem odvátých ho odnese na horu Chein'âsů, přesně jak jsme plánovali."

Proč chceš takovou drobnost uspěchat? Léshil se společníky se vrací domů. Víme, kde ho najít, až nastane správný okamžik.

„Ne, Magiera je chce vzít na neznámé místo. Naštěstí se vydají podél východního pobřeží na jih a já přesvědčil Sgäilsheilleacha, aby je doprovodil. Přikážu mu, aby nechal zakotvit na správném místě a odvedl Léshila… Léshiârelaohka… do jeskyní Chein'âsů. První krok musí být dokončen, než tam dorazí."

Pošleš Léshila k Chein'âsům… s mým vnukem jako s průvodcem? Sgäilsheilleache neví nic o našich tajných plánech ani o…

Než mohl Brot'ân'duivé odpovědět, ozval se mu v mysli druhý hlas.

Rozumíme… a děkuji ti za péči o mého syna.

Hlavou se mu rozlehl Cuirin'nên'in melodický hlas. Vzpomínal na tvář Léshilovy matky, na její dokonalou karamelovou pleť, hedvábné zlaté vlasy, jemné obočí a zářivé oči.

Můj syn musí být pro budoucí úkol vyzbrojen. Uděláme, oč žádáš.

Cuirin'nên'a se na dlouhou dobu odmlčela, a tak Brot'ân'duivé rozhovor rychle ukončil. „Brzy se k vám připojím… Potřebuji vám toho tolik povědět, ale musím zůstat, dokud Léshil nevypluje."

Těším se na tvůj návrat, Brot'ân'duivé.

Sňal slovní dřevo ze stromu a oddychl si. Uvedl vše úspěšně do chodu, ale než Léshil vypluje, musel Brot'ân'duivé splnit ještě jeden úkol. Vydal se zpět do Ghoivne Ajhâjhe, protože potřeboval dva široké pruhy kůže, vlnu, jehlu a voskovaný provázek. Věděl, že předměty najde v krámcích na pobřeží.

* * *

Nejstarší otec čekal v obrovském dubu v Crijheäiche, v „prvotním srdci". Rozkládalo se ve středu zemí, které lidé nazývali Elfská teritoria, a byl to domov kasty Anmaglâhků. Nejstarší otec byl tak starý, že si dokonce ani nejstarší klanoví starší an'Cróanů nepamatovali, odkud se vzal nebo proč odvedl lid do tak vzdáleného a odloučeného koutu světa. A jeho mohutný dub byl skoro stejně starý jako on sám.

Byl to jeden z nejstarších stromů v lese a v hlavním kořenu pod zemí se nacházela dutina, kterou dávno zapomenutí Tvůrci od prvopočátků pečlivě utvářeli. On sám pak ležel na lůžku vytvarovaném ze živého dřeva tmavého kořenu, aby ho dub, jehož kořeny se táhly pod celým lesem, udržoval naživu.

Nejstarší otec se už mezi svým lidem neprocházel. Jeho seschlé tělo držel jen s nejvyšším vypětím sil naživu les. Ale stále byl zakladatelem a vůdcem Anmaglâhků.

„Mohu vám přinést čaj?“

Nejstarší otec se mléčně bílýma očima zadíval na nového pobočníka.

Juan’yâre, neboli Zajícova píseň, stál trpělivě u vstupu do kořenové komnaty a čekal na odpověď. Tvářil se jako vždy zdvořile a úslužně, ale Nejstarší otec si na něj jen těžko zvykal.

Jeho předchozí pobočnice Fréthfâre, Strážkyně lesa, s ním byla víc než dvě desetiletí. Vážil si náklonnosti, kterou viděl v jejích očích, kdykoli na něj pohlédla. Nikdy neviděla scvrklost či sešlost, jen moudrost a oddanost lidu. Fréthfâre také bývala jeho Covârleasou, Důvěryhodnou rádkyní, ale utrpěla vážné zranění, když jí polomrtvá zrůda Magiera vrazila do břicha meč. Léčitelé dělali, co mohli, aby ji vyléčili, řekli ale Nejstaršímu otci, že se zotaví jen pomalu – pokud vůbec.

Chyběla mu, a přestože miloval všechny děti své kasty, nedokázal si představit, že by Juan’yâre někdy zaujal Fréthfâřino místo pobočnice, nebo dokonce Covârleasy.

Juan’yârovy oči nebyly přívětivé, ale z průměrné, nevýrazné tváře sálala otrocká oddanost. V tuto chvíli se od něj nežádalo víc. Dokončil výcvik s nejvyšším doporučením svého učitele a kastě sloužil skoro třicet let. Díky jemným kostem a chlapeckým rysům vypadal mladší.

„Ne,“ odpověděl Nejstarší otec nakonec. „Čaj nebude potřeba. Až audience skončí, připravíš se vyrazit do…“

Z vnější komnaty k nim dolehl další hlas. „Otče, jsem tady.“

Nejstarší otec na pobočníka ihned zapomněl. „Vstup, Hkuan’duve, už na tebe čekám. Vítej.“

Juan’yârovi se na tváři objevil užaslý výraz a rychle ustoupil, aby nechal návštěvníka projít.

Hkuan’duv vstoupil, shodil si z hlavy kápi a pobočníka si ani nevšiml. Sklonil před Nejstarším otcem hlavu.

„Zdravím vás, otče,“ řekl jako vždy bezbarvě.

Hkuan’duv, Zčernalé moře, byl jedním ze čtyř zbývajících Greimasg’ähů, mistrů, kteří překonali všechny pozemské dovednosti Anmaglâhků. Jen zřídkakdy se vracel do Crijheäiche, protože dával přednost osamělým úkolům za hranicemi. Nejstarší otec ho neviděl už tři roky. Byl prostřední výšky, šlachovitý a měl snědou, větrem ošlehanou pleť. Narodil se v klanu mořeplavců a stále dodržoval jejich zvyky, takže si stříhal vlasy nakrátko, kdežto většina Anmaglâhků je nosila dlouhé. Už dávno ale ztratily blond barvu a naježený účes tedy ostře bíle zářil. Oči měl úzké a tak tmavě jantarové, že připomínaly kousky topazu.

„Zavolal jste mě?“ zeptal se a jako obvykle šel rovnou k věci.

Nejstarší otec ukázal Juan’yârovi na modrý polštář na podlaze. „Posaď se, mlč a poslouchej. To, co tady uslyšíš, nesmíš nikomu prozradit… pokud ti nedám přímý rozkaz.“

Juan’yâre se uklonil a ladně si sedl se zkříženýma nohama na polštář. Hkuan’duv stál tiše v pozoru a čekal na rozkazy.

Nejstarší otec neztrácel čas. „Slyšel jsi, co se stalo? Že se objevil Cuirin’nên’in syn a vetřelkyně jménem Magiera?“

Hkuan’duv kývl, jeho výraz se ale nezměnil.

„Rada klanových starších jim zajistila loď, která je odveze na jih,“ pokračoval Nejstarší otec hořce. „Chci, abys je s malou skupinou sledoval, drž se ale z dohledu. Nechal jsem přistavit další loď.“

„Chcete se dozvědět, kam míří?“ zeptal se Hkuan’duv.

„Chci, abys je sledoval… a získal předmět, po kterém pátrají.“

Hkuan’duv se nezeptal, o co jde. Jen čekal a Nejstarší otec mu pověděl to málo, co se dozvěděl od Sgäilsheilleacha.

„Pokud je artefakt starý jako lidské Zapomenuté dějiny, potom nesmí zůstat v jejich rukou. Musíme ho mít. Magiera je možná jediná, kdo ho dokáže najít. Musím připustit, že je… jedinečná, proto počkáš, dokud ho nezíská… A pak jí ho sebereš.“

Nejstarší otec zaváhal, protože se mohlo zdát, že poslední rozkaz, který chtěl Hkuan’duvovi dát, protiřečí usnesení rady starších.

„A až ho budeš mít, zabiješ Magieru. Kvůli bezpečí našeho lidu nesmíme dovolit, aby podobná zrůda ještě někdy vkročila na naše území. Postarej se o to.“

Po Hkuan’duvově štíhlé tváři přelétl záblesk zmatku, ihned však zmizel.

Nejstarší otec pochopil. Tento úkol se zdál pro Greimasg’äha příliš jednoduchý. V kastě jistě existovalo mnoho jiných bojovníků, kteří by dokázali Magieře artefakt sebrat a zabít ji, ale Nejstarší otec chtěl využít někoho, jehož dovednosti – a věrnost – byly nezpochybnitelné.

„Nerozumím,“ řekl Hkuan’duv bez obalu. „Chcete, abych sledoval míšence a lidskou ženu… do zámku někde vysoko v horách?“

„To je vše, co vím a co oni tvrdí, že ví. Sleduj je a nedovol, aby tě zahlédli dřív, než bude pozdě. Musím vědět, o jaký artefakt se jedná.“

Nejstarší otec zvedl seschlou ruku, aby umlčel všechny další otázky.

„Postarám se o to, aby měli na lodi špeha. Jmenuje se Avranvärd. Má u sebe slovní dřevo, kterým se spojí s tvojí lodí a oznámí ti všechny změny kurzu, zastávky i cokoli neočekávaného. Využij to k naplánování vlastního kurzu.“

Hkuan’duv se zamračil, což byl jeho první skutečný výraz od chvíle, kdy vstoupil. „Nepoznávám její jméno.“

Nejstarší otec zaváhal. „Ne, není Anmaglâhk, i když požádala o přijetí do kasty. Nebylo by moudré, aby se této role ujal někdo z nás. Avranvärd je námořnice a nikdo její přítomnost na lodi, na které se budou lidé plavit, nezpochybní.“

Bylo neslýchané, aby použili někoho z an’Cróanů, kdo nepatřil ke kastě, nebo aby umístili zvědy mezi vlastní lidi, ale Nejstarší otec neviděl jiné východisko.

„Nikdy bych to od tebe nežádal,“ řekl, „kdyby nešlo o bezpečí našeho lidu. Udělej, co budeš považovat za nutné, ale přines mi ten předmět. Prastarý nepřítel se vrací, a pokud je to jeden z jeho nástrojů…“

„Samozřejmě,“ přerušil ho Hkuan’duv. „Rozumím.“

Nejstarší otec takovou odpověď očekával, ale přesto se mu ulevilo, že je mu Hkuan’duv zcela věrný – na rozdíl od zrádného Brot’ân’duiva. Jakmile jednou úkol přijal, vždy ho splnil.

„Dobře si rozmysli, kdo tě doprovodí,“ radil Nejstarší otec. „Vyber si jen zkušené Anmaglâhky. Stopaře, který se vyzná v lidských zemích na východním pobřeží. Pak také výborného lučištníka. A třetího podle vlastního uvážení.“

Na okamžik hleděl do prázdna a snažil si vzpomenout, jestli není v kastě někdo, kdo by se pro tento úkol hodil.

„Myslím, že se nedávno vrátila Dänvârfij, tvá poslední studentka. Nepřekonala tě nakonec ve střelbě z luku?“

Hkuan’duvovy oči se podivně zaleskly. „Ona je tady?“

„Myslím, že ano. Byla by dobrou volbou.“

Hkuan’duv krátce kývl a otočil se k odchodu. „V tichu a ve stínech,“ řekl.

Nejstarší otec složil hlavu na mech, kterým měl vyložené lůžko. Obrátil oči k Juan'yârovi, který bedlivě pozoroval vše, co právě odehrálo.

„Jak rychle se můžeš dostat do Ghoivne Ajhâjhe?“ zeptal se Nejstarší otec.

„Rychle? Je to osmidenní plavba na člunu.“

„Ale ty jsi dobrý běžec,“ namítl Nejstarší otec významně. „Kdyby ses vydal přímou cestou a zastavoval se jen občas, za jak dlouho bys dorazil na pobřeží?“

Juan'yâre sklopil oči. „Kdybych běžel i v noci, mohl bych se na místo dostat za pět dnů… možná i dřív.“

„Dobře, to jsem si myslel. Vyrazíš ještě dnes v noci. Najdi Avranvärd a zajisti nám její služby.“

Juan'yâre mrkl. „Vy jste s ní ještě nemluvil?“

Choval se snad naschvál tupě? Doporučili mu ho, protože prý je rychlý a bystrý – a mluví pěti lidskými jazyky.

„Ne, o této záležitosti ne,“ odvětil Nejstarší otec. „Naštěstí už je na Magieřině lodi, proto ji využijeme. Odmítl jsem její žádost o vstup do kasty, protože je na výcvik příliš stará. Promluv s ní v soukromí. Vysvětli jí, co potřebujeme a jak… by to mohlo ovlivnit mé rozhodování o splnění jejího největšího přání.“

„Mám jí slíbit přijetí do kasty?“ Juan'yâre se rychle postavil. „Je to v mé moci?“

„Já to udělat mohu, a ty mluvíš za mě!“ vyštěkl Nejstarší otec. „Hkuan'duva nesmí nikdo vidět, takže bude potřebovat její oči a uši. Naslibuj Avranvärd cokoli, ale zajisti nám její služby.“

Juan'yâre se napřímil. „Nezklamu vás.“

Nejstarší otec ukázal do vnější komnaty. „V mých soukromých věcech najdeš cedrovou skříňku ozdobenou rytinami stěžně a plachty. Uvnitř je slovní dřevo z lodě, na které se poplaví Hkuan'duv. Dej ho Avranvärd.“

Elfské lodě byly starší než kdokoli z posádky. Některé byly stejně staré jako velké stromy v lese, protože jejich stavba trvala velice dlouho. Během let Nejstarší otec moudře sesbíral spoustu vybraných věcí a většina z nich se ukázala být užitečná.

„Otče," Juan'yâre se uklonil, „ohlásím se vám z Ghoivne Ajhâjhe, jakmile splním úkol."

Nejstarší otec zavřel vyčerpaně oči a doufal, že jeho nový pobočník dostojí pověsti.

* * *

Na nočním stolku hořela tlumeně svíčka. Leesil ležel na lůžku v hostinci, byl vzhůru a Magiera sebou neklidně házela vedle něj. Tiše si pro sebe v nepokojném spánku mumlala a Leesil se snažil ležet naprosto nehybně, aby ji neprobudil.

Po večeři ji musel přemlouvat a přesvědčovat, aby se vrátila do jejich pokoje a odpočinula si. Na rozdíl od elfských lesů ji město nezásobilo životem, takže nemohla pokračovat dál beze spánku. Ale přesto toho od první noci ve městě moc nenaspala a už toho kvůli jeho rozhodnutí vydat se do těchto zemí vytrpěla dost.

Leesil si užíval soukromí s Magierou, ale od chvíle, kdy jim Sgäile poprvé ukázal jejich loď, uplynulo pět nocí. Posádka ještě stále nakládala zboží a Magiera ztrácela trpělivost. Její dychtivost odejít se proměnila v posedlost vydat se na jih. A starost o ni rozrušovala Leesila víc než jméno, které se mu předkové – duchové elfů – pokoušeli vnutit.

Léshiârelaohk.

Tu noc, kdy osvobodil matku a odvedl ji zpět do Crijheäiche, poslal Magieru, Wynn a Chapa spát. Sám pak

střežil Nein'in stromový příbytek, zatímco ona trávila poprvé po dlouhých letech noc na svobodě.

A tehdy za ním přišel Brot'an – ten proradný, falešný řezník – a přivedl s sebou starou elfku v kaštanově hnědých šatech a v plášti stejné barvy.

„Pamatuješ si mě?" zeptala se. „Ze slyšení před radou klanových starších?"

Měla silný elfský přízvuk, ale její belaskijština byla překvapivě dokonalá. Až na Anmaglâhky hovořil lidskými jazyky jen málokterý elf.

„Jsem Tosân'leag," dodala, „starší klanu Popelavé řeky."

Leesil kývl na znamení, že ji poznal. Při Magieřině slyšení stála mezi členy klanu „učenců" na svahu za ním. Tosân'leag vzala Brot'ana za ruku, opatrně si klekla a zadívala se Leesilovi do tváře.

„Pověz jí, co jsi viděl u Roise Châmune," řekl Brot'an, „…tváře předků… co ti řekli."

Leesil neměl zájem cokoli Brot'anovi vyprávět, ale stařena se natáhla a dotkla se špičky Leesilova protáhlého ucha. Na někoho tak starého se pohybovala až překvapivě rychle, takže nestačil ucuknout. Povzdychla si a zavrtěla hlavou, jako by nebyla s jeho uchem spokojená, potom na něj kývla.

„Pověz mi, co jsi viděl a slyšel. Pomůžu ti to pochopit."

Leesil netoužil porozumět jejich pověrčivým nesmyslům. Ale ona na něj dál zírala a pozorně si ho prohlížela. Nakonec promluvil, jen aby s celou záležitostí skoncoval.

„Byla tam žena… s jizvami na levém nadloktí… u opasku měla dýky. Lidské dýky, ne elfské. A v ruce držela krátký oštěp s ocelovou násadou. Vlasy měla rozcuchané a oči divoké a… usmála se na mě."

Tosân'leag se nesouhlasně zamračila, ale pak se také usmála.

„Byla to pravděpodobně Hoil’lhân. Její jméno znamená ‚zářící paprsek‘. Říká se, že to byla velká válečnice… a možná i první Anmaglâhk, dlouho předtím, než byl ten titul vůbec použit. Oslovila tě?“

„Ne,“ odvětil Leesil a v mysli si vybavil další duchy, které viděl na mýtině u holého jasanu. „Jako první promluvil muž, vysoký válečník s jizvou u spánku. Řekl, že se jmenuje… Snaw… Snaw-ha…“

„Snähacróe… ‚Oko jehly‘.“ Stará žena přikývla a pohled v jejích zakalených očích se zostřil.

„Byla tam s ním ještě další žena,“ dodal Leesil. „Byla oblečená jako vy. Stáli blízko sebe… a spolu pronesli jméno, které mi dali.“

„To byla Léshiâra,“ zašeptala Tosân’leag. „Byla to velká léčitelka a učitelka a nakonec se stala… dalo by se říct ‚družkou‘ Snähacróa. Když jsem uslyšela tvé jméno, pochopila jsem, že ses s ní setkal. Říká se, že v dávno zapomenutých časech byla poslední z nejvyšší rady. Její jméno znamená ‚truchlivá slza‘.“

Přestože Leesil znal z elfštiny jen pár slov, neuniklo mu, jak se ženino jméno podobá tomu, které mu dala.

Tosân’leag se naklonila blíž. „Tvé jméno je ‚Ochránce truchlivé slzy‘… nebo ‚Zachránce‘… bližší výraz v lidské řeči neexistuje. Nezapomeň na to. Tvé jméno… ty sám… pro svůj lid něco znamenáš.“

Leesil ucukl.

Tohle nebyl jeho lid. Už nechtěl slyšet víc. Chtěl jen střežit matku.

Tosân’leag vztáhla ruku a Brot’an jí pomohl vstát. Ještě dlouho poté, co dvojice zanechala Leesila ve tmě samotného, se mu jméno rozléhalo hlavou.

Léshiârelaohk – Ochránce truchlivé slzy… zachránce.

Kéž by to znamenalo něco jiného než tajemný osud zrozený z duchů a nesmyslů.

V šerém pokoji elfského hostince potlačil Leesil všechny myšlenky jediným způsobem, jaký znal. Zadíval se na ženu, která mu spala na hrudi.

Magiera byla nahá a bílou ruku měla položenou na jeho paži.

Leesil jí odhrnul husté černé vlasy z krásné tváře. Zamumlala něco hlasitěji a v polospánku se zamračila. Chtěl sice, aby se prospala, ale nemohl nemyslet na příjemné způsoby, jak ji probudit.

Magiera se náhle zprudka nadechla a zaryla mu prsty do paže.

„Au… Magiero!“

Zazmítala se, odkulila se od něj a pevně se objala pažemi.

„Magiero, všechno je v pořádku. Vzbuď se!“

Magiera se přetočila a zabořila prsty do slaměné matrace. Trhala sebou, pak se vzepjala a duhovky jí zčernaly. Když uviděla Leesila, rychle slezla z postele.

Pohled na ni bolel.

Trvalo tak dlouho, než přijala, že její dhampirská povaha pro něj není hrozbou. Když ji ovládla, byl jediný, koho poznávala, jediný, koho si připustila k tělu. Ale někde hluboko uvnitř se stále bála, že mu ublíží.

Leesil ji chytil za předloktí a přitáhl si ji blíž. Třásla se a kůži měla studenou a vlhkou.

„Jsi v pořádku,“ šeptal.

„Zase jsem to viděla…“ syčela. „Led… zámek… musíme na jih.“

Magiera těkala očima po pokoji, až jí pohled ulpěl na zavřené okenici na opačné straně místnosti. Vstala, zabalila se do přikrývky a Leesil se ji nepokusil zastavit. Otevřela okno, vyklonila se ven a zadívala se doleva.

Leesil věděl, že zase hledí na kotvící loď jako tucetkrát každý den.

„Kdy se odsud konečně dostaneme?“ řekla Magiera.

„Brzy,“ odvětil Leesil a zoufale toužil ji uklidnit. „Sgäile říkal, že za pár dnů.“

„Já… musíme vyrazit,“ zašeptala a svěsila hlavu.

Leesil k ní zezadu přistoupil a nevěděl, co říct nebo udělat. Přitiskl se k ní, objal ji pažemi okolo pasu, ruce vsunul pod přikrývku a přitiskl je k oblinám jejích boků a bříška.

Magiera se napřímila a rukama dál pevně svírala parapet. Potom se zaklonila a on jí zabořil tvář do vlasů. Otočila hlavu doprava a Leesil vzhlédl a všiml si, že se zase dívá do tmy – ale ne k zálivu. Rozevřela rty a bezhlesně pronesla dvě slova.

Na jih.

* * *

Čas běžel jako voda zurčící přes kamení. Chane se probudil na podlaze u krbu ve vstupní síni. Welstiel bude očekávat, že se za chvíli objeví nahoře a ujme se noční hlídky.

Ale Chane se k tomu nedokázal přimět. Zvedl se na všechny čtyři a naslouchal hladovému křiku, který se nesl schodištěm dolů. Po soumraku vždy zesílil.

S každým tlumeným zavytím v něm sílila touha lovit – a falešný hlad sílil také. Sebral z krbu hořící větvičku, postavil se a vydal se chodbou do dílny vzadu. Pod schnoucími svazky bylin stála na nejbližším stole lucerna. Zapálil ji a sfoukl doutnající klacík.

Před několika nocemi si v zadní části dílny všiml temných průchodů, ale tehdy nijak netoužil klášter dál probádat.

Dnes v noci se mu ale ještě nechtělo jít nahoru, proto zamířil do levého zadního kouta dílny a vklouzl do jednoho z temných východů.

Jedna jeho část se vzpírala tomu, aby šel dál a potvrdil si zlé tušení… že klášter není jen zapomenuté útočiště pomatených mnichů.

Chodbu lemovaly dveře, ale než mohl kterékoli otevřít, upoutala ho tma na konci chodby, kam světlo lucerny nedosáhlo. Uviděl otvor bez dveří a za ním jen tmu.

Chane s každým krokem zpomaloval. Světlo proniklo vchodem a ozářilo starý rohový stůl. Na policích na stěnách stály řady malinkých lahviček, ampulek a hliněných nádob různých tvarů a velikostí a všechny byly uzavřeny korkovými zátkami nebo kovovými víky. Na stole ležela hromádka v kůži vázaných knih a svitek na starém dřevěném vřetenu.

Ztuhl asi na vzdálenost paže od vchodu a upřel pohled na náčiní.

Zpočátku mu pach tohoto místa připadal příliš slabý a smíšený, než aby rozeznal jednotlivé vůně. Byliny, květinové oleje, roztavený vosk, starou kůži, zatuchlý papír a pergamen…

Nechtěl vstoupit dovnitř, ale nedokázal se odvrátit, a nakonec se přinutil vejít.

Boční stěny komnaty lemovaly další stolky a každý pokrývala změť nástrojů, kovových nádob a rozličných textů. Chanovu pozornost upoutal široký stůl v levé zadní části místnosti, u kterého stála omšelá židle s plaňkovým opěradlem.

Ocitl se ve studovně, možná v komnatě hlavy kláštera. Za knihovnou u pravé stěny zahlédl šedivé dřevěné dveře. Byly pootevřené, jako by z nich někdo ve spěchu vyběhl a zapomněl je za sebou zavřít. Chane se obrátil zpět ke stolu, obešel ho a zastavil se vedle židle.

Na desce stolu ležely rozházené listy pergamenu, omšelé svazky, a dokonce i staré svitky. Posadil se na židli a otevřel malý svazek přímo před sebou – byl to deník psaný starým stravinským dialektem. Listoval jím, četl si zápisky, které měly jen málo společného s léčením, a zjistil, že celé kapitoly jsou napsané v jiných jazycích. Každá taková kapitola byla zaznamenána jiným rukopisem, jako by deník během let přecházel od jednoho majitele k druhému.

Zapomenutá kamenná enkláva byla sídlem řádu léčitelů. Byli to spíše mniši než kněží a řídili se učením nějakého dávno zapomenutého svatého, léčitele, který kdysi procestoval kontinent. Bylo to útočiště Sluzhobnék Sútzits – Sluhů milosrdenství.

Chane se rozhlédl po místností a zrak mu padl na pootevřené šedé dveře. Zašel tak daleko a věděl, že se nemůže vrátit, dokud neuvidí úplně všechno. Zvedl lucernu, obešel stůl a otevřel dveře dokořán. Do prostoru za nimi proniklo tlumené světlo.

V řadách tu stály police s knihami, konci se opíraly o zadní stěnu a jejich vrcholky byly ukotveny v kamenném stropě.

Nebyla to velká knihovna, jen o málo větší, než jaké ještě za života vídával v sídlech nižších šlechticů. Ale před sebou neměl krásně vázané knihy, které pán či paní sídla pravděpodobně nikdy neotevřou. Ne, tady mělo vše auru stáří a posvátnosti, vše bylo pečlivě uchované a seřazené, a to od pouzder se svitky po prosté kožené kapsy, které chránily okraje stránek knih. Mniši všechny knihy používali, vážili si jich a střežili je.

Chane klouzal pohledem po svazcích, hřbetech knih a zašlých štítcích na pouzdrech. Tu a tam rozeznal belaskijštinu nebo současnou stravinštinu.

Nejsnadněji přečetl dva tituly: *Proces destilace a extrakce* a *Koření sumanských zemí – vlastnosti ověřené i mylné.* S

námahou rozluštil i *Raná díla mistra Evara Voskôviskäna*, pak… něco *na louce* a tenkou knížečku s názvem *Sedm lístků*… Poslední slovo bylo nečitelné. Nakonec zahlédl i krabici s několika svazky díla *Antiteze, s komentáři, knihy 1 až 8.*

Chane couval, až ramenem narazil do veřejí. Vyběhl do vnější komnaty, klesl na zem a lucerna mu vyklouzla z prstů.

Převrátila se a odkutálela stranou. Roztavený vosk se rozstříkl po skle, zalil knot a uhasil ho.

Kolikrát si Chane představoval, že žije na nějakém vzdáleném místě ve Wynnině světě plném intelektu a vědění? Na místě, jako byl tento malý, zapomenutý klášter – dokud ho jednou v noci neovládlo šílenství a netvor v něm se neprobudil k životu.

Chane se zvedl na kolena a zakryl si bolavou hlavu pažemi. Utápěl se v žalu, ale nedokázal prolít ani slzu.

Mrtví nepláčou.

* * *

Avranvärd, Luční píseň, pospíchala temnými ulicemi Ghoivne Ajhâjhe k lodi a silný cop jí poskakoval na zádech.

Už dvakrát od chvíle, kdy vpluli do přístavu, jí hkomas – kapitán – vyčinil za to, že se zbytečně toulá, když ji pošle na pochůzky. Netoužila znovu slyšet jeho únavnou řeč. Kdyby měla na vybranou, řekla by mu, aby si našel novou službu a nudné kázaní si nechal pro sebe.

Dnes večer si ale pospíšila a získala vzácná pera, inkoust a pergamen – a za dobrou cenu, výměnou za kus lana a šest svíček. To by mu mělo zavřít ústa. Zbyla jí chvilka pro sebe, proto se zastavila a úzkostně se rozhlédla.

Ten den při pochůzkách zahlédla tři elfy v oděvu barvy lesní zeleně, kteří doprovázeli dva lidi a míšence. Jejich přítomnost v Ghoivne Ajhâjhe rozproudila ve městě klepy tak rychle, že je Avranvärd nestačila všechny registrovat, ale ona se nezajímala o lidi. Doufala, že ještě jednou zahlédne Anmaglâhky.

Nejmladší z trojice byl jen o pár let starší než ona, ale vypadal tupě a nešikovně a neudělal na ni valný dojem. Druhý byl jeho přesný opak – Greimasg'äh!

Brot'ân'duivé byl muž jako hora a naplňoval Avranvärd takovým úžasem, že si třetího málem nevšimla. Ale pak posledního z trojice poznala. Sgäilsheilleache… Sgäilsheilleache á Oshâgäirea gan'Coilehkrotall – Stín vrby, syn Smíchu vánku z klanu Lišejníkového lesa.

Když Avranvärd zavřela oči, stále viděla jeho úzkou, hladkou tvář a šedozelený plášť, který mu dokonale padl. Kdysi se s ním setkala, a dokonce i krátce promluvila. Loď jejího klanu ho odvezla na pobřeží Bely, jednoho z lidských páchnoucích měst. Na rozdíl od posádky vystoupil Sgäilsheilleache na pobřeží, aby probádal cizí země a studoval národy. Když Avranvärd sledovala, jako ho člun odváží na břeh, věděla, že by udělala cokoli, aby se stala Anmaglâhkem.

Už ji unavilo sloužit na lodích, buďto na plavidlech vlastního klanu, nebo se učit na lodích někoho jiného. Toužila procestovat cizí země a spatřit je na vlastní oči. Jen Anmaglâhkům se dostalo takového privilegia.

Věděla, že je příliš stará, než aby ji mezi sebe přijali. Většina jich zahájila výcvik krátce poté, co před předky přijala nové jméno. A přestože volání zaslechla velmi pozdě, neznamenalo to, že její touha byla menší nebo méně naléhavá – a stejně velké bylo její zoufalství, když ji Nejstarší otec odmítl. Ale tři z kasty se znenadání objevili v Ghoivne

Ajhâjhe a ubytovali se v hostinci. Dva byli dokonce viděni na molu ten večer, kdy její loď zakotvila.

Bylo to znamení – její osud se musel změnit. Jen kdyby dokázala sebrat odvahu a oslovit Greimasg'äha, spatřil by odhodlání v jejích očích a pochopil by. Už nedokázala snášet službu na lodi ani nudu vnitrozemského bytí. Kdyby se za ni velký Brot'ân'duivé přimluvil, Nejstarší otec, patriarcha kasty, by ji určitě neodmítl.

Ulice byly poloprázdné. Avranvärd neviděla žádné šedozelené pláště. A tak se plahočila uličkami zpět k silnici do přístavu a cestou minula koželužnu a udírnu. Libá rybí vůně jí připomněla, že ještě nevečeřela. Ševcovství v ní pak vzbudilo velký stesk. Její boty byly příliš velké. Stejně jako košili, kalhoty, tuniku, a dokonce plášť, i je zdědila po starším bratrovi. Ale neměla nic cenného, co by mohla směnit za nové.

Ale až ji přijmou mezi Anmaglâhky, změní se to. Anmaglâhkové totiž nosili měkké boty s rovnou podrážkou, které umožňovaly pohybovat se rychle a tiše a byly jim šity přímo na míru. A nemuseli nic směňovat. Stačilo, aby požádali, a všechna jejich přání byla splněna.

Viděla lucerny visící na boku lodi v přístavu za pláží. Zamířila do doků a k malému člunu, který nechala přivázaný na konci mola. Naposledy si prošla balíčky, aby se ujistila, že má vše, oč hkomas požádal, potom si dřepla, aby člun odvázala.

„Prosím, počkej," zavolal někdo.

Avranvärd vyskočila úlekem a rychle se otočila.

Jakoby odnikud se na cestě k přístavišti objevila postava v plášti. Zamířila k molu, a když prošla pod jednou z visících luceren, Avranvärd spatřila, že je to muž v šedozeleném plášti.

„Jsi Avranvärd?" zeptal se muž a vydal se k ní po molu, které trčelo hluboko do zálivu. „Služka na nákladní lodi?"

Avranvärd nedokázala promluvit. Ještě nikdy ho neviděla, ale byl to Anmaglâhk. A znal její jméno. Jak? Proč? Myšlenky jí pádily k horoucí naději. Zvážil snad Nejstarší otec znovu její žádost?

„Ano… to jsem," vykoktala nakonec.

Jeho jemná, mladistvá, i když prostá tvář se leskla potem. Na spánky a tváře se mu lepily prameny světlých vlasů a na plášti se mu zachytily listí a divoká tráva. Rozhlédl se, jako by se ujišťoval, že jsou skutečně sami, potom se zhluboka, vyčerpaně nadechl.

„Přináším ti žádost Nejstaršího otce." Přiblížil se natolik, že cítila jeho zemitou vůni. „Není to těžký úkol, ale vyžaduje diskrétnost. Vyslechneš mě?"

Kývla a po páteři jí přeběhlo zachvění.

„Víš o tom, že na tvé lodi poplují dva lidé a míšenec?"

„Cože? Ne," vykoktala. „To není…"

„Ano, nalodí se, jakmile bude loď připravená k vyplutí."

Jak to, že člověku dovolí vstoupit na loď an'Cróanů? Doprovodí je nějaký Anmaglâhk, nebo budou od posádky očekávat, že ty divochy zkrotí sama?

„Několik členů kasty bude vaši loď z bezpečné vzdálenosti sledovat na jiném plavidle," pokračoval unavený posel. „Greimasg'äh a další, které osobně vybral. Musí být informováni o vašich zastávkách, změnách v kurzu i o dalších neobvyklých věcech týkajících se lidí."

Vytáhl z pláště malou skříňku a podal jí ji.

„Uvnitř najdeš slovní dřevo z lodi, která vás bude sledovat. Jeho prostřednictvím se budeš hlásit Greimasg'ähovi. Rozumíš?"

Avranvärd na okamžik zaváhala. Slovní dřevo z lodí mohli vlastnit jen hkomasové – nebo hkœdové, Tvůrci, kteří sloužili na lodích a pečovali o ně. Jak se takový předmět dostal do rukou Anmaglâhka?

Nezáleželo na tom. Anmaglâhkové ji povolali do služby.

„Ano," vydechla. „Znamená to, že jsem byla přijata do učení?"

Mladý Anmaglâhk zavrtěl hlavou.

„Podle rozkazu ti mám říct, že pokud tento… úkol přijmeš, Nejstarší otec znovu zváží tvoji žádost."

Avranvärd mu skříňku vytrhla. „Kdy mám začít podávat zprávy?"

Našpulil rty, ustoupil a otočil se zpět k přístavu.

„Za soumraku prvního dne na moři. Greimasg'äh bude očekávat zprávy vždy za úsvitu a za soumraku, ale jen pokud se ti podaří získat potřebné soukromí. Nikdo nesmí vědět, co děláš, dokonce ani hkomas. Prostě přilož slovní dřevo k lodi a promluv. Greimasg'äh tě uslyší a odpoví ti v mysli."

Anmaglâhk se krátce zastavil na pobřežní cestě, ale jeho tichý hlas se zřetelně donesl až k ní.

„Nezklam nás," zavolal a zmizel.

Avranvärd se třásla a ve zpocených rukách svírala skříňku. Hkomas jí určitě vyčiní, že se loudá, ale to ji nezajímalo. Dostala úkol – cíl, jak říkali členové kasty.

A až ho splní a vrátí se zpět, stane se Anmaglâhkem.

4. KAPITOLA

Od chvíle, kdy jejich loď zakotvila, uplynulo už devět dní. Podle Wynniných informací nevstoupil na palubu plavidla an'Cróanů ještě žádný člověk. Dnes ale konečně vyplují. Jak šplhala z malého člunu vzhůru po provazovém žebříku, zmítaly jí emoce.

Magiera byla s každým dnem zoufalejší, a Wynn tak měla radost, když viděla, jak se její společnici při nalodění ulevilo. V ní však krátký čas, který jí bylo dovoleno strávit v elfském městě, vyvolal velkou sklíčenost, protože tušila, že toto místo už nikdy nespatří. Krátké a stručné poznámky o Ghoivne Ajhâjhe mistra Tilswitha jistě zklamou.

Wynn dosáhla vrcholu žebříku, otevřenou brankou v zábradlí vylezla na palubu a pohodlně se rozkročila.

Leesil za ní zabručel a Wynn se otočila.

Při šplhání si pomáhal jednou rukou, protože druhou si na zádech přidržoval Chapa. Wynn popadla Leesila za paži a pomohla mu na palubu. Ale než se mu podařilo na ni vylézt, Chap mu přeskočil hlavu, málem porazil Wynn a Leesila přirazil k okraji paluby.

„Není zač," zabručel Leesil a vyškrábal se nahoru.

Magiera, Brot'an, Sgäile a Osha je následovali. Teprve pak se Wynn pořádně rozhlédla a ihned litovala, že nemá po ruce brk a papír.

Loď měla místo zábradlí podivnou, lehce klenutou stěnu, která ji zaujala už ve chvíli, kdy šplhala nahoru po žebříku. Na palubě ji však uchvátilo především to, že nebyla z prken.

Lesklé dřevo paluby bylo hladké jako sudy s dešťovou vodou, které viděla v domech an'Cróanů – ze živého dřeva je utvářeli elfští Stvořitelé s vrozeným darem pro thaumaturgii, neboli divotvorství. Loď byla delší, ale užší než jakékoli jiné třístěžňové plavidlo, které kdy Wynn spatřila, a zdálo se, jako by se trup spojil v jediný kus dřeva, protože v hladkém, žlutohnědém povrchu neviděla jedinou puklinu či spáru.

Stěžně, lodní výstroj a další drobnosti byly podle toho, jak vlivem počasí zestárly, očividně oddělenými kusy. Wynn přemýšlela, jak si asi paluba zachovává svoji hladkost a jasnou barvu. Mezi hlavním stěžněm a příďovou nástavbou se nacházel mřížový poklop, který zakrýval otvor se zvýšenými okraji.

„Co je to?" zeptala se.

„Nákladní prostor," odvětil Osha elfsky.

Wynn zaklonila hlavu a zadívala se na skasané plachty visící ze světlých stěžňů. Zdálo se, že jsou vyrobeny z duhově bílé látky shéot'a, elfské obdoby saténu, což ale nebylo možné, protože odkud by vzali zámotky, ze kterých by utkali tolik látky?

„Ach, mrtví bohové!" sténal Leesil.

Loď stále kotvila v klidných vodách zátoky, ale Leesilovi už bylo nevolno.

„Konečně," povzdychla si Magiera tiše.

Wynn věděla, že není neobvyklé, aby nákladní lodě kotvily v přístavu devět dní – a ona i ostatní se museli spolehnout jen na dobrou vůli a dobročinnost elfů. Nedokázala si nevšimnout, jak cize, ale zároveň krásně vypadá Magiera na lodi an'Cróanů.

V jasných slunečních paprscích, které se odrážely od hladiny, se její černé vlasy divoce rudě leskly. Obklopená sytou barvou lodě a širého modrého nebe vypadala ještě bledší. Vzala si na sebe černé kalhoty a bílou košili, kterou jí nedávno ušili ve městě, neopomněla ale ani kovem pobitou zbroj a meč. A v poslední době nosila Magiera neustále rukavice.

Posádka na Magieru také zírala, ale ne s Wynniným obdivem. Leesil ani Magiera si, jak se zdálo, rozzlobených pohledů nevšimli, ale Wynn důrazně připomněly, že Magiera musí opustit elfské země a už nikdy se nesmí vrátit.

Chap prozradil Wynn proč. Magiera se narodila díky krvavému obřadu a jen za jedním jediným účelem.

Na rozdíl od nemrtvého nebo obyčejného člověka mohla bez problémů vstoupit do elfských zemí. Jejich přirozená obrana jí v tom nedokázala zabránit. A co bylo horší, pouhou přítomností vysávala z lesa život, stejně jako její nemrtvý otec pil krev živých. Magiera byla stvořena k tomu, aby pronikla do všech zemí, kam nemrtví během dávno zapomenuté války nemohli vstoupit. To zjištění vyvolalo ve Wynn strach z budoucnosti. Magieřina přítomnost i její stvoření naznačovaly, že znovu dojde k válce jako za časů Zapomenutých.

Ze záďové nástavby seskočil vysoký elf se silnými pažemi a hnědým šátkem na hlavě a dunivým krokem se vydal rovnou k nim. S největší pravděpodobností to byl hkomas – „nejvyšší autorita“, neboli kapitán lodě. Brot’an mu vyšel vstříc a Wynn se pokusila přiblížit, aby slyšela, o čem spolu mluví.

Náhle se jí udělalo nevolno.

Proč s námi zůstávají Sgäile a Osha?

Mysl jí zaplavila Chapova slova, která pronesl ve všech řečech, jež znala, najednou. Už si zvykla odvozovat z té změti jazyků význam. Ohlédla se a všimla si, že Chap elfy podezřívavě sleduje.

Chap byl víc než pes, byl to fay narozený v těle majay-hìho, což byl hovorový výraz, který přeneseně znamenal „fayí pes“. Tato rasa pocházela z dávno zapomenutých dob, kdy fayové obývali těla vlků. Chap tak byl dvojnásobně jedinečný a jen Wynn ho slyšela ve své hlavě.

Což se nemělo stát.

Před nějakou dobou se pokusila použít magii a pomoct Magieře najít nemrtvého. Něco ale pokazila a v následujících měsících se ji Chap několikrát pokusil magické poskvrny zbavit. Nedokázal to však a následky rituálu se projevovaly neustále novými, nevídanými způsoby.

„Já nevím,“ pošeptala Chapovi. „Sgäile říká, že hkomasovi nebude příjemné mít na palubě lidi bez doprovodu.“

Ne, rada klanových starších si vyžádala tuto loď. Sgäile je tu z jiného důvodu. Nečekal jsem, že nás doprovodí. Muselo se něco stát – kromě toho, že jsi vykecala naše plány Brot’anovi.

„Nech už toho!“ zašeptala Wynn, ale měla smíšené pocity.

Také přemýšlela, proč se Sgäile rozhodl chránit je i během plavby, ale ulevilo se jí. Sgäile byl váženým členem kasty, a když mluvil, ostatní naslouchali. Oshova přítomnost však byla něco docela jiného a zneklidnila Wynn způsobem, který tak docela nechápala. Zážitky a zlé zkušenosti v zemích an’Cróanů v něm probudily to nejlepší i nejhorší. Nakonec se však spřátelili. Když se ale rozloučili na břehu řeky v Crijheäiche, nečekala, že ho ještě někdy uvidí.

Osha si všiml, že ho Wynn pozoruje, a povytáhl proto husté obočí, takže jeho jakoby koňská tvář vypadala ještě delší. Wynn se odvrátila, Chap ale mladého elfa dál sledoval.

Nesmírně se mu ulevilo… má to co dělat se Sgäilem.

„Vidíš mu do mysli?“ zašeptala překvapeně.

Chap dokázal zachytit povrchové vzpomínky všech živých tvorů, které měl na dohled, ale Wynn nevěděla, že dokáže stejnou věc i s emocemi.

Ne, dá se to vyčíst z jeho obličeje… ze způsobu, jakým sleduje Sgäila a je připravený okamžitě vyplnit každý jeho rozkaz. Osha nedokáže dlouho udržet tajemství, to by si musel přetáhnout přes hlavu kápi.

„Přestaň být tak nadutý!“ obořila se na něj Wynn hlasitě.

Její pozornost upoutaly zvýšené hlasy. Obrátila se zpět k Brot’anovi a k lodnímu hkomasovi a snažila se rozluštit jejich rychlou elfštinu. Pokud to chápala dobře, kapitán se na Brot’ana obořil kvůli cíli „pasažérů“. Wynn něco podobného očekávala. O chvíli později prošel ustaraný Brot’an okolo Wynn a zamířil rovnou k Magieře. Wynn si pospíšila za ním.

„Odmítl?“ zeptala se Magiera.

Brot’an zavrtěl hlavou. „Hkomas vás vezme na jih, ale starší nevybrali právě nejlepší loď.“

Magiera nakrčila bílé čelo a založila si paže na hrudi.

„Proč?“ zeptal se Leesil. Pevně se držel zábradlí, jako by se mu měla každým okamžikem podlomit kolena.

„Tahle loď slouží pobřežním osadám an’Cróanů,“ odpověděl Brot’an. „Napřed se vydá na východ okolo poloostrova, teprve pak zamíří na jih podél pobřeží.“

„Jak dlouho?“ zeptala se Magiera.

„Samotná plavba bude trvat pět nebo šest dnů… Ale je to hlavní nákladní loď. Kotví v každém přístavu a taky u ústí řek, kam klany přivážejí na člunech z vnitrozemí zboží ke směně.“

Leesil vytřeštil oči a Magieře poklesla čelist. Wynn se připravila na její výbuch.

„Cože?“ zavrčela Magiera. „Slíbili nám loď, která nás odveze, kamkoli si budeme přát!“

Osha se polekaně zavrtěl a rozhlédl se. Několik členů posádky se na Magieru zamračilo. Možná nerozuměli slovům, ale její tón mluvil za vše.

„Magiero…“ varoval ji Sgäile tiše.

„Odvezl jsi nás na pobřeží," vrčela. „Slíbil jsi, že se odsud dostaneme. Ale místo toho jsme zůstali uvězněni ve městě a nezbylo nám než čekat. A teď naše loď zastaví v každém přístavu, na který cestou narazíme? Ty… ty jeden…"

Magiera se odvrátila k zábradlí a k Leesilovi.

„Musíme na jih – hned." Ztišila hlas do šepotu a zavřela oči. „Prosím… hned."

Leesil jí položil ruku na záda a pohlédl na Sgäila.

Wynn stejně jako Leesilovi dělal starosti hlas, který šeptal v Magieřiných snech a ukazoval jí zámek se šesti věžemi uvězněný v ledu. Ale žádnou jinou stopu, která by jim odhalila, kde se artefakt nachází, neměli. Wynn cítila, že by měli udělat, co je v jejich silách, aby Magieře pomohli, a nepochybovat o vodítku, které jim poskytla.

„Tohle je jediná loď, která je k dispozici," řekl Sgäile napjatě, „tedy pokud nechcete dál čekat. Starší vám zajistili jednu loď, další už ne. Buď poplujeme na téhle, nebo se vydáme přes Zlámané hory pěšky… cestou, kterou jste se k nám dostali. A pak zamíříme na jih. Jak se rozhodnete?"

Magiera se k němu pomalu otočila.

Wynn neviděla společnici do tváře, ale všimla si, jak Sgäile přimhouřil oči. Založil si paže na hrudi. Magiera se znovu odvrátila a zadívala se na zátoku a Wynn věděla, jak odpoví.

„Dorazily jejich věci," zavolal jeden z členů posádky na Brot'ana.

K lodi přirazil další člun a dva elfové z něj vyložili zavazadla. Wynn si pospíšila pomoct Oshovi vytáhnout na palubu jejich majetek, který se během pobytu v Ghoivne Ajhâjhe ještě rozrostl.

Magieřina poznámka o tom, že tu byli uvězněni, nebyla tak docela přesná. Využili totiž času ve městě k přípravě na cestu. Magiera si nebyla úplně jistá tím, kam míří, ale věděla, že se

jejich cíl nachází v údolí, které leží tak vysoko v horách, že je po celý rok uvězněné ve sněhu a ledu.

„Aha, vaše nové kabáty," řekl Osha elfsky, poklepal Leesilovi na rameno a ukázal na člun.

„Belaskijsky," pokárala ho Wynn bezmyšlenkovitě. „Potřebuješ cvičit."

Osha se stydlivě usmál a lámaně zopakoval slova tak, aby mu rozuměli i Leesil s Magierou.

Wynn s Oshou od jeho příchodu skoro nepromluvila. Zdálo se ale, že snadno zapadli zpět do rutiny, kdy ona trvala na tom, aby hovořil jazykem, kterému by rozuměli i její společníci.

Jeden z elfů ve člunu vyšplhal do půlky žebříku a podal jim kabáty. Magiera si je nechala udělat na míru.

Byly ušity z ovčího rouna srstí dovnitř a lemované silnou vrstvou hrubě upředené bavlněné látky. Vnější strana byla naolejovaná, aby byli chráněni před špatným počasím, což k jejich požadavkům přidal Brot'an. Nový oděv jim umožní zachovat si velkou část tělesného tepla i v chladném podnebí.

Wynn s Leesilem zatím sehnali vyuzené maso, sušené ovoce, čutory s vodou, čaj a další zásoby. Měli jen málo věcí, které mohli směnit, ale jednání se ujal Sgäile a vyhnal je z každého obchodu s tím, aby počkali venku. Wynn měla nepříjemný pocit, že většinu věcí dostali darem, protože o ně požádal Anmaglâhk.

Hkomas vydal drsným hlasem rozkaz k roztažení plachet. Wynn sledovala, jak posádka šplhá do ráhnoví, aby připravila loď k vyplutí. Magiera vypadala klidněji, ale Leesil tvrdě polkl a tvářil se zemdleněji.

Wynn viděla, že se Brot'an chystá sešplhat do člunu a tiše přitom hovoří se Sgäilem. Potom Sgäilovi něco podal. Hovořil rychle a také dar, pokud to byl dar, předal příliš rychle, než aby Wynn pochopila, o co jde.

Sgäile se na Brot'ana zamračil a zaťal ruku kolem předmětu pevně v pěst.

Osha ztuhnul a na tváři se mu objevil šokovaný výraz. Sgäile se chystal hádat nebo se ptát, ale Brot'an zvedl prst a pronesl jednu krátkou větu.

„*Chein'âs?*“ zašeptal Osha hlasitě.

„*Tosajij!*“ zasyčel na něj Sgäile.

Mladší elf se zahanbeně přikrčil a obrátil velké jantarové oči k Leesilovi, který vrávoral, jak se snažil zvednout zavazadlo z paluby.

Wynn přemýšlela o slovu, které Osha pronesl, a proč ho Sgäile umlčel.

Chein'âs… Hořící?

Brot'an začal šplhat dolů a Wynn si vzpomněla na všechno, co pro ni a její společníky udělal. Věděla, že ho častokrát nesmírně dráždila, ale byl jejich ochráncem a rádcem – a Wynn si nedokázala představit, co ho to bude stát.

„Brot'ane…“ zavolala, pak ztratila odvahu.

Brot'an se zastavil, vrátil se zpět na palubu. Přistoupil blíž, až se nad Wynn doslova tyčil, a něžně ji vzal za ramena.

„Sbohem, maličká,“ řekl, sklonil hlavu a pošeptal, „a nepřestávej klást otázky.“

Wynn kývla a v očích ji zaštípalo.

Brot'an se odvrátil a zastavil se před Magierou. Po tváři jí přelétl smutný výraz. Ona v této cizí zemi také spoléhala na jeho moudrost. Ale Leesil…

Dřepěl nad zavazadlem a odmítal vstát. Mezi Leesilem a mistrem Anmaglâhkem se toho stalo příliš, než aby mu Leesil ještě někdy uvěřil. Brot'an přelezl bok lodě a zmizel z dohledu.

Sgäile obrátil tvrdé oči k Oshovi a odtáhl ho na záď.

Wynn je zoufale toužila následovat a poslechnout si, o čem mluví, ale věděla, že by to bylo nezdvořilé. Právě se chystala

pomoct Magieře a Leesilovi se zavazadly, když si všimla, že Chap zmizel. Otočila se a zapátrala po něm.

Stál na bedně u zábradlí a hleděl na břeh. Wynn k němu přistoupila a pohladila ho po zádech. Věděla, co dělal, když brzy ráno a pozdě večer mizel do lesa.

Chap strávil poslední dny za městem s bílou majay-hì Lilií.

Rozloučil se s ní ten den, kdy dorazili do Ghoivne Ajhâjhe, ale nečekané zdržení oslabilo jeho vůli. Celá Liliina smečka se vrátila domů, ale ona zůstala, aby mohla být s Chapem. Bílá majay-hì se hustě obydleného města bála, proto Chap vyrážel do lesa, kdykoli mohl.

„Je mi líto, že ji musíš opustit," řekla Wynn.

Nechtěla jít se mnou.

„Já vím."

Paluba se hemžila posádkou připravující loď k vyplutí. Všichni přiložili ruku k dílu, až na jednu dívku. Wynn si všimla, že ji a Chapa pozoruje. Na nohou měla velké boty a přes rameno jí visel těžký cop, rychle se ale otočila a zmizela v kajutě na přídi.

Jak plachty zachytily vítr a loď se pomalu otočila k otevřenému moři, Wynn se zdálo, že cítí pod nohama rytmické hučení. S očima upřenýma na pobřeží Chap tiše zakňučel a Wynn přemohl pocit obrovské ztráty.

Existovala spousta důvodů, proč museli odplout, tolik toho ale opouštěli.

* * *

Hkuan'duv stál na palubě svého plavidla a díval se, jak loď s lidmi opouští přístav. Čekal, dokud se nesetmělo.

Ze všech rozkazů, které kdy od Nejstaršího otce obdržel, mu tento dělal největší starosti. Na palubě lodi, kterou budou

sledovat, pluli Sgäilsheilleache a Osha, dva kastovní bratři, kteří o jeho přítomnosti nevěděli. Pokud si pamatoval, něco takového se ještě nikdy nestalo.

Hleděl na otevřené moře za přístavem, když se na zábradlí vedle něj objevila štíhlá ruka a ozval se tichý hlas.

„Tvé myšlenky se dnes večer točí v kruzích."

Dänvârfij – Osudová hudba – mu pohlédla zpříma do očí. Její nos byl příliš dlouhý a lícní kosti široké, ale pleť měla čistou a krémovou jako čaj ochucený kozím mlékem. Byla jeho poslední studentkou, učil ji pět let, a v očích měla vždy tichou upřímnost.

Když ho předčila v lukostřelbě, poznal, že nastal čas ukončit jejich vztah učitele a žákyně. Přimluvil se za ni u Nejstaršího otce a ona získala na znamení uznání slovní dřevo. Když se vydala za prvním samostatným úkolem, Hkuan'duv se rozhodl další studenty nepřijímat.

Neodpověděl na její poznámku. Znala ho příliš dobře.

„Viděla jsi naše kajuty?" zeptal se.

„Ano, dvě malé místnosti v podpalubí," odpověděla. „A'harhk'nis a Kurhkâge se můžou podělit o jednu, my dva si vezmeme tu druhou."

Kývl, odvrátil se od zábradlí a zadíval se na společníky, kteří seděli na mříži nad nákladovým prostorem.

A'harhk'nis – Neustálá proměna – byl i na člena kasty neobvykle tichý. Byl to zkušený stopař s divokýma očima a naježenými vlasy. I když u sebe nosil štíhlé dýky Anmaglâhků, dával přednost brutálnějším zbraním. Za opaskem na zádech ukrýval pár nožů velkých jako srpy, jejichž zahnuté čepele byly široké jako lidský meč. Dával přednost volnému oděvu a širokým kalhotám. Dokonce i když si svázal cípy pláště v pase, dál se kolem něj nadouval.

Hkuan'duv obrátil pohled k poslednímu muži, kterého si vybral.

Kurhkâge – Jespák – byl pozoruhodný chybějícím okem a postavou. Nedostatek prostorového vidění mu očividně nevadil, a protože pocházel z Brot'ân'duivova klanu, byl mohutně stavěný. Celé roky strávil v lidských zemích daleko na jihu, kterým se říkalo Ylladonské státy. Kurhkâge byl vypočítavý a dobrý taktik, ale zkušenosti ze života mezi volně propojenými městskými státy plnými nájezdníků v něm vzbudily velkou hořkost.

Ylladonští piráti se někdy odvážili napadnout nejjižnější výběžky pobřeží an'Cróanů. Krátce poté, co Kurhkâge dokončil výcvik, se vydal se dvěma společníky na jih za prvním úkolem. Když se trojice cestou zastavila v nejvzdálenější vesnici an'Cróanů, byla napadena. Kurhkâge přišel v boji o oko, ale žádný z ylladonských pirátů neunikl.

Hkuan'duv si byl jistý, že vybral dobře. Jen Dänvârfij mu dělala trochu starosti. Byla mezi nimi nejvšestrannější bojovnicí, ale během let, která spolu strávili, se začal v její přítomnosti cítit… příjemně.

Po jejich rozchodu trvalo Hkuan'duvovi skoro rok, než získal zpět předchozí rovnováhu. Netoužil zažít něco takového znovu.

Kurhkâge se přiblížil. Odmítal nosit na oku klapku a vystavoval tak na odiv levý oční důlek, který se zhojil jen hrubě.

„Hkomas se ptá, kdy vyplujeme," řekl. „Zneklidňuje ho zvětšující se vzdálenost mezi námi a tou druhou lodí."

Hkuan'duv kývl. Soucítil s hkomasem, který se nyní musel řídit „přáními" Anmaglâhků.

„Brzy," odpověděl. „Chci dát kořisti náskok."

Posádka se připravila k vyplutí. Teď mohla jen čekat, a několik námořníků tak zvědavě pokukovalo po Hkuan'duvovi a jeho společnících. Znovu ho přepadl neklid.

Všichni an'Cróané si vážili Anmaglâhků, kteří je chránili. Lodě námořních klanů odvezly občas jednoho nebo i víc Anmaglâhků do lidských zemí, vždy ale sloužily jen jako doprovod. Teď byli na palubě čtyři Anmaglâhkové a Greimasg'äh mezi nimi rozhodoval a vydával rozkazy hkomasovi, což se ještě nikdy nestalo.

Hkuan'duv se zadíval na tmavý přístav. Nastal čas. Pohlédl na Dänvârfij, které kolem dlouhé, hranaté tváře poletovaly rozpuštěné vlasy.

„Vydám rozkaz," řekla, protože ihned pochopila.

„Pověz hkomasovi, ať zpomalí, pokud před sebou zahlédne plachty. Nesmí nás spatřit."

Dänvârfij zamířila ke kormidlu na zádi.

Brzy se rozvinuly třpytivé plachty, zachytily vánek a paluba pod Hkuan'duvovýma nohama začala tiše dunět. Loď vyklouzla bezhlesně z přístavu a zamířila podél pobřeží na východ.

Dänvârfij se vrátila. „Tvé myšlenky se pořád točí v kruzích."

Hkuan'duv se zamračil. Doposud společníkům prozradil jen málo. Ustaraně se nadechl a ukázal na poklop.

„Vezmi ostatní a přijďte za mnou," řekl. „Povím vám, co můžu."

* * *

Nastal druhý soumrak na moři a Leesil ležel na lůžku v podpalubí a nedokázal ani vstát.

Doposud dokázal polknout jen několik doušků vody. Zažil to už jednou, a tak věděl, že je lepší nejíst. Loď se neustále nakláněla a jemu se točila hlava a zvedal žaludek. Světlo

zavěšené lucerny tančilo po stěnách. Zavřel oči, ale rychle je zase otevřel, protože tma všechno zhoršovala.

Kajuta byla malá, ale dobře zařízená. Měla hladké stěny beze spár a na každé straně místnosti dvě lavice, které sloužily jako lůžka. Vysoko ve stěně se nacházelo okénko, které zakrývaly skleněné tabulky zasazené do mosazi.

Malé oválné dveře se pootevřely a do kajuty nakoukla Magiera. „Jak se cítíš?“

„Raději bych jel padesát mil na pomateném koni,“ zasténal.

Vešla a v ruce nesla misku s vodou a kus látky na obklad.

Magieřina péče bylo to jediné, co mu cestu na rozdíl od té předchozí zpříjemňovalo. Leesil musel přiznat, že si její pozornosti užívá. Sedla si vedle něj, a aniž by si svlékla rukavice, namočila hadr do vody. Ruka se jí trochu třásla.

Natáhl se a dotkl se jí. „Jsi v pořádku?“

V elfském lese ovládly Magieru třas a úzkost pokaždé, když vstoupila do stromového příbytku. Netušili proč, dokud se na mýtině Nein’ina vězení nepřestala ovládat. V boji s Anmaglâhky se totiž holýma rukama dotkla kmenu břízy a zanechala na něm otisk.

Od chvíle, kdy vstoupili na palubu, zažívala Magiera podobné stavy, přestože byli daleko od pobřeží.

„Není to tak zlé,“ odpověděla. „Možná za to může nutkání plout dál… dosáhnout cíle.“

Magiera nakonec odložila zbroj a nosila jen volnou bílou košili a kalhoty a vlasy si pevně stáhla, aby jí je vítr nevrhal do očí.

„Před chvílí se stalo něco divného,“ řekla. „Sgäile mi zdvořile oznámil, že si kapitán myslí, že bychom měli zůstávat na téhle straně lodi, když jsme v podpalubí.“

„Je to návrh, nebo hrozba?“ zeptal se Leesil.

„U těchto lidí na tom nezáleží.“

Lehl si, Magiera mu přiložila vlhký hadr na čelo a zadívala se na hladký strop. Takové varování ho obvykle nutilo jít se podívat, co se děje, v tu chvíli se ale loď zhoupla a jemu se znovu obrátil žaludek.

„Kde jsou všichni?“ zeptal se, protože toužil po rozptýlení.

„Na palubě. Sgäile zírá na moře. Osha si od jednoho námořníka půjčil nějakou hru a učí Wynn hrát. Chap je bez zájmu sleduje, ale vsadila bych se, že strategii rozumí lépe než Osha.“

Leesil se pokusil usmát. „Poprvé od příchodu na loď jsme sami.“

Zdálo se, jako by ho Magiera ani neslyšela. Zírala na stěnu kajuty – nebo možná skrz ni někam daleko.

„Brzy obeplujeme poloostrov,“ řekl.

Mrkla. „Co? Ach, já myslela na… domov. Na nové stoly… na krb, dokonce i na starý meč nad ním. Sotva jsme měli čas se po přestavbě usadit.“

Leesil se překulil na bok. „Ano, domov. Krásná myšlenka.“

„Pokud se tam někdy vrátíme, pokud budeme moct zůstat, pokud se o sobě nedozvíme ještě něco, co bychom nechtěli vědět.“

Teplý obrázek domova se Leesilovi vypařil z mysli. Proč se neustále vracela k tomu, že ho matka porodila a vycvičila, jen aby ho použila jako nástroj proti neznámému nepříteli, o kterém elfové věřili, že se vrátí?

„Sami jsme strůjci svého osudu,“ vyštěkl. „To nic nezmění.“

Magiera sklopila oči a Leesil vzteklého výbuchu zalitoval. Měl by být vděčný, že se s ním otevřeně dělí o obavy. Ale stál si za svými slovy.

Opravdu svůj osud tvořili sami. Bez ohledu na jméno, které mu tlupa duchů vnutila, bude jen Magieřiným „ochráncem“.

Stále svírala jeho prsty v ruce. Natáhl druhou ruku a pohladil ji po tváři. Připadala mu dokonalá. Posadil se, aby ji políbil, a zvedl se mu žaludek.

„Nech toho," řekla a položila mu ruku na hruď. „Jsi nemocný."

„Ale ne tolik," odpověděl.

„Opravdu? Jsi zelený jako Wynnina čočková polévka a tvůj dech je… příšerný."

Zíral na ni. „Jak lichotivé."

„Odpočívej!" Přitlačila ho zpátky na postel. „Zůstanu s tebou."

Leesilovi se stáhl žaludek, když se převrátil na postel, ale přesto se trucovitě zamračil.

„Dělíme se o komnatu s Wynn a Chapem… a tohle budou na dlouhou dobu poslední okamžiky, které strávíme o samotě."

Magiera zafuněla a převrátila tmavé oči, jako by se chystala odpovědět, ale pak se zprudka otočila, napjala se a zahleděla se na dveře.

„Co…?" začal Leesil.

Magiera vyskočila z postele, popadla meč a rozrazila dveře kajuty.

Někde nad nimi slyšel Leesil křičet Wynn.

* * *

V tlumeném světle lucerny seděla Wynn se zkříženýma nohama na palubě naproti Oshovi a snažila se soustředit na dreug'an, elfskou hru, kterou si půjčili od hkomasovy služky. Osha byl odhodlaný naučit ji pravidla, ale Wynniny myšlenky se toulaly.

Loď jí pod zadkem tlumeně vibrovala, takže pro ni bylo nemožné se soustředit. A Chapovo znechucené zafunění, které doprovázelo každý její tah, nijak nepomáhalo.

„Chceš hrát za mě?“ zeptala se.

Chap si olízl čenich, ale neodpověděl.

Sgäile se stále opíral o zábradlí na levoboku a hleděl do tmy. Na pravoboku se obrovskou rychlostí míhalo stromy lemované pobřeží.

Wynn si povzdychla a vstala. „Potřebuji si protáhnout nohy.“

I vestoje byla jen o trochu vyšší než klečící Osha. Chystal se vstát, ale ona jen mávla rukou.

„Ne, zůstaň tady. Nepůjdu daleko.“

Osha se zamračil, protože ji měl hlídat, ale na druhou stranu se jí nechtěl vnucovat.

„Brzy se vrátím,“ ujistila ho a zamířila na záď.

Hkomas zatím trávil většinu času na zádi a posádka měla na palubě neustále co dělat. Wynn je nešpehovala, protože věděla, že její přítomnost není vítaná. Ale s příchodem noci se hkomas odebral na lůžko a většině posádky skončila služba, takže paluba byla skoro opuštěná. A Wynn se chtěla trochu porozhlédnout.

Stále žasla nad tím, že paluba není z prken. Jeden z členů posádky seděl na sudu, který byl také z jednoho kusu dřeva, vykazoval ale mnohem větší opotřebení než paluba. Námořník splétal hladké provázky do silného lana. Když se Wynn přiblížila, otočil se k ní zády, a ona věděla, že je zbytečné snažit se s ním zapříst rozhovor.

Opatrně se plížila k zádi a zdálo se, že rytmické dunění pod jejíma nohama sílí. Přiblížila se k žebříku a všimla si, že jeho stupínky jsou na rozdíl od paluby ohlazené lety používání. Vyšplhala do půlky a nahlédla přes vrchol.

Záď osvětlovaly tři velké lucerny. Velké kolo kormidla držel v rukách elf, který byl ve srovnání s ostatními statný a podsaditý. Mnoho členů posádky mělo krátké vlasy, ale jemu visely pískově žluté lokny až na ramena a ofinu měl zastřiženou těsně nad očima.

Kormidelník při pohledu na Wynn přimhouřil oči, potom se mlčky odvrátil a zahleděl se vpřed. Protože ji otevřeně nepokáral, vyšplhala Wynn na záď, a naopak úmyslně ignorovala jeho.

Rytmické bušení zeslábloa ona přemýšlela, jestli za to může výška záďové nástavby. Držela se u zábradlí, tak daleko od kormidelníka, jak jen mohla. Blížila se ke stěně na zádi a ve svitu kymácejících se luceren rozeznávala zčeřenou vodu za lodí. Dokonce ani za silného větru by loď tolik nevířila vodu.

Zpěněné vlny ubíhaly do tmy a Wynn se podezřívavě zahleděla vzhůru. Plachty se stále nadouvaly, ale nebyly napnuté, takže nevál silný vítr. Ale přesto se plavidlo pohybovalo tak rychle, že za sebou zanechávalo viditelnou brázdu. Chytila se zábradlí a ztuhla.

Zpod elfské lodě vybublávala voda. Pod zvlněnou hladinou viděla dvě kormidla posazená daleko od sebe, což na lidských lodích nebývalo – a v temné vodě mezi nimi se něco hýbalo.

Za lodí kmital obrovský, stuze podobný pás.

Wynn zvedla oči a spatřila, že je alespoň dvakrát delší než lodní člun. Vypadal jako ocas obrovského tvora plovoucího pod trupem lodi.

„Osho!“ vykřikla Wynn a ucouvla. „Přiveď Sgäila!“

Otočila se a viděla, jak Chap vyskočil s vrčením na záď. Výhružně se zadíval na kormidelníka, potom na ni. Osha se objevil hned za Chapem.

„Co?“ zeptal se vylekaně. „Jsi zraněná?“

„Mořský netvor!“ vykřikla Wynn. „Plave pod lodí!“

Sotva se stačila nadechnout, a Sgäile už pospíchal po schodech nahoru na záď. Zrovna když se Osha dostal k Wynn, z podpalubí na zádi vyrazili hkomas, jeho služka a dva členové posádky.

Vzápětí se z přídě přiřítila s Leesilem v patách Magiera.

Sgäile zamířil rovnou k Oshovi a řekl hkomasovi něco rychle elfsky, Wynn však jeho slova nezachytila. Osha nahlédl přes zábradlí a otočil se. Zavrtěl hlavou a zmateně a ustaraně pohlédl na Wynn.

„Copak to nevidíš?“ naléhala. „Podívej se dolů… tam… ve vodě!“

Kormidelník uvázal kormidlo, přistoupil k nim a naklonil se přes záď. Potom se napřímil a zamračeně pohlédl na hkomase.

„Slabá krev… otupuje mozek,“ řekl elfsky.

Slabá krev – *lhâgshuil* – bylo hanlivé označení pro lidi. Wynn zaťala malou ruku v pěst.

„Možná by sis měl ostříhat vlasy, abys lépe viděl!“ Odstrčila kormidelníka stranou, přistoupila k Oshovi a ukázala dolů. „Osho, podívej. To přece musíš vidět!“

Osha si povzdychl a schoval dýku do pochvy.

„Všechno je v pořádku,“ řekl Sgäile elfsky, ale bylo znát, že rychle ztrácí trpělivost. „Spletla si kořenový ocas lodě.“

„Ocas?“ řekla Wynn.

Otočila se a viděla, že mluví s hkomasem, ale kapitán odmítal odejít a s očekáváním hleděl na Sgäila. Magiera s Leesilem vyšplhali na záď a Magiera přistoupila k Wynn s mečem v ruce.

„Co se stalo?“ obořila se na ni Magiera. „Pokusil se ti někdo ublížit?“

„Magiero… prosím,“ požádal Sgäile a ukázal na její meč.

„Jsem v pořádku,“ řekla Wynn, ale zamračila se na Sgäila. „Jaký ocas?“

„Je součástí lodě,“ řekl Sgäile. „Vy byste ho asi nazvali… pohonem. Proto navzdory slabému větru plujeme tak rychle.“

Chap zahákl přední tlapy za zábradlí, nahlédl přes ně a Wynn také.

V temné vodě kmital dlouhý, tmavý obrys, ale i když to vypadalo, že plave za lodí, nepřibližoval se. Wynn zahanbeně zrudla a střelila temným pohledem po Chapovi.

„Proč jsi mi to neřekl?“ zašeptala.

Nevěděl jsem to. Jako štěně jsem elfskou loď nikdy neviděl a nezahlédl jsem ji ani ve vzpomínkách elfů enklávy, kde jsem se narodil.

„U sedmi pekel,“ zabručel Leesil. Stále byl pobledlý a zpocený. „Wynn, mysleli jsme si, že máš potíže – a tys zase jenom strkala nos, kam jsi neměla!“

Magiera schovala meč do pochvy, přišla blíž, ale když pohlédla dolů, zatvářila se stejně šokovaně jako Wynn. „Leesile, podívej se na tohle.“

„Myslím, že ne!“ zavrčel a pevně se chytil zábradlí na přední části záďové nástavby.

Wynn zavrtěla hlavou. „Omlouvám se. Naše lodě podobný pohon nemají.“

Osha přikývl. „Ne… lidské lodě ne živé.“

Wynn vzhlédla, protože si nebyla jistá, jestli jeho lámané belaskijštině dobře rozuměla.

„Co to říkáš?“ zasyčela Magiera.

Wynn se obrátila.

Magiera ucouvla. Ramenem se otřela o kormidlo a rychle ucukla. Vytřeštěnýma očima těkala kolem, jako by se ocitla neozbrojená mezi neviditelnými nepřáteli.

Ale Wynn zaujala Oshova slova. „Jak to, že loď žije?“ zeptala se.

„Růst… roste v…“ Osha se podrážděně snažil najít slova a nakonec přešel do elfštiny. „*Thovarét’nach*.“

„Dost!“ obořil se na něj Sgäile.

Jejich dialekt byl starší než elfština, kterou hovořila Wynn, proto měla často problémy mu porozumět. Největší potíže jí dělaly jména, tituly a další odvozeniny od starých kořenových slov.

„Narozený…“ mumlala si pro sebe. „Porod…“

Narozen v hlubinách, přeložil Chap.

„Živá…“ zašeptala Magiera. „Ta zatracená věc je živá!“

„Vraťme se do podpalubí,“ požádal ji Leesil.

„Ne,“ zavrčela. „Nevrátím se do břicha téhle… lodě.“

Leesil zavrávoral, chňapl po Magieře a začal ji táhnout ke schodům.

„Ano, bude lepší, když se všichni vrátíte do kajuty,“ řekl Sgäile, i když sledoval Magieru s ostražitým zmatkem. „A držte se dál od zádě… jak vám bylo přikázáno.“

Významně pohlédl na Wynn.

„Pojď, Chape,“ řekla Wynn a vydala se za společníky. „Osho… omlouvám se za problémy.“

Několik námořníků postávalo okolo a bručelo, když Wynn slézala po schodech. Hkomas zasyčel něco ostrého na Sgäila, ale Wynn byla myšlenkami jinde. Magieřina reakce jí dělala starosti.

Pokud loď žila jako stromové příbytky v elfském lese a Magiera se jí dotkla holou kůží…

Když Wynn sestoupila na hlavní palubu, do myšlenek jí pronikla tichá hudba. Chap se prohnal kolem za Magierou a Leesilem, ale Wynn se zastavila a nahlédla do poklopu, který zůstal otevřený na zádi.

Zpod záďové nástavby se ozývaly hluboké, nejasné tóny. Nevyluzoval je žádný nástroj, ačkoli připomínaly hru na píšťalu. Zněly jako hlas broukající barytonem refrén beze slov. Píseň zvučela do rytmu tepání pod Wynninýma nohama – anebo to možná byla ona, co rytmus určovalo.

* * *

Welstiel cítil, že se blíží soumrak, už si ale nebyl jistý, jestli vnímá běh času správně. Přestal počítat dny a noci. Den za dnem seděl na chodbě v prvním patře a soustředil se na hrdelní zvuky, které vycházely z cel po levé straně.

Velmi riskoval, když si stvořil nohsledy, aniž by si je pečlivě vybral – a riskoval také, když předpokládal, že je dokáže ovládnout i po zdivočení.

Bylo dobrým znamením, že v obou případech slavil úspěch.

Už nepotřeboval, aby ho vedl patron ve snech.

Na mysli mu vytanuly vítané představy. Až se mu artefakt dostane do rukou, jeho prastará povaha ho zbaví nutnosti pít krev živých. Usídlí se na vzdáleném belaskijském poloostrově a už nikdy se nepošpiní krví. Bela a přístav v Guèshku ležely jen o kousek dál na jihu, takže si bude moct objednat krásné šaty a výbavu a trávit čas studiem tajných nauk. Teď už mu zbývalo jen najít Magieru a popohnat ji vpřed. Dřív nebo později ho k artefaktu dovede.

Welstiel se zadíval na troje dveře se železnou závorou. Jeho noví sluhové se probouzeli, neklidně se převalovali hlady, ale už neškrabali po dveřích ani se nesápali jeden po druhém. Brzy budou připraveni na cestu. Pohlédl na brašnu, která ležela za stoličkou u stěny.

Od chvíle, kdy sem dorazil, už po Magieře několikrát pátral. Její pozice zůstávala zhruba stejná, jen jednou se přesunula ze severu na severovýchod. Odhadoval, že je stále v Elfských teritoriích. Ale dnes večer byl tak blízko splnění úkolu tady v klášteře…

Sklouzl ze stoličky, klekl si na zem, vytáhl z brašny mosazný talíř a položil ho na podlahu. Tiše zamumlal

zaklínadlo, vytáhl dýku a lehce se řízl do pahýlu malíku na levé ruce.

Magiera stále neznala pravý účel kostěného amuletu, který nosí na krku. Slonovinově bílý kousek kosti zasazený do plíšku pocházel z Welstielova malíku. Nepátral přímo po ní, ale po kousku sebe, který u sebe nosila. Díval se, jak z pahýlu prstu ukáply jedna, dvě, tři černé kapky a shlukly se ve středu talíře. K uzavření ranky na prstě stačila chvilka soustředění, něco ho ale rozptýlilo.

Tmavá loužička na mosazné vypouklině se zachvěla.

Tekla pryč od středu, jako by někdo talíř naklonil, a zastavila se kousek od okraje.

Welstiel se během let naučil odhadnout Magieřinu pozici podle toho, jakou vzdálenost kapka urazila a pod jakým úhlem. Opět se dala do pohybu a cestovala na východ, avšak příliš rychle, než aby šla pěšky. Zdálo se, že se vydala za hranice Elfských teritorií. Ale jak? Za východním pobřežím se rozprostíral jen prázdný oceán.

Welstiel ztuhl – Magiera možná zvolila cestu po moři.

Nedokázal si ale představit jak. Pokud věděl, žádná lidská loď ještě neobeplula severovýchodní výběžek pevniny a nepronikla do elfských vod. Doufal, že tu bude moct zůstat ještě několik nocí a probudit ve sluzích hlad, který by je dohnal k šílenství. Ale už neměl čas. Mezi ním a východním pobřežím leželo celé pohoří.

Musel připravit spoustu věcí – a poskytnout divochům poslední zákusek.

Welstiel očistil talíř i dýku a schoval je, když ale vstal, musel se opřít rukou o stěnu. Používal sice lektvary k potlačení spánku, ale nedostatek odpočinku ho vyčerpával. Obrátil pozornost k celám vpravo, ve kterých byli uvězněni živí.

Příliš se soustředil na to, aby vyhladověl sluhy a dohnal je k zběsilosti a šílenství. Kolik mnichů ještě žilo? Bude si s sebou muset vzít na cestu víc života.

Sešel dolů do vstupní síně, Chana ale nikdy neviděl. Welstiela napadlo, kde asi jeho nespolehlivý společník strávil den. Nebo už byl Chane vzhůru a plížil se okolo?

Welstiel zamířil do zadní chodby a nahlédl dveřmi do dílny.

„Chane?“ zavolal, ale nedostal odpověď.

Po první noci, kdy Welstiel donutil Chana k poslušnosti, se mladý nemrtvý změnil. Byl trucovitější, obezřetnější a mrzutější. Dříve nebo později nastane v jeho chování zlom.

Welstiel věřil, že přijde chvíle, kdy mu Chane bude na obtíž. Ale prozatím…

Neměl čas mladého nemrtvého hledat, proto vstoupil do dílny, ostražitě se rozhlédl a vydal se k velké truhlici u stěny. Naposledy se ohlédl, potom truhlici otevřel a chvíli se v ní přehraboval. Nakonec vytáhl dvě prázdné láhve se zátkami a vrátil se do chodby v patře. Zdržel se jen na tak dlouho, aby z brašny vytáhl skříňku s mosaznou miskou, a přešel k prvním dveřím napravo. Vytrhl z petlice úlomek dřeva.

V cele se na úzkém lůžku krčili tři mniši. Welstiel vešel dovnitř a zabouchl za sebou dveře.

Potřeboval si s sebou vzít na cestu víc života.

5. KAPITOLA

„Co tu děláš?“

Chane se s trhnutím probudil. Stočený do klubíčka se opíral o veřeje klášterní knihovny. Z nějakého důvodu se sem neustále vracel.

Welstiel stál ve vchodu a v ruce držel lucernu.

„Vstávej!“ rozkázal. „Dnes v noci odejdeme… po posledním krmení.“

Představa, že klášter opustí, přinesla Chanovi úlevu, ale hladovějící zvíře v jeho nitru se při zmínce o „krmení“ napřímilo. Chytil se dveří knihovny a vyškrábal se na nohy.

Chane strnule minul Welstiela, prošel dílnou a zamířil do vstupní síně. Celou dobu přitom za sebou slyšel Welstielovy těžké kroky a svaly na zádech mu tuhly napětím.

„Naposledy je nakrmíme, ale jen tolik jako předtím,“ nabádal ho Welstiel. „Potom sebereš všechny zásoby, které tu najdeš, a ještě dnes v noci odejdeme.“

Chane vystoupal po schodech nahoru a zadíval se do chodby. Krev, kterou Welstiel vyzvracel na kamennou podlahu, zaschla. Po soumraku steny a fňukání šílených nemrtvých ještě zesílily. Ale pravá strana chodby byla tichá, jako by se její obyvatelé báli třeba jen ozvat.

Jen jedny ze dveří vpravo zůstávaly zavřené. Welstiel se protáhl kolem Chana a otevřel je.

Uvnitř ležely dvě scvrklé mrtvoly. Byly oblečené v tmavých kutnách a bledě modrých kytlicích, dalo se ale jen

těžko odhadnout, jestli se jedná o muže či ženy, jedna mrtvola však byla menší. Ten pohled nebyl pro Chana ničím novým, ale vědomí, že se zdejší mniši tolik podobali učencům světa, do kterého chtěl patřit, ho přimělo ztuhnout.

A co bylo horší, poslední živý vězeň v cele se choulil na posteli v klubíčku. Tvář měl otočenou do kouta a hlavu si zakrýval paží, jako by se chtěl ukrýt. Pak pootočil hlavu v kápi ke dveřím.

Chanovo nadšení z čerstvé krve zakolísalo.

Vězněm byl muž kolem třicítky vyčerpaný hladem, žízní a nedostatkem spánku. Welstiel vrazil bez zaváhání dovnitř a popadl ho za hábit na rameni.

Mladý mnich se ostře nadechl, ale nevykřikl. Welstiel ho uhodil pěstí a muž klesl v bezvědomí na okraj postele.

Chane stál mlčky ve dveřích.

„Co se děje?“ zeptal se Welstiel.

Chane vzhlédl. Na Welstielově tváři viděl jen chladné odhodlání – ne krvežíznivost ani touhu.

„Dokončím to tu,“ řekl Welstiel, když Chane neodpověděl. „Ty prohledej skladiště. Seber všechno, co bychom mohli použít. A podívej se po čistých kutnách nebo po něčem na převlečení pro naše nové společníky. Nechci, aby přitáhli zbytečnou pozornost, kdyby nás někdo zahlédl.“

Chane se otočil, sešel dolů po schodech a zastavil se, jen aby od skomírajícího ohýnku v krbu zapálil lucernu.

Co jiného mohl dělat? Měl snad s Welstielem bojovat silou nebo magií o život jednoho mnicha? Bylo by to marné. Welstiel byl silnější, a co se týkalo magie…

Zažehnout oheň, rozsvítit světlo nebo si k sobě připoutat zvířecího společníka poskytovalo jen malou výhodu. Welstiel používal raději exaktní magii než rituály nebo zaklínání, na které spoléhal Chane. Na druhou stranu i Chane se občas uchýlil k exaktním postupům, takže proč by Welstiel nemohl

využít namísto pomalejšího, ale mocnějšího rituálu rychlé zaklínání? A starší nemrtvý měl desetiletí zkušeností.

A Welstiela také střeží jeho nové děti, které touží jen po tom, aby se mohly krmit a sloužit svému pánovi.

Chane přistoupil k prvnímu skladišti v chodbě a zvedl petlici, zrovna když se nahoře rozpoutal povyk.

Děsivý zvuk se rozléhal klášterem. Mladý mnich nekřičel, jen drsně chroptěl a lapal hrůzou po dechu, jak ho Welstielovy děti přivedly k vědomí zuby a chladnými prsty působícími bolest. Při každém výkřiku se netvor v Chanově nitru zmítal stále divočeji – až nakonec hlas zmlkl.

Chane vstoupil do skladiště a postavil lucernu na zem. Bezmyšlenkovitě se přehraboval oblečením, přikrývkami a plachtami. Když objevil hromadu zaprášených hábitů, zarazil se.

Na povrch mysli mu vypluly vzpomínky na starou ubytovnu v Bele. Oděvy, které držel v ruce, tolik připomínaly šedé hábity mladých učenců.

Wynnin hábit.

Neměla žádnou moc, autoritu ani vznešený původ, žádné iluzorní vlivné postavení, které by ji pozvedlo nad zbytek lidstva. Ne, Wynn se nad ostatní povznesla mnohem významněji.

Chane sevřel v prstech tmavou vlněnou kutnu, kterou ve skladišti našel, a pokusil se potlačit touhu i falešný hlad. Popadl hromadu hábitů a hodil je do chodby.

Posbíral vše, co by mohli použít, a odnesl věci do vstupní síně. Plachty, silné vlněné přikrývky, kterými vystelou stany, lucerny, třísky na podpal a křesadlo, nože a další nástroje, které se daly použít jako zbraň, a také konvici, čajové lístky a několik čutor s vodou z kuchyně. Od Welstiela se dozvěděl, že dokonce i nemrtví potřebují pít, když nemají dostatek krve.

Nakonec se vrátil ke schodům, ale když vyšel nahoru, málem ucukl.

Všechny dveře nalevo byly otevřené. Welstiel stál v chodbě a šest nohsledů se krčilo okolo něj.

Chanovi se sice při silném pachu nezvedal žaludek, ale fekálie a moč v něm vzbudily odpor. Tělo ze sebe krátce po skonu vypudí všechny výkaly a tito nemrtví se od zmrtvýchvstání nekoupali. Špinavé kutny měli potrhané od toho, jak v šíleném hladu napadli jeden druhého. Pokrývaly je zaschlé černé šmouhy, ale tváře a ruce měli umazané rudou krví posledního živého kamaráda.

Dva z nich byli mladí, nemohlo jim být víc než dvacet, ale dřepěli jako zvířata, chrčeli a větřili. Jeden silně slintal a jeho sliny měly růžovou barvu.

Za Welstielem se napřímila starší žena. Vrávorala, těkala očima a šeptala něco, ale její slova nedávala smysl. Vysoký muž bez vousů a se stříbrnými vlasy se choulil za ní jako ztracené štěně – byl to tentýž muž, který roztrhal na kusy společnici v první cele.

A mladá žena, na jejíž záchraně Chane trval…

Krčila se u zdi a půlku tváře jí zakrývaly rozcuchané hnědočerné vlasy. Kdysi možná bývala pěkná, ale teď se to nedalo odhadnout. Tvář, hrdlo, zápěstí i odhalenou hruď jí hyzdily zčásti zacelené rány, které na bledé pleti ostře vyvstávaly. Nenapila se dost, aby si vyléčila všechna zranění. Když na něj pohlédla, neměly její oči skoro žádnou barvu a rysy ve tváři jí cukaly buďto hrůzou, nebo hladem.

Šestý nemrtvý stál otočený zády ke zdi. Byl podsaditý a svalnatý a prsty zkroucené jako drápy tiskl ke kameni. Měl kudrnaté tmavé vlasy a hranatou čelist a větřil jako vlk – očichával Welstiela a střežil pánovi záda.

Chane cítil, jak jeden po druhém obrátili třpytivé oči k němu. Jejich hlad se mu rozlehl tělem jako ozvěna, ale zdálo se, že na Welstiela to nepůsobí.

„Postaral jsem se, aby ti za tu námahu něco nechali," řekl.

Vykartáčoval si plášť, takže na něm nezůstaly skoro žádné blátivé skvrny ani jiné stopy divočiny. Také si pečlivě učesal vlasy a odhalil bílé prameny na spáncích. Welstiel se opět zcela ovládal, vypadal jako džentlmen a choval se jako šlechtic mezi mrzkými sluhy.

Ale oči měl ledové, bez vášně či hladu. Nechápal, co tu provedl, k čemu Chana donutil.

Welstiel kývl na poslední dveře vpravo.

„Pospěš si, protože je to na dlouhou dobu tvoje poslední šance utišit touhu."

Luskl prsty, mladá, skrčená žena sebou přitom trhla, a ukázal na schody. Chane ustoupil, aby je nechal projít.

Jen kudrnatý muž se zastavil, prohlédl si ho od hlavy k patě a zavětřil, jako by zjišťoval, jestli není k jídlu. Když odešli, odplížil se Chane k posledním dveřím na pravé straně chodby. Zůstaly pootevřené. Natáhl se a otevřel je dokořán.

Chlapec na podlaze cely měl rusé vlasy a bledou, pihovatou pleť. Byl mladší než ostatní mniši, které do cel zavřel, ale Chane si na první noc vzpomínal jen matně. Límec a rukávy vlněné kutny měl chlapec umazané od krve stejně jako hrdlo a zápěstí. Na ukazováku štíhlé ruky měl malý mozol od toho, jak dlouhé hodiny držel brk nebo pero.

Zachvěla se mu víčka. Z malých úst mu unikal mělký dech.

Chane si vedle chlapce dřepl a vzal ho za hlavu. Opět se v něm vzedmula touha, falešný hlad.

Kdyby tady chlapce nechal, pomalu by vykrvácel – byl by to ztracený život. Ale jeho život byl ztracený už ve chvíli, kdy se Chane na tomto místě objevil. Sklonil se nad chlapcovou tváří a cítil, jak ho začínají bolet zuby, jak se mu prodlužují

špičáky. Mlčky se nakláněl nad obětí, tak blízko, že cítil na tváři její slabý dech.

„Co jsi tady studoval?“ zeptal se.

Chlapci poklesla víčka a neodpověděl.

Co z něj mohlo být? Možná něco víc než jen další mrtvola v obrovském stádu lidského dobytka.

Chane chytil chlapce druhou rukou za bradu a zvedl mu hlavu. Z ran na štíhlém hrdle prýštila krev. Sevřel malou hlavu pevně v rukách.

A trhl ostře do strany.

Ozvalo se prasknutí obratle a chlapcův chraptivý dech utichl.

Chane upustil tělo na kamennou podlahu a na čtyřech se odvrátil.

Chytil se veřejí, vytáhl se na nohy a vypotácel se ven. V půlce schodiště přitiskl tvář ke studenému kameni stěny a zatnul pevně prodloužené zuby.

Chlapec byl ztracený… všichni byli ztracení, ať tak či onak. Zůstalo jen to, čeho dosáhli, ale i jejich dílo bude na tomto skrytém místě zapomenuto.

Chane škrábal cestou dolů nehty po stěně.

Welstiel čekal netrpělivě venku, ale Chane myslel na něco jiného. Seběhl dolů po schodech a vyrazil zpět do studovny a knihovny. Ztuhl však ve dveřích, protože ho ovládla panika.

Pohledem klouzal znovu a znovu po policích a vrtěl hlavou. Všechny ty knihy, svitky a svazky – nemohl je tady prostě nechat. Ale také je nemohl všechny odnést. Jak měl rozhodnout, co vzít s sebou, a co tu nechat?

Čas nebyl na jeho straně.

Sebral jednu knihu, pak další. Volil texty, které znal už z dřívějška a jejichž tituly mu připadaly povědomé, některé byly tak silné a měly tak malé písmo, že určitě obsahovaly nejvíce vědomostí. Nacpal si je do plátěného vaku, který sebral venku

ve studovně. A i když pytel naplnil, stále se divoce rozhlížel po tom, co zůstalo. Nakonec se otočil a z toho mrtvého místa vyběhl.

Venku Welstiel bedlivě dohlížel na svých šest dětí, které si drhly nahá těla sněhem. Potom je oblékl do čistých kuten a vyzbrojil je noži. Kudrnatý muž si vzal železnou tyč jako kyj.

„Seberte zavazadla," rozkázal Welstiel a divoši jako loutky tažené za drátky poslechli.

Chane sebou přitom trhl, protože věděl, jaký je to pocit. Jeho vlastní pán Toret použil ten tón hlasu pokaždé, když se Chane zdráhal uposlechnout. Nemrtvý stvořený Vznešeným mrtvým je navždy připoután k vůli svého pána.

Tedy pokud – dokud – není jeho pán zničen.

Chane se díval, jak Welstiel vyrazil ke křivolaké stezce, a střelil pohledem po jeho vaku.

„Brzy budeš mít všechny knihy, po kterých toužíš," řekl Welstiel a vstoupil na úzkou stezku.

Divoši se vydali za svým pánem a Chane čekal. Chystal se je následovat, naposledy se však ohlédl po klášteru vyhloubeném do stěny rokle. Dveře zely dokořán.

Vzal kliku do ruky a pečlivě je zavřel. Kéž by dokázal stejně snadno potlačit vzpomínky na toto místo – kéž by sem nikdy nepřišel.

„Za čas bude mezi tvými milovanými učenci místo i pro tebe," zavolal Welstiel zdola.

Zvíře uvnitř Chana se dychtivě vzepjalo v okovech, jako by mu byl nabídnut slastný pamlsek.

„Splň svoji část dohody," dodal Welstiel a zdálo se, jako by jeho hlas doléhal z temnoty, „a já splním tu svou."

Při těchto posledních slovech v Chanovi něco povolilo.

Zvíře v jeho nitru obezřetně ucouvlo do kouta. Nevidělo žádnou šanci získat maso, které mu pán nabízel. Hladovělo, ale potravu necítilo. Slyšelo jen sliby.

Chane ucítil ostré bodnutí, zprudka se otočil a zadíval se na stezku.

Ještě nikdy nic podobného necítil. Překvapilo ho to, a dokonce i vyděsilo.

* * *

Jednou ráno, půl měsíce od vyplutí, se Avranvärd zdržovala na přídi. Pozorovala Sgäilsheilleache a tmavovlasou lidskou ženu.

Opíral se o zábradlí na levoboku, ukazoval před sebe a hovořil nějakým ošklivým, hrdelním jazykem, kterému Avranvärd nerozuměla. Ale nemusela, věděla, o čem mluví. Dorazili na konec poloostrova, takže se nyní vydají dolů na jih podél východního pobřeží.

Ženiny bledé rysy se uvolnily. Sgäilsheilleache kývl, jako by byl rád, že pro ni má dobré zprávy.

Mezi an'Cróany měl dobrou pověst. Nebyl tak vážený jako Brot'ân'duivé nebo velká Eillean, procestoval ale cizí země a postavil se lidem, aby chránil an'Cróany. Teď tady stál s jednou z těch divošek a Avranvärd polkla tvrdě odporem.

Možná jen předstíral, když se snažil ženě vyhovět, jistě k tomu měl dobrý důvod. Až se Avranvärd přidá k Anmaglâhkům, pochopí.

Na obzoru se objevily první náznaky svítání. Avranvärd se ohlédla po hkomasovi, který stál u kormidla a vydával rozkazy k výměně plachet pro plavbu na jih. Tiše vklouzla na nejbližší schodiště pod příďovou nástavbou a sešplhala dolů, aby si našla soukromé místečko mezi nákladem. Jedna z velkých bot se jí zachytila o spodní příčel, ale napřímila se a nezakopla.

Většina posádky byla na palubě spolu s „pasažéry". Zaváhala v chodbičce a zadívala se na dveře, za kterými se

nalézala kajuta lidí a míšence. Bylo příliš riskantní ji prohledat, proto zamířila chodbou na pravoboku k nákladovému prostoru. Jakmile se tam dostala, dřepla si za sudy s pitnou vodou a přitiskla slovní dřevo na trup lodě.

„Jste tam?“ zašeptala.

Podej zprávu.

Hlas v její mysli byl chladný a bez emocí. Neznala ani jeho jméno, věděla jen, že je Greimasg’äh a zaslouží si její poslušnost. Přesto s ní ale jednal, jako by byla nutné zlo a nic víc, ne jako se spolubojovnicí.

„Dorazili jsme na konec poloostrova a zabočili na jih. Posádka právě vyměňuje plachty.“

Kde máte další zastávku?

„Zakotvíme nejpozději za čtyři dny – musíme směnit zboží v Énwiroilhe.“

Co jsi zjistila o artefaktu, který lidé hledají?

Otázka ji překvapila, protože na to se nikdy dřív neptal. „Mám je špehovat? Nerozumím jejich jazyku.“

Neriskuj odhalení, ale pokud něco zaslechneš, ohlas mi to.

Zaváhala. „Sgäilsheilleache se chová velmi ochranitelsky… Zdá se, že si je oblíbil.“

Greimasg’äh mlčel tak dlouho, až Avranvärd napadlo, jestli ji vůbec ještě poslouchá. Když znovu promluvil, zněl jeho hlas ještě ledověji.

Už nikdy o něm nemluv neuctivě. Pokud se nestane něco nečekaného, ohlas se mi za čtyři dny.

Avranvärd mlčela, protože se po napomenutí zdráhala odpovědět. Čekala, dokud si nebyla jistá, že je hlas pryč.

Rozzlobila ho, a to byla poslední věc, kterou chtěla. Nespokojenost Greimasg’äha jí neprospěje, až předstoupí před Nejstaršího otce. Postavila se a zhluboka se nadechla.

Nejstarší otec jí dal slovo. Pokud uspěje, přijmou ji do učení, a to ji uklidnilo. Koneckonců dostala úkol jako

Anmaglâhkové. Ohlašovala se přímo Greimasg'ähovi, jednomu z nejlepších. Pokud věděla, nepodařilo se nic podobného žádnému učedníkovi.

Avranvärd si pospíšila, aby se vrátila dřív, než ji bude hkomas postrádat. Když vystoupila na palubu, půlka slunce už se vyhoupla nad obzor a zalila hladinu oceánu jiskřičkami světla. Vyšla ze dveří, pohlédla vzhůru a zjistila, že ji Sgäilsheilleache pozoruje.

Avranvärd od něj nemohla odtrhnout oči. Potom si pospíšila na záď, kde u kormidla čekal hkomas. Nedokázala ze sebe ale setřást Sgäilsheilleachův upřený pohled.

* * *

Dvanáct dnů poté, co zamířili na jih, se Magiera procházela v novém kabátě po palubě a vyhýbala se zábradlí.

Měla by být vděčná, že cestuje po moři místo po pevnině. Plula ale na živé lodi a její myšlenky se často zatoulaly k mrtvým skvrnám, které zanechala na bříze v elfském lese. To vědomí zesílilo chvění v jejím nitru v třas. Sepnula prsty a uhladila si rukavice z jehnětiny.

Nastala zima, ale na moři kus od pobřeží panoval ještě větší chlad.

Wynn seděla na palubě a hovořila tiše s Chapem – v poslední době to dělali stále častěji. Leesil s Oshou zůstali v podpalubí, ale Leesil na tom byl mnohem lépe. Jedl už skoro normálně a Sgäile si byl jistý, že mořskou nemoc překoná. Ne že by si Leesil stále tu a tam nestěžoval.

Ano, Magiera by měla být vděčná. Pohoří břitu, které oddělovalo Belaski a Droevinku od východního pobřeží, bylo neschůdné. Musela by zamířit až do Droevinky, kde nyní zuřila občanská válka, a překročit velké bažiny Everfenu a

Kráterové vrchy, aby se dostala na východní pobřeží. Trvalo by mnoho měsíců, než by dorazila k cíli.

Ale i tak, na lodi nemohla Magiera jejich rychlost nijak ovlivnit.

Ještě dvakrát se jí zdálo o zámku se šesti věžemi, o zasněžené pláni a o pádu z nočního nebe. S každým snem touha směřovat k jihu sílila. Jediné, o čem se jí během předchozích nocí nezdálo, byly kroutící se smyčky s černými šupinami.

Hkomas trval na tom, že zakotví v každém přístavu, a Sgäile donekonečna opakoval, jak nesmírně důležitá jejich loď je. Dělníci v přístavu nakládali zboží do velkých člunů a předávali ho menším lodím, které ho odvážely do vnitrozemí. Zastávky ale trvaly celý den, a někdy i víc.

Magiera několikrát požádala, jestli by nemohla vystoupit na břeh. Uvítala by sebemenší oddech od lodi, i když by musela znovu vkročit na elfské území. Sgäile ale pokaždé odmítl s tím, že jejich příchod by ve vesnicích an'Cróanů rozpoutal povyk. Magiera věděla, že má pravdu, ale to nijak nepomáhalo.

Byla tak podrážděná, že se málem zapomněla a chytila se zábradlí. I s rukavicemi na rukách zpanikařila a na poslední chvíli ucukla. Na palubě podivného živého plavidla se sice necítila tak nepříjemně jako v elfských stromových příbytcích, ale tentokrát věděla, co může dotykem způsobit. Poslední věc, po které Magiera toužila, byla vysát z lodi život nebo jí nějak ublížit.

Několikrát se musela kousnout do rtu, protože toužila na hkomase zakřičet, ať pluje rychleji.

„Ano, je to tak," prohlásila Wynn nahlas. „Proč se se mnou musíš pořád hádat? Přece jasně vidím, jak ti na zadních nohách plstnatí srst."

Magiera obrátila ustaraný pohled k Chapovi a Wynn. Učenka vytáhla z brašny kartáč, ale Chap zabručel a ucukl pozadím z dosahu.

„Mám dost provazu na to, abych tě svázala jako obyčejného psa," varovala ho Wynn.

Chap se obrátil a dal se na útěk.

„Vrať se zpátky!"

Wynn ho popadla za ocas a kartáč zarachotil o palubu. Chap vyjekl, spíše uraženě než bolestivě, otočil hlavu a vycenil zuby.

„Jako by ses odvážil," zavrčela Wynn.

Chap si olízl čenich, zabořil drápy do paluby a rozběhl se pryč.

„Ne… počkej!" vyjekla Wynn.

Plácla sebou na břicho, ale odmítala se pustit a Chap zatím zarýval drápy do paluby a nabíral rychlost. Wynn vykulila oči a klouzala za ním.

Magiera si povzdychla a zamračila se na ně. „Nechte toho – oba!"

Chap oběhl mřížový poklop nákladového prostoru.

Wynn se překulila na záda, ale stále se držela. Její malé tělo vylétlo zpoza rohu za psem, převrátilo se a sklouzlo k zádi. Chap zaškrábal drápy, protože ho její váha strhla. Přistál tvrdě na břiše a tlapy se mu rozjely na všechny strany.

Učenka i pes se točili po palubě. Chap vyjekl a namířil si to k nástavbě na zádi. Magiera zpanikařila, když vlétli do hromady smotaného lana a náhradních plachet.

Wynn se rychle posadila a začala se zmítat, aby se vyprostila. Chap se postavil na tři nohy a ze čtvrté se snažil setřást smyčku lana.

„Vy dva…" zavolala Magiera. „Přestaňte se chovat jako…"

„On si začal!" zaječela Wynn.

Chap štěkl a zavrčel jí do obličeje.

„Ano, začal!“ zavrčela Wynn skrz zaťaté zuby. „A já na tebe nevzala kartáč už od chvíle, kdy jsme vyrazili, ty… ty čuníku!“

Popadla Chapa za nohu a začala tahat za lano, aby ho vysvobodila.

Ze zádě se vyklonil elfský námořník.

Magiera viděla, jak přeskočil klenuté zábradlí. Přistál na palubě přímo před Wynn. Učenka ztuhla a ostře se nadechla. Než se stačila pohnout, popadl ji muž za zápěstí.

Jantarové oči se mu hněvivě blýskaly, když s ní trhl, až stála skoro na špičkách. Něco na ni rychle elfsky zasyčel. Jediné slovo, které Magiera zachytila, bylo „majay-hì“.

Chap se rychle otočil a chňapl muži po noze, ale lano kolem zadní tlapy ho strhlo zpátky.

Magiera přeskočila mřížový poklop a zakřičela: „Pusť ji!“

Vysoký námořník k ní otočil tvrdou, vrásčitou tvář, zrovna když se po něm Magiera ohnala.

Udeřila ho pravou pěstí do obličeje a levou mu zabořila do břicha. Zavrávoral, jedna noha mu podklouzla a přistál na zábradlí.

Pustil sice Wynn, ale smýknul s ní k Magieře. Magiera učenku chytila. Sluneční svit okolo ní zesílil.

Svět se bolestivě rozzářil. Do očí jí vyhrkly slzy a duhovky zčernaly.

„Magiero!“

Objevil se Sgäile a Osha těsně za ním zadržoval rozzlobeného námořníka. Hkomas sklouzl dolů po zábradlí ze zádi.

„Chytil Wynn!“ zavrčela Magiera a ukázala na námořníka, zároveň se snažila ovládnout dhampira v sobě.

„Viděl jsem to,“ odvětil Sgäile rychle, „ale musíš toho nechat!“

Námořník se vzpíral, bojoval s Oshou a křičel hořká slova. Vrtěl hlavou a rychle mrkal. Z ranky na tváři mu prýštila krev.

Wynn popadla Magieru za paži a pevně ji sevřela malýma rukama.

Chap vyskočil na mřížový poklop. Vrčel a chňapal po elfském námořníkovi. Vzteklý výraz na elfově tváři nahradil šok. Dokonce i Osha od Chapa opatrně ustoupil a hkomas zpomalil.

„Dost!“ řekl Sgäile a pokračoval v elfštině.

„Co říká?“ zeptala se Magiera Wynn.

Hkomas rychle odpověděl. Ostatní členové posádky zanechali povinností, přiblížili se a poslouchali.

Wynn Magieru obešla a pošeptala. „Námořník si myslel, že jsem se chovala neuctivě k majay-hìmu. Sgäile mu říká, že já a Chap jsme si jen hráli.“

„A to je všechno?“ vyštěkla Magiera a její zlost opět sílila.

Elfové začali křičet, ale Sgäile stál neústupně před Wynn a Magierou a Osha odmítal ustoupit z cesty námořníkovi, který zaútočil na Wynn. Chap vše tiše sledoval, ale neucouvl.

„Taky jim řekl, že se nás nikdo nesmí dotknout,“ dodala Wynn, „že každý krok proti nám bude považovat za znevážení své osoby a ochrany, kterou nám přislíbil. Už se to nesmí stát.“

Magiera se trochu uvolnila, a když na ni Sgäile pohlédl, kývla.

Hkomas vypadal podrážděně, popadl ale rozčileného námořníka, táhl ho pryč a křičel přitom na posádku. Všichni se pomalu vraceli ke své práci. Navzdory Sgäilovu prohlášení vrhlo několik námořníků po Chapovi zmatené pohledy – a Magiera cítila, jak na ni hledí až nepřátelsky.

Nezajímalo ji to. Jen ať se o něco pokusí.

Sgäile se k ní obrátil. „Děláte jenom problémy!“

„Žádné problémy nebudou,“ vyštěkla Magiera, „když nás nechají být.“

„Kolikrát vám musím připomínat,“ namítl Sgäile, „vám všem, že nechápete naši kulturu a naše zvyky. Vaše neznalost a odmítání mých…“

„Oni nám rozumí ještě míň!“ skočila mu Wynn do řeči.

Učenčin ostrý tón Magieru překvapil.

„Strávili jste mezi námi spoustu času,“ dodala Wynn, „plížili jste se mezi lidmi, ale myslím, že je na čase, abyste se ty a tvůj lid naučili být tolerantnější… a nedělat ukvapené závěry. Váš slepý fanatismus prozrazuje *vaši* neznalost.“

Sgäila její slova tak šokovala, že na okamžik nedokázal promluvit. Na klidné tváři se mu ale objevil odpor, který prozrazoval, že se chystá něco odseknout. Wynn mu k tomu ale nedala příležitost a protlačila se okolo něj.

„Pojď, Chape,“ řekla. „Podíváme se, jak je Leesilovi.“

Chap seskočil dolů, následoval ji a s chvějícími se pysky kýval hlavou ze strany na stranu a bedlivě sledoval posádku. Když ale míjeli Oshu, Wynn se lehce dotkla jeho předloktí a zašeptala.

„*Alhtahk âma âr tú*.“

Osha se uvolnil, po tváři se mu rozlil lehký úsměv a sklonil hlavu.

Pro Magieru nebylo obtížné pochopit, že Wynn Oshovi poděkovala.

Sgäile se na Magieru naposledy zamračil, potom zamířil ke schůdkům na záď.

Magiera si jen odfrkla a obrátila se k zábradlí. Nelíbilo se jí, jak celá věc skončila, a nebyla ještě ochotná vydat se do podpalubí a spustit posádku z očí. Upřela ale pohled na otevřené moře před sebou – na jih.

* * *

Noc za nocí hnal Welstiel divochy horami a neustálá bdělost potřebná k jejich ovládnutí ho vyčerpávala. Museli se ale dostat na východní pobřeží před Magierou.

Toužil po samotě. Blížil se úsvit a Welstiel stál a díval se, jak Chane staví stany. Studené horské štíty byly drsné, dalo se v nich najít jen málo života a nebe tu vypadalo v noci strašlivě bezútěšně.

Pokaždé, když Welstiel zapátral po Magieře, zjistil, že urazila obrovskou vzdálenost na jih a blíží se k místu na pobřeží, kam mířil i on. To potvrdilo jeho tušení, že pluje na lodi a zastavuje jen v pobřežních osadách.

Chane se ukázal být opět užitečný. Nacházel skalnaté výstupky a osamělé shluky stromů, stavěl stany a udržoval je tak v bezpečí před slunečními paprsky. Občas v noci uvařil čaj a nakonec se mu podařilo divochy přesvědčit, aby ho vypili – napřed jim to ale musel několikrát předvést. Welstiel je nedokázal přimět, aby udělali cokoli, aniž by jim to přímo rozkázal. Chanova zasmušilost se ale prohlubovala, už skoro nemluvil.

Welstiela to nezajímalo, hlavně že mu společník pomáhal hnát divochy vpřed. Rychle se blížila chvíle, kdy budou potřebovat čerstvý úlovek.

Mladší muži se neklidně kolébali na čtyřech a marně větřili. Starší žena se procházela mezi masivními balvany okolo tábora a něco si pro sebe šeptala. Její vyzáblý, stříbrovlasý společník jí byl neustále v patách.

Kudrnatý muž dřepěl na okraji tábora a houpal se na špičkách. Ústa měl otevřená a někdy zakoulel očima. Jednou, když se Welstiel na okamžik odvrátil, zjistil, že ho muž upřeně sleduje.

Jen mladá tmavovlasá žena, na jejíž záchraně Chane trval, si ponechala zbytky příčetnosti. Nikdy nemluvila, ale často Chanovi pomáhala rozbít tábor nebo rozdělat oheň, když našli otop.

Neustálé bdění Welstiela vyčerpávalo a také cítil naléhavou touhu po životní síle. Obvykle, když se za pomoci tajných nauk napojil, dokázal pohodlně přečkat skoro měsíc. Možná se na něm podepisovaly lektvary, které pil, nedostatek spánku nebo kontrola tolika divochů. Měl pocit, jako by umíral hlady.

Welstiel prohrabal brašnu a hledal hnědé skleněné láhve se životní silou, kterou vysál mnichům. Když je na dně našel, napjal se a bál se jich dotknout.

Našel totiž bílou keramickou nádobku ve skříňce s mosazným šálkem, ale jen dvě láhve. Měly tu být tři. Nikdo z divochů o nich nevěděl – jen Chane.

Welstiel si pospíšil k nejbližšímu stanu a strhl stranou chlopeň ve vchodu.

Uvnitř seděl Chane s mladou ženou a ukazoval jí něco na pergamenu.

„Něco jsi mi vzal," řekl Welstiel.

Chanova brašna a plátěný pytel ležely vedle něj. Chane bez zaváhání sáhl do brašny a vytáhl z ní hnědou skleněnou láhev.

„Tady," zachraptěl a hodil ji Welstielovi.

Welstiel ji chytil. Nemusel vytáhnout zátku, aby poznal, že je prázdná.

„Vypil jsi ji?" zeptal se.

„Ne," odpověděl Chane.

Obrátil se zpět k pergamenu, který ženě ukazoval, ale ona těkala pohledem od něj k textu, jako by si nebyla jistá, co po ní chce.

Welstielův zmatek zesílil. Divoši o artefaktech ani o obsahu lahví nevěděli. Chane konečně odložil pergamen.

Protlačil se kolem Welstiela ven ze stanu, postavil se a s tvrdým pohledem v očích ukázal na starší ženu a jejího stříbrovlasého společníka.

„Nakrmil jsem je. Potřebovali to.“

Welstiel zůstal nehybně stát a přemýšlel o jeho klidných slovech. Chane ho neposlechl už v minulosti, ale to obyčejně jen pošetile riskoval kvůli Wynn Hygeorht. Toto neuposlechnutí bylo nestoudnější a naznačovalo, že Chane zapomněl, kde je jeho místo.

Bylo nutné, aby mu udělil lekci.

Ve světle úsvitu, který barvil východní obzor, prošel Welstiel beze slova táborem. Zamířil si to rovnou ke starší ženě.

Viděla ho přicházet a ucouvla k masivnímu skalnatému výběžku, který trčel ze svahu nad táborem. Její vyzáblý společník se jí vyděšeně chytil za nohu.

„Nikdo ani hnout!“ rozkázal Welstiel. „Nikdo!“

Starší ženě vystoupily na krku šlachy a celá se napjala. Když Welstiel tasil meč, vytřeštila oči. Schoulený muž začal bezmocně vřískat.

„Co to děláš?“ obořil se na něj Chane.

Welstiel sekl.

Hrot čepele se zaryl starší ženě do krku. V tlumeném světle před úsvitem se kolem rozlétly jiskry, jak čepel narazila na kámen za ženou. Skála ztmavla černou krví.

Welstiel se odvrátil, ještě než hlava dopadla na zem. Ženin schoulený společník začal pomateně vřeštět. Chane stál před ním a v ruce držel vlastní meč.

„Ještě krok,“ řekl Welstiel klidně a zřetelně, „a poštvu je na tebe.“

Chane stál a ani se nepohnul. Na divochy, kteří ztuhli na svých místech v táboře, nepohlédl. Jedno z očí mu zacukalo vzteky a otevřenou nenávistí.

Welstiela to nezajímalo. Nastolil opět pořádek a cílevědomě zamířil k Chanovi.

„Pamatuj si," řekl. „Až získám, co chci, ty budeš ještě stále čekat na splnění svého přání. Záleží jen na tobě, jestli budu mít důvod tě za služby odměnit. Poslouchej mě, nebo táhni… je to na tobě."

Z Chanových očí vyprchala nenávist, anebo se možná jen ukryla v jeho nitru. Přesunul pohled nad Welstiela. Nebe se rozjasňovalo.

„Schovejte se," zachraptěl Chane.

Nebyla to odpověď, ale Welstiel byl prozatím spokojený. Sice za lekci draze zaplatil, ale teď už to snad pochopí i Chane. Welstiel se k němu otočil zády.

Stříbrovlasý muž vyl. Welstielův rozkaz ho přimrazil na místě, takže prsty dál svíral ženinu mrtvolu.

„Ticho!" zařval Welstiel a vřískot utichl.

Welstiel se sklonil, popadl ženinu hlavu za šedé vlasy a hodil ji do lesa. Když se vrátil, Chane už byl schovaný ve stanu. Mladá žena vykoukla ven a jedním okem se škvírou zadívala na Welstiela.

Welstiel si živě vzpomínal na Chanův vzteklý výraz, hleděl ženě do bezbarvého oka a přemýšlel…

Měl teď jen pět divochů? Nebo šest, ale poslední nebyl připoutaný k jeho vůli?

6. KAPITOLA

Hkuan'duv se těsně před úsvitem tiše vyplížil z kajuty a dal si pozor, aby neprobudil Dänvârfij. Zamířil chodbami do „srdeční komnaty“ na zádi lodě. Avranvärd se ho brzy pokusí kontaktovat.

Skutečnost, že měla u sebe slovní dřevo z této lodě, ho zneklidňovala. Takovou poctu si zasloužil jen hkomas nebo hkœda – „opatrovník-cestovatel“ – Tvůrce, který žil na plavidle po celý život. Aby s Avranvärd mohl hovořit, musel se nacházet na místě, odkud hkœda lodě slovní dřevo vzal.

Chodba zahnula doprava a táhla se přes celou šířku lodě. Když se zastavil před třemi oválnými dveřmi na zádi, rytmické bušení trupu zesílilo. Dveře po stranách vedly ke dvěma kormidlům lodě, on však zamířil k těm ve středu.

Hkuan'duv žil už dlouho a strávil ve službě tolik desetiletí, že ho jen máloco dokázalo uchvátit, ale zázračná plavidla Päirväneanů – Poutníků po vlnách – k nim patřila. Dvěma prsty lehce zaklepal na dveře srdeční komnaty a čekal.

„Můžeš vstoupit… Hkuan'duve,“ ozval se zevnitř tichý hlas.

Opatrně pootevřel dveře a nahlédl dovnitř. Pohled mu padl na nejvýraznější rys kajuty.

Podlaha splývala se stěnami a ve středu se zvedala do hroudy žlutohnědého dřeva, která vypadala, jako by se malá velryba pokoušela protlačit zespodu trupem do lodě. Její hladký, lesklý povrch byl jemně zvlněný jako kořen velkého

stromu. Odtud vyrůstal do vody kořenový ocas lodě. Neustále kmital a elfská loď tak dosahovala rychlosti, jakou žádné lidské plavidlo nedokázalo vyvinout.

Z bočních stěn trupu vyrůstaly lavice, ale až na jednu osobu byla místnost prázdná.

Na lavici seděla bosá žena v prosté plátěné tunice a kalhotách. Vlasy měla pevně spletené v pečlivě zakroucených řadách, které odhalovaly pleť světlejší, než měla většina an'Cróanů. Zády se opírala o trup.

„Easàille… ty své lodi nezpíváš?" zeptal se, když se posadil vedle ní.

„Dřímá," odpověděla, „a její sny pronikají hluboko do oceánu."

„Opět tě musím požádat o soukromí," řekl, „ale pokusím se nevyrušit loď ze spánku."

Hkœda lodě jen zřídkakdy ponechávala někoho v srdeční komnatě samotného a jeho časté návštěvy hraničily s drzostí. Ale Easàille si jen protáhla paže i ramena a usmála se.

„Další tajný rozhovor s hkœdou jiné lodě?" škádlila ho tiše a v předstírané žárlivosti se naklonila blíž. „Nebo se potají dvoříš nějaké hkomas?"

„Na takové věci jsem příliš starý," odpověděl Hkuan'duv. „A proč bych hledal společnost jinde… když přicházím sem?"

Easàille převrátila nad jeho chabým pokusem o flirt oči. Poplácala ho po noze a tiše odešla.

Když osaměl, vstal a zlehka položil ruce na klenutí kořenového ocasu. Přejel prsty po hladkém, vibrujícím povrchu a přemýšlel, jaké by to bylo být hkœdou… spát v hlubinách a ve snech Päirväneanu.

Z myšlenek ho vytrhl Avranvärdin hlas. *Jste tam?*

V Hkuan'duvovi se vzedmul namísto úlevy nebo očekávání odpor. „Podej hlášení."

Hkomas si dělá starosti. Zítra uděláme neplánovanou zastávku a on se zlobí, že ho o tom nikdo předem neinformoval.

Hkuan'duv se zamračil. „Kdo o ni požádal?"

Sgäilsheilleache… ale odmítá vysvětlit, o co jde, jen tvrdí, že je to důležitě.

Hkuan'duva nečekaná změna zmátla. „Plánuje vystoupit na břeh?"

To také nevím. Odmítá prozradit, co má v plánu… dokonce i hkomasovi.

Avranvärd se zdála velmi nedůtklivá a nedostatek respektu z její strany měl za následek, že Hkuan'duvovi byly její problémy naprosto lhostejné. Proč svěřil Nejstarší otec důležitý úkol tak dětinskému nezasvěcenci?

„Ohlas se mi zítra v poledne a znovu po večeři," řekl Hkuan'duv.

Aniž by počkal na potvrzení, sundal ruce z kořenového ocasu.

Všechny změny znamenaly, že hkomas jeho lodi bude muset spustit kotvu a počkat, dokud druhá loď znovu nevypluje. Když opouštěl srdeční komnatu, Easàille zrovna scházela po schodech na pravoboku. Laškovně se na něj usmála, ale on jen kývl hlavou a rychle se vrátil zpět do své kajuty.

* * *

Loď zpomalila a spustila kotvu. Chap vyhlédl přes zábradlí na pravoboku a zadíval se na divoké pobřeží se šedým pískem a vyplavenými řasami, za kterým se nenacházelo nic než hustá linie stromů.

Žádný přístav. Dokonce ani malá enkláva. A na obzoru se za žulovým podhůřím tyčily vysoké hory.

Chap stál na mřížovém poklopu, Wynn seděla za ním a spolu sledovali, jak posádka spouští na vodu člun. S každým okamžikem byl zmatenější a neklidnější. Sgäile jim o neplánované zastávce pověděl teprve včera.

„Co má za lubem?“ zeptala se Wynn.

To nevím.

Sgäile, Osha, Leesil a Magiera vyšli po schodech na zádi z podpalubí a zdálo se, že mluví všichni najednou. Osha vypadal zmateně, Magiera rozzlobeně.

„Co nám tajíš?“ zeptala se. „Leesil s tebou má prostě vystoupit na pevninu, aniž bys nám řekl proč?“

Leesil stál za ní a čekal na odpověď. Oba se s Magierou oblékli do chladného počasí, vzali si zbroj a nové kabáty a na záda si připnuli zbraně. Sgäile si přes rameno přehodil plátěný vak a k opasku si přivázal stočené lano. Jeho zjevná úzkost Chapa překvapila.

„Neměla jsi jít s námi!“ řekl Sgäile Magieře.

„O tom s tebou nemíním dál diskutovat,“ odpověděla.

Leesil zůstal uvězněný mezi nimi a jen si zhluboka povzdychl.

„Pověděl jsem vám, co jsem mohl,“ namítl Sgäile. „Tuto cestu zařídili Brot’ân’duivé… a Cuirin’nên’a, Léshilova matka. Netuším, jaké jsou jejich úmysly, ale přísahal jsem Brot’ân’duivovi, že jeho příkazy splním.“

Chap si všiml napětí ve Sgäilově hlase. Nezpůsobilo ho jen Magieřino vyptávání, a tak přemýšlel, proč se Sgäile zdráhá úkol vykonat. Zásah Magiery nebo jiného člověka do záležitostí elfů nebyl pro Sgäila ničím novým.

„Nemohu o tom mluvit,“ dodal Sgäile. „A nejen kvůli tomu, že jsi člověk. Až doposud se na tuto cestu vydávali jen

Anmaglâhkové. Dokonce i Léshilova přítomnost nemá obdoby.“

„Ano?“ odpověděla Magiera. „To je jen další důvod, proč půjdu s vámi.“

„Dobrá,“ povzdychl si Leesil. „Vyřízeno, tak to nech být.“

Sgäile pomalu zavrtěl hlavou. „Vydáme se do vnitrozemí.“

„Jak dlouho bude cesta trvat?“ zeptala se Magiera.

„Několik dní.“

„Sgäile!“ varovala ho.

Našpulil rty. „Tři dny tam, tři dny zpátky – kvůli *tobě* budeme muset být opatrnější. Hkomas a posádka zůstanou na lodi.“

„Šest dní,“ zašeptala Magiera a odvrátila se.

Chap si uvědomil, že se stal svědkem konce delší hádky a pokusil se nahlédnout do Sgäilových vzpomínek. Spatřil temné místo a strmou stříbrnou stěnu, ve které se odráželo jen malé světýlko, snad z lucerny. Potom zahlédl snědou elfskou ruku držící matný kámen jakoby ohlazený vodou. Chapovi se zdálo, že vidí značky vyškrábané do jeho povrchu.

Vzpomínky se propadly do hlubin Sgäilovy mysli a ocitly se mimo Chapův dosah.

Pobyt mezi an’Cróany nezměnil jen Chapovy společníky, nýbrž i Sgäila. Mysl zkušeného Anmaglâhka měla být prostá všech vzpomínek. Tyto záblesky dokazovaly, že Sgäile ztrácí sebekontrolu. Nevěstilo to nic dobrého.

Wynn přistoupila k Magieře a Chap si je obě dobře prohlédl. Jí nikdo neřekl, aby se sbalila na cestu.

Malá učenka se stala během posledních měsíců otrlejší, ale ne dostatečně. A samozřejmě mohla nastat situace, že bude sama déle než šest dnů. Chapovým hlavním cílem bylo Magieřino a Leesilovo bezpečí, ale představa, že Wynn zůstane bez ochrany, mu dělala čím dál větší starosti.

Čas od času si z Wynn laškovně utahoval, aby ji přiměl prosadit svou. Tehdy na palubě ale nečekal, že ho chytne za ocas a oba je roztočí. Nyní si uvědomoval, že měl zvážit, jak posádka zareaguje, když uvidí, že se člověk pere s majay-hìm. Dělal si starosti o Wynn, ale na vině byla jeho vlastní pošetilost. Nenapadlo ho, jak jinak jí má dodat sebevědomí.

„Pokud míříte do vnitrozemí, jdu s vámi," prohlásila Wynn bez obalu.

Sgäile si malé učenky konečně všiml a Oshova dlouhá tvář se v tichosti zachmuřila.

„Ne," odpověděl Sgäile rozhodně. „Stačí, že jsem ustoupil Magieřině… žádosti."

Magiera se rozhlédla po palubě. „Nenecháme Wynn s posádkou."

„Osha na ni dohlédne," opáčil Sgäile a otočil se k mladému společníkovi. „Přijímáš úkol?"

Osha se na okamžik zatvářil šokovaně, ale pak kývl. „Ano, přijímám."

„Ale já ne!" odsekla Wynn. „Kam jdete? A proč jsi čekal tak dlouho, než jsi nám o tom pověděl?"

Sgäile zatnul zuby a obrátil se zpět k Magieře.

„Budeme cestovat rychle. I kdybych souhlasil s přítomností další nezasvěcené osoby, učenka nás zpomalí. Zůstane tady… ale dávám ti slovo, že s Oshou bude v bezpečí."

„Wynn…" začala Magiera, ale zmlkla.

Wynnina tvář se vyprázdnila, nezůstal na ní ani uražený výraz. „Chceš cestovat rychle."

„Chci být co nejrychleji zpátky," opravila ji Magiera. „A plout dál."

Leesil položil Wynn ruku na rameno. „Vím, že to zní šíleně, ale Sgäile by nás o to nežádal, kdyby to nebylo důležité, a já…"

„Chceš zjistit, co Brot'an přichystal," dokončila Wynn.

„Brot'an mi může být ukradený!“ odsekl Leesil, ale rychle se uklidnil. „Ale je do toho zapletená moje matka…“

„Rozumím,“ řekla Wynn a sklopila oči.

Chap s ní soucítil, ale musel se vypořádat s důležitějšími věcmi – obzvláště pokud vše naplánoval Brot'an. Znovu se pokusil ponořit do Sgäilových vzpomínek.

Tentokrát zahlédl Wynn v Crijheäiche a Ghoivne Ajhâjhe, pořád se vyptávala, do všeho strkala nos… potom seděla na břehu a všechno zapisovala do deníků.

Ano, Sgäile se skutečně přestával ovládat. Nechtěl, aby šla Wynn s nimi, ale ne z důvodů, které uvedl. Sgäile se opět musel rozhodnout mezi učením kasty a Brot'ân'duivovou žádostí – a nechtěl, aby Wynn zaznamenala, kam jdou.

Půjdu s nimi, řekl jí Chap a přistoupil blíž, *a o všem ti pak povím.*

Ve Wynniných očích se objevil potměšilý výraz, dřepla si vedle něj a vzala jeho hlavu do dlaní. Chystala se mu něco říct, ale Chap ji přerušil.

Zůstaň s Oshou.

Wynn pohlédla na ostatní. „Měli byste vyrazit.“

Magiera se zamračila, jako by ji Wynnina náhlá poslušnost překvapila, a zamračila se na Chapa. Bylo mu jasné, že přesně ví, co Wynn řekl.

Magiera se otočila a zamířila k zábradlí. „Vrátíme se, jak nejdříve to půjde.“

Hkomas si založil paže na hrudi a Sgäile na něj ani nepohlédl. Osha se postavil ochranitelsky za Wynn a Chap se rozběhl za Magierou.

Mladá žena se silným copem a velkými botami na něj hleděla s úzkostí v očích. Chap ji ale ignoroval, zvedl se na zadní a zahákl přední tlapy za zábradlí vedle provazového žebříku. Čekal, až bude moct Leesilovi vyšplhat na záda.

Leesil povytáhl jemné obočí. „Ne, ty zůstaneš tady.“

Chap ohrnul pysky. Odkdy se k němu chovají jako k obyčejnému psovi? Byl jejich strážce, ať už se jim to líbilo, nebo ne. Dvakrát hlasitě štěkl v zamítavé odpovědi.

Magiera prošla brankou v zábradlí a položila nohu na horní příčel žebříku. „Tak sešplhej dolů sám, protože my tě neponeseme."

Přehodila přes okraj paluby i druhou nohu a začala šplhat dolů. Chap se vztekle rozštěkal.

Leesil Magieru následoval a Chap cítil nutkání kousnout ho do zadku. Sgäile se tvářil neklidně, když procházel brankou v zábradlí.

„Omlouvám se," řekl Chapovi. „Brzy budeme zpátky."

Magiera měla pravdu v jedné věci. Chap nedokázal slézt dolů sám. Ale bylo na čase, aby jim připomněl, že jsou jeho chráněnci. Díval se, jak se Magiera usadila v člunu, potom kousek ucouvl.

„Co to děláš?" zvolala Wynn vyplašeně.

Chap se rozběhl k brance a odrazil se. Skočil do vody těsně za člunem a za hlasitého šplouchnutí se ponořil pod hladinu. Moře bylo mnohem studenější, než očekával.

Když se vynořil a nasál čenichem vzduch, Magiera s Leesilem na něj křičeli. Rychle připlaval ke člunu. Magiera sevřela rozzlobeně rty a natáhla se po něm. Leesil vypadal stejně ustaraně. Společně ho vtáhli dovnitř.

Chap se ze všech sil otřásl, až se okolo rozstříkla voda. Magiera a Leesil si zakryli tváře a Sgäile se snažil udržet člun v rovnováze.

„Zatracený čokle!" zařvala Magiera a popadla ho za srst na hřbetě.

Otočil se k ní a vycenil zuby.

Magiera ztratila rovnováhu a spadla na Leesila, který seděl na přídi. Člun se divoce zakymácel a oběma se na tváři objevil šokovaný výraz.

„Co to do tebe vjelo?“ řekl Leesil.

Chap se na ně s vrčením zamračil, potom se zprudka otočil ke Sgäilovi.

„Máte ho?“ zavolala Wynn shora.

Chap nevzhlédl a nikdo Wynn neodpověděl. Stál neochvějně před Sgäilem a výhružně vrčel. Elfové proti majay-hìmu nikdy nezasáhli a Sgäilovo chování vždy naznačovalo, že ví, že Chap je něčím mnohem víc.

Sgäile pomalu zvedl ruce dlaněmi vpřed. „Jak si přeješ,“ zašeptal a sáhl po veslech.

Chap přestal vrčet a ohlédl se po Leesilovi a Magieře.

„Dobrá!“ zabručela Magiera a smetla si z kabátu kapky mořské vody.

Chap zvedl čenich, aby se podíval na Wynn, ale místo toho zahlédl mladou elfku se silným copem. Stála na zádi, pevně svírala zábradlí a sledovala jejich člun. Chap zamířil pohled na Sgäila, který ze všech sil vesloval, potom za něj na pobřeží.

Nad hlavami jim poletovali křičící racci a Chap přemýšlel, kam asi míří.

* * *

Tu noc se Wynn posadila na podlahu v kajutě a zahřála v rukou krystal studené lampy. Když jeho svit zesílil, až jí pronikal mezi prsty, položila ho Wynn na okraj lůžka. Osha seděl se zkříženýma nohama poblíž a rozmisťoval na tác večeři, která sestávala ze sušených meruněk, grilovaného platýse a elfského čaje.

Krystal představoval jediný zdroj světla. Otevřeným okénkem proudil dovnitř mořský vzduch a loď seděla pevně ukotvená na vlnách. Kajuta působila velmi příjemně a útulně.

„Je mi líto, že jsi musel kvůli mně zůstat," řekla elfsky. Nikdo jiný tady nebyl a elfština byla pro Oshu snadnější, i když hovořili různými dialekty.

Osha nalil do dvou šálků čaj. „Jsem rád, že plním úkol a přitom ti sloužím."

Wynn se posadila naproti němu. Oba si oblékli volný elfsky oděv – Osha měl na sobě tuniku Anmaglâhků, která v tlumeném světle vypadala spíše šedá než zelená, Wynn pak tmavě žlutý a rezavý oděv Sgäilova klanu. Ještě nikdy spolu v soukromí nevečeřeli a Wynn přepadla zvědavost. Co věděl Osha o tom, kam Sgäile vede Leesila s Magierou – a proč to dělá?

„Víš, kam jdou?" zeptala se.

Osha se zhoupl dozadu a snažil se jí nedívat do očí.

„Prosím, neptej se," žadonil. „Sgäilsheilleache mi důvěřuje. Nemohu ho zklamat."

Wynn si povzdychla a opřela se o lůžko. Cítila se trochu provinile, že se snažila Oshu přesvědčit, aby zradil něčí důvěru.

„Proč jsi tady, Osho?" zeptala se. „Proč tě vzal Sgäile s sebou?"

Sotva to dořekla, trhla sebou. Nevyznělo to správně. Vypadalo to, jako by naznačovala, že Osha je poslední možnou volbou. Zdálo se ale, že si toho nevšiml. Zhluboka se nadechl a vydechl, jako by dosáhl něčeho, co mu přineslo velkou úlevu.

„Je teď můj *jeóin*."

„Tvůj…" začala Wynn, snažila se titul rozluštit a nakonec musela pokračovat belaskijsky. „Tvůj… ‚přizvukovač'?"

Osha naklonil hlavu na stranu. „To slovo znamená, že je můj…" Také musel přejít do belaskijštiny. „Najít já *učitel!*"

Znovu se zhluboka nadechl a pokračoval elfsky.

„Bylo pro mě těžké nalézt někoho natolik ochotného, abych ho vůbec požádal. Ale když mě Sgäilsheilleache pozval, abych zůstal s jeho rodinou, věděl jsem, že mé pátrání je u konce.“

Wynn si dala pozor na to, aby její úsměv vypadal šťastně. Podle toho, co viděla a slyšela, se štíhlý mladý elf zbytku kasty nepodobal, možná se na Anmaglâhka ani nehodil, ale odmítal se vzdát. Hluboko uvnitř z toho však vůbec neměla radost. Osha našel někoho, kdo se ho ujal, a Sgäile ho přijal do učení.

Stane se z něj zabiják.

„To ráda slyším,“ řekla Wynn, natáhla se pro čaj a přemýšlela, jak změnit téma. „Pověz mi o… své rodině, o tom, kde jsi vyrostl.“

Osha zamrkal. „O rodině? Ty chceš slyšet o mém životě?“

Tentokrát se usmála upřímně. „Copak se tě na to ještě nikdy nikdo nezeptal?“

Zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Nikdy?“ Překvapeně se napřímila. „Ano, chci se dozvědět víc o tvém životě.“

Osha se dlouze zamyslel.

„Pocházím z klanu Âlachben,“ přešel krátce do belaskijštiny, „z klanu Kamenitých kopců… Žije na místě, které se v ničem nepodobá Crijheäiche nebo Ghoivne Ajhâjhe. Můj lid vede prostý život, chová v kopcích kozy kvůli vlně.“

„A taky na kůži, ze které jsou naše nové kabáty?“

„Ano,“ odpověděl, pak zaváhal. „Ale mému otci se nevedlo dobře… měl problémy se srdcem.“ Osha si přitiskl ruku na hruď a odvrátil pohled. „Léčitelé mu nedokázali pomoct, a tak zemřel mladý. Bylo mu teprve šedesát tři. Matka propadla žalu a už se nevzpamatovala.“

„To je mi líto,“ řekla Wynn. „Musel ses cítit osamělý.“

Pohlédl na ni a oči se mu ve svitu krystalu rozjasnily.

„Nebyl jsem sám, mám tři sourozence. Bratr a sestry se ujali stád, ale já byl mnohem mladší. Dokonce i Chionntaj, sestra, která je mi věkem nejblíže, mě považovala jen za další povinnost.“

Sklopil oči k jídlu, kterého se ani nedotkli, a Wynn pochopila, jak muselo vypadat Oshovo dětství. Bylo přinejmenším osamělé. A zdálo se, že neměl žádnou zodpovědnost, což bylo asi příčinou nedostatku sebevědomí i praktických dovedností. Toužila ho vzít za ruku.

„Oba mí rodiče taky zemřeli,“ řekla, aby ho rozptýlila. „Vyrostla jsem jako sirotek v cechu učenců v Malourné.“

Osha zvedl hlavu. „Ne v klanu?“

Wynn se znovu usmála. „Nebyl to klan, jak ho znáš ty, ale nikdy jsem nebyla sama. Učenci se stali mojí hodnou rodinou. Bylo pro mě ctí žít s nimi místo v sirotčinci. Chodila jsem do jedné ze škol, které založili v královském městě, a v bratrstvu se neustále dělo něco zajímavého. Anebo jsem jen poslouchala, jak se starší učenci pouštějí do věčných debat, které nikdy nedospěly k žádnému řešení. Učili mě historii a jazyky. Později se mě ujal mistr Tilswith, starší řádu archivářů, a přijal mě do učení. Vydala jsem se s ním na tento kontinent. Ještě nikdy jsem nebyla tak šťastná.“

Wynn pocítila bolestivé bodnutí stesku po dnech v bratrstvu, po čočkové a rajské polévce, po péči a společnosti učených přátel.

„Proto ses sama stala… ‚učenkou‘?“ zeptal se Osha. „Protože si vážíš jejich způsobu života?“

Nebyla si jistá, jak odpovědět. „Ano, zčásti. Toužila jsem studovat a zkoumat, dělit se o vědomosti a učit.“ Naklonila hlavu na stranu. „Proč ses ty dal k Anmaglâhkům?“

Náhlá změna tématu Oshu zaskočila, a tak polkl.

„Několik měsíců předtím, než jsem se vydal pro jméno, přišli do mé enklávy dva z kasty se zprávou pro klanové starší.

To se nikdy dřív nestalo. A ještě taková dvojice, dva Greimasg'ähové najednou, velká Eillean, Léshilova babička, a Brot'ân'duivé. Všichni užasli a já ještě nikdy naše klanové starší neviděl, že by se k někomu chovali tak uctivě. Sotva jsem sebral odvahu, abych po obou pokukoval zpoza stromu našeho domku, a celou duší jsem si přál být jako oni."

Osha sklopil hlavu, zvedl k Wynn oči a zdráhavě zašeptal: „Nebyl to čestný důvod."

Wynn spolkla námitky a natáhla se po jeho ruce. „Touha vyniknout… obzvláště ve službě druhým… je vždy čestná. Tvá rodina by na tebe měla být hrdá."

Krystal studené lampy zářil a Osha na ni zíral. Ruka se mu začala chvět a on ji pomalu vytáhl z její. Na předloktí se mu napjaly svaly. Wynn si uvědomila, že ještě nikdy nespatřila jeho paže holé.

„Ale," začala, „copak neexistuje jiný způsob, jak získat úctu, po které toužíš… jak sloužit…"

Zmlkla, protože na Oshově dlouhé tváři se objevil zmatený výraz.

„Na tom nezáleží," dokončila.

„Máš hlad?" zeptal se.

„Ne, myslím, že ne."

Přikývl a vstal. „Pak by sis měla odpočinout. Dám na tebe pozor."

Copak nepůjde spát? Wynn věděla, že by bylo zbytečné se hádat.

Roztáhla na jednom z lůžek matraci a přikrývku a uvědomila si, jak je unavená. Když se uložila ke spánku, Osha se znovu posadil se zkříženýma nohama na zem ve středu kajuty.

Wynn předpokládala, že zůstane na chodbě nebo v sousední kajutě a jen ponechá dveře dokořán, aby mohl sledovat, co se děje – ne, že zůstane v jejím pokoji. Náhle ji

ovládl stud, proto se zabalila do přikrývky a otočila se tváří ke stěně.

Ještě před několika měsíci by Wynn představa, že má spát v břichu živé lodě s Anmaglâhkem na dosah, šokovala. Nyní ale zavřela oči a s pocitem bezpečí rychle usnula.

* * *

Sgäile se následujícího rána probudil už za úsvitu a hrozil se toho, co bude muset udělat. Dýchal zhluboka čerstvý vzduch a snažil se soustředit, ale neustále ho rozptylovalo jméno, které dali předci Léshilovi.

Léshiârelaohk – Ochránce truchlivé slzy.

Uznali míšence za čistokrevného an'Cróana. Ale ani taková čest neospravedlňovala to, oč ho požádal – ne, na čem trval – Brot'ân'duivé.

Jen Anmaglâhkové a klanoví starší mohli vstoupit do útočiště Chein'âs – Hořících.

Sgäilův dědeček Gleannéohkân'thva se k nim jednou vydal, ale jen ve společnosti Brot'ân'duiva.

Léshil se zavrtěl pod přikrývkami, které sdílel s Magierou, a něžně jí stiskl rameno. Chap ležel stočený u jejich nohou.

Sgäile vstal, rozhlédl se a vydal se kousek od tábora. Od jeho poslední cesty podél pobřeží zemí jeho lidu uplynulo už několik let, ale vždy se mu tady líbilo. Zdejší krajina byla drsnější než ve vnitrozemí, ale měla svou vlastní krásu.

Za linií stromů na pobřeží šplhala žulová skaliska vzhůru k horám jako obrovské schody. Jejich tmavou, namodralou šeď přerušovaly jen občas shluky smrků a tmavý mech. Někdy se tu objevila i jedle nebo osika, kterou ohnuly k zemi vichry od moře. Zdejší lesy nebyly tak husté ani pestré jako v srdci jeho domoviny. Nad hlavou se mu rozprostíralo široké nebe, takže

viděl až ke stupňovitým kopcům v dálce. Naštěstí nemuseli vyšplhat až na vrcholky hor. Zády k táboru sáhl Sgäile do tuniky a vytáhl předmět, který mu Brot'ân'duivé vnutil.

Byl to kus čediče ohlazený říčním proudem.

Obrátil ho v dlani a prohlédl si vytesané obrazce a zákruty, z nichž se žádný neopakoval. Mezi propletenými liniemi se nacházely tečky a čárky, ale on netušil, co znamenají, a ani Greimasg'ähovy pokyny, jak kámen použít, zatím nedávaly smysl.

„Snídaně?" zavolal Léshil od vyhaslého ohniště. „Nebo vyrazíme hned na cestu?"

Magiera už se natahovala po zbroji a meči. Chap vstal, zeširoka zívl a jednu po druhé si protáhl všechny nohy.

Sgäile si povzdychl, schoval kámen a vrátil se ke svěřencům. Než vyrazí, čekal je ještě jeden nepříjemný úkol.

„Co se děje?" zeptala se Magiera.

Sgäile zjistil, že ho podezřívavě sleduje. Vydal se k brašně, vytáhl dva dlouhé pruhy černé látky a odvázal smotané lano.

„Je tu další věc… která se vám nebude líbit."

Magiera ztuhla a Léshil upřel oči na lano.

S Magierou bylo nejlepší jednat na rovinu, čistě a rychle. Sgäile zvedl pruhy látky.

„Urazili jsme jen kousek, než jsme rozbili tábor. Naše skutečná cesta začne teprve dnes, ale jen pokud se budete řídit mými instrukcemi. Náš cíl je přísně střeženým tajemstvím, o kterém vědí jen starší Äruin'nové a an'Cróané… a ti, kdo se osvědčili mezi Anmaglâhky. Nemohu dovolit, abyste zjistili, kde se nachází."

„O čem to mluvíš?" zeptal se Léshil.

„Budete muset jít s páskou na očích," odpověděl Sgäile. „Celou cestu tam i zpátky. Odpřísáhnete mi na svou čest, že si ji nesundáte… jinak už neuděláme ani krok."

Magiera si odfrkla. Černé vlasy jí visely kolem bledé tváře a tvrdých očí.

„To je čím dál lepší a lepší," mumlala. „Myslíš, že na to přistoupíme?"

Chap se bezhlučně přiblížil.

Sgäile pohlédl podivnému majay-hìmu z cizího světa do očí a cítil ještě větší nejistotu, než když na něj pes shlížel do člunu. Chap dal mnohokrát najevo, že mu rozumí. Ale pomůže mu přesvědčit Magieru s Léshilem, aby udělali, co po nich žádá?

Sgäile nijak netoužil postavit se někomu, koho se dotkli duchové.

„Povedu vás na provaze," řekl Sgäile Léshilovi a ukázal na lano. „Půjdeme pomalu, ale pokud se teď vrátíme, proděláte na tom vy. Takže se rozhodněte, jestli mi budete důvěřovat, jako jste to udělali u mé domovské enklávy, když jste mi odevzdali zbraně."

„Jo, a vzpomeň si, jak to dopadlo!" vyštěkla Magiera. „Skoro nás napadl tvůj klan."

„Ale já vás ochránil," řekl Sgäile klidně. „A ochráním vás i teď. Je to Léshilova cesta, a pokud bude souhlasit, uposlechneš i ty. Nebo se vrátíme."

Magiera zaváhala a pohlédla na Léshila.

Sgäile věděl, že mu Magiera navzdory výbušné povaze dokáže uvěřit. Udělala to už dřív.

Léshil si ještě neoblékl zbroj a vítr mu nadouval obnošenou košili. Těkal nedůvěřivě očima od Magiery ke Sgäilovi, dokud Chap Sgäila neobešel a nepostavil se za něj.

Majay-hì hluboce zavrčel a odfrkl si. Pak zvedl čenich a krátce na Léshila štěkl.

Léshil se nadechl. „Dobrá… ale budeme potřebovat hole."

Natáhl raku a vzal si od Sgäila pásky na oči. Magiera si založila ruce v bok a odvrátila se, ale neprotestovala.

Sgäile tvrdě polkl a pohlédl dolů na Chapa. Majay-hì nakrčil čenich.

„Musím si promluvit i s ním… o samotě," dodal Sgäile.

„S Chapem?" zeptal se Léshil. „O čem?"

„Vím, co slíbil," odpověděl Sgäile. „Za dobu, kterou jsme spolu strávili, jsem se toho o něm hodně dozvěděl. Vím, že mnohému rozumí… a má vlastní důvody, proč dělá spoustu věcí."

Magiera se ohlédla přes rameno, ale na Sgäilovo přiznání, že si je vědom Chapovy jedinečnosti, nic neřekla. Léshil se jednoduše odvrátil a začal balit přikrývky.

Sgäile se vydal ke shluku borovic a pokynul Chapovi, ať ho následuje. Klekl si zády k tábora a počkal, dokud ho Chap neobešel.

„Vyslechni mě," zašeptal Sgäile. „Tvůj druh… nebo alespoň ti, kdo sdílejí tvoji podobu… střeží můj lid odnepaměti. A já chci, abys přísahal na jejich krev.

Nikomu neprozradíš, kam jdeme nebo co se dozvíš. Místo, na které míříme, musí zůstat tajemstvím. Vedu tam Léshila, protože jsem dal slovo, ale ani já netuším, co tady děláme. Pokud opravdu chceš, aby šel dál, neodporuj mi. Přísahej."

Chap přešlápl a zadíval se přes Sgäila na společníky. Když obrátil oči zpátky ke Sgäilovi, pysky se mu zachvěly, jako by chtěl zavrčet, ale neudělal to. Nakonec zamrkal a štěkl.

Sgäile se stal mnohokrát svědkem podobného rozhovoru, proto věděl, co to znamená, a oddechl si.

„Děkuji ti."

Vstal a zadíval se na žulové podhůří. Zaměřil se na nejnižší štít, ale sotva dokázal rozeznat jeho strmý, rozeklaný vrchol, na kterém se nacházel kráter staré sopky. Z dálky se ničím nelišil od ostatních.

Když se Sgäile vydal zpět, Chap už byl v táboře.

* * *

Chane přestal počítat ubíhající noci. Vlekli se Pohořím koruny, údolími a roklinami, sedly a průsmyky mezi vysokými vrcholy, dál a dál. Zastavili se, když se nebe rozjasnilo, rychle rozbili tábor, vlezli si do stanů a usnuli. Se soumrakem vstali a znovu se vydali na cestu.

Pět zbývajících divochů sláblo hlady. Chane je občas napojil čajem a ještě vzácněji jim Welstiel po lžičkách rozdělil životní sílu, kterou schovával v hnědých lahvích. A pak se krajina začala měnit.

Stále častěji vídali uschlé, sehnuté kleče a holou zem mezi sněhovými závějemi. Objevovali chomáče trávy a plevele a také křoví, až dočista zapomněli na jednotvárnou krajinu sestávající jen ze zmrzlé země a rozlámaného kamení.

„Pobřeží už nemůže být daleko," řekl Welstiel jednou v noci a zahleděl se do dálky skalnatým sedlem mezi horskými vrcholky. „Zůstaň s ostatními a postav tábor. Já prozkoumám terén před námi."

Chane se neobtěžoval protestovat, otočil se a rozhlédl se po nejlepším místě pro stany. Tmavovlasá mladá žena mu byla v patách a pomáhala mu víc než ostatní divoši. Litoval, že nemluví, že mu nemůže říct, co studovala, než…

Welstiel ostatním ostře rozkázal, ať zůstanou na místě, a sám šel dál.

Chane umlčel zatoulané myšlenky, ale hlad po rozhovoru se rychle vracel. Zavřel oči a představil si Wynninu oválnou tvář a jasné oči.

Z představ ho vytrhlo plácání. Otevřel oči. Mladá žena se vyplížila do půlky kamenitého svahu a dřepla si před skalní převis. Plácala do kamene, aby upoutala jeho pozornost. Stále si ponechávala zbytky rozumu.

Chane se vydal vzhůru do kopce. Našla místo, kde mohli přivázat plachtu a vytvořit přístřešek, který je ochrání před sluncem. Vzala si od něj složenou plachtu a pustila se do práce. Když už byl s přípravami skoro hotový, natáhla se pro kus lana, který držel v ruce, aby ho přivázala ke kolíku zatlučenému do země.

Ukázal na sebe, a když promluvil, hlas měl chraplavější a dutější než obvykle.

„Chane… jsem Chane."

Neočekával odpověď. Jen po noci plné zvířecích zvuků, které vyluzovali divoši, a Welstielova mlčení zoufale toužil po smysluplných slovech. Ale ona ustala v práci a vzhlédla.

Vlasy měl zacuchané a ve smrtelně bledé tváři zahlédl náznak pih. Ukázala na sebe.

„Sa…bel…"

Slabiky pronesené s takovou námahou Chana překvapily. Dřepl si a ona se od něj odtáhla.

„Sabel…" řekl. „Tak se jmenuješ?"

Chanovi letěly hlavou stovky otázek, ale potlačil je. Zavětřila a naklonila hlavu na stranu, potom mávla k východu a znovu se pustila do práce.

Chane se nemusel otočit. Za kopci sílilo šedé světlo.

Ostatní divoši se vrtěli. Kudrnatý muž se plazil přes kamení a tlumeně, podrážděně fňukal. Chane si napřed myslel, že je zneklidnilo vycházející slunce, ale pak si uvědomil, k čemu se plíží – a překvapeně ztuhl.

O holý šedivý strom ležela opřená Welstielova brašna.

Zcestovalý nemrtvý ji občas odložil na dohled, ale nikdy neponechal svůj majetek bez dozoru. Dokonce i ve Venjètzu, když zůstali uvěznění před městskými hradbami a ztratili skoro vše, si Welstiel brašnu dobře hlídal.

Podsaditý divoch se natahoval a ostatní ho pozorně sledovali, ale vpřed se pohnul nanejvýš o palec či dva.

Vyčerpání a hlad ho přiměly vzepřít se síle Welstielova rozkazu, protože věděl, kde pán ukrývá láhve se životní silou.

Chane s Welstielem se po celou cestu chovali formálně a zdvořile jako dva šlechtici – nyní Vznešení mrtví. Chane kdysi ctil Welstielovo soukromí. Začal ale tušit, že Welstiel chladnokrevný intelekt jen předstírá, že je to jen přetvářka. A co se týkalo Chana… Možná byl pod povrchem obyčejné zvíře, ale nikdy se nesnížil k tomu, aby uvěřil nějakému sebeklamu. Ne jako Welstiel.

Sice se v klášteře dobrovolně podřídil Welstielovu šílenství, ale nemohl si pomoct a viděl v divoších to, čím bývali. Připomínali mu duchy ztracených učenců strašící v mrtvých tělech, která nyní ovládala jen prostá touha a hlad.

Byly to bezcenné úvahy. Všichni byli naprosto ztracení.

Ale Chanovi by se přesto nelíbilo, kdyby měl dalšího z nich sprostě podříznout. Rozběhl se dolů ze svahu, sebral Welstielovu brašnu a odvrátil se.

Za kotník ho chytila ruka a stiskla tak pevně, až se mu bolestí podlomila kolena.

Chane se snažil mnichovi vytrhnout, ale ten ho odmítal pustit. Divoch ležel na břichu a svaly měl tak napjaté, až se třásl, jak bojoval s rozkazem svého pána, ale bezbarvé oči upíral na brašnu v Chanových rukou.

Chane dupl muži volnou nohou na zápěstí. Divoch zavřískl a Chane se mu vyškubl.

Všichni divoši na mýtině ho pozorovali křišťálovýma očima. Když zamířil ke stanům, dokonce i Sabel upřela oči na to, co nesl.

Chane cítil v brašně tvrdé předměty, bylo jich ale příliš mnoho, než aby to byly jen hnědé láhve. Znovu začal být zvědavý, co asi Welstiel v brašně ukrývá.

Nejblíže k odhalení jeho tajemství se dostal noc, kdy vedle brašny uviděl stát Welstielovy dvě náhradní láhve. Nedokázal

tehdy sebrat odvahu, protože věděl, že Welstiel bdí v chodbě nahoře. A když pak cestou jednu z lahví ukradl, příliš pospíchal. Tentokrát ale nezaváhal a brašnu otevřel.

Pod dvěma zbývajícími láhvemi uviděl Chane předměty zabalené do Welstielova náhradního oblečení. První tři dobře znal.

Skříňka z ořechového dřeva ukrývala Welstielův šálek, rozloženou trnožku a bílou keramickou lahvičku. Vedle ležel mosazný talíř, který Welstiel používal ke sledování Magiery, a koule z mrazového skla, v níž se třepotaly zářící jiskry jako doběla rozžhavené světlušky. Chane odložil předměty opatrně stranou.

Prozatím ignoroval i dvě knihy a v kůži vázaný deník. Ale poslední věc, kterou nahmatal, byla z chladného kovu. Nervózně pohlédl na zářící obzor a vytáhl z brašny ocelovou obruč s vytepanými značkami.

V průměru byla o něco menší než jídelní talíř. Netušil, co to může být, proto se připravil odložit ji stranou, náhle ale zachytil podivnou vůni připomínající uhel. Obrátil ocelovou obruč v ruce a tlumené světlo úsvitu ozářilo její povrch, na kterém ostře vyvstaly hluboce vyražené linie a symboly. Uvnitř byly černé a Chane k nim přičichl. Obruč skutečně páchla spáleninou.

Měl málo času, protože Welstiel se určitě vrátí před rozedněním, ale v Chanovi hlodala zvědavost. Přiblížil si obruč k ústům a olízl čáru na vnější straně. Chutnala po hořkém popelu a sazích. Odložil ji k ostatním věcem a znovu nahlédl do brašny. Zachytil lesk mědi nebo mosazi, ale pak si všiml pohybu.

Sabel se vplížila dovnitř, držela se z dosahu, ale větřila a ukazovala na východ. Zakňourala a ukázala naléhavěji.

Musel se vracet Welstiel.

Chane rychle nacpal věci zpět do brašny a láhve zabalené v oblečení uložil úplně nahoru. Právě se chystal vrátit brašnu na původní místo, když se Welstiel objevil na vrcholu sedla. Vypadal přepadle a vyčerpaně. Chane se se Sabel v patách odplazil k nejbližšímu stanu, dřepl si před vchod a položil brašnu na zem.

Welstiel vešel na mýtinu, vůbec si přitom nevšímal divochů, kteří se okolo něj v šeru krčili, a zamířil rovnou k místu, kde nechal brašnu. Když zjistil, že zmizela, zprudka se otočil.

„Musel jsem ji dát pryč," zachraptěl Chane. „I přes tvůj rozkaz se jeden z nich pokusil k ní dostat."

Welstiel pohlédl na Chana nahoře na svahu a uviděl, že brašna leží vedle něj.

„Dal sis na čas," dodal Chane. „Ještě chvíli a pozdravil bys úsvit."

Welstiel se zamračil, ale zdálo se, že je s odpovědí spokojený.

„Schovejte se," rozkázal a mávl na stany.

Rozutekli se do úkrytů jako psi a Welstiel se pomalu vydal nahoru po srázu k Chanovi.

„K pobřeží je to jenom kousek," řekl. „Nanejvýš několik nocí."

Byly to dobré zprávy, ale Chane myslel na něco úplně jiného.

Neměl čas brašnu dobře prozkoumat, ale když ji pokládal na zem, uslyšel tupé bouchnutí. Na dně se ukrývalo ještě něco jiného, něco, co neviděl.

7. KAPITOLA

Už tři dny je Sgäile táhl s páskou na očích za sebou a Leesilovi začala docházet trpělivost. Potácel se vpřed poslepu, s hrubou holí v jedné a s provazem v druhé ruce. Magiera šla za ním a Chap pobíhal kolem a škrábal drápy po hlíně a kamení.

Chap je štěknutím varoval, kdykoli uhnuli z cesty nebo se ocitli na nejisté půdě. Sgäile je opatrně vedl okolo větších překážek, ale nesmírně je to zpomalovalo. Čas od času položila Magiera Leesilovi ruku na rameno.

Během chůze spolu hovořili jen zřídkakdy a Leesil přemýšlel, proč vůbec souhlasil. Proč ustupoval Sgäilovým šíleným požadavkům?

Hluboko uvnitř to ale Leesil věděl. Toužil zjistit, co Brot'an a jeho matka naplánovali.

Kdyby to byl jen Brot'anův plán, Leesil by Sgäilovu žádost odmítl. Ale matku… Ne, odsoudil ji k osmi letům vězení, nemohl ji teď odmítnout.

Chap štěkl, opřel se Leesilovi o nohu a vyrazil pryč. Leesil slyšel, jak pes strhl malou lavinu kamení.

„Co se děje?" zeptal se Leesil.

„Musíme vyšplhat nahoru další rozsedlinou," odvětil Sgäile. „Dno je plné sutě. Protáhnu vám lano opasky, abyste se mohli chytit oběma rukama. Hole můžete odhodit, protože už je nebudete potřebovat."

„Takže jsme blízko?" zeptala se Magiera.

Sgäile se odmlčel. „Ano,“ odvětil nakonec, jako by se zdráhal cokoli prozradit.

Leesil odhodil hůl a Sgäile mu provlékl lano páskem. Počkal, dokud Sgäile neudělal totéž i Magieře a znovu se neujal vedení. Leesil vykročil vpřed a noha mu uklouzla na štěrku.

Někdo ho chytil za pravé zápěstí a přitiskl mu ruku ke svislé stěně z hrubého kamene.

„Jak jsem říkal… buďte opatrní,“ pokáral je Sgäile.

Leesil hledal po hmatu cestu vzhůru žulovou rozsedlinou. Zakrátko ucítil jen otevřený prostor. Další krok a půda pod jeho nohama se vyrovnala. Když si ale vsunul prst pod pásku na očích, chytil ho Sgäile za ruku.

„Ne,“ řekl ostře. „Ještě ne.“

Znovu vykročili a Leesil cítil, že míří dolů. Ucítil prach a zvuk se začal okolo něj rozléhat. Uvědomil si, že vstoupili do podzemí.

Šli dál a Sgäile zatáčel hned na jednu, hned na druhou stranu.

Leesil se snažil zatáčky počítat, ale brzy ztratil přehled. Když Sgäile konečně zastavil, točila se Leesilovi z křivolaké, klesající stezky trochu hlava.

„Je tady tepleji,“ poznamenala Magiera.

Předchozí tři dny byla neobvykle zticha. Leesil se natáhl dozadu a nahmatal její ruku.

„Jsme dost daleko,“ řekl Sgäile. „Můžete si sundat pásky z očí.“

Leesil strhl látku, zamrkal a promnul si oči.

Na okamžik si nebyl jistý, jestli si pásku skutečně sundal, protože okolo panovalo šero. Potom ale zaostřil.

Magieřinu bledou tvář ozařoval oranžový svit – Sgäile už zapálil pochodeň. Stáli v přírodním tunelu ve skále, který byl

širší než Leesilovy rozpažené paže, a ani když se postavil na špičky, nedosáhl na strop.

„Půjdeme dál," řekl Sgäile a vykročil.

„Ještě tam nejsme?" zeptala se Magiera, ale on ji ignoroval.

Leesil si povzdechl a vlekl se dál. Když se ohlédl za Magiera a Chapa, nic neviděl, protože tunel se stáčel ostře doprava a do tmy. Netušil, jak hluboko pod zemí jsou.

Mířili stále dolů klikatými tunely s drsnými stěnami, ale hladkými podlahami. Právě mu začala docházet trpělivost, když Sgäilova pochodeň ozářila otevřený prostor. Leesil následoval Sgäila do obrovské jeskyně. Než se mohl dobře rozhlédnout, upoutal jeho pozornost nejvýraznější rys jeskyně.

Do zadní stěny byl zapuštěn velký ovál ze třpytícího se kovu.

Magiera se protlačila kolem Leesila a zamířila rovnou k němu. Leesil jí byl v patách, Sgäile s Chapem je následovali už pomaleji. Když se ocitli na dosah, přejela Magiera rukou v rukavici po kovu.

Leesil sotva rozeznal tenoučkou svislou spáru v povrchu. Ovál se očividně rozevíral v půli jako křídla dveří, ale on neviděl kliku ani panty, ani žádný jiný způsob, jak je otevřít. Oranžově žluté světlo pochodně se odráželo v dokonale naleštěném povrchu, který připomínal vybělené stříbro, ale na ocel nebo jiné kovy byl příliš světlý. Leesil ho však poznal.

Dveře byly ze stejného materiálu jako zbraně Anmaglâhků.

„Je teplý," zašeptala Magiera.

Leesil položil ruku na kov. Byl víc než teplý, skoro žhavý.

„Otočte se," řekl Sgäile unaveně.

„Proč… jak se ty dveře otvírají?" zeptal se Leesil.

Uslyšel, jak něco plátěného dopadlo na zem, pak zvuk čepele tasené z kožené pochvy.

Chap zavrčel.

„Řekl jsem, abyste se otočili, hned!“ rozkázal Sgäile a jeho hlas se rozlehl jeskyní.

Leesil se rychle obrátil a ruka mu sklouzla k čepeli.

Sgäile odhodil na zem plášť a rysy v tváři měl napjaté, jako by ho každé slovo a čin stály velké úsilí. V ruce držel dýku ze třpytivého kovu, z něhož byly vyrobeny i dveře.

* * *

Chap za Sgäilem ztuhnul. Kdyby se elf pohnul třeba jen o palec, skočil by na něj.

Jediná vzpomínka, kterou ve Sgäilově mysli zachytil, byl obrázek tohoto místa – a Sgäila, který ztuhlý hrůzou sledoval, jak se stříbřitě bílé dveře otvírají. Vzpomínka však rychle zmizela. Zdálo se, že Sgäile nedovolí, aby Magiera s Leesilem zjistili, jak bránu otevřít.

„Prosím… ustupte,“ naléhal Sgäile. „A odvraťte se.“

Magiera sevřela jílec meče a ani se nepohnula.

Chap už měl dost Anmaglâhků a jejich paranoie. Ale záleželo jen na tom zjistit, co se za dveřmi nachází – co Brot’an naplánoval. Chap Sgäila zeširoka obešel a štěkl na společníky.

„Proč mu ve všem vyhovíš?“ zeptala se Magiera, ale oči dál upírala na Sgäila.

„To je přece směšné,“ řekl Leesil. „Sgäile, prostě ty dveře otevři!“

„Buď zticha,“ řekla. „To ty jsi dovolil, aby nám zavázal oči.“

Chap znovu štěkl. Zašli tak daleko a on se teď nemínil vrátit. Přiskočil k Magieře a kousl ji do kalhot nad kolenem.

Magiera ucukla. „Hej, dávej pozor!“

Ale nakonec se odvrátila. Leesil střelil pohledem po Chapovi a také poslechl.

Sgäile se tvářil napjatě, ale nepožádal Chapa, aby se otočil. Prostě přistoupil s dýkou v ruce ke dveřím, zvedl ji a zaváhal.

„Tvá přísaha…“ řekl. „Nezapomeň na ni.“

Dotkl se hrotem dýky brány tak lehce, že se neozvalo ani cinknutí. Jeskyní se rozlehlo tiché skřípání a Chap viděl, jak se ovál uprostřed otvírá.

„Ustup,“ řekl mu Sgäile a schoval dýku do pochvy.

Chap ucouvl k Magieře a Leesilovi a Sgäile rovněž uhnul.

Dveře se rozdělily na dvě křídla, která se otvírala ven a drhla po kamenné podlaze. Z otvoru vyfoukl horký vzduch, v jeskyni se prudce oteplilo a nesl se jí pach připomínající hořící uhlí. Chap se zalkl, jak mu rozpálený vzduch pronikl do plic.

„Brzy si zvykneš,“ řekl Sgäile, sám si ale zakryl nos a ústa rukou.

Nepříjemné pálení v Chapově hrdle pomalu ustupovalo. Leesil zrudl, ale zdálo se, že jinak je v pořádku. Magiera se však začala dusit a kašlat a podlomila se jí kolena, jak bojovala o dech.

Leesil ji chytil za ramena. „Magiero!“

Po několika nadechnutích kývla, že je v pořádku.

„Mohl jsi nás varovat,“ lapala po dechu.

„Omlouvám se,“ řekl Sgäile, ale ve tváři byl stejně rudý jako Leesil.

Sgäile sebral pochodeň a Chap se postavil do dokořán otevřených dveří. Záře plamenů hrabe skalní stěny sotva osvětlila. Kvůli horkému vzduchu se Chapovi těžce dýchalo.

„Ty snad žertuješ!“ řekl Leesil.

„Nebude to příjemné,“ varoval je Sgäile. „Ale přežijete.“

S tím prošel kolem Chapa a vstoupil do tunelu.

Chap ho následoval a horký kámen pod jeho tlapami byl s každým krokem nepříjemnější. Za sebou slyšel Leesila a

Magiera se k němu připojila zleva. Vypadala mdle a slabě. V chladu jí dhampirská povaha pomáhala, ale na tak žhavém místě jí zjevně k ničemu nebyla.

„Ty už jsi tady dole někdy byl?“ zachraptěla Magiera.

Sgäile zavrtěl hlavou. „Byl jsem jen u dveří… se svým učitelem, než prohlásil, že jsem hoden ujmout se služby lidu.“

Leesil a Sgäile si pozvolna zvykli, i když se jim tváře koupaly v potu. Magiera lapala po dechu, ale navzdory horku se s nimi snažila udržet krok. Chap se držel v její blízkosti. Sgäile mířil dolů nerovným tunelem, a když dorazili na vrchol vytesaného kamenného schodiště, chodba se náhle prudce zúžila.

Úzký prostor zdola slabě osvětlovala rudě oranžová zář. Sgäile odložil pochodeň. Jak mířili dolů, světlo sílilo a s ním i žár. Sestupovali dlouho, jen jednou se zastavili, aby se napili vody. Leesil ji nalil Chapovi do plechové misky, ale voda cestou tak zteplala, že je osvěžila jen málo.

Chap bedlivě sledoval Magieru. Držela se sice na nohou, přesto jí ale sáhl do mysli a vyvolal vzpomínky na cestu Pohořím břitu, na sníh a mrazivý vítr. Zamračila se, ale tentokrát na něj nezavrčela, ať se jí přestane přehrabovat v hlavě. Místo toho mu položila raku na hřbet.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se jí Leesil.

„Jdeme dál,“ zachraptěla.

Chap už si myslel, že sestup nikdy neskončí, když se Sgäile na podestě zastavil. Chap nakoukl přes elfovy nohy do hrubého otvoru ve skalní stěně. Oranžově rudé světlo za ním zesílilo, takže vchod připomínal dvířka dohasínajících kamen v šeré místnosti.

Chap vešel dovnitř, když se ale rozhlédl kolem sebe, zastavil se.

Za vchodem se nacházela mírně nakloněná skalní plošina. Na jejím opačném konci zela v útrobách hory obrovská, rudě

zářící trhlina širší než řeka. Z hlubin země stoupal do osvětlené jeskyně kouř.

„Počkejte… tady…“ vydechl Sgäile namáhavě.

Vykročil pomalým, těžkým krokem, zastavil se asi v půlce plošiny, sáhl do tuniky a něco z ní vytáhl.

„Co to dělá?“ zašeptal Leesil.

Sgäile se zahnal a hodil. Malý tmavý předmět vylétl obloukem do vzduchu, spadl přes okraj plošiny a zmizel v trhlině. Chap ho zahlédl v záblescích Sgäilových vzpomínek – byl to hladký čedičový kámen s vyrytými liniemi, čárami a tečkami. Sgäile se vydal zpět, ale zastavil se, aby si odpočinul, nahrbil se a opřel se rukama o kolena. Zamrkal, protože mu do očí stékal pot.

„Teď počkáme,“ řekl.

Leesil se připotácel blíž. „Jak dlouho? Na co?“

Sgäile jen zavrtěl hlavou.

Stáli tam tak dlouho, až Chap téměř padal horkem. Obával se ale, že když si lehne, už nevstane. Potom uslyšel tiché škrábání.

Znělo to jako kov drhnoucí po kameni a neslo se to k nim přes plošinu. Chap se pátravě rozhlédl. Okraj plošiny tvořil na pozadí jasné záře trhliny černý obrys.

Malinká část rozeklané temné linie se náhle vzepjala a pohnula.

* * *

Leesil zoufale toužil odsud vypadnout, a ještě víc, když pohlédl na Magieru.

Oči měla přivřené, lapala po dechu a skoro vůbec se nepotila – což bylo zlé znamení. A zdálo se, že i Chap se brzy zhroutí, tak moc se mu třásly nohy.

Leesil zuřil, že souhlasil, aby je sem Sgäile vzal. Už nezáleželo na tom, co Brot'an s matkou chtěli. Udělal krok k Magieře.

Tichem se rozlehlo škrábání, jako když čepel drhne o kámen. Chap zvedl hlavu. Leesil se rychle otočil a ruce mu sklouzly k čepelím.

Pohled mu padl napřed na Sgäila, ten ale nedržel v rukách žádné zbraně, a tak se s námahou napřímil a obrátil se k zářící puklině.

„Sgäile?" řekl Leesil.

„Nech… zbraně… schované," vypravil ze sebe Sgäile.

Magiera se připotácela k Leesilovi a ruku položila na jílec meče.

Okraj plošiny se nadouval a pohyboval a získával tvar.

Napřed to byla jen vlnící se šmouha na pozadí rudě oranžové záře. Byla malá, černější než kámen, a vyšplhala na plošinu z rudých hlubin. Jak se k nim tvor plížil a něco za sebou táhl, Leesil byl sotva schopen rozeznat jeho tenké, vyzáblé ruce.

Velikost tvora se dala těžko odhadnout, ale podle toho, jak se malý černý stín choulil, by vestoje nebyl větší než Chap. A pak se v černé skvrně, která představovala hlavu, otevřely dvě vodorovné štěrbiny.

Oči připomínající doběla rozžhavené uhlíky se zahleděly na Leesila.

Tvor se plazil dál a táhl za sebou vak o velikosti poloviny svého těla. Černý pytel se třpytil, jako by do vláken byl vpleten kov nebo sklo. Stoupal z něj jemný kouř a rozplýval se v horkém vzduchu.

„Co je…?" začala Magiera.

„Chein'âs," přerušil ji Sgäile. „Hořící."

Drobeček zápasil s vakem, zastavil se, obrátil zářící oči vzhůru k nim a otevřel malá ústa.

Jeskyní se rozlehlo skřípavé vřeštění.

Leesil sebou trhl, jak se mu zvuk zařízl do uší. Zdálo se mu, že mu lebka i kosti ostře vibrují.

„Jdi!“ poručil Sgäile a přitiskl si ruce na uši. „Ať už má u sebe cokoli, je to tvoje, Léshile.“

Chap zavrčel a udělal několik rozechvělých kroků vpřed a Magiera sevřela Leesilovi paži.

„To je v pořádku,“ zašeptal a vysmekl se jí.

Magiera se třásla, ale nepokusila se ho znovu zastavit.

Leesil se plížil dolů po plošině k černému stvoření se svítícíma očima. Jak se blížil, tvor se stával zřetelnějším.

Nebyl větší než šesti či sedmileté dítě a dřepěl tam celý nahý a vyzáblý. Měl černou, tuhou kůži, nadměrně velkou hlavu bez rysů a v tváři jen štěrbinu úst, dva svislé otvory nozder a zářící oči. Uši nahrazovaly dvě malé prohlubně po stranách lebky.

Leesil byl stále daleko z dosahu, když se tvor začal třást.

Ucukl a choulil se jako deformované, nahé dítě v ledovém vichru. Čím víc se Leesil blížil, tím víc se tvoreček třásl, jako by z Leesila sálal prudký chlad. Zastavil se proto a čekal.

Tvor se chvěl a jeho tiché syčení připomínalo prskání vody na plotně. Rukama s drápy sáhl do černého pytle a Leesil zahlédl uvnitř kus kovu, který ve světle trhliny vypadal rudý. Tvoreček hodil na zem dva dlouhé kusy zahnutého kovu.

Leesil rychle ucouvl, když s řinčením přistály u jeho nohou. Potom se na ně zadíval pozorněji a šokovaně ztuhl.

Čepele na zemi před ním se podobaly jako vejce vejci těm, které měl přivázané ke stehnům. Zbraně byly jedna jako druhá, jen zrcadlově obrácené.

Leesilovy čepele vyrobil mistr zbrojíř v Bele podle náčrtků, které mu předložil. Ale tyhle nebyly z oceli. Dokonce i ve tmě a v nepřirozeném světle propasti se třpytily příliš jasně. Leskly

se jako stříbrná zrcadla, jako dokonalé dveře v jeskyni, jako štíhlé dýky Anmaglâhků.

Čepele se táhly podél celé vnější strany předloktí, ale na rozdíl od těch jeho se na konci stáčely ven, byly štíhlé a elegantní. Z rukojeti vycházely hroty připomínající lopatu, byly tenké a velice ostré, jen trochu delší než ty na jeho zbraních.

Samotné rukojeti pak byly ovázané kůží.

Asi v půlce každé čepele vyčnívaly z obou stran vnitřní části půlkruhy. Byly tupé, sloužily k podepření předloktí a umožňovaly lepší úchop zbraně.

Leesil vzhlédl k třesoucímu se tvorečkovi. Jeho matka zbraně nikdy pořádně neviděla, obzvláště ne, když je používal. Jediný, kdo si je dobře prohlédl, kdo věděl, že sem Leesil přijde, byl Brot'an.

Leesila začal užírat vztek.

„Vezmi si je!" zasyčel Sgäile nahoře na svahu.

Leesil se otočil a spatřil Sgäilův šokovaný, ztracený výraz. Elf očividně očekával něco jiného, možná dýky, jako byly ty jeho. Potom si Leesil všiml, že Magiera klečí vedle Chapa a pozoruje ho.

Musel ji odsud dostat.

Sebral čepele jednou rukou. Byly tak žhavé, že je skoro upustil, vsunul si je ale do podpaží a odpotácel se vzhůru po svahu, kde chytil Magieru za paži.

Sgäile vztáhl ruce k tvorečkovi na plošině. Promluvil tiše a uctivě elfsky.

Chap už kulhal ke schodišti a Leesil postavil Magieru na nohy. Sgäile pomalu ucouvl a obrátil se, aby je následoval.

V tu chvíli se však Leesilovi zarylo do uší další kovové zavřísknutí.

* * *

Chap na okamžik ohluchl.

Rychle se otočil, málem se přitom zhroutil na zem, a zadíval se dolů na plošinu. Tvoreček stále vřeštěl a Chap si nemohl pomoc a zaštěkal na něj, ať toho nechá.

„Co zas?“ zakřičel Leesil.

Sgäile hleděl mlčky dolů k trhlině.

Černý tvor připadal Chapovi povědomý, ale horko mu zatemňovalo mysl. Možná mu fayové sebrali i vzpomínku na něj – nebo ho snad spatřil až poté, co vstoupil do světa smrtelníků? Nedokázal si vzpomenout na nic, co by na „hořící“ tvory, na Chein'âsy, poukazovalo.

Tvor se znovu schoulil nad vakem a trhl paží nahoru a vpřed.

Z natažených prstů mu vylétl kovový předmět a zaleskl se rudým světlem. Než dokázal Chap rozeznat, o co se jedná, tvor zase hodil.

Tentokrát se ozvala silnější, tupější rána. Druhý předmět se netřpytil jako ten první.

„Co zas?“ zopakoval Leesil, pustil Magieru a znovu se vydal dolů po srázu.

Sgäile zavrtěl hlavou a na tváři se mu objevil úzkostný, dokonce obezřetný výraz. „Nerozumím.“

Tvor zaklonil hlavu, zavřel oči a otevřel ústa. Jeskyní se opět rozlehl vřískot a vibroval Chapovými kostmi. V uších mu stále zvonilo, když tvor zvedl ruku a zasyčel jako voda v ohni.

Natáhl spár a sekl jím dolů. Gesto patřilo Chapovým svěřencům.

Leesil se pokusil vrátit, ale tmavý tvoreček ho odmítl. Nevolal jeho.

Chap se vylekaně podíval na Magieru. Co po ní chtěl?

Sgäile dostal rozkazem přivést jen Leesila. Ať už Brot'an plánoval cokoli, nemohl vědět, že se jim Magiera vnutí. Co to černý návštěvník hodil na zem?

Tvor opět sekl do vzduchu a ukázal na Magieru.

* * *

Magieru zamrazilo, i když dýchala rozpálený vzduch. Protichůdné pocity v ní vyvolávaly slabost a mdlobu.

Sgäile se odpotácel několik kroků dolů ze svahu a vrtěl hlavou. Když se po ní ale ohlédl, jeho zpocená tvář se stáhla do grimasy.

Magiera ten pohled znala. Sgäile na ni tak hleděl, když si vlezla pod přikrývky k Leesilovi a když se tehdy na Nein'ině mýtině přestala ovládat.

Malý, tmavý tvor z hlubin trhliny ji volal… čekal na ni.

Zvrat událostí Sgäila nejen šokoval, ale také znechutil. Mávl rukou.

„Jdi… rychle!" obořil se na ni.

„Pomůžu ti," zašeptal Leesil.

„Ne!" rozkázal Sgäile a nasucho polkl. „Musí jít sama."

Chap se přitiskl k Magieřině noze. Položila mu ruku na hřbet a cítila, jak se chvěje. Vykročil a ona ho následovala. Sgäile udělal dva nejisté kroky, ale jako obvykle majay-hìho nezastavil.

Magiera zabořila prsty do srsti na Chapově šíji. Vedl ji a ona se soustředila na mihotavé rudé světlo na kameni plošiny. Udělala poslední krok a zastavila se těsně před předmětem. Padla na kolena a začala rukama šmátrat po kameni.

Když se prsty dotkla předmětu, ucukla, protože byl nepříjemně horký. Potom na něj upřela rozmazaný pohled.

Byla to dýka delší než její předloktí a čepel těsně nad chráničem byla širší než zatnutá pěst. Střenka bez dřeva či kůže byla kovová a rovná a zakončená kulatou hruškou. Čepel dosahovala dvoutřetinové délky krátkého meče – byla to bojová zbraň. Zužující se čepel zakončená hrotem byla dokonalá, vykovaná ze stříbřitě bílého kovu… ze kterého byly i dveře nahoře v jeskyni… a Sgäilova dýka.

Chap zachrchlal a polkl a Magiera vzhlédla. Oči ji pálily a v žáru vysychaly. Pes pomalu přistoupil k druhému předmětu a sklonil čenich. Magiera se k němu po čtyřech připlazila.

Vedle Chapa ležel kruh z rudozlatého kovu, příliš rudého na mosaz, příliš tmavého na zlato. Silná obruč vypadala těžká, po obvodu byla větší než přilbice a zdobily ji podivné značky, které Magiera nedokázala rozluštit. Zdálo se, že jí čtvrtina chybí, a Magiera se přiměla zaostřit.

Kruh nebyl zlomený. Mezera byla jeho součástí. Otevřené kraje byly zakončené malými hroty, které trčely dovnitř a ukazovaly přímo do mezery mezi sebou.

Magiera se zapotácela a pokusila se zvednout hlavu.

Černý tvor ji pozoroval, náhle zvedl spár ke své hlavě. Jeho gesto Magieře něco připomnělo.

K soudu před radou an’Cróanů dorazila okřídlená křehká žena, silf. Opeřená osůbka tehdy prohrábla jemnými prsty s drápy Magieře vlasy.

Černý tvor vyloudil z bezertých úst praskavé syčení a zavřel svítící oči. Zaklonil hlavu a zakryl si plochou tvář rukama. Když je spustil, odhalil otevřená ústa a výraz plný úzkosti.

Z křečovitě stažené hrudi pak vyrazil truchlivý nářek připomínající slabé, neumělé zatroubení na roh.

Zvuk vibroval skálou pod Magieřinýma rukama a nohama, až se jí udělalo nevolno. Ruce ji náhle neudržely a poslední věc, kterou viděla, byla tvorečkova dokořán otevřená ústa.

Namísto zubů měl tmavé hřebínky připomínající matné železo.

Už je někde viděla a při té myšlence se jí stáhly útroby.

* * *

Chap sledoval, jak maličký tvor zvedl tvář vzhůru, odvrátil se od Magiery a truchlivě zakřičel.

Poznal Magieru, nebo o ní alespoň věděl.

Proč by jí jinak přinesl dary – zbraň a kruh z tajemného kovu? Ani Brot'an, ani Nein'a nemohli vědět, že sem Magiera přijde. Dary pocházely přímo od Chein'âsů.

Ale zdálo se, že pohled na Magieru tvora zraňuje. A pak se Magiera zhroutila.

„Magiero!" zvolal Leesil.

Než se k ní mohl Chap připlazit, tvor znovu zavyl. Když ozvěna utichla a bolest v Chapově hlavě polevila, vyrazil tvor k okraji plošiny.

Chap ztuhl, když se vrhl do trhliny.

Tvoreček se totiž nezřítil ihned dolů, nýbrž se zdálo, že se chvíli vznáší ve vzduchu. Vyzáblou černou postavičku ozářil rudý svit, když zakroužila ve žhavém vzduchu jako hmyz v pouštním víru. Pak začala padat dolů.

Než mohla zmizet, vrhl se Chap k okraji plošiny a sáhl jí do vzpomínek.

V mysli mu vybuchl oheň.

Propaloval si cestu Chapem, až necítil nic než ostrou bolest, a jeskyně mu v oslepujícím bílém záblesku zmizela před očima.

* * *

Leesil se potácel k Magieře, když Chap pronikavě vyjekl.

Pes se zhroutil na zem a křečovitě sebou trhal. Chvěl se a zmítal, jako by se snažil něco setřást.

Leesil se přiblížil k Magieře a chytil ji za zbroj, když se ale natáhl po Chapovi, zjistil, že leží příliš daleko. Obrátil Magieru na záda, přitiskl jí ucho na rty a uslyšel mělký dech. Žila, ale Chapovo bolestivé kňučení neustávalo. Leesil se k němu vydal, ale někdo ho popadl za rameno a strhl zpátky.

„Dojdu pro něj," zakřičel Sgäile. „Seber Magieřiny dary a vezmi ji ven!"

„Co je s Chapem?" zašeptala Magiera.

Leesil se rychle otočil a uviděl, že na něj hledí přimhouřenýma očima.

Nevadilo mu, že mu Sgäile řekl, co má dělat. Nezajímaly ho ani podivné věci na zemi vedle Magiery. Jediné, na čem záleželo, bylo dostat Magieru a Chapa pryč, než se sám zhroutí horkem.

„Nevím," odpověděl, sebral zlatý kruh a čepel bez jílce. „Sgäile pro něj jde."

Leesil si navlékl obruč na ruku a dýku a nové čepele si strčil pod paži. Potom Magieru zvedl, položil si její ruku kolem krku a chytil ji kolem pasu. Ani jeden z nich se neohlédl, když se potáceli k chodbě a ke kamennému schodišti.

* * *

Sgäile si klekl vedle kňučícího Chapa a kolena mu ostře zaškrábala o kámen. Chytil psa a stále dokola šeptal: „Předkové, ochraňujte ho… Prosím!"

Chap sebou divoce házel a byl těžší, než Sgäile předpokládal. Musel si ho dvakrát přehodit, než se mu

konečně podařilo vzít ho do náruče. Prudký žár ve srovnání s bolestí Sgäilovy viny nic neznamenal.

Přivedl k Chein'âsům nezasvěcené. Přivedl sem bledou vetřelkyni a díval se, jak byla spolu s Léshilem „obdarována". A teď se Chap, kterého se dotkli staří duchové, svíjel v agonii. Sgäile nic nechápal.

A to vše jen proto, že nedokázal Brot'ân'duiva odmítnout.

Každý den přinášel nový zmatek a uváděl ho do neřešitelných situací, až nemohl dělat nic než lpět na své víře. Ale nesnesl by, kdyby prastarý duch zemřel v jeho náruči.

„Prosím, nehýbej se," pošeptal Sgäile Chapovi do ucha, zvedl ho a rozběhl se k chodbě.

* * *

Chapovy kosti se proměnily ve žhavé uhlíky, které ho spalovaly zevnitř. Všude okolo hořel oheň a žhnul horký kámen a oslepovaly ho. Z ukradené vzpomínky černého tvorečka z trhliny mu do srdce a mysli pronikala agonie.

Viděl jiné takové tvory, plazili se a pobíhali mezi hromadami kouřícího kamení na březích lávové řeky. Někteří v oranžovém proudu plavali, malí, zčernalí tvorové v líné řece, která byla na pohled skoro příliš jasná.

Chap byl ztracený ve vzpomínce, v níž měl ruce s tmavou, tuhou kůží. Hubenými prsty s černými drápy hladil horkou římsu, na které dřepěl.

Prosím, nehýbej se.

Slova šeptala odněkud z Chapova nitra a bolest ustupovala, až cítil pod černýma rukama a nohama příjemné teplo.

Pak začali tvorové vyluzovat kovové výkřiky a Chapa přepadla hrůza.

Černá tělíčka pelášila a poskakovala propastí jako hlodavci prchající do úkrytu. Ožehnuté, kouřící stěny trhlin se začaly vlnit a proměnily se v kroutící se černé smyčky. Mihotala se v nich malá světélka. Chapa ale zaujalo něco jiného.

V tetelícím se vzduchu nad lávovou řekou se vznášela postava, obklopovala ji vířící šedobílá mlha a nesla se k němu.

Dlouhý háv s kápí se komíhal jako olej na hladině a rudý svit lávové řeky se třpytil na nejasných symbolech, které zdobily jeho záhyby. Muž měl horní část tváře zakrytou maskou ze staré kůže, která končila nad seschlými ústy a vyzáblou bradou.

Maska neměla otvory pro oči, ale vetchý muž přesto hlavou otáčel a sledoval, jak černí tvorové v hrůze prchají.

Chapova vlastní vzpomínka překryla ukradenou a on v tlamě znovu cítil maso a krev.

Ubâd, šílený nekromant, který stál za Magieřiným početím, se vznášel na zotročených duších. Od mlhy se oddělovaly šedobílé úponky připomínající stuhy, vrhaly se za prchajícími tvory a pronásledovaly je. A jednoho zasáhly.

Černý tvoreček zmučeně zavřískl, jak mu Ubâdův duch prolétl vyzáblou hrudí. Ubâd se snesl rychle dolů a popadl ho za krk.

Chap se vrhl na černých rukách a nohách vpřed.

Běžel po břehu řeky, skákal z jednoho balvanu na druhý a snažil se k Ubâdovi dostat. Šílenec v tmavém hávu se na duších vznášel rozpáleným vzduchem vzhůru. Chap vyšplhal po skalní stěně trhliny a skočil.

Ne, to černý tvor skočil pro zajatého druha.

Chap prožíval vzpomínku černé bytosti, jež se pokusila zachránit tvora, kterého Ubâd zajal – toho, jehož nakonec zmasakrovali v pevnosti Magieřina otce, aby mohla být počata. Černé ruce chytily nekromanta za háv.

Ubâd sklonil tvář a sevřel zajatce pevněji kostnatou rukou. Mlžná skořápka začala vířit okolo Chapových hubených černých paží.

Prudký chlad uhasil veškerý žár v Chapově těle.

Šat vyklouzl Chapovi z rukou a z hrdla mu unikl kovový výkřik. A padal.

Probuď se… Prosím, neumírej… Vrať se ke mně!

Jeho nitrem se rozlehl další šepot. Uslyšel ho jen zlomek okamžiku předtím, než jeho vyzáblé černé tělo spadlo do žhavé lávové řeky.

Chap otevřel oči a křečovitě se zachvěl.

Zíral do jantarových očí v tmavé tváři zbrocené potem.

Sgäile roztřeseně vydechl. Na okamžik svěsil hlavu, potom se otočil na kolenou a pohlédl za sebe.

„Je vzhůru!“ zavolal Sgäile.

Chap hleděl na svět ze strany, protože mu hlava spočívala na hladké kamenné podlaze. Viděl sice rozmazaně, ale rozeznal stříbrný kovový ovál. Dveře byly zavřené a s nimi i cesta do hořící propasti. Vrátili se zpět do vstupní jeskyně.

„Jak je Magieře?“ zeptal se Sgäile.

Leesil napůl seděl, napůl ležel za ní a objímal ji pažemi okolo pasu. Pomalu a dlouze sípala, ale občas pootevřela oči.

„Zvládne to,“ řekl Leesil. „Ale potřebujeme víc vody. A měli bychom se dostat dál od toho tepla.“

Sgäile přikývl. Sáhl do brašny a vytáhl čutoru s vodou. Když se pohnul, zahlédl Chap na zemi mezi nimi a Leesilem s Magierou hromádku kovových předmětů. Pomalu zaostřil, až rozeznal dlouhé čepele, dýku bez jílce a podivný, neúplný kruh z tmavého zlatého kovu. Poslední předmět mu dělal největší starosti, ale soustředil se napřed na dýku.

Našli další ze ztracených národů – Úirishgy, jeden z pěti nelidských národů, které byly považovány za mýtus.

Chein'âs Magieru poznal stejně jako Séyilf u Magieřina soudu a možná ji považoval za podivně vypadající příbuznou. Přinesl jí dary – nebo za tím bylo něco víc?

Tvor se kdysi dávno stal svědkem únosu jednoho ze svých a věděl, že se jeho společník nikdy nevrátí. Představovala snad dýka důkaz poznání, že při Magieřině početí byla prolita jejich krev?

Nebo to byla prosba o pomstu?

O pomstu, kterou nikdo z Chein'âsů nemohl vykonat, protože byli uvězněni ve žhavých hlubinách země.

Chap zavřel oči. Nemohl jim nabídnout útěchu. Neexistoval způsob, jak tvorečkovi říct, že už Ubâdovi rozsápal hrdlo.

* * *

Spáč se řítil nekonečnou temnotou. Náhle se ocitl na černé poušti a duny okolo se začaly vlnit, až se proměnily v obrovské smyčky s lesklými černými šupinami.

„Ukaž mi zámek," požádal spáč.

Znovu letěl nocí.

Tady… je tady.

Hlas se ozval, když spáč začal padat. Vysoké horské štíty pokryté věčným ledem se tyčily okolo jako obrovská zubatá tlama. Hluboko v jejím chřtánu se nacházela velká zasněžená pláň. Na obrovité ploše se objevila tečka a v následujícím okamžiku spatřil spáč zámek se šesti věžemi a kamennými hradbami.

Bílá pláň se řítila k němu a najednou zmizela.

K očekávanému nárazu nedošlo.

Spáč stál před vysokou bránou. Dvě ozdobně kovaná křídla se spojovala v lomeném oblouku. Pokrývala je rez, ale stále

pevně držela, nepodlehla zubu času. Za nimi se nacházelo široké kamenné schodiště se železnými dveřmi na vrcholu.

Ozvalo se zakrákání a spáč vzhlédl. Vysoko na bráně seděl havran.

Spáč se od něj odvrátil a zadíval se zpět na schody a dveře. V přední věži se v přízemí mihlo u okna něco bílého.

Byla to žena. Než mohla zmizet, spáč zahlédl sněhobílou tvář a vlasy černé jako uhel.

Na jih… musíš se vydat na jih.

„Jsem na cestě," odpověděl spáč.

Ne… ani se pořádně nesnažíš!

„Jak… kdy ho najdu? Kdy mě necháš konečně na pokoji?"

Uspěj… a už nebude žádných snů potřeba. Veď nás, mé dítě… velká sestro mrtvého.

Magiera vytřeštila oči, vzepjala se pod přikrývkou a nasála vzduch do plic. Divoce se rozhlédla nocí.

Ležela vedle Leesila v táboře, který rozbili cestou zpět k pobřeží. Chap ležel schoulený na Leesilově plášti u skomírajícího ohýnku a zdálo se, že dokonce i Sgäile tvrdě spí. Vedle něj ležela brašna s „dary" z rozpálené jeskyně.

Cesta poslepu dolů žulovými kopci měla být rychlejší než šplhání nahoru, ale často se zastavovali a odpočívali. Nikdo neměl tolik sil jako na počátku cesty.

Zítra se vrátí na loď a vydají se znovu na cestu, na které se nechávali vést jen Magieřiným instinktem. Zahleděla se tmou na jih. Toužila se rozběhnout a běžet, dokud nenajde to… co má najít… a nezbaví se neodbytné touhy.

Magiera si znovu lehla a složila hlavu na Leesilovu nataženou paži. Přisunula se blíž a přitiskla se zády k jeho hrudi. Když ale zavřela oči, viděla zámek ze snu – a bledou ženu za ojíněným oknem.

* * *

Už čtyři noci cítil Chane ve vzduchu moře, a to mu dodávalo sílu. Dnes v noci slaný mořský vánek zesílil. Divoši ho také cítili, zneklidněli a šourali se kolem.

Welstiel se najednou zastavil a ukázal před sebe. „Tam… za stromy!“

Chane natáhl krk, otevřel oči dokořán a zaostřil.

Napřed viděl v dálce jen rovnou planinu, neuvěřitelně rovnou. Potom zahlédl na povrchu vlny. Běžely přes otevřenou hladinu, která se táhla k nočnímu obzoru.

Potom ucítil něco dalšího.

Život – lidský život.

Kudrnatý divoch začal syčet a plivat a dva mladší muži zakvíleli a vrhli se vpřed. Chane věděl, že pro ně bude vůně ještě svůdnější, protože to bylo to jediné, po čem toužili. Stříbrovlasý muž a Sabel vzrušeně zafňukali.

„Stát!“ rozkázal Welstiel. „Všichni stůjte!“

Mniši se zastavili jako loutky, kterým loutkář trhl za drátky. Jeden z mladíků spadl na obličej, protože se zastavil tak zprudka, že nedokázal udržet rovnováhu. Sabel se podlomila kolena, sedla si na paty, začala se kolébat a její nadšené fňukání přešlo v bolestivé steny.

Jejich zoufalství Chana zasáhlo. Nepil déle než kdokoli z nich a nesmírně toužil po krvi.

„Pojď se mnou,“ řekl Welstiel Chanovi a ten krátce pohlédl na jeho nohsledy. „Ani se nehněte, dokud vám to nedovolím já,“ ukázal na Chana, „nebo on.“

Chane následoval Welstiela řídkým porostem. S každým krokem po zalesněném hřebeni vůně lidského života ve slaném vánku sílila – a spolu s ní i kouř z táborového ohně.

Welstiel se nakonec zastavil, lehl si na břicho a Chane ho napodobil. Připlížili se k okraji útesu a zadívali se dolů na břeh.

Chana pohled na muže u ohně na písečné pláži malé zátoky nepřekvapil, loď na moři však ano. Kus od břehu kotvil třístěžňový škuner a na pláž byly vytaženy dva dlouhé čluny z poloviny naložené sudy.

„Kdo je to?“ zašeptal Chane.

Welstiel dál sledoval muže pod sebou, a tak si je Chane také bedlivěji prohlédl – bylo jich šest a měli na sobě obnošené oblečení. Cítil jejich životní sílu a pot. Dva se vrátili k člunům a naložili další sud. Podle námahy, kterou museli vynaložit, byl plný. Stěží slyšel, jak spolu muži u ohně hovoří, jejich jazyk ale nepoznával.

„Co tu dělají?“ zašeptal.

„Myslím, že připluli pro čerstvou vodu,“ odpověděl Welstiel. „Ten vysoký muž v koženém kabátci řekl něco o tom, že jejich zásoby byly nakažené.“

„Ty jim rozumíš?“

„Moc dobře ne. Neslyšel jsem jejich jazyk už od chvíle, kdy můj otec…“

Welstiel zmlkl.

V Chanovi se probudila zvědavost. O Welstielově životě věděl málo, jen to, že se nenarodil na tomto kontinentu. A že si Welstielův otec vydobyl místo mezi droevinskou šlechtou.

„Rozeznám několik slov,“ dodal Welstiel nakonec. „Někde tady musí být čerstvá voda. Námořníci si podobná zřídla dobře pamatují, ale zajímalo by mě, co dělají lidé tady na severu u Elfských teritorií.“

„Budou se muset vypořádat s větším problémem, než je nedostatek vody,“ řekl Chane, protože touhu po lovu přemohl skutečný hlad. „Měli bychom přivést ostatní.“

„Ne, tohle je lepší, než jsem doufal," odpověděl Welstiel a kývl na zakotvenou loď. „Magiera cestuje podél pobřeží příliš rychle, než aby šla pěšky. Škuner nám dobře poslouží."

Chane nemohl uvěřit tomu, co slyší, a pozorněji se zadíval na drsné námořníky pod sebou. Několik jich mělo za opaskem zastrčené zahnuté dýky, jiným visely u boků široké mačety. Většina byla prostě oblečená, i když někteří měli na sobě kožené vesty a tuniky, lehkou námořnickou zbroj.

„Pochybuji, že by měli zájem o pasažéry," poznamenal Chane suše. „Mohli bychom se nakrmit, posilnit tvé sluhy a loď zajmout. Ale já toho vím o mořeplavbě málo, a mniši určitě ještě míň. A co ty?"

Welstiel zavrtěl s očima upřenýma na pláž hlavou. „Ne, budeme potřebovat posádku… a využijeme jejich hrabivosti."

Vytáhl z pláště měšec a zacinkal mincemi uvnitř. Chane se na váček nechápavě zadíval.

O většinu peněz přišli ve Venjètzu, to si alespoň myslel, a zbytek použili k nákupu koní a zásob. Ale Chane se na peníze nikdy nezeptal, protože v horách mince nepotřebovali.

„Odkud to máš?" zeptal se.

Welstiel povolil tkanici na měšci. „Z truhlice v klášteře."

„Chceš nám snad plavbu na lodi koupit?" zeptal se Chane překvapeně. „Pochybuji, že by měli mniši dost peněz na to, abys tyhle námořníky zlákal."

„A já pochybuji," namítl Welstiel, „že je bude zajímat něco jiného než cinkot mincí… a možnost, že bychom jich mohli mít víc."

Chane se odsunul od okraje útesu a posadil se.

Nesmírně ho lákalo uniknout z pustých hor, ale Welstielův plán nebyl dobrý. Pokud Welstiel neznal jazyk námořníků lépe, než tvrdil, mohli by vyvolat šarvátku dřív, než by vyjednali obchod. Námořníci dole na pláži vypadali, že by poutníky z divočiny spíše oloupili, než jim nabídli pomoc a

odvoz do nejbližšího přístavu. A i kdyby nabídli, jak asi zareagují, když se ze tmy vynoří tupě žvatlající mniši s hladovými pohledy?

„Vrátíme se zpátky a najdeme cestu dolů k moři," řekl Welstiel.

Chane vrtěl hlavou, ale následoval ho. Věřil, že loď nakonec přece jen získají – i když na ní nezůstane nikdo, kdo by ji obsluhoval.

8. KAPITOLA

Welstiel přesypal většinu klášterních mincí do vlastního měšce, ale ponechal venku hrst stříbrných pencí.

Chane ho zmateně sledoval. „Odkud měli mniši tolik peněz?“

„Možná měli bohatého patrona,“ nadhodil Welstiel, ale nezajímalo ho to.

Prázdný měšec naplnil kamením a nahoru přidal pence, takže váček cinkal, když jím zatřásl.

„Co to děláš?“ zeptal se Chane.

„Prostě se řiď tím, co říkám.“

Welstiel obešel útes k vyvřelinovým schodům, které klesaly dolů k pláži. Když po nich sestupovali, přemýšlel, jak nájezdníky oslovit.

Poznal sice ve směsi ylladonských jazyků několik slov, nedokázal jimi však hovořit. Možná měli Ylladoňané v dobách, kdy jejich dávno zapomenutí předkové u těchto břehů přistáli, společnou řeč nebo několik kmenových řečí. Nyní ale hovořili změtí dialektů, které si jednotlivé městské státy pečlivě pěstovaly. A některé dokonce používaly starou droevinštinu.

V mládí se Welstiel dostal s Ylladoňany do styku jen krátce, když jeho otec přišel hledat štěstí na tento kontinent. Usídlili se v jednom z městských států, ale otec si brzy uvědomil, že nestabilní hierarchie neposkytuje velkou šanci

vyniknout. Ylladoňané se napadali navzájem stejně často, jako útočili na cizí sídla v dosahu.

Byli to paraziti. Otrokářství, pirátství a zlodějina byly podstatou jejich roztříštěné kultury, ale bylo by zbrklé nazývat je hlupáky. Jejich způsob života byl stejně starý jako západní národy kontinentu, možná starší.

Napadl ho jediný důvod, proč se námořníci vydali tak daleko na sever. Jistě měli v plánu přepadnout jižní osady Elfských teritorií, a to z nich dělalo ve Welstielových očích blázny.

„Meč nechej v pochvě, dokud ti neřeknu," poradil Chanovi.

Ten ho mlčky následoval na pláž nad zátočinou. Welstiel obešel skalní výběžek, a když zahlédl táborák, zavolal starou droevinštinou pozdrav.

Muži oběhli čluny na břehu, připravili se na útok a čekali, dokud se nepřiblížili na dosah záře ohně. Všichni tasili mačety a dýky, a jeden na ně dokonce namířil rohovinový luk. Měli strakaté oblečení a olejem ulízané vlasy, ale oblečení byli nejvhodněji, jak to šlo. Většina na sobě měla kožené vesty nebo tuniky a kalhoty buďto z kůže, nebo ze silného plátna. Polovina z nich měla na předloktích chrániče pobité cvočky nebo vyztužené ocelí.

Byli překvapivě statní, žádný nevypadal podvyživeně nebo opile. Welstiel a Chane rychle změnili pozici a přiblížili se ze strany od pobřeží, aby námořníky v případě potřeby zahnali do vody.

„Klid," zavolal Welstiel a zvedl ruce.

Z prstů mu na tkanici visel měšec s oblázky, ale Ylladoňané zbraně nesklonili. Jeden z námořníků mezi čluny pohlédl k ohništi, kde zpoza plamenů vystoupil další muž.

Mohlo mu být kolem třiceti, měl krátce zastřižený vous a byl docela malý. Vyštěkl něco na ostatní, ale nespustil oči z Welstiela. Netasil zbraň. Pochva u jeho boku byla na mačetu

příliš úzká, takže byl asi ozbrojený šavlí. Rukávy azurově modré košile pod prošívanou koženou vestou měl lépe střižené než ostatní muži.

„Stát,“ rozkázal starou droevinštinou a jeho slova získala díky rodnému přízvuku ostřejší tón.

Welstiel se zastavil a stejně tak i Chane.

„Jste kapitán?“ zeptal se Welstiel a zacinkal měšcem. „Rádi bychom se svezli na vaší lodi.“

„Svezli?“ zopakoval muž.

Prohlédl si Welstiela od hlavy k patě, odfrkl si a kývl na jednoho z mužů, kteří se k Welstielovi blížili od pláže.

„On kapitán,“ řekl mladík lámaně. „Ale on nemluvit vaše slova. Já kormidlo.“

„Kormidelník?“ opravil ho Welstiel zdvořile.

Kormidelník víc neřekl a kapitán sešel dolů po písčitém svahu.

Byl nejvyšší a nejstatnější a pod pláštěm a kabátcem neměl košili. Silnou koženou kamizolu mu zdobily kovové cvočky ve tvaru diamantů. Na námořníka to byla těžká zbroj.

Vlasy a tvář mu zakrývala přilba z tuhé tvarované kůže se třemi železnými pásy přes lebku. Chránič nosu a chrániče tváří byly také vyztuženy kovem. Na obličeji mu tak zůstaly jen dva otvory pro oči, které byly propojeny se štěrbinou odhalující střed úst a bradu. Pro Welstiela bylo obtížné odhadnout mužův výraz.

Kapitán na měšec ani nepohlédl, celou dobu zíral jen na Welstiela a opatrně se blížil se širokým, krátkým mečem v ruce. Tito muži si zjevně mysleli, že bude lepší Welstiela prostě o peníze připravit a ani mu nedovolit vyjednávat.

Welstiel vyhodil váček do vzduchu a chytil ho do dlaně.

Kapitán se zastavil, ale stále neodvrátil pohled. Welstiel měšec otevřel a vytáhl několik stříbrných mincí.

„Potřebujeme místo na lodi pro sedm osob.“

„Sedm?“ zopakoval kormidelník, potom něco rychle vychrlil na kapitána.

Kapitán něco zavrčel na muže za sebou. Námořník si pospíšil do míst, odkud Welstiel přišel. Další se rozběhl na jižní konec zátočiny.

„Welstiele!“ zasyčel Chane. „Co to děláš?“

Vznešený mrtvý přistoupil blíž, odhrnul si cíp pláště stranou, odhalil dlouhý meč a neustále otáčel hlavou, aby nespustil žádného z námořníků z očí.

Na kapitána zjevně neudělali valný dojem, statný muž ale přesto těkal pohledem. Nezajímal ho měšec s penězi, nýbrž oba konce zátoky, k nimž běželi jeho muži.

Welstiel pomalu odsunul plášť stranou a odhalil meč.

Kapitán nebyl hlupák a zmínka o sedmi místech na lodi ho přiměla zostražitět. Ze severu a potom i z jihu k nim dolehlo ostré hvízdnutí. Kapitán zdráhavě sevřel jílec meče.

Welstiel udělal krok vpřed. Rychle se k nim přitočil kormidelník, ale Chane mu zastoupil cestu.

„Nech ho být,“ řekl Welstiel.

Chane ustoupil, ale nepřátelsky zasyčel.

„Nabídnu vám i něco jiného,“ řekl Welstiel a počkal, až kormidelník přetlumočí jeho slova kapitánovi. „Něco vzácnějšího než mince.“

Pomalu si sundal z ramene brašnu a sáhl dovnitř. Zablesklo v ní světlo. Kapitán zvedl meč a zamířil na Welstiela.

Welstiel zvedl kouli se třemi poletujícími světélky.

„Pověz mu, že tohle světlo nikdy nezhasne,“ řekl a počkal, dokud to kormidelník nevysvětlil.

Kapitán natáhl ruku a sevřel kouli silnými prsty. Zvedl ji k tváři.

Svit zalil temné otvory jeho přilby. Netvářil se ani trochu užasle, ale očividně v něm vzbudili zájem. Zdroj světla, který nepotřeboval oheň, byl pro námořníka vždycky užitečný.

Welstiel zvedl oba váčky a zatřásl tím z kláštera, takže se ozvalo cinkání několika stříbrných pencí.

„Třetinu teď… zbytek až dorazíme k prvnímu přístavu?“

Kormidelník otázku zopakoval a kapitán odpověděl vlastní.

„Proč vy tady, kde nic?“ zeptal se kormidelník.

„Do toho vám nic není,“ opáčil Welstiel. „Moji lidé zůstanou v podpalubí a vy nás nebudete rušit. Máme vlastní jídlo i vodu, takže vám nebudeme o nic víc na obtíž než zbytek… nákladu. Žádáme jen o místo na lodi.“

Kapitán a kormidelník se pustili do rychlého, ostrého rozhovoru, potom kapitán pohlédl na Welstiela a přikývl. Kormidelník natáhl ruku a Welstiel do ní vložil menší měšec, ve kterém se nacházely skoro všechny jejich skutečné mince. Když se natáhl pro kouli, kterou jako zástavu nenabídl, kapitán ji sevřel pevněji v ruce a odvrátil se.

Kormidelník se jen ušklíbl.

Welstiel jejich hře rozuměl. Kapitán přistoupil na dohodu, ale teď mínil vyčkávat. Až budou pasažéři na lodi a v jejich moci, bude snadnější připravit je o všechen majetek. A až hodí těla přes palubu, nikdo je nenajde.

„Jmenuji se Klâtäs. Sebrat lidi,“ vybídl ho kormidelník. „Vyplout brzy.“

Welstiel se rozhodl zůstat a dohlédnout na námořníky. Věděl ale také, jak moc Chane touží po krvi.

„Přiveď ostatní,“ řekl Chanovi, „ale jen k výběžku v zátoce. Drž je dál od tábora, dokud nenadejde čas nalodit se.“

Welstiela mátlo, že divoši a především mladá žena Chana povětšinou poslouchají. Když se Chane vydal po pláži a cestou minul vracejícího se Ylladoňana, ucouvl Welstiel k moři, dál od člunů, a zvážil své možnosti.

Magiera plula na jih, ale sem se ještě nedostala, to mu poslední pátrání potvrdilo. Ať už se stane cokoli, nesmí dovolit, aby mu unikla. Pokud se znenadání zastaví a zamíří

do vnitrozemí, bude muset Ylladoňany přinutit, aby obrátili loď a vrátili se na sever. To ale nebylo pravděpodobné, protože východní a západní pobřeží od sebe oddělovalo neschůdné Pohoří břitu. Pravděpodobnější bylo, že Magiera dopluje k jižnímu výběžku hor, kde pahorky přecházely v roztroušený drsný terén Kráterových vrchů. Nenapadalo ho žádné jiné místo, kde by mohla vysoké hory přejít pěšky. Pokud byl tohle opravdu její plán, pak se možná stane, že Welstielovu loď dohoní a jeho pak bude čekat mnohem těžší rozhodnutí.

* * *

Sgäile vtáhl vesla do lodi, vstal a počkal, dokud člun nepřirazil k boku lodě. Od chvíle, kdy nasedli do člunu, nikdo nepromluvil a Magiera s Léshilem byli během třídenní cesty zpět neobvykle tiší. Chap se ke Sgäilově nezměrné úlevě zcela zotavil, elf ale stále musel myslet na dary „hořících“ – a komu byly určeny.

Léshil nové čepele ještě ani nevybalil z plátna. Zbraně, které se tolik podobaly jeho, Sgäila zneklidnily, ale nebylo to nic ve srovnání s Magieřinými dary, s bojovou dýkou z kovu Chein’âsů a podivným těžkým kruhem.

Sgäile o tom dlouze a úporně přemýšlel, zatímco vedl Léshila s Magierou ven ze žulového podhůří. Brot’ân’duivé nemohl vědět, že se mu Magiera na tuto cestu vnutí; Greimasg’ähovy instrukce se týkaly jen Léshila. Ale Chein’âsové přesto věděli, že se žena objeví.

Co znamenaly tyto podivné dary a proč hleděl malý tmavý tvor na Magieru s takovou bolestí? Jeho výraz odrážel pohled Séyilf, která se objevila u Magieřina slyšení před klanovými staršími a tvrdila nemožné, že jsou s Magierou příbuzné.

Jedné noci v žulovém podhůří Sgäile slyšel, jak si pro sebe Magiera něco neklidně mumlá, potom se posadila a těžce lapala po dechu. Mlčel a sledoval ji přimhouřenýma očima, dokud se neschoulila zpět pod přikrývku k Léshilovi.

Všichni mířili na jih, aby našli nějaký artefakt pro lidské učence, ale Magiera byla do celé věci zapletená mnohem víc, než byla ochotná přiznat. Sgäile měl náhle pocit, jako by právě jeho táhli za sebou s páskou na očích.

„Jsou zpátky!“ ozval se shora nadšený hlas „Osho, rychle! Pomoz jim!“

Sgäile vzhlédl a spatřil Wynninu rozesmátou tvář, která vykukovala přes zábradlí. Vzápětí se vedle ní objevil Osha.

„Vydržte,“ zavolal Osha a jeden z členů posádky jim hodil dolů lana.

Sgäile obešel Chapa, aby uvázal provaz k přídi člunu. Když se otočil, zjistil, že Magiera udělala totéž na zádi. Chystal se sebrat brašnu a do plátna zabalené dary, ale uviděl, že Léshil už plátěný balík vzal.

Poprvé od chvíle, kdy opustili tunely, se darů dotkl. Sgäile jeho neochotu nechápal.

Léshil podal balík Magieře, dřepl si a přistoupil k němu Chap.

„Vezmu ho,“ řekl Sgäile rychle.

Léshil se zachmuřil, ale přikývl. „Vyšplhám nahoru a pomůžu ti ho vytáhnout na palubu. Magiero, jdi první.“

Magiera vylezla na palubu, Léshil ji následoval a Sgäile si dřepl, aby nabídl záda Chapovi.

„Prosím, dovol, abych ti pomohl,“ zašeptal.

Chap tiše zabručel, přehodil přední tlapy Sgäilovi přes ramena a zadními se zapřel o jeho opasek. Pes byl těžký a šplhání po laně velmi znesnadnil. Když dorazili nahoru, zastoupila Sgäilovi cestu Wynn.

„Já ho vezmu,“ řekla vesele a natáhla ruce.

Když ji Chap spatřil, skočil.

Pes se odrazil tak silně, že připlácl Sgäila k okraji paluby. Jakmile se elf zbavil břemene, vyšplhal na palubu brankou v zábradlí a při pohledu na scénu před sebou se zastavil.

Wynn ležela na palubě s rozhozenýma nohama a objímala majay-hìho kolem krku. Chap jí olizoval tvář a ona se smála.

„Stýskalo se mi!“ řekla Wynn a chytila ho rukou za hlavu.

Sgäile zavrtěl hlavou. Potěšilo ho, že prastarý alespoň na okamžik odložil skryté smutky.

„Zdravím, Sgäilsheilleache,“ řekl Osha. „Rád tě vidím.“

„Osho!“ pokárala ho Wynn.

Zasténal, převrátil oči a zopakoval uvítání v belaskijštině.

Vydal se k nim hkomas a tvářil se jako vždy nespokojeně. Sgäile se obrnil zdvořilostí. Loď a její pán museli na cestě mezi pobřežními osadami šest dnů lelkovat.

„Vytáhneme kotvu,“ řekl hkomas. „Do dalšího přístavu dorazíme s velkým zpožděním.“

„Samozřejmě,“ odvětil Sgäile. „Pokud mohu nějak pomoci…“

Hkomas se obrátil na podpatku a začal křičet rozkazy.

Na palubě zadul studený vítr. Wynn se zachvěla, vstala a objala se pažemi. Osha ihned rozevřel plášť a přistoupil blíž. Wynn se mu přitiskla k boku a on ji zahalil.

Sgäile, Magiera i Léshil mlčky zírali, ale mladí lidé si upřených pohledů ani nevšimli.

„Máte hlad?“ zeptala se Wynn zpod Oshova šedozeleného pláště. „Už jste večeřeli?“

Rozhostilo se ticho a Wynn s Oshou si konečně všimli jejich napětí.

„Musíme do kajuty,“ řekla Magiera, která v ruce stále držela balík s dary. „Hned, Wynn.“

Několik členů posádky ustalo v práci a nespokojeně a ustaraně se na cizince zadívalo. Jeden se dokonce napřímil a

upřeně je pozoroval. Byla to mladá dívka, hkomasova služka, jejíž neutuchající zájem neunikl Sgäilově pozornosti.

Osha znovu rozevřel plášť a Wynn si pospíšila za Magierou. Léshil a Chap je následovali. Sgäile se smíšenými pocity sledoval, jak míří k poklopu na zádi. Modlil se, aby Chap dodržel přísahu.

Nejistota byla pro Sgäila cizím pojmem, ale v poslední době ji *zažíval* neustále. Pevně věřil rozhodnutí chránit Léshila. Ale Magieřina přítomnost mu nedávala spát. Po tom, co Séyilf prohlásila při Magieřině slyšení a jak se vyslanec „hořících“ choval u okraje trhliny a jaké dary Magieře přinesl, musel Sgäile přemýšlet, jakou roli ta žena v Léshilově budoucnosti sehraje.

Byla netvor. Chovala se iracionálně a nezdvořile. Měla ale také vlastnosti, které Sgäile obdivoval: sílu ducha, statečnost a neotřesitelnou věrnost blízkým. Jednou ji požádal, aby dohlédla na mladou Leanâlhâm, a ona bez váhání souhlasila. A dva ze starodávných národů o ni projevily tajemný zájem.

Sgäila už začínaly podobné úvahy unavovat.

„Co se stalo, když jsi je odvedl k Chein’âsům?“ zeptal se Osha.

Možná Osha strávil s cizinci příliš mnoho času. Měl mnoho nedostatků, které nutily Sgäila pochybovat o tom, zda se na Anmaglâhka vůbec hodí. Mladíkovi neposlouží, když bude s lidmi soucítit.

„Wynn je v bezpečí,“ řekl Sgäile. „Splnil jsi úkol dobře.“

„Úkol?“ Osha mrkl a pohled se mu zatoulal k poklopu na zádi. „Ano, Sgäilsheilleache… byla to příjemná povinnost.“

Sgäile ztuhl.

„Pro Anmaglâhky neexistují příjemné ani nepříjemné povinnosti,“ řekl chladně. „Jen služba lidu. Pokud si to nedokážeš zapamatovat, pak pro tebe není mezi námi místo.“

Oshovi poklesla čelist a vypadal jako chlapec, který nechápe, jakou chybu udělal. „Odpusť," vykoktal. „Nechtěl jsem… Žiju v tichu a ve stínech. Jsem Anmaglâhk."

Sgäile ho nijak neutěšil. Planými ujištěními by mu neprokázal laskavost.

„Postarej se o naše svěřence," řekl. „Přines jim večeři."

„Ano, Sgäilsheilleache."

Osha zamířil k poklopu a Sgäile se zatím obrátil k zábradlí, pozoroval pobřeží a přemýšlel o Magieře. Možná by měl pokárat i sám sebe.

* * *

Nejstarší otec odpočíval v kořenové komnatě velkého dubu. Pro tuto chvíli byl sám, a tak se snažil ztišit neklidnou mysl.

Otče?

Když uslyšel Hkuan'duvův hlas, otevřel oči a položil ruku na živé dřevo lůžka.

„Jsem tady," odvětil ustaraně. Hkuan'duv potřeboval strom, aby slovní dřevo fungovalo. „Kde jsi?"

Nechal jsem zakotvit, abych mohl vystoupit na břeh a promluvit si s vámi. Hkuan'duv zaváhal. *Jsem v kontaktu se zvědem, kterého jste vybral. Sgäilsheilleachova loď na šest dní zakotvila. Sgäilsheilleache vysedl s Léshilem a lidskou ženu jménem Magiera na břeh. Podle toho, kde se to stalo, bych řekl, že je vzal k útočišti Chein'âsů.*

„Cože?" Nejstarší otec se pokusil posadit.

Když se vrátili, Magiera nesla plátěný balík, který u sebe podle našeho zvěda při vyplutí neměli. Byl hodně velký.

Nejstaršího otce šokovalo, když se dozvěděl, že se Sgäilsheilleache rozhodl Léshila doprovázet. Ale slib ochrany

byl obtížným břemenem, obzvláště pro někoho, jako byl Sgäilsheilleache, který cítil, že ještě nedokončil úkol, i když byla jeho přísaha od počátku nesmyslná.

Otče? zeptal se Hkuan'duv. *Skrývá se za mým úkolem ještě něco jiného… co bych měl vědět?*

Nejstarší otec si dělal starosti. Od chvíle, kdy Sgäilsheilleache opustil Ghoivne Ajhâjhe, se mu neohlásil. Teď udělal neplánovanou zastávku poblíž místa, o kterém by se žádný člověk neměl dozvědět. Vzal snad Sgäilsheilleache Léshila a nemrtvou ženu k posvátnému ohni?

Otče? Jste tam ještě?

Křehké tělo Nejstaršího otce rozhořčeně zrudlo. Odpověď byla očividná.

Brot'ân'duivé – Pes ve tmě – zradil svůj lid. Proč ale zvrácený Greimasg'äh požádal o takovou věc Sgäilsheilleacha? Proč, když věděl, jak draze zaplatí, až vyjde pravda najevo?

Takové porušení pravidel bylo přesně to, co Nejstarší otec potřeboval, aby přivodil Brot'ân'duivovi rychlý konec.

Otče?

„Ano, slyším tě!" zasyčel Nejstarší otec, rychle se ale uklidnil a dobře zvážil slova. „Sgäilsheilleachova věrnost je nezpochybnitelná, mysl mu ale zatemnil někdo z kasty, kdo pracuje proti nám… jako ta zrádkyně Cuirin'nên'a. Pokud sleduje cíl, který ani on, ani my tak docela nechápeme, pak je předmět, který lidé hledají, ještě důležitější, než jsem si původně myslel. Až se vrátíš, s nikým o tom nemluv, dokonce ani s členy kasty. Přines ho rovnou mně."

Po krátké odmlce Hkuan'duv odpověděl: *Nemáte důvod o mně pochybovat.*

Nejstarší otec se roztřeseně opřel na lůžku. „V tichu a ve stínech," zašeptal.

Copak Brot'ân'duivova zrada nezná hranic?

* * *

„Co se děje?“ zeptala se Wynn, když zavřela dveře kajuty. „Co se stalo?“

Chap si sedl na zem, ale mlčel.

Magiera odhodila kabát na lůžko. Vyčerpaně se posadila na okraj postele a Leesil klesl na zem vedle Chapa.

Setmělo se. Wynn vytáhla krystal ledové lampy, hbitě ho promnula a malou místnost prozářil jeho svit. Její zvědavost – a starost – se světlem zesílila. Pohlédla na podivný balík v koutě u dveří.

„Co je uvnitř?“ zeptala se.

Magiera se opřela, sevřela pevně rty a pohnula čelistí, jako by netušila, co říct.

„Mluvte!“ obořila se na ně Wynn.

„Ooeer-ish-ga,“ zašeptal Leesil.

Wynn se k němu obrátila. „Co?“

Úirishg, opravil Chap Leesilovu špatnou elfštinu.

Leesil si povzdychl. „Myslím, že jsme se setkali s dalším z tvých mýtických národů.“

Wynn na něj zírala, ale naplnilo ji nadšení.

Úirishg bylo prastaré elfské jméno, které znala ze zápisků mýtů posbíraných bratrstvem – byly to legendy o pěti národech, které představovaly pět přírodních živlů. Známí z nich byli jen elfové a trpaslíci. Wynn považovala ostatní jen za báchorku, dokud…

Následovala Leesila s Magierou do Droevinky, kde v pevnosti Magieřina nemrtvého otce odhalili tajnou podzemní kryptu. A jedna ze Séyilfů, Větrem odvátých, se objevila u Magieřina soudu před radou klanových starších.

Duch, země, vzduch, oheň a voda.

Podstata, pevnost, tekutina, plyn a energie.

Strom, hora, vítr, plamen a vlna.

Elf, trpaslík, Séyilf… a…

„Který z nich?“ zeptala se Wynn.

„Ten v železné bedně,“ řekla Magiera.

V tajné kryptě odhalil Leesil u zrezivělé železné bedny ostatky. Pod špínou a rzí našla Wynn v kovu škrábance. Ať už se uvnitř nacházelo cokoli, pokusilo se to proškrábat ven. Ostatky byly tmavé jako železo bedny a kosti na prstech byly zakončené zahnutými obsidiánovými drápy. Lebka tvora byla malá a místo zubů měla ostré šedočerné hřebínky.

„Poslouchej,“ řekl Leesil, ale pak zaváhal a pohlédl na Magieru. „Ani nevím, kde začít.“

„Ukaž jí to,“ řekla Magiera.

Wynn nepočkala. Přiskočila k plátěnému balíku a trhnutím vysypala jeho obsah na podlahu.

„Sgäile nás vzal dolů… někam pod horu,“ začala Magiera. „Z hluboké trhliny vylezlo malé stvoření s černou kůží a přineslo tyhle věci. Čepele byly pro Leesila, zbytek pro mě.“

Předměty Wynn naprosto uchvátily. Čepele ne nepodobné Leesilovým, ale z nezaměnitelného kovu. A dary pro Magiera – dlouhá, těžká dýka bez jílce ze stejného materiálu a… *thôrhk?*

Ale značky, které byly do kruhu vyryty, nepocházely z trpasličtiny, i když se předmět podobal šperkům, jež nosili trpasličí válečníci. Wynn se podrážděně obrátila k Chapovi.

„No? Řekni něco! Měl jsi být mýma očima a ušima.“

Chap složil hlavu na tlapy. *Chein’âs – Hořící.*

V tu chvíli se ale Magiera pustila do podrobného vyprávění všeho, co si pamatovala, a Wynn pozorně poslouchala.

„Než jsme vzali Leesilovy čepele a odešli,“ řekla Magiera tiše, „tvor na mě zavřeštěl a nechal mi tyhle věci.“

„Sgäila to nepotěšilo,“ dodal Leesil. „Neměl tušení, co se děje, a myslím, že za tím není ani Brot’an, ani moje matka.“

„Znal mě…“ zašeptala Magiera. „Ten tvor cítil velkou bolest… nebo žal.“

Wynn se zamračila na Chapa, ale ten mlčel. Co to s ním je? Dal jí přece slib. Obrátila se zpět k Leesilovi.

„Víme, že ty a Magiera jste byli stvořeni nepřátelskými stranami,“ řekla Wynn, „kvůli bitvě, která má teprve přijít, strany ale o sobě navzájem nevědí. Fayové nechtějí, aby se kdokoli z vás do boje zapletl. Předci an’Cróanů vidí v Leesilovi spasitele a Chap věří, že Magiera má vést armádu dávno zapomenutého nepřítele, kterého se bojí Nejstarší otec. Oba jste odmítli cesty, které se před vámi otevřely, ale teď… s těmihle věcmi…“

Wynn pohlédla na předměty a její pozornost upoutala především rezavě zbarvená obruč.

„Možná starým národům Chein’âsů a Séyilfů nezáleží na tom, jak nebo proč jste byli stvořeni. Buď vám nabízí pomoc… nebo o ni žádají.“

„Pomoc s čím?“ vyštěkl Leesil. „To už stačí! Najdeme ten… ten prstenec, nebo co to má být, zabráníme tomu, aby padl do rukou Welstiela, a to je všechno!“

Magiera natáhla k Leesilovi ruku a on vstal a posadil se na lůžko vedle ní.

Wynn odevzdaně zavrtěla hlavou. Nepřála si je ještě víc rozčílit ani nechtěla, aby si mysleli, že po nich žádá, aby se chopili úkolu, který se jim ostatní snažili vnutit. Jen litovala, že nemohla být v jeskyni s nimi, aby lépe pochopila, co se stalo.

„Raději by ses měl pustit do vysvětlování,“ zavrčela na Chapa.

Ne.

Wynn se obrátil žaludek, spíše ale z jeho odmítnutí než z hlasu, který se jí rozlehl hlavou.

Mohu jen doplnit podrobnosti k tomu, co řeknou Magiera s Leesilem. Dal jsem Sgäilovi slovo.

Jeho výtka bolela, protože dal slib i jí. A ten snad ve srovnání se slovem, které dal Anmaglâhkovi, nic neznamená?

Wynn nedokázala ani odseknout, a tak sebrala kruh – nebo se o to alespoň pokusila. Byl tak těžký, že se málem převrátila. Udeřila s ním o podlahu před Chapovým čenichem. Ucukl.

„K čemu slouží tenhle *thôrhk?*“ obořila se na něj.

Leesil nad podivným slovem nakrčil obočí.

Nevím, odvětil Chap. *Nepoznal ho ani Sgäile.*

„A co Chein’âsové?“ naléhala Wynn. „A netvrď, že ses mu nepokusil nahlédnout do vzpomínek. Znám tě!“

„Dost!“ varovala Magiera. „Odkud znáš ten název? Je to čelenka, nebo náhrdelník?“

Wynn ji ignorovala.

Chap se zavrtěl a zdráhal se na předmět pohlédnout. Wynnin vztek při pohledu na utrpení v jeho očích polevil. Chap se otřásl.

Ve vzpomínkách tvora, který nám dary přinesl, jsem viděl ztrátu… Ztratil někoho, na kom mu velice záleželo. Unesl ho Ubâd.

Wynn zopakovala Chapova slova ostatním a Magiera vytřeštila oči a napřímila se.

„Ten… démon pronikl až do propasti?“ zašeptala ostře. „Jak? My krátký pobyt v jeskyni málem nepřežili.“

Leesil se ji pokusil stáhnout zpět k sobě, ale ona se mu vzepřela. Chap popsal vše, co viděl ve vzpomínkách ubohého stvoření, a Wynn jeho slova opakovala ostatním.

Nemohl jsem mu říct, že Ubâd je už mrtvý.

Chapovy křišťálově modré oči zalétly k dýce bez jílce – Magiera na ni také pohlédla – potom položil hlavu na zem a zadíval se na *thôrhk.*

Zdálo se, že dýka, kterou Magiera dostala, byla prosbou o spravedlnost, ale *thôrhk* vzbudil ve Wynn jen pochybnosti a otázky.

„Dej mi vědět," zabručela na Chapa, „pokud nám budeš moct říct ještě něco, co by pomohlo."

Chap zvedl hlavu a nakrčil psí čelo v nápodobě Magieřina věčného zamračení.

Wynn mu položila ruku na hlavu. Srazil ji čenichem ostře stranou, ale pak ji olízl mezi prsty.

„Wynn," řekla Magiera, „odkud víš, jak se té věci říká?"

„*Thôrhk?*" odpověděla zdráhavě. „Je to starý trpasličí název pro kruhy podobného tvaru. Jsou spletené z pružných materiálů a často je nosí thänæové – nejlepší trpasličí válečníci, kteří někdy slouží nejvyšším pánům."

Ozvalo se zaklepání. Wynn se postavila, překročila Leesilovy nové čepele a otevřela dveře.

Na chodbě stál Osha s tácem plným jídla a Wynn obklopila vůně pečené ryby a brambor s bylinkami.

„Děkuji, Osho. Připojíš se k nám?"

Odmítl jí pohlédnout do očí a jen jí podal podnos.

„Co se děje?" zeptala se.

Osha se odvrátil a zamířil ke schodům. Wynn za ním zírala.

Po šesti dnech, které s ním strávila, si konečně začínala myslet, že jsou přátelé. Teď s ní odmítal pojíst nebo třeba jen promluvit? Zdálo se, že bez ohledu na to, kolik se toho o něm dozví jako o elfovi, an'Cróanovi nebo Anmaglâhkovi, zůstane Osha navždy cizinec.

Wynn zavřela dveře loktem a otočila se, zrovna když Magiera sklouzla na podlahu a opřela si hlavu o Leesilovu nohu. Wynn ovládl smutek – nebo to byla osamělost?

Sáhla hluboko do vzpomínek a snažila se najít okamžik, kdy se naposledy cítila skutečně příjemně. Vybavily se jí však jen večery, které trávila s Chanem skloněná nad pergamenem,

kdy spolu pili mátový čaj a on silnýma rukama svíral šálek. Během bitvy v Toretově domě zanechal boje, přehodil si ji přes rameno a dal se na útěk. Bojovala s ním a kopala do něj, dokud si neuvědomila, že se ji jen snaží dostat do bezpečí.

Chap ji přísně sledoval.

Wynn sebou trhla a doufala, že se jí nepřehraboval ve vzpomínkách. Když si ale sedla vedle něj a rozdala malé dřevěné talíře, znovu se jí obrátil žaludek.

Já myslím na Lilii.

Natáhla se a lehce ho pohladila po hřbetě.

* * *

Magiera přijala talíř, který jí Wynn nabídla, když se ozvalo další zaklepání. Učenka se chystala vstát, ale Magiera na ni mávla a šla otevřít sama.

Poslední, koho chtěla venku vidět, byl Sgäile.

Odvrátil oči. V ruce svíral dlouhý, úzký a do papíru zabalený balík. A držel také dřevěnou tubu dlouhou asi jako předloktí. Připomínala dřevo, ze kterého byly vyrobeny sudy na dešťovou vodu v elfských domech – jeden dokonalý kousek doplněný prostým cínovým víčkem.

„Můžu vstoupit?“ zeptal se.

Magiera mu málem zabouchla dveře před nosem. Šest dnů ve Sgäilově společnosti, z nichž většinu strávila s páskou na očích, ji připravilo o všechnu trpělivost, přesto ale ustoupila. Vešel s uctivým kývnutím a dřepl si vedle hromádky darů.

„Než jsme vypluli z Ghoivne Ajhâjhe,“ řekl, „Brot’ân’duivé mi pro tebe dal pár věcí, Léshile.“

Leesil s Chapem přimhouřili při jméně mistra Anmaglâhka oči.

„Nechápal jsem, k čemu by ti mohly být," pokračoval Sgäile a položil dřevěný válec na zem, „dokud jsem nespatřil, co ti dali Chein'âsové."

Roztrhl papírový obal a odhalil dva dlouhé kusy dřeva obalené kůží.

Magieru přepadla mírná zvědavost, ale než se mohla zeptat, vzal Sgäile do ruky jednu stříbrnou čepel a tyč k ní přiložil. V její zadní části zela v kůži škvíra.

Sgäile rozevřel okraje palcem a opatrně do ní vsunul čepel. Na zadní části čepele se nacházela tenká kovová hrana, které si Magiera doposud nevšimla, a ta do kůže hladce zapadla. Polstrovaná tyč dokonale přilehla k zadní části čepele.

Magiera si vzpomněla na den, kdy se Leesil v Soladranu bezhlavě rozběhl přes hranice.

Krutě tehdy napadl Darmouthovy jednotky, které pořádaly hon na venkovany prchající do bezpečí. Když se vrátil do města, zjistila, že mu úder meče přirazil čepel k předloktí a způsobil mu hluboké, modročerné podlitiny.

Ale s koženým polstrováním a opěrkami ve středu čepelí budou zbraně na Leesilových předloktích mnohem stabilnější a jistější. Přesto ale věděla, že se jich Leesil nedotkne.

Magiera neměla pochyb o tom, kdo zbraně vymyslel a vyžádal si je od Chein'âsů. Kdo mohl Leesilovy původní čepele zdokonalit lépe než ten, kdo celý život zabíjel?

Brot'an kul znovu plány.

Než mohl Leesil odseknout odmítnutí, Chap zavrčel a postavil se. Se skloněnou hlavou zavrčel na Sgäila a dvakrát ostře štěkl „ne".

„Nech toho!" řekla Wynn.

Chap ji ignoroval a přiblížil se ke Sgäilovi, který tváří v tvář Chapově vzteku ztuhl.

„Nenamáhej se," dodal Leesil. „Dám přednost vlastním zbraním."

Sgäile zmateně zíral, jako by ho Leesil bezdůvodně urazil. Otočil se k Chapovi a zeptal se: „Proč?“

„Protože jsou od Brot’ana,“ řekla Wynn unaveně.

„Buď zticha, Wynn!“ zavrčel Leesil.

Magiera ho popadla za paži a Leesil se k ní rozzlobeně obrátil.

„Brot’an Leesila oklamal, aby ho přinutil zabít Darmoutha,“ vysvětlila Magiera. „Leesil… s ním nechce mít nic společného. A ani Chap.“

„Copak nechápete?“ řekl Sgäile, zvedl stříbrnou čepel a otočil ji. „Hořící ještě nikdy nic podobného nevyrobili… Vyrábí jen zbraně pro Anmaglâhky a vzácné předměty pro starší a vážené osoby. Brot’ân’duivé je možná o zbraně požádal – ale to je vše! Chein’âsy nemůže nikdo k ničemu nutit.“

Magiera si nebyla jistá, jestli tomu navzdory Sgäilovu přesvědčení věří. Ale zbraně jsou jen nástroje a tyto vypadaly lépe než Leesilovy.

„Jsou to jenom zbraně,“ řekla mu. „Ty sám se rozhodneš, jak je použiješ… nikdo tě nemůže k ničemu nutit.“

„Aha, takže ty máš ze svých ‚darů‘ radost, co?“ odsekl.

Magiera zaťala zuby. Toužila ho uhodit za to, že obrátil její slova proti ní – a protože netušila, jak odpovědět.

Otočila se a zadívala se na dýku bez jílce a na předmět, kterému Wynn říkala „tork“.

„Dýka potřebuje jílec,“ řekla náhle.

Sgäile pohlédl dolů na zbraň, potom na Chapa a čekal.

Chap se otřásl. Naposledy zavrčel, obrátil se a postavil se za Wynn.

Sgäile zhluboka vydechl a odložil Leesilovu novou čepel na podlahu. Potom vzal do ruky dlouhou dýku, kývl na Magieru, obrátil se a odešel.

„Teď už jsi spokojený?“ zeptala se Magiera Leesila.

Zamračil se na ni. „Nadšený.“

„Ale co s tímhle?“ řekla Wynn. „Sgäile přinesl Leesilovi ještě něco.“

Magiera se ohlédla a uviděla, že Wynn vzala do ruky válec, který tu Sgäile nechal spolu s ostatními věcmi. Učenka vytáhla cínovou zátku, nakoukla do úzkého tubusu, zamračila se a střelila nervózním pohledem po Leesilovi.

„No?“ zeptala se Magiera.

Wynn si povzdychla a naklonila válec. Vyklouzla z něj tenká, holá větévka. Magiera ji ihned poznala – byla to větev z Roise Châmune.

Když se Leesil vydal se Sgäilem k pohřebišti předků an’Cróanů, dostal víc než nové jméno. Hladká větévka neměla listí ani kůru, ale přesto žila, a oni ji tehdy potřebovali, aby dokázali Magieřinu nevinu tváří v tvář obvinění vznesenému Nejstarším otcem. A teď ji získali zpátky.

Magiera slyšela, jak Leesil zasténal, a když se ohlédla, spatřila, že složil hlavu do dlaní.

* * *

Sgäile zavřel dveře a zůstal stát v chodbě. Léshil s Chapem Brot’ân’duiva tak hluboce nenáviděli, že odmítli dary, které sám Sgäile nechápal, a elf se cítil zmatený. Magieřina svárlivá povaha patovou situaci ukončila, ale rozhovor ho nesmírně vyčerpal.

Vydal se chodbou ke schodišti, vystoupal nahoru na palubu a zamířil ke schodům na zádi. Když procházel pod lucernami, které je osvětlovaly, padl mu pohled na dýku, která se ve světle třpytila. Všiml si, že se středem čepele táhne prasklina.

Ne, byl to šev.

Byl dokonale rovný a končil kus od hrotu i od chrániče. Sgäile se na něj zadíval pozorněji.

Černý šev byl tak tenký, že do něj sotva vsunul nehet, a černá hmota uvnitř byla stejně tvrdá jako samotná čepel. Přiblížil si dýku k tváři a ucítil škváru – nebo možná zbytky pachu z rozžhavené jeskyně.

Sgäile zamířil na jediné místo, kde mohl na lodi získat jílec. Když dorazil ke třem dveřím na zádi, tiše zaklepal na ty uprostřed.

„Vstupte… Sgäilsheilleache," ozval se zevnitř hluboký hlas.

Sgäile se s lodním hkœdou ještě nesetkal, ale muž znal jeho jméno. Zvedl petlici a nahlédl dovnitř.

Uvnitř srdeční komnaty spatřil vysokého elfa oděného do prosté plátěné tuniky a kalhot. Byl bosý a stál vedle obrovské výdutě v podlaze, která představovala kořenový ocas lodě, tohoto živého Päirväneanu.

Ve světle lucerny vypadal muž vyzáble, ale mladě. Rukama masíroval základnu kořenového ocasu čerstvou mořskou vodou. Sgäile cítil ve vzduchu silné aroma bylinného oleje.

„Copak potřebujete?" zeptal se hkœda.

Sgäile ale hleděl za něj.

Pod lavicemi ve stěnách se nacházely dvě nádrže, které se táhly po celé délce srdeční komnaty. Vedly od přední stěny k záďové, vyvstávaly z podlahy a byly plné mořské vody. Pod hladinou se něco pohybovalo.

Tvorové připomínali žlutohnědý lodní kořen, měli ale kulatou, na konci zašpičatělou hlavu a švihali těly, až se voda v nádržích jemně vlnila.

„Vy tu máte ‚plavce'?" zeptal se Sgäile, který na okamžik zapomněl, proč sem přišel.

„Ano.“ Hkœdův něžný úsměv zmizel. „Kdysi jsem sloužil na vojenském Päirväneanu a zvykl jsem si na jejich společnost.“

Sgäile zaváhal. Hkœdové strávili život na jednom Päirväneanu, se kterým si vytvořili pouto. Pokud tento sloužil kdysi na jiném plavidle, pak utrpěl velkou ztrátu – podobala se ztrátě životního druha, a ne všichni ji přežili. Ale Sgäile ještě nikdy neviděl „plavce“ na žádné jiné lodi než na těch, které střežily vody jeho lidu.

Možná budou požehnáním, i když doufal, že je na této plavbě nebudou potřebovat.

„Chtěl bych vás požádat, abyste nechal vyrůst dřevo na jílec,“ řekl a ukázal mu dlouhou dýku.

Hkœdův smutek zmizel. Přistoupil blíž, bosé nohy mu pleskaly na mokré podlaze, vzal si od Sgäila dýku a lstivě povytáhl obočí.

„No… to je neobvyklé.“ Jeho úsměšek Sgäila rozjitřil ještě víc. „Není to typická zbraň Anmaglâhka.“

Sgäilovi se nelíbilo, když se hkœdové chovali příliš žoviálně.

„Ale přesto se k ní tak při přípravě chovejte,“ prohlásil úsečně. „Až bude jílec hotový, pevně ho obvažte kůží, aby nebylo dřevo vidět.“

Hkœda přikývl a odvrátil se. Přitiskl ruku na výduť v podlaze, která se stále vlhce třpytila mořskou vodou, a dýku položil do jejího středu.

„Máme nový úkol,“ zašeptal kořenovému ocasu, a když viděl, že Sgäile stále stojí ve dveřích, mávnutím ho propustil. „Jděte pryč. Až bude vaše hračka hotová, dám vám vědět.“

Sgäile odešel a vrtěl přitom hlavou. A možná dveře zavřel rázněji, než bylo nutné.

Měl za sebou velice, velice dlouhý den.

9. KAPITOLA

Magiera stála se společníky na palubě, zatímco posádka nakládala bedny a sudy do dvou člunů. Po třech dnech plavby loď znovu zakotvila.

Mřížový poklop byl stále otevřený, a když nahlédla do nákladového prostoru, uviděla, že je skoro prázdný. Obrátila se zpět k divokému pobřeží, kde jediné přístavní molo sloužilo malé osadě na skalistém břehu. Leesil stál vedle ní a všechno se zdálo tak mírumilovné.

Ale nebylo. Cítila to.

Posádka po nich vrhala kradmé pohledy. Námořníci byli příliš potichu, dokonce i s ohledem na lidské pasažéry na palubě.

Sgäile, Osha, Chap a Wynn se připojili k Magieře u zábradlí.

„Co se děje?“ zeptala se tiše.

Wynn stála se sklopenýma očima.

„Poslední zastávka,“ zašeptala. „Dorazili jsme na okraj vod an’Cróanů. Kdyby nebylo nás, loď by se otočila a vrátila se na sever do Ghoivne Ajhâjhe. Kvůli nám nemůžou plout domů.“

Magiera o Wynn nepochybovala, její vysvětlení dávalo smysl, ale učenčin výklad někdy nebyl úplně přesný.

„Je to pravda?“ zeptala se Sgäila.

Husté vlasy měl dnes rozpuštěné, takže mu v dlouhých loknách poletovaly okolo tváře. Vypadal díky tomu méně upjatě a civilizovaně. Než mohl odpovědět, přistoupil k nim

hkomas a promluvil na ně úsečně elfsky. Jeho větrem ošlehaná pleť vypadala vedle Sgäilovy hrubá. Hovořili spolu opatrným tónem.

Chap stál vedle Wynn a pozoroval je.

„O co jde?“ zeptal se Leesil.

Sgäile pohlédl na něj, pak na Magieru. „Je to pravda – tohle byla poslední zastávka. Hkomas souhlasil, že vás vezme, kam potřebujete… ale žádá přesnější cíl. V minulosti už naše vody několikrát opustil, ale pobřeží je pro loď a jeho posádku nebezpečné.“

„Panuje tu snad horší počasí?“ zeptala se Wynn.

„Ne,“ odvětil Sgäile pomalu. „Jde spíše o bezpečí lodi – není válečná.“

„Takže váš lid chrání i jiné lodě?“ nadhodil Leesil.

„Máme hlídkové lodě,“ potvrdil Sgäile a obrátil pozornost zpět k Magieře. „Musím hkomasovi něco říct. Je sice ochotný odvézt nás k cíli, ale potřebuje vědět, jak daleko popluje a kam svoji posádku a loď bere.“

Bezmocnost probouzela v Magieře skoro stejnou zlost jako strach. Upřela pohled na hkomase, který na ni hleděl tvrdýma očima. Kdyby byl člověk, odhadla by ho na padesát let, což znamenalo, že jako elf je mnohem starší. Založil si vyzývavě šlachovité paže na hrudi a Magiera se mu přes veškeré podráždění nedivila. Kdyby byla na jeho místě, cítila by se stejně.

„Já nevím,“ odpověděla nakonec. „Přála bych si vědět víc. Musíme plout na jih, dokud nevycítím, že máme zastavit.“

„To nestačí,“ namítl Sgäile.

„A co časový rámec?“ navrhl Leesil. „Požádej kapitána, aby plul na jih ještě sedm dní. Pokud Magiera do té doby nenajde správné místo, může nás vysadit na břeh a my půjdeme dál pěšky. Nakonec se tak jako tak dostaneme na místo.“

Dotkl se Magieřiny paže a vědoucně kývl. „A dřív než ostatní.“

Magieru zajímalo jen to, aby pluli dál. Neměla by cítit tak naléhavé nutkání. Její nevlastní bratr Welstiel nemohl vědět, kde je ani že získala vodítko, které ji dovede k předmětu, po němž tolik touží. Občas ale zapomněla, že Leesil dokáže najít nejrychlejší řešení.

„Ano, řekni to kapitánovi,“ souhlasila. „Uvidíme, jestli s tím bude souhlasit.“

Sgäile promluvil s hkomasem, ale ten jen zavrtěl hlavou a něco odsekl. Pustili se do další ostré debaty a jediné, co Magiera zachytila, bylo: „Aoishenis-Ahâre.“

Při těch slovech hkomas zaváhal. Nakonec úsečně kývl a odešel.

Magiera sebou trhla. „Požádal jsi ho jménem Nejstaršího otce?“

„Máte svých sedm dní,“ odvětil Sgäile chladně.

Magieru to ještě víc zneklidnilo. Vliv Nejstaršího otce mohl být nebezpečný.

Čluny se vrátily z poslední cesty ke břehu dlouho před polednem a loď vyplula dál na jih.

* * *

Chane opustil jedno peklo, jen aby seděl a hnil v dalším.

Nalodili se před několika nocemi a ylladonská loď plula s plnými plachtami na jih. Ukázalo se, že plavidlo je o něco větší než škuner, a stěny trupu tvořily dvě řady překrývajících se desek. Byla to docela rychlá loď, ale od noci, kdy na ni nastoupili, se o ní dozvěděl jen málo – s Welstielem a divochy je totiž ihned zavřeli do „kajuty“ v podpalubí.

Chane stál v temném, páchnoucím a zpola zaplněném nákladovém prostoru.

Sabel dřepěla poblíž, kolébala se na patách a broukala si melodii, kterou Chane nepoznával. V očích měla opět apatický, ztracený výraz. Všichni mniši hladověli.

Posádka se doposud držela od nákladového prostoru dál, když ale nastoupili na palubu, kapitán a kormidelník Klâtäs zírali na Sabel stejně dychtivě jako na Welstielovu světelnou kouli.

Chane očekával, že je posádka každým okamžikem přepadne. S úsvitem se vždy co nejdéle bránil spánku, a když mu konečně podlehl, stále svíral v ruce meč.

Když se dnes v noci probudili, Welstiel je opustil a nechal Chana, ať dohlédne na jejich ubohý, ucouraný doprovod. Dva mladíci a stříbrovlasý muž leželi nehybně schoulení na podlaze. Sabel a divoký kudrnatý muž jen tak dřepěli, jako by sotva vnímali okolí.

Pokud chtěl Welstiel mnichy využít k získání pokladu, budou je muset dnes v noci nakrmit, anebo riskovat naprosté ochromení – a Chane na tom nebyl o nic lépe. Kdyby proti nim posádka v tuto chvíli zakročila, ani šílení nemrtví by nemuseli všichni přežít.

Chane podal ruku Sabel a vydal se ke dveřím: „Počkejte tady. Vrátím se.“

Nákladový prostor se nacházel na zádi, kajuty posádky na přídi. Chane vyšel na chodbu, ujistil se, že je sám, a zamířil ke schodišti nahoru na palubu. Na jeho vrcholu pootevřel malé dveře a čekal.

Cítil na palubě život. Pokaždé, když uviděl pohyb, se musel obrnit, aby se nevrhl vpřed. Čekal na správnou kořist a zcela ignoroval vyzáblého muže středního věku a nedospělého mladíčka. Bylo to riziko, a tak mohl unést jen jednoho muže. Potřeboval někoho velkého a zdravého.

Centrální stěžeň obešel podsaditý námořník v rezavé košili a otevřené vestě, a když se přiblížil na dosah, Chane po něm chňapl.

Prsty sevřel obtloustlé tváře a silné rty a strhl námořníka na schodiště. Muž se vzepřel a začal bojovat.

Chane omráčil námořníka úderem pěstí do zátylku a odtáhl ho do půlky schodiště. Pod zarostlou bradou tepal muži puls a Chane už se nedokázal dál ovládnout. Zakousl se námořníkovi do hrdla a plnými doušky pil.

Chuť krve sotva cítil, ale úlevou mu poklesla ramena, když ho začal plnit žhavý život. Náhle ale trhl hlavou vzhůru, jako by byl uvázaný na řetězu a někdo za něj škubl. Napil se dost, aby přežil, ale toužil pít dál.

Muž se probral a začal se chabě vzpírat a chroptět pod Chanovou rukou.

Kdyby je někdo slyšel a přišel se podívat, co se děje, Chane by mohl brzy čelit přesile.

Odtáhl námořníka ke dveřím do nákladového prostoru. Držel muže pevně za ústa a krk a pustil ho, jen aby zvedl petlici a ramenem rozrazil dveře. Změny nálady uvnitř si nevšiml, dokud nevtáhl námořníka napůl do místnosti.

Všichni divoši vyskočili dychtivě na nohy nebo do dřepu. Upírali vytřeštěné oči na Chanovu kořist, jako by věděli, co přijde, co jim přinesl.

Sabel se roztřásla. Pootevřela ústa a bylo vidět, že už jí narostly špičáky. Kudrnatý mnich zavětřil nosem i ústy, jako by mohl ochutnat pach krve ve vzduchu.

„Tiše," varoval Chane. „Pokud chcete žít."

Kudrnatý muž se k němu vrhl.

Chane postrčil námořníka vpřed, zavřel dveře a opřel se o ně.

Námořník se rozplácl na podlaze a dva mladší mniši k němu přiskočili ze stran. Muž se pokusil vykřiknout, ale z

hrdla se mu vydralo jen bublání. Jednoho z divochů udeřil a sáhl po mačetě. Kudrnatý mnich praštil námořníka železnou tyčí po hlavě.

Námořník padl omámeně na podlahu. Mniši se na něj vrhli, rvali mu kůži a lízali jeho prolitou krev jako psi. Sabel se přidala jako poslední.

Zakousla se muži do stehna a roztrhla mu plátěné kalhoty, aby se mu dostala na kůži. S vyjeknutím zvedla hlavu, šedovlasý muž ji uhodil do tváře, srazil ji stranou a vrhl se k ráně, kterou otevřela. Chane se chystal zasáhnout, ale Sabel na starého mnicha zavrčela a sekla ho nehty do obličeje.

Její útok rozpoutal šílenou šarvátku a najednou spolu všichni bojovali a rvali při tom námořníka na kusy.

Chane začal panikařit.

Odněkud z paluby se k nim doneslo trhání těžké látky.

Chane slyšel, jak muži divoce křičí jeden na druhého, potom se ozvaly rychlé kroky a hlasy se uklidnily. Ať už se stalo nahoře cokoli, nezdálo se, že by to bylo vážné, a Chane byl vděčný za vše, co zamaskuje rámus v nákladovém prostoru.

Otočil hlavu do strany, přitiskl ucho na dveře, poslouchal a doufal, že zběsilé krmení brzy skončí. Ale netvor v jeho nitru rval za řetězy a vyl touhou připojit se k jatkám.

Námořník se přestal hýbat, ale divoši dál chrochtali a mumlali, sáli a trhali maso. Když zvuky konečně utichly, lapal Chane po dechu – odepřel zvířeti uvnitř další šťavnatou hostinu.

Obrátil se zpátky a zadíval se na… tu věc.

Divoši vyrvali námořníkovi ruku a nohu z kloubů. Také mu skoro utrhli hlavu, která už držela jen na páteři. Jeden z mladíků stále ocucával kus ukousnuté ruky. Kudrnatý muž olizoval zakrvácenou podlahu.

Chane jen těžko věřil tomu, že zbytky masa na podlaze byly ještě před několika málo okamžiky mužem.

Sabel zvedla umazanou tvář od pahýlu stehna. Pod bezbarvýma očima se jí po tváři rozlil úsměv a odhalil zakrvácené zuby.

„Díky…“ koktala. „Díky.“

Chana popadl strašný hlad, zatnul ale zuby. Netoužil po vděku, prostě chtěl, aby přežili, aby je Welstiel mohl použít.

Vše, čím Sabel kdysi bývala, bylo ztraceno. Musel to přijmout a soustředit se na přítomnost.

„Ukliďte to,“ zasyčel na Sabel a ukázal na zmasakrované tělo.

Obešel zbytky hostiny, aby se poohlédl po kusu plátna, kterým by mohli utřít krev. V tu chvíli si všiml poklopu vysoko ve stěně. Vyšplhal na bednu, odsunul stranou železnou zástrčku a otevřel ho. Ucítil na tváři mořský vzduch, který mu vyhnal z hlavy pach krve. Když se ohlédl, Sabel jako jediná stála a pozorovala ho, zatímco ostatní ohlodávali ostatky.

„Podávej mi kusy,“ řekl jí.

Chane se s tím, co bylo potřeba udělat, vypořádal s chladnou efektivitou. Usekl mrtvole hlavu i zbývající údy a rozsekal mečem trup, aby jednotlivé kusy prošly malým otvorem. Pak se vrátil k okénku a Sabel mu kusy těla podávala. Když se k ní ale znovu natáhl, stála tam a choulila se před ním, jako by byl Welstiel a vydal rozkaz, který nemohla splnit. Ohlédla se po ostatních.

Mniši stále olizovali kousky těla jako žebráci u dveří kuchyně panského sídla, kde na ulici vyhodili zbytky hostiny. Stařec měl obličej rozseknutý od spánku k bradě Sabelinými nehty.

Chane slezl dolů a přistoupil k nim.

„Pusť to!“ rozkázal.

Stařec jen ohrnul nos.

Chane tasil meč, rozmáchl se a udeřil muže plochou stranou ostří do zad. Starší mnich upustil zákusek, otočil se a zabodl oči do Chanových. Všichni divoši ztuhli.

„Nehýbejte se!“ zasyčel. „A odhoďte to maso.“

Chane sice nechtěl, aby je tady Welstiel tak našel, jeho přítomnost by mu ale značně ulehčila práci. Kudrnatý mnich udělal krok vpřed. Chane máchl mečem a zastavil hrot muži přímo před obličejem.

Jeden po druhém se divoši vzdali pamlsků. Chane je nespouštěl z očí, když odkopával jednotlivé kusy k poklopu. Podlaha však byla zmáčená krví.

I kdyby ji mohl opláchnout a zbavit se nepozorovaně vody, krev by jen vsákla do dřeva. Nakonec se mu podařilo divochy alespoň přesvědčit, aby podlahu utřeli kusem plachty, potom skvrny zakryl. Bylo po všem a mniši vypadali hned čileji.

Chane toužil uniknout z lodi i od šílených stvoření. Sabel se zadívala na obličej starého muže, na škrábance, které mu způsobila, potom obrátila oči k Chanovi.

„Uzdraví se,“ řekl Chane. „Krev, které se napil, ho vyléčí.“

Sabel naklonila hlavu na stranu, zamračila se a Chane netušil, zda mu rozumí. Prameny vlnitých tmavých vlasů měla přilepené schnoucí krví k lícím. Ukázala na staršího muže.

„Jakeb.“

Chane se zarazil. Zdálo se, že si žena vzpomněla na část mužova jména.

„Jakeb,“ zopakovala, potom ukázala na kudrnatého muže. „Sethè.“

Zamžourala na mladíky, naklonila hlavu ještě víc na stranu jako sova a podrážděně zafuněla.

Chana pohled na ni bolel.

Ustoupil do vzdáleného kouta a schoulil se na balíky zabalené do plátna.

* * *

Welstiel se procházel po palubě, předstíral, že dýchá vlahý noční vzduch, ale přitom si bedlivě všímal rozložení lodi.

Dokonce i po službě zůstávali námořníci na palubě, hráli karty a podávali si hliněný džbánek. Očividně nebyli zvyklí na to, aby se mezi nimi procházeli pasažéři, protože na něj otevřeně zírali. Klâtäs s kapitánem ho sledovali ze zádi.

Welstiel se cítil relativně v bezpečí, i když věděl, že je to jen dočasné. Posádku ale čeká pořádný šok. Napočítal jen čtrnáct mužů, obsluhovali ale loď s lehkou výkonností dobře sehrané posádky.

Uvolněně se vydal na příď, kde rychle nahlédl pod plachtu, která zakrývala něco velkého na zábradlí. Našel pod ní balistu – obrovskou kuš, která střílela šípy těžší než pěšákovo kopí. Všiml si na palubě dalších tří podobně zahalených předmětů. Loď byla vyzbrojená do boje.

Shora na něj zavolal hlas a Welstiel vzhlédl. Jeden z námořníků ho pozoroval ze strážního koše. Sklopil zrak a všiml si, že k němu vyrazil Klâtäs.

„Co vy dělat?“ obořil se na něj. „Vy říct, že zůstat dole!“

„A taky jsme zůstávali,“ odpověděl Welstiel. „Nepočítal jsem ale se zápachem. Potřeboval jsem na čerstvý vzduch.“

„Paluba v noci ne pro pasažéry. Jít dolů!“

Welstielovi se zdálo, že v podpalubí zaslechl tlumený výkřik. Jeho pozornost ale upoutalo hlasité trhání látky a Klâtäs se rychle otočil. Nad hlavami se jim utrhla příďová plachta.

Část kosatky se roztrhla a nyní visela z ráhnoví. Kapitán křičel a Klâtäs se rozběhl na příď a volal na muže, kteří se ihned pustili do práce.

Welstiel ucouvl k poklopu na zádi. Podle zápachu v podpalubí a dalších známek opotřebení byla loď na moři už

hodně dlouho. V nákladovém prostoru však bylo tak málo zboží, že ho to překvapovalo.

Možná se kapitánovi a posádce při plavbě nedařilo a příliš se vzdálili od bezpečného přístavu. Welstiel se vydal dolů po schodech, ale v půlce schodiště se zastavil.

Cítil čerstvou krev, pak ale zápach odnesl poryv větru, který pronikl dolů otevřenými dvířky. Vůně byla slabá, ale nezaměnitelná, a nebyla jen pozůstatkem zranění některého z námořníků.

Welstiela přepadl hlad. Co ten hlupák Chane zase provedl? Rychle sešel dolů, ale zastavil se a otočil se k přídi.

Posádka byla zaměstnaná uvolněnou plachtou, takže mu nebude věnovat pozornost, a podobná šance už se možná nenaskytne. Musel zjistit, jaké zdroje má k dispozici pro případ, že by musel ovládnout loď. Pomohlo by, kdyby našel něco, co by mu umožnilo navigovat jižními zeměmi a vodami, třeba kapitánovy mapy.

Welstiel vyšplhal zpět na palubu. Pleskající plachta málem srazila jednoho z námořníků z ráhnoví a ostatní zdvojnásobili úsilí. Welstiel se protáhl kolem zábradlí k nejbližšímu poklopu na přídi.

Dvakrát se musel schovat před pospíchajícím námořníkem, ale ostatní byli příliš zaměstnaní snahou dostat loď pod kontrolu.

Plížil se vpřed, až se mu podařilo poklop po hmatu otevřít. Seskočil dolů z krátkého, strmého schodiště a zjistil, že se ocitl v kapitánově malé, stísněné kajutě – byly tu jen lůžko, stůl, dvě truhlice a okénko v přídi.

Koule s blikajícími světélky stála na stole, a Welstiel proto začal rychle prohlížet papíry a hledat nějaké navigační směrnice či mapy. Nic nenašel, ale to ho nepřekvapilo. Oblíbená loviště ylladonských posádek nikdy nezůstala tajemstvím, ale byla střežena tak dlouho, jak jen to bylo

možné. Nebylo neobvyklé, aby si člen posádky koupil díky podobným informacím lepší místo a postup na jiné lodi.

Pod hranou desky stolu našel Welstiel malou zásuvku. Na hromádce pergamenů a vypsaných brků ležel deník s popraskanými koženými deskami. Nedokázal záznamy přečíst, ale hledal alespoň opakující se názvy běžných zastávek, které by mohl srovnat s těmi na mapě. Byl to jediný způsob, jak zjistit, jak hluboko do cizích vod loď pronikla, pro případ, že by Magiera zamířila do některého přístavu. Předpokládal, že poplujou daleko na jih, než se vydá do hor, protože Pohoří břitu, které od sebe oddělovalo západní a východní národy, bylo neschůdné. Welstiel krátce prohlédl i útržky pergamenu, ale nenašel nic užitečného.

Kde mohl kapitán schovat lodní mapy?

Welstiel se zastavil a zbystřil sluch. Posádka na palubě na sebe stále pokřikovala, takže měl čas podívat se po tajných otvorech a skrýších – po schránkách, o kterých by věděl jen kapitán a kormidelník. Ale nebyly tu žádné skříně ani police. Sebral kouli, dřepl si a nahlédl pod lůžko. Nenašel tam nic zajímavého, proto otevřel nezamčenou truhlici a bez úspěchu prohrabal její obsah. Druhá truhlice byla zamčená a on ji nemohl otevřít, aniž by po sobě zanechal stopy. Podrážděně vrátil kouli na stůl a chystal se za sebou zavřít dveře.

Na stěně za stolem ale zahlédl podivný stín a zprudka se otočil.

Vypadalo to, že jsou desky v tom místě trochu zkroucené. Obešel tiše stůl, ale dal si pozor, aby nezakryl blikající světlo koule. Stíny ztmavly, jako by byly staré desky prohnuté dovnitř.

Podobnou slabinu v trupu by rozhodně nenechali jen tak být. Přejel rukou po dřevě, ale spáry našel jen v místě, kde se setkávaly konce prken. Sehnul se až k zemi a spatřil v podlaze přímo u stěny zapuštěný malý dřevěný čtverec. Když na něj

zatlačil, lehce povolil. Welstiel se postavil a došlápl na čtverec podpatkem.

Vnější okraj se propadl do podlahy.

Zkroucená stěna se naklonila dovnitř a zvedla se z podlahy. Welstiel na ni zatlačil dlaní.

Panel se naklonil dál dovnitř, ale nepovolil, a Welstiel si dobře prohlédl jeho spodní okraj. Spočíval v nějaké kolébce, protože zpod čtverce vybíhaly těžké železné pláty a vedly za stěnu. Zatlačil na jednu stranu panelu, odsunul ho za stěnu a sebral kouli se světly. Dřepl si, aby do otvoru vlezl, ihned se ale napřímil, protože koule ozářila úkryt měkkým svitem.

Napravo od otvoru rozdělovaly prostor železné mříže a jejich černé stíny skrývaly, co leží za nimi. Mezi mřížemi a stíny se leskly dva páry jantarových očí, které byly příliš velké, než aby patřily lidem.

V tajné cele byly uvězněny dvě elfské ženy – jedna dospělá, druhá mladinká dívka. Mlčky na něj zíraly. Navzdory rozcuchaným vlasům a potrhanému oblečení byly obě krásné a štíhlé, měly hladkou snědou pleť, pružná těla a velké jantarové oči. Obě byly spoutané a v ústech měly roubíky ze zauzleného provazu.

Proto se Ylladoňané vydali tak daleko na sever. Možná kapitán skutečně zoufale potřeboval pokrýt ztráty. Tyto dvě ženy jim na trhu v Ylladonu vynesou víc než svítící koule. Tak exotická „nabídka“ vyvolá skutečně velký zájem.

Vzpomněl si, že se muži v zátočině zmínili o tom, že musí vyměnit vodu. Podařilo se snad jedné ze žen uniknout a znečistit zásoby na lodi?

Zajatkyně viděly, jak to tu prohledává.

Napadne je, jak cenná může podobná informace být při vyjednávání s věznitelí? Nijak by jim to nepomohlo, ale nezabránilo by jim to, aby se o to alespoň nepokusily.

Welstiel zaskřípal zuby. Nepomohlo by mu, ani kdyby ženy zabil, protože by během jediného dne našli jejich těla.

Ženy na něj hleděly a prohlížely si jeho oblečení, protože se oblékal jinak než Ylladoňané. Mohl by to využít ve svůj prospěch? Neuměl ale elfsky.

„Rozumíte mi?“ zašeptal belaskijsky.

Ani jedna neodpověděla, proto zopakoval slova droevinsky.

Starší žena se napřímila.

Welstiel se soustředil a použil latentní schopnost, která se u něj projevila, poté co se stal Vznešeným mrtvým. Zadíval se ženě do očí, promluvil silnějším hlasem a jeho hluboký tón slova ještě zesílil, až zněla v posluchačově mysli jasně a čistě.

„Ještě ne… ale až se dostaneme k pobřeží… přijdu pro vás.“

Dvakrát mrkla.

Rozuměla mu? Rozuměla droevinsky natolik, aby pochopila, co říká, a jeho návrh zapustil kořeny v její mysli? Zopakoval slova pomaleji.

Mladší žena natáhla krk a obrátila vylekané oči ke společnici. Starší se zamračila, mrkla a podezřívavě se na Welstiela zadívala.

Vypadal jinak než její věznitelé, ale byl to člověk, takže se mu nedalo věřit. Přesto pomalu kývla.

Welstiel také kývl, mile se usmál a přitiskl si prst na rty. Vyklouzl ven a zasunul panel zpátky do drážky v podlaze. Chvíli mu trvalo, než přišel na to, jak dveře úplně zavřít, pak ale zjistil, že když šlápne na dřevěný čtverec v podlaze, zapadne panel na místo. Vrátil kouli na stůl a opustil kapitánovu kajutu.

Ještě ale nebyl v bezpečí.

Doufal, že dospělá žena přiměje mladší společnici mlčet. Slyšel o lidských lodích, které se pokusily obeplout severní

poloostrov a proniknout do elfských vod, pokud ale věděl, žádná z nich se nevrátila. Elfové chránili své lidi s nasazením všech sil. Bylo pravděpodobné, že není jediný, kdo o unesených ženách ví. Magiera mířila rychle na jih a její loď měla vlastní cíl.

Welstiel se odplížil podél zábradlí zpět na záď a vklouzl na schodiště, kde ho znovu obklopil pach krve. Došla mu trpělivost.

Co zase Chane vyvedl?

10. KAPITOLA

Vyšel měsíc a Chap pochodoval sem a tam po palubě. Okolo fičel vítr a hučely vlny, ale on byl myšlenkami jinde. Vzdal se tolika věcí, aby chránil Leesila s Magierou, a přesto si znovu nebyl jistý, která cesta je správná.

Odkud věděli Chein'âsové o Magieře? Co po ní chtěli výměnou za dýku a předmět, který Wynn nazývala *thôrhk?* Určitě jim nešlo jen o pomstu. A když pohlédl na celou věc s odstupem, k čemu slouží artefakt, po kterém Magiera pátrá?

Ona i Leesil si jen přáli dokončit úkol a vrátit se domů. Chap si z hloubky svého smrtelného srdce přál, aby tomu tak mohlo být. Ale dnes v noci, jak se tak procházel podél zábradlí, mu v mysli hlodalo něco víc než jen starost o ně. Cítil tam venku něco silného, něco, co se rychle blíží – připomínalo to díru v existenci, kterou nemohl přesně vymezit.

Chap vyskočil na mřížový poklop a zahleděl se do tmy.

Několik členů elfské posádky ho zvědavě pozorovalo. Připadalo jim nepřirozené, že se majay-hì rozhodl dobrovolně opustit svoji domovinu. Mladá žena se silným copem a velkými boty v něm zjevně viděla hádanku, kterou je třeba rozlousknout. Nezáleželo mu ale na pocitech posádky, hleděl jen na moře.

„Chape, kde jsi?“ zavolala Wynn.

Ohlédl se a uviděl, jak vystoupila na přídi z podpalubí jen v dlouhé bílé košili, botách a Chanově starém plášti. Chap si povzdychl, protože si dělal starosti i o ni.

Jeho národ, fayové, možná chce Wynn stále zabít. Nejen proto, že je slyší a cítí jejich přítomnost, ale také proto, že Wynn ví, že měli v plánu víc než jen poskytnout Magieře ochránce v podobě Chapa. A proč Wynn nosila starý plášť místo nového kabátu?

Dělalo mu starosti, že pořád tolik myslí na Chana – ne, přímo ho to zneklidňovalo. Rozhlédl se po vodě vlnící se podél trupu lodě, ztuhnul a zapátral po… něčem.

„Tady jsi.“ Přiběhla k němu. „Připozdívá se.“

Zlobilo ho, že se k němu chová jako ke svému svěřenci, i když tomu bylo naopak, ale někdy ho to i hřálo u srdce. Wynn se obvykle nevydávala na palubu bez Oshy nebo Sgäila. Překvapilo ho, že ji vidí samotnou, a věděl, že by ji měl odvést zpátky dolů. Ale díra v existenci, kterou před nimi cítil, v něm vyvolávala bolest. Toužil se… vydat na lov?

Chap se přiblížil k okraji mříže, ale ani jeho bystré oči na oceánu před nimi nic nezahlédly.

„Co se děje?“ zeptala se Wynn.

Chap zaváhal. *Něco tam je.*

Wynn mu položila ruku na hlavu, potom ji nechala sklouznout na jeho šíji. „Já nic nevidím.“

Jsi jenom člověk.

„Jenom?“ odvětila uraženě.

V dálce problesklo světlo.

Chap se zvedl a opřel se předními tlapami o zábradlí.

„Loď na obzoru!“ zakřičel někdo z ráhnoví.

Chap ji viděl. V dálce znovu problesklo světlo, ozářilo plachty a jemu se naježila srst na šíji.

* * *

Chane seděl na staré plachtě, kterou roztáhl na zakrvácené podlaze. Otevřel okénko ve stěně, ale místnost stále páchla po krvi. Na palubě panovalo ticho.

Dovnitř vstoupil Welstiel a zamračil se na něj.

Chane se postavil. Jedna jeho část doufala, že se na něj Welstiel oboří a bude se dožadovat vysvětlení. Už měl po krk podřízenosti a toužil po konfrontaci.

Welstiel obrátil oči k mnichům a jednoho po druhém si prohlédl.

Divoši na tom byl znatelně lépe, než když odcházel – byli při vědomí a zajímali se o okolí. Obzvláště stav muže, kterého Sabel pojmenovala „Jakeb“, se velmi zlepšil. Škrábance na jeho tváři se už skoro zacelily a v očích měl klidný pohled. Také Sethè byl méně rozčilený.

Všichni mniši byli ale také potřísnění nebo umazaní od krve.

Welstiel však nic neřekl.

Prošel nákladovým prostorem k prázdnému místu pod otevřeným oknem, sedl si na zem a vytáhl mosazný talíř, aby magií vyhledal Magieru. Možná se mu ulevilo, že se Chane o divochy postaral. Nebo ho zase uchvátila jeho posedlost.

Ať už tomu bylo jakkoli, Chana to nezajímalo.

Stropem nákladového prostoru zavibrovalo hlasité volání na palubě. Welstiel vzhlédl. Sotva se stačil píchnout do pahýlu malíku a jen jediná kapka ukápla na talíř.

„Co je?“ zeptal se Chane.

„Něco o lodi…“ začal Welstiel, potom mu zrak padl na mosazný talíř.

Znenadání vyskočil na nohy a vyrazil ven z místnosti. Jeho kroky duněly chodbou a Chane pohlédl dolů.

Kapka Welstielovy černé krve se nadouvala ve středu vypoukliny a ani se nepohnula.

Chane se rozběhl za Welstielem.

Magieřina loď byla skoro přímo u nich.

* * *

Welstiel vyběhl na palubu a všiml si, že se posádce podařilo zajistit roztrženou plachtu. Vzápětí se objevil Chane a zmateně se rozhlédl.

„Kde je?“ zachraptěl. „Vidíš nějakou loď?“

Welstiel se otočil k zádi.

Kapitán s Klâtäsem stáli za kormidlem a vyměňovali si rychlá, ostrá slova. Pohlédl za ně, zbystřil smysly a v dálce zahlédl plachty třpytící se v měsíčním svitu. Otočil se k Chanovi a popadl ho hrubě za košili.

„Musíme zahnat Magieru na pevninu!“

Chane se zamračil a upřel pohled na plavidlo v dálce.

„Jak?“ zasyčel.

„Potopíme její loď.“

„Ne!“ vyštěkl Chane a vytrhl se Welstielovi. „Na palubě je Wynn!“

„Musíme je dostat zpátky na břeh,“ naléhal Welstiel. „Je to jediný způsob, jak je můžeme sledovat. Budou mít čas loď opustit… včetně tvé malé učenky!“

Než mohl Chane dál protestovat, zamířil na záď.

Klâtäs ho viděl přicházet a zakřičel. „Zpátky dolů!“

Kapitán začal svolávat muže a jeho hlas zněl vystrašeně. Prošel kolem Klâtäse a vydal se na příď. Welstiel ignoroval kormidelníkův příkaz a s Chanem v patách následoval kapitána.

Ylladonští námořníci pobíhali kolem a plnili kapitánovy rozkazy. Dva pádili na záď a strhli plachtu z balisty. Jednu po druhé uhasili všechny lucerny na palubě. Loď pohltila tma a Klâtäs se opřel celou vahou do kormidla.

Welstiel se musel chytit zábradlí, protože loď se zprudka otočila a zamířila na otevřené moře. Muži v ráhnoví rychle roztahovali další plachty.

„Utíkají," řekl Chane a díval se, jak se kapitán ze všech sil drží lana na boku lodě.

„Očividně!" odsekl Welstiel, pak si vzpomněl, koho má kapitán zamčeného v kajutě. „Změníme jeho názor!"

Ignoroval kapitána na hlavní palubě a zamířil na záď.

„Jít dolů!" ječel Klâtäs a pevně svíral v rukách kormidlo.

„Nemůžete té lodi utéct," řekl Welstiel tlumeně.

Kormidelník mu plivl k nohám a nespouštěl oči z moře. „Co vy vědět?"

„Vím, že je elfská," odpověděl Welstiel a ještě víc se přiblížil. „A viděl jsem, koho má kapitán zamčeného v kajutě. Ta loď vás nepřestane pronásledovat – vás a dvě ženy, které jste unesli. Je rychlejší, takže vaší jedinou šancí je obrátit se a bojovat."

Klâtäs zavrtěl hlavou, ale neodpověděl. Bylo zjevné, že se kormidelník bojí pronásledování stejně jako kapitán. Klâtäs vychrlil záplavu slov, které Welstiel nerozuměl, ale při zvuku rychlých kroků se otočil.

„Pověz mu, že se musí obrátit a bojovat!" zakřičel Welstiel na kormidelníka.

Jeden z námořníků popadl kormidlo, když ho Klâtäs pustil a promluvil na velitele. Kapitán zpomalil, vyslechl ho, potom pohlédl na Welstiela a vyštěkl krátkou větu.

„Když válečná loď, my nemoct bojovat," řekl Klâtäs Welstielovi. „Jejich lodě rychlé i ochromené a s plachtami dolů. Něco pod vlnami rozbít náš trup a potopit nás."

Elfská válečná loď? Welstiel o něčem takovém ještě nikdy neslyšel a představa, že by něco pod vodou dokázalo potopit nepřátele, byl zcela nesmyslná.

„Nabijte balisty hořícími šípy,“ řekl. „Zapalte jim plachty a posádka opustí loď. Ale musíte se obrátit. Pokud zaútočíme, bude moment překvapení na naší straně.“

Klâtäs přesunul úzkostný pohled na kapitána. To, že se snažil velitele vůbec přesvědčit, aby uvěřil cizinci, naznačovalo jeho obavu, že neuniknou. Kapitán zavrčel, popadl Klâtäse za vlasy a odstrčil ho stranou.

„Říkat utéct,“ odpověděl Klâtäs. „I když úplněk, my je moct ztratit ve tmě.“

Přesvědčování nefungovalo. Welstiel oslovil Chana belaskijsky, ale nespouštěl přitom oči z kormidelníka.

„Zabij kapitána… a ukaž jim, co jsi.“

Kapitán vyštěkl na Klâtäse otázku a udělal krok k menšímu muži.

V tu chvíli bodl Chane mečem.

Překvapený kapitán se pokusil zvednout krátký meč v obraně, ale Chanova zbraň mu pronikla koženou zbrojí do boku. Přesto ale jeho zbraň zařinčela o Chanovu. Úder dlouhým mečem škubnul a zkroutil ho kapitánovi v žebrech. Námořníkovi se podlomila kolena.

Tím měl boj skončit, jenže Klâtäs sáhl po šavli. Welstiel ale tasil rychleji než kormidelník a popadl Klâtäse pod krkem. Slyšel, jak Chane syčí jako rozzuřený ještěr.

Kapitán se silnou rukou chytil Chanovy čepele.

Námořník u kormidla opustil pozici a pospíšil si k nim.

„Pohni se, a jsi mrtvý,“ zavrčel Welstiel Klâtäsovi do ucha a ťal mečem.

Zasáhl běžícího muže a rozsekl mu obličej. Muž se zkroutil, vykřikl a klesl na palubu.

Chane otevřel ústa a odhalil ostré, dlouhé zuby.

Kapitán se znovu pokusil zvednout meč. Po čepeli Chanovy zbraně zabodnuté v jeho boku stékala krev, ať už ze

samotné rány nebo z ruky, kterou ostrou ocel svíral. Chane zvedl nohu a dupl kapitánovi na předloktí těsně nad zápěstím.

Kapitánovi sklouzla ruka po ostří, a to mu hladce uřízlo prsty. S pronikavým výkřikem meč upustil.

Klâtäs se vzepjal ve Welstielově sevření.

„Pověz svým mužům, ať se drží zpátky, jinak zemřou!“ zakřičel Welstiel. Odhodil meč a chytil Klâtäse za vlasy. „Pověz jim to… jinak tě zabiju jako posledního.“

Chane se zahryzl kapitánovi do krku. Škubal hlavou jako divoký pes trhající kořist na kusy. Tmavá krev se roztřískla po palubě a potřísnila Klâtäsovi tvář a hruď.

Z břicha lodě k nim dolehly výkřiky hladu a zoufalství.

Chane hodil kapitánovo ochablé tělo do krvavé kaluže na palubě. Vyplivl ukousnutý kus masa a obrátil třpytivé oči k posádce.

Welstiel soustředil svoji mysl na divochy v podpalubí.

„Pojďte!“ zavolal. „Pojďte ihned ke mně!“

A právě když Klâtäs zavolal na své muže, rozlehl se podpalubím nadšený jekot.

* * *

Wynn zahlédla na moři světlo ve stejnou chvíli, kdy elfský kormidelník zavolal na hkomase. Loď ale neviděla. Světélko zmizelo, zrovna když hkomas přiběhl. Pohlédl na Wynn, která stála na palubě jen v plátěné košili a bez Oshy či Sgäila, a zastavil se pod záďovou nástavbou.

„Ztratil jsem ji z dohledu,“ zavolal kormidelník a předal kormidlo námořníkovi vedle sebe. Sestoupil dolů na hlavní palubu a ukázal. „Byla támhle, přímo před námi.“

Chap začal vrčet.

„Co se děje?“

Jen zafuněl a vrčel dál.

„Dolů!“ zakřičel na ni hkomas.

„To neudělám! Podívejte se na něj.“ Ukázala na Chapa. „Něco je v nepořádku.“

„Wynn! Kde jsi?“ Osha vyšel na přídi z podpalubí a šedozelený plášť si držel těsně u těla, aby se ochránil před větrem.

„Tady,“ odpověděla, potom se rychle otočila zpátky k Chapovi. „Pověz mi, co vidíš!“

Chapovo vrčení zesílilo, neodtrhl ale oči od oceánu.

Kormidelník popadl Wynn zezadu za plášť. „Poslechněte rozkaz!“

Osha dorazil k Wynn a chytil muže za zápěstí. Zavrtěl hlavou a kormidelník učenku pomalu pustil.

„Co se děje?“ zeptal se Osha.

„Před námi je neznámá loď,“ odvětila Wynn, „a Chap je nervózní.“

Osha se vyklonil přes zábradlí a zadíval se stejným směrem jako Chap. „Nic nevidím.“

„Zmizela ve tmě, ale musí tam být.“

„Loď před námi!“ zavolal někdo ze stěžně na přídi. „Lidské plachty v měsíčním svitu, stáčí se na moře.“

„Lidské?“ zopakoval hkomas.

„Mohla by to být ona?“ zeptal se kormidelník.

„Ylladonská!“ vykřikl hlas nad nimi. „Je ylladonská!“

Osha pohlédl zmateně vzhůru. „Vy pátráte po lodi?“ zeptal se.

„Na poslední zastávce jsme se doslechli o nájezdu na jednu z jižních vesnic na pobřeží,“ odpověděl hkomas, kormidelník se rozběhl záď a hkomas zvolal: „Posádka na palubu! Roztáhnout plachty – a povězte Âlhkasgovi, ať probudí loď!“

Wynn se otočila k Oshovi. „Kdo je… zavírací kámen… a proč musí probudit loď?“

„Je to lodní hkœda," řekl Osha rychle. „Loď pluje dokonce i ve spánku, ale hkomas teď chce nabrat rychlost. Měla by ses vrátit dolů."

„Chape, pojď," řekla Wynn.

Pes se nepohnul. Wynn ho chytila za hřbet, ale aniž by se otočil, zavrčel na ni.

* * *

Dveře nad schodištěm se rozlétly a na palubu se vyřítili zdivočelí mniši.

Chane věděl, že je v pasti.

Na lodi někde za nimi byla Wynn.

Uposlechl všechny Welstielovy rozkazy. Kdyby to neudělal, posádka by Welstiela přemohla a on by zůstal sám s piráty a smečkou divochů bez pána. Zabití ylladonského kapitána ho naplnilo euforií.

Pokusil se pročistit si mysl, protože námořníci se rozutekli a sáhli po zbraních, aby mnichy odrazili. Welstiel stále držel kormidelníka, ale jeho obličej…

Bezbarvé oči mu v bílé tváři svítily. Rozevřel rty a odhalil narůstající zuby.

Chane ještě nikdy neviděl Welstiela v plném upířím stavu. Možná natolik podlehl šílenství, že ze sebe docela shodil aristokratické pozlátko. Pohled na něj Chana užíral, až dokázal myslet jen na další teplé tělo, které by mohl rozsápat na kusy. A někdo za ním neustále kňučel.

Trhl hlavou do strany a zamračil se přes rameno.

Námořník, kterého Welstiel sekl, se zmítal na palubě, držel se za tvář a mezi prsty mu prýštila krev. Chane vytrhl meč z kapitánovy mrtvoly a vrazil ho muži do srdce. Námořník ztichl a zůstal bez hnutí ležet.

Polovina posádky se už vzpamatovala z prvotní hrůzy a postavila se mnichům. Divoši si propracovávali cestu námořníky k Welstielovi.

Sabel pohlédla na Chana, zavětřila a pohled jí padl na krev okolo kapitánovy mrtvoly. Chane ucouvl k zábradlí na pravoboku.

Dokáže Welstiel ovládnout své děti i mezi tolika živými?

* * *

„Rozkaž mužům, ať se vrátí zpět do ráhnoví!“ zasyčel Welstiel do ucha Klâtäsovi. „Obrať loď… nebo v tobě nenechám ani kapku krve.“

„Oni neudělat,“ vypravil ze sebe kormidelník. „Oni nenapadnout elfskou loď!“

„Rozhlédni se! Koho se bojí víc? Elfů, nebo nás?“

Welstiel cítil pod rukou kormidelníkův tep a slyšel, jak mu buší srdce. Hlad, který se v něm probouzel, vzbuzoval nevolnost – toužil se nakrmit.

Posádka se držela z dosahu syčících, větřících divochů, svírala v rukách zbraně, ale tvářila se napjatě. Klâtäs na ni konečně zakřičel.

Dva muži zavrtěli hlavou, jednomu úplně vyprchala krev z tváře.

Welstiel postrčil kormidelníka ke kormidlu.

Klâtäs se zachytil, s hrůzou ale pohlédl dolů na kapitánovo tělo. Znovu se rozkřičel na posádku, ale nikdo se ani nepohnul.

Welstiel potřeboval alespoň šest mužů, spíše deset, k obsluze balisty a udržení lodě v kursu, až se otočí.

„Žerte!“ zavrčel.

Všech pět divochů se vrhlo s nadšeným jekotem na posádku. Jen dva námořníci odmítli ustoupit, zbytek se rozprchl.

Welstiel sebral meč. „Obraťloď na sever a pluj podél pobřeží… dokud jsou alespoň někteří z tvých mužů naživu.“

Klâtäs se celou vahou opřel do kormidla a tvrdě jím otočil. „Zastavit netvory!“

Welstiel se chytil zábradlí, protože loď se ostře naklonila, a rozhlédl se po palubě.

Dva námořníci, kteří se rozhodli bojovat, už byli mrtví a zmizeli pod vrčícími, trhajícími divochy. Jejich hostinu však přerušilo, když muži sklouzli po nakloněné palubě. Mniši vrávorali a pomateně se vrhali po tělech, aby se k nim dostali první.

Welstiel spočítal členy posádky v dohledu. Čtyři nebo pět námořníků nikde neviděl, pravděpodobně se schovali, zbytek utekl do ráhnoví.

„Dost!“ zakřičel Welstiel stravinsky.

Paluba se narovnala a příď lodě se stočila k severu. Vstoupil mezi krčící se nohsledy. Kudrnatý muž ucouvl od roztrhaných těl opět jako poslední a svaly na šíji a na předloktí mu vystouply napětím. Stále se držel paluby a natahoval se po nejbližším rozsápaném muži.

Welstiel se zaklonil a zahleděl se na námořníky v ráhnoví. Klâtäs na ně zakřičel a muži se rychle vrátili ke svým úkolům.

Uplynulo několik okamžiků a Welstiel si konečně vzpomněl na společníka. Obrátil se a našel Chana stát u zábradlí.

„Zajdi do podpalubí na přídi,“ řekl Welstiel, „do kapitánovy kajuty. Ale napřed prohledej jeho mrtvolu a seber mu klíče. Ve stěně za stolem najdeš uvolněný panel. Vyraz ho a přiveď mi zajatce, které uvnitř stěny najdeš.“

Chane přimhouřil oči, ale mlčky prohledal kapitánovo tělo. S tichým zacinkáním klíčů se postavil a zamířil na příď.

Někdo v ráhnoví vykřikl a Klâtäs natáhl krk a zadíval se do noci před nimi.

„Co se děje?“ zeptal se Welstiel.

„Elf loď… rychle k nám… my být vidět!“

Welstiel se zahleděl přes příď. „Obsaď balisty. Hned!“

* * *

Leesil se probral z dřímoty, když se Magiera vedle něj vzepjala a odkulila se k okraji úzkého lůžka. Pokusil se ji zachytit, přepadla ale přes okraj na zem.

„Magiero?“

Opřel se v tlumeném světle kajuty o loket a snažil se probudit.

Magiera se zvedla na čtyři. Oba byli oblečení, protože se museli o kajutu dělit s Wynn a Chapem. V černých vlasech, které jí visely okolo tváře, se odrážel jantarový svit – a lapala po dechu.

Zdál se jí zase sen? Možná další noční můra?

„Co se děje?“ zeptal se.

Poslepu se natáhl po lucerně nebo po jiném světle, které Wynn zapomněla zhasnout, ale nemohl ho najít.

„Leesile…?“ zašeptala Magiera a začala zvedat hlavu.

Leesil podrážděně zabručel, posadil se a natáhl ruku. Světlo ale nevycházelo z lucerny.

V hlavách lůžka visel amulet s topazem, který mu dala Magiera. Měkce zářil.

Leesil se ostře nadechl a pohlédl na Magieru.

Žlutý svit osvětloval přes lokny vlasů její bledé rysy. Duhovky měla černější než stíny v kajutě.

Někde na lodi se ozvalo strašidelné vytí.

„Chape?“ zavolal Leesil, ale pes nebyl v kajutě – a ani Wynn. „Ach, mrtví bohové!“

Magiera se vyškrábala na nohy, popadla meč a trhnutím otevřela dveře kajuty.

„Kde jsou?“ zavrčel Leesil. „A jak by se mohl na palubu dostat nemrtvý?“

Beze slova vyrazila z místnosti a Leesil si zatím pověsil na krk amulet. Sebral jednu z čepelí, neměl ale čas si ji připnout, jen odhodil pochvu a rozběhl se za Magierou.

Dostihl ji ve chvíli, kdy dlaní rozrazila dveře na palubu. Petlice se roztříštila a společně vyběhli ven.

Posádka pobíhala okolo. Několik mužů napínalo tětivy do luků a přes ramena si přehazovalo toulce se šípy. Ale Leesil neviděl žádnou známku konfliktu či boje.

„Wynn?“ zakřičel. Ještě než jeho volání doznělo, zahlédl ji.

Běžela k němu s Oshou v patách okolo mřížového poklopu. Zastavila se kousek od nich.

„Leesile? Magiero? Právě jsem pro vás šla.“ Wynn se otočila a ukázala na moře. „Nemrtvý… na lodi před námi… Chap ucítil nemrtvého a běžel na příď!“

Magiera se prosmýkla kolem Wynn, přiskočila k mříži a Leesil uslyšel, jak Chap znovu rozechvěle zavyl. Několik elfů se vylekaně ohlédlo, když se vytí rozlehlo po palubě.

Leesil se chystal Magieru následovat, v tu chvíli se ale ve dveřích na přídi objevil Sgäile a zápasil s tunikou. Všude okolo pobíhala posádka a hkomas se snažil překřičet Chapovo vytí. Sgäile se otáčel a rozhlížel a naslouchal elfským hlasům. Přistoupil k Oshovi a chytil Leesila.

„Loď udělá velkou okliku,“ řekl. „Hkomas se vydá na moře, aby se druhé lodi vyhnul. Připravte se pomoci, kde bude potřeba.“

„Ne,“ řekla Wynn rychle. „Druhá loď zamířila na moře. Pronásledujeme ji.“

„Cože?“ zeptal se Sgäile překvapeně. „Pokud je to ylladonská loď, pak je to šílenství! Tohle není válečné plavidlo.“

Chapovo vytí utichlo, Leesil ustoupil a pohlédl nahoru na příďovou nástavbu. Pes visel přes zábradlí vedle Magiery.

„Ukaž mi ji!“ zavrčela a její hlas skoro zanikl v rámusu na palubě.

Chap natáhl hlavu, jak nejdále mohl. Magiera se naklonila přes psa, aby zjistila, kam hledí.

„Co je to?“ zašeptal Sgäile.

Leesil se zmateně ohlédl a zjistil, že na něj Osha se Sgäilem zírají. Ne, nedívali se přímo na něj, nýbrž na jeho hruď. Vrhl pohled na žlutě zářící amulet.

„Dala mi ho Magiera,“ řekl podrážděný jejich otázkami. „Rozzáří se, když se nablízku objeví nemrtvý.“

„Proto Chap vyje,“ dodala Wynn naléhavě. „Chce se vydat na lov… cítí nemrtvého. Je na té druhé lodi!“

Sgäile ostře vydechl, jako by ho zprávy šokovaly.

Ze dveří na zádi s dupotem vyběhly dva páry elfských námořníků. Jedna dvojice nesla velký dřevěný podstavec, druhá táhla něco mnohem většího zabaleného v plátně. Proklusaly kolem zábradlí a vyšplhaly na záďovou nástavbu.

Jedna dvojice postavila podstavec k zábradlí, druhá vytáhla nahoru balík zahalený v plachtě. Potom přehoz strhla a odhalila velkou ocelovou balistu, kterou všichni společně upevnili na podstavec.

Další dva námořníci proběhli okolo Leesila k příďové nástavbě.

„Vypadá to, že se hkomas na plavbu dobře připravil,“ řekl Sgäile a pohlédl na Oshu. „V srdeční komnatě má i plavce.“

Oshovi poklesla čelist a otočil se k zádi.

Než se mohl Leesil zeptat, co to znamená, oba Anmaglâhkové vyrazili ke schodišti na přídi. Leesil chytil Wynn za ruku a chystal se je následovat.

Magiera s Chapem se stále vykláněli přes zábradlí a upřeně hleděli na moře. Chap přestal výt, ale úzkostně se vrtěl a Magieřiny oči byly tak černé, že se dalo jen těžko odhadnout, na co se ve tmě soustředí. Ale když se Leesil zadíval dopředu, zrak mu padl na loď.

Předpokládal, že druhá loď je ještě daleko, ale její čtvercové plachty jasně odrážely měsíční svit. Plavidlo nabralo kurs a chystalo se minout elfskou loď ze strany od moře – ale pak se stočilo.

Wynn stiskla pevně Leesilovy prsty. „Plují přímo na nás!“

* * *

Chane vytáhl elfky za okovy na zápěstích na palubu. Dospělá žena byla vysoká jako on, vypadala ale stejně křehce jako její mladší společnice. Ani jedna se mu nevzepřela, když je vytáhl z tajné cely, ale obě sebou trhly, když vystoupily na temnou palubu.

I beze světla viděly zdivočelé mnichy, kteří se choulili poblíž. Těla zmasakrovaných námořníků byla pryč, ale kudrnatý divoch olizoval krev rozlitou po palubě. Mladší elfka začala lapat po dechu a panikařit. Řekla něco starší ženě.

Chanova obava o Wynnino bezpečí sílila.

Pod dohledem hladových divochů připravovali námořníci balisty. Muži strhli ze zbraní plachty a pomocí klik na těžkých podstavcích připevněných k palubě natáhli tětivy. Všechny balisty pak namířili po směru plavby. Zasunuli na místo šípy stejně dlouhé, jako byl Chane vysoký, a obalili jejich hroty látkou smočenou v oleji.

Z podpalubí vyšli další dva námořníci a nesli vědra s řeřavými uhlíky.

„Zakryjte je, dokud nebudeme připraveni vystřelit," poručil Welstiel a Klâtäs příkaz přeložil.

Welstiel se vydal po palubě a propletl se mezi členy posádky a dřepícími divochy. Chytil dospělou elfku za okovy a vytrhl ji Chanovi.

„Ty vezmi tu druhou," přikázal, když ho míjel.

„Je to příliš riskantní!" zasyčel Chane a odmítl se pohnout. „Co když Wynn nebo tvoji drahou Magieru zasáhne hořící plachta?"

Welstiel ho ignoroval. Postrčil zajatkyni k přídi, otočil se a zavolal na kormidelníka: „Za jak dlouho budeme moct vystřelit?"

Chane se také otočil.

Kapitánovo tělo zmizelo, pravděpodobně ho hodili přes palubu, a Klâtäs svíral kormidlo pevně v rukou. Tvář měl napjatou a klouby na rukách mu zbělely.

„Až blíž," zakřičel kormidelník. „Napřed namířit na palubu. Vyvolat strach a zmatek. Elfové zaměstnaní a zpomalit."

„Ne!" zařval Chane. „Můžete někoho zabít."

Welstiel s kormidelníkem ho opět ignorovali. Chane vyrazil za Welstielem a mladou zajatkyni táhl za sebou.

Welstiel sundal elfce okovy z nohou a uvázal jí kolem kotníků provaz. Vzpírat se začala, až když byl téměř hotov. Welstiel ji popadl za krk a shodil ji přes zábradlí. Mladší žena v Chanových rukách vykřikla hrůzou.

„Co to děláš?" zavrčel.

Welstiel držel napnuté lano a Chane nahlédl přes bok lodi. Elfka visela hlavou dolů kus nad temnou vodou, která se hnala podél trupu.

„Vezmi to lano," rozkázal Welstiel. „Hned!"

Chane chytil lano volnou rukou, Welstiel se rychle otočil a udeřil menší ženu do spánku.

Podlomila se jí kolena a Chane pustil její okovy, aby udržel lano. Elfka klesla na palubu napůl v bezvědomí a s očima obrácenýma v sloup. Chanovi dělalo starosti, co má Welstiel v plánu, proto přivázal lano k zábradlí. Welstiel sebral z háku lucernu a podal mu ji.

„Až ti řeknu, otevřeš dvířka a pověsíš ji na zábradlí, aby všichni viděli ženu na provaze. Potřebujeme posádku elfské lodě na okamžik šokovat, pokud máme získat výhodu. Až vydám rozkaz, přeřízneš lano."

Chane konečně pochopil, ale jeho starost o Wynnino bezpečí nijak nepolevila.

„Dávej pozor na kormidelníka," poručil Welstiel a zavřel oči.

Posadil se se zkříženýma nohama na palubu a levou rukou stiskl pevně prsten na prostředníku pravé. Začal tiše odříkávat zaklínadlo.

Chane si dřepl za zábradlí, držel lucernu a lano a cítil se bezmocný.

* * *

Welstiel soustředil svoji vůli na prsten.

Klâtäs tvrdil, že se budou muset hodně přiblížit, aby šípy balist zasáhly cíl. To znamenalo, že se on i jeho společníci ocitnou v těsné blízkosti Magiery a Chapa. Na palubě bylo tolik nemrtvých, že jejich přítomnost těm dvěma jistě neunikne.

Moc prstenu dokázala ukrýt Welstiela i všechny, kterých se „dotkl", před čímkoli až na obyčejné smysly, nyní ale potřeboval víc. Kdysi zesílil vliv prstenu, aby zmátl Ubâda,

když nekromant věznil Magieru. Nyní musel skrýt nemrtvé na lodi před Chapem a Magierou na tak dlouho, jak jen to bude možné.

Tiše zpíval slova a cítil, jak sféra vlivu prstenu prosakuje jeho tělem, rozšiřuje se, narůstá a obklopuje celou loď.

* * *

Chana zamrazilo, jako by mu na okamžik prokřehla kůže.

Netušil, co Welstiel dělá. Zoufale se snažil přijít na způsob, jak zabránit tomu, aby se Wynn znovu ocitla v nebezpečí. Jestli kormidelník vydá rozkaz k ostřelování paluby, mohla by Wynn zemřít – pokud ovšem neposlal elfský kapitán všechny pasažéry do podpalubí, to by mohla naopak zůstat uvězněná dole, až loď vzplane.

Welstiel seděl se zavřenýma očima a sepjatýma rukama a hrdelně si pro sebe zpíval – Chanovou vyděšenou myslí probleskl nápad, ze kterého ho až zamrazilo.

Stačilo by, aby tasil meč a usekl Welstielovi hlavu. Divoši bez pána by zmasakrovali posádku a Chane by pak ve zmatku mohl skočit přes palubu.

Ale co když některý z námořníků přežije? Co když elfové zaútočí, až uvidí jednu ze svých viset z lodního zábradlí? Co když divoši zpanikaří a rozprchnou se, až se ylladonská posádka postaví na odpor?

Ať už se stane cokoli, Wynn zůstane uvězněná uprostřed toho všeho.

Welstiel potřeboval, aby Magiera přežila, aby vystoupila na břeh, a to znamenalo, že poskytne elfské posádce čas opustit loď – a Wynn půjde s nimi.

Omámená mladá elfka na palubě tiše zasténala.

Chane zůstal na místě a držel lucernu.

* * *

Magiera upřela pohled na blížící se loď, jejíž měsícem ozářené plachty nočním viděním jasně rozeznávala. Blížila se, ale ne dost rychle, a hlad, který jí hlodal v břiše, se jí začínal drát do hrdla.

Někdo zakřičel něco elfsky a Magiera uslyšela Sgäilovo delší elfské jméno.

„Hkomas rozkázal, abychom se vrátili do podpalubí," řekl pak Sgäile. „Nepovažuji to za rozumné, ale přesto bychom ho měli poslechnout a neplést se posádce pod nohy."

Magiera se ohlédla a spatřila hkomase u schodů na záďovou nástavbu. Když jí pohlédl do očí, ztuhl a zadíval se pozorněji. Podezřívavě naklonil hlavu na stranu.

„Magiero…" začal Leesil, pak zmlkl, když si Sgäile odevzdaně povzdychl.

Magieřin rozum zatemnily hlad a vzpomínky na bezhlavou mrtvolu, na černou krev kapající z jejího meče.

Cítila se tak už dřív, ale nikdy to nebylo tak silné. Ať už se na druhé lodi nacházelo cokoli, zmáhalo ji to a zbavovalo sebekontroly. Ale nutkání lovit bylo ve srovnání s touhou jet na jih, která ji neustále pronásledovala, vítanou úlevou.

Netvory na tom plavidle bude moct klidně povraždit a nebude se muset držet zpátky. Toužila po takovém uvolnění, potřebovala ho.

Její hlad náhle zmizel.

Magiera zavrávorala, protože se jí z té ztráty udělalo mdlo.

Chap se zběsile zavrtěl a bolestivě vyjekl.

„Co?" vyštěkl Leesil.

Měkké světlo okolo Magiery pohaslo. Pohlédla na topazový amulet na Leesilově hrudi.

Kámen byl temný, bez života.

Možnost uvolnit se zmizela a Magieře se obrátil a stáhl žaludek. Zadívala se na blížící se loď.

* * *

Chap zarýval drápy do zábradlí a upřeně hleděl na druhou loď. Cítil nemrtvé – byl si jejich přítomností stejně jist jako vlastním dechem.

Kam zmizeli?

Loď se stále blížila, ale on na ní nic necítil. To nebylo možné. Nemohl se mýlit.

Ale stejná věc se mu stala už dřív, tehdy v ulicích Venjètzu. Pronásledoval s Magierou a Leesilem nemrtvého, a on najednou prostě zmizel, tak jako teď.

Chap podrážděně zavrčel a Magiera uhodila rukama do zábradlí.

„Ne," zašeptala bolestivě. „Ne… ne… ne!"

Chap jí vklouzl do mysli a viděl vzpomínky na lov… byly plné touhy, téměř chtíče. Někdo zakřičel z ráhnoví.

„Znovu se obrací!"

Na vodě před nimi zablesklo světlo.

Chap opustil Magieřinu mysl a zadíval se na lidskou loď. Přídí mířila přímo na ně, takže je mine jen o vlásek. Světlo vycházelo z lucerny na její přídi.

„Co je to?" zeptal se Leesil a ukázal přes zábradlí.

Chap zaostřil a uviděl… ji.

Lucerna osvětlovala vysokou elfku, která visela hlavou dolů z boku lodě. Kolem kotníků měla uvázané lano a rozpuštěné vlasy se máchaly ve zpěněné vodě. Půlka elfské posádky se přiřítila k zábradlí, když je loď míjela.

„Ostře na pravobok!" zařval hkomas. „Nedovolte, aby nás obepluli zezadu!"

Chap oběhl balistu a její obsluhu a zastavil se až na schůdcích na příďovou nástavbu. Na hlavní palubě začalo několik elfů rozmotávat lana s háky. Magiera Chapa minula, seskočila na palubu a nespouštěla druhou loď z očí. Sgäile se ji chystal následovat, ale Leesil ho popadl za paži.

„Ne, provokují vás! Chtějí, abyste se na ně bezhlavě vrhli!“

Lodě se natolik přiblížily, že Chap slyšel křik na druhém plavidle. Sgäile se Leesilovi vytrhl.

„Mají jednoho z mých lidí!“ zařval Sgäile. „My své lidi neopouštíme.“

Chapovo vnímání se náhle vyostřilo, jako by ho obklíčili nemrtví.

Všechny hlasy okolo pro něj utichly. Uvnitř se třásl touhou lovit. Ale než mohl zjistit, co touhu znovu vyvolalo, lano na přídi druhé lodě povolilo.

Elfka spadla do vody a zmizela pod hladinou.

Chap slyšel, jak Sgäile zmučeně vykřikl.

Z ylladonské lodi vylétl v obloucích oheň a padal na plachty elfského plavidla. Magiera se vrhla k zábradlí a odstrkovala přitom stranou elfy.

Když první hořící šíp zasáhl cíl, přepadla Chapa panika.

Mohl jen výt a zběsile pátrat po chráněncích – a po způsobu, jak je dostat do bezpečí.

11. KAPITOLA

Magiera se rozběhla k zábradlí. Zvedl se jí žaludek a v krku ji pálila žluč. Elfky, která se zřítila do vln, si sotva všimla, protože všechny smysly soustředila na nemrtvé na palubě. Někdo zmučeně vykřikl a u zábradlí vedle ní se objevil Sgäile.

Musela na druhou loď přeskočit, doplavat k ní, prostě se na ni dostat. Potřebovala lovit.

Lomoz na palubě přehlušilo Chapovo vytí a z druhé lodi vylétly do vzduchu hořící střely.

Při pohledu na ně rozpálila Magieru zuřivost do běla. Přehodila nohu přes zábradlí.

Něco ji chytilo zezadu za kalhoty a škublo. Noha, na které stála, jí podklouzla a ona přistála na zádech na palubě. Divoce se překulila a uviděla před sebou Chapa s ušima přitisknutýma k hlavě. Zastoupil jí cestu k zábradlí. Sgäile na ni pohlédl s nečitelným výrazem ve tváři. Někdo zakřičel elfsky a on zvedl oči vzhůru.

Hlas jí připadal povědomý. Že by Osha?

Sgäile se na zlomek okamžiku zadíval Magieře do očí, potom se vrhl přes zábradlí a zmizel z dohledu. Magiera vyskočila na nohy, aby ho následovala…

Chap se na ni vrhl, chňapal a vrčel. Byl na tom stejně, toužil lovit, tak proč se obracel proti ní? Magiera na něj vycenila zuby.

Nebe nad jejich hlavami vzplálo.

Magiera sebou trhla, zastínila si slzící oči a vzhlédla. Po hlavní plachtě sklouzl dlouhý ocelový šíp s hořícím hrotem a zanechal za sebou planoucí cestičku. Zabodl se do paluby.

Tou otřáslo dunivé praskání, Magiera ztratila rovnováhu a klesla na koleno. Kolem šípu se rozprskly plameny a Magieru oslnily. Uskočila a odkulila se stranou, a když vstala, její vztek pominul.

Chap se rozběhl na opačnou stranu, směrem k příďové nástavbě. Cestou se vyhýbal hořícím kapkám oleje, které padaly z plachet jako planoucí déšť.

Magiera se pokusila zakřičet jeho jméno, ale přes prodloužené zuby nemohla dobře mluvit.

Prosmýkl se kolem zábradlí, ale kvůli ohni, který se šířil po palubě mezi nimi, nedokázala Magiera říct, jestli se popálil, nebo ne. Nadechla se a rozkašlala, jak jí do plic vnikl kouř.

Co se to děje? Kde jsou Leesil a Wynn?

Hkomas řval, aby překřičel rámus. Magiera trhla hlavou vzhůru, když uslyšela prásknutí balisty na přídi. Okolo se rozléhalo bzučení tětiv, jak k druhé lodi vylétla salva šípů.

* * *

Welstiel se chytil zábradlí a vyškrábal se na nohy. Byl unavený, vyčerpaný z toho, jak rozšířil vliv prstenu. Udržel ho sotva na tak dlouho, aby se dostali do blízkosti elfské lodě. Když námořníci vystřelili z balist první salvu hořících šípů, vytrhli ho ze soustředění, ale na tom teď nezáleželo.

Magiera měla větší problémy než přítomnost nemrtvých.

Dva hořící šípy sklouzly po třpytivých elfských plachtách, po nichž se ihned rozšířil oheň. Třetí minul a zmizel v moři. Čtvrtý zasáhl trup těsně nad hladinou a se zasyčením zhasl, zůstal ale zabodnutý.

Welstiel zaváhal.

Zašel příliš daleko? Uvedl Magiera v příliš velké nebezpečí, nebo měla stále dost času uniknout?

Z druhé lodi se ozvalo dvojí hlasité lupnutí.

Welstiel viděl, jak k jeho lodi míří dva těžké šípy s dlouhými hroty. Rozběhl se po palubě, ale dostal se sotva do její poloviny, když jeden zasáhl cíl – a Klâtäs vykřikl.

Šíp z balisty trefil kormidlo a kormidelník zmizel mezi roztříštěným dřevem. Welstiel se zprudka zastavil a ohlédl se k zádi.

Mladší elfka se pokoušel vstát a tupě se rozhlížela kolem. Námořníci i obsluha balist opustili pozice a běželi se schovat. Dva dokonce přeskočili zábradlí a zmizeli. A pak se kolem Welstiela prohnal Chane a mířil rovnou na záď.

Co ten hlupák zase dělá?

Chane už byl skoro na zádi, když další šíp udeřil. Roztříštil zábradlí dva kroky za ním. Zavrávoral, upadl a sklouzl po palubě poseté dřevěnými odštěpky. Divoši šíleli a z plných plic vřeštěli.

Jedna dvojice ylladonských námořníků si zachovala chladnou hlavu a znovu vystřelila z balisty. K elfské lodi vylétl další ohnivý šíp. Potom si dvojice dřepla a popadla olejem naplněné skleněné koule na dlouhých kožených řemíncích.

Welstiel si jich předtím nevšiml. Námořníci zapálili hadry v koulích a roztočili je, aby je mrštili po nepřátelích. Welstiel se k nim rozběhl, protože se začal skutečně bát o Magieřino bezpečí.

Boj neprobíhal podle jeho představ. Nebyl dost rychlý a námořníci roztočené skleněné koule hodili.

Welstiel se díval, jak malé ohýnky letí a padají nočním vzduchem. Paluba pod jeho nohama se silně otřásla, trup lodi

zasáhl další šíp z elfské balisty. Ukryl se za zábradlím, protože loď zasypal déšť šípů. Neviděl, jak olejové koule dopadly.

Rozpoutal se chaos a posádka s křikem a jekotem pobíhala okolo.

Sabel pospíchala k přídi, skoro lezla po čtyřech, a Welstiel ji chytil za paži.

„Přiveď ostatní," rozkázal. „Jdi dolů a přines naši výstroj. Rychle!"

S očima vytřeštěnýma hrůzou se rozběhla k poklopu na zádi, aby splnila rozkaz.

Museli opustit loď a Welstiel doufal, že Magiera udělá totéž.

* * *

Nad Sgäilovou hlavou se zavřela mořská hladina a do svalů se mu zakousl ledový chlad. Vykopl a plaval vzhůru, i nadále ale pochyboval o správnosti svého rozhodnutí.

Přísahal, že bude střežit Léshila a jeho společníky. Jeho hlavním úkolem bylo chránit je, a loď stála v plamenech. Když ale uviděl, jak elfka mizí v moři, měl pocit, jako by se mu zastavilo srdce.

Byl Anmaglâhk, přísahal, že bude chránit svůj lid. Nemohl ji nechat zemřít.

Sgäile se vynořil nad zvlněnou hladinou, lapal po dechu, ale v mysli stále viděl Magieřinu tvář tam na palubě.

Její černé oči ztracené ve zvrhlém šílenstvím – stejný netvor zaútočil na jeho kastu na Cuirin'nên'ině mýtině. Přestože přísahal, že ji bude chránit, jeho prvotním instinktem bylo zabít ji. Potom zahlédl Wynn a Léshila, kteří na opačné straně lodi uskakovali před padajícími kusy hořících plachet.

Osha se k nim rozběhl a křičel: „Běž! Já je ochráním!"

A Sgäile skočil.

Vlny mu ztěžovaly hledání. Všechno bylo mimo jeho kontrolu, vše až na tonoucí ženu. Jen doufal, že si udrží chladnou hlavu, natáhne se na vodu a nechá se nadnášet, dokud ji nenajde.

* * *

Wynn lapala po dechu a kašlala, jak dým houstl. Strašlivé scény okolo ji připravovaly o rozum, až viděla jen hrůzu hořící lodi.

Živé lodi.

Několik členů posádky se snažilo plameny uhasit vědry mořské vody, ale rozstříknutý olej a padající plachty plameny znovu rozdmýchávaly.

A pak Sgäile skočil přes palubu.

Wynn se zběsile rozhlédla. Magiera klečela za mříží nákladového prostoru, ale nikde neviděla Chapa. Elfská posádka pobíhala mezi plameny a z ráhnoví k nim doléhalo syčivé praskání.

Ale i přes hluk zaslechla Wynn Leesilův křik: „Magiero! Pryč!“

Rozběhl se k Magieře a Wynn viděla, jak hořící stěžeň na přídi povolil a začal se vyvracet.

„Leesile, stůj!“ vykřikla.

Vyskočil na mřížový poklop. Ráhnoví a roztrhané plachty se odtrhly od padajícího stěžně a zřítily se doprostřed paluby. Leesil jí zmizel z dohledu.

„Leesile!“ zaječela Wynn.

Ozvaly se dva nenadálé nárazy a řinčení skla a kolem zříceného stěžně se vzedmula ohnivá stěna. Okolo se roztřískl hořící olej jako z ohnivé fontány.

Wynn uskočila a plácáním se snažila uhasit hořící plášť. Jak se točila, spatřila Oshu.

Běžel podél zábradlí a v ruce držel dýku. Než mohla Wynn zjistit, co se děje, sklonil se a nabral ji ramenem do hrudníku. Vyrazil jí dech, ale pevně ji chytil paží.

Wynn zalapala po dechu a cítila, jak ji zvedl z paluby. Za Oshovými zády uviděla, jak se přes palubu řítí vysoký ohnivý sloup – rovnou na ni.

Loď se s ní roztočila, pak tvrdě dopadla a klouzala pod Oshou po palubě. Cítila, jak se na ni překulil a schoulil se kolem ní, dokud se nezastavili.

Vzápětí se ohnivý sloup – hořící stěžeň – zřítil na zábradlí v místě, kde před okamžikem stála.

Osha se zvedl na kolena a sekl po ní dýkou. Trhla sebou, ale on jí jen rozřízl plášť. Strhl ho z ní, skoro ji přitom převrátil na břicho, a chytil ji za paži. Když ji postavil na nohy, oba se zběsile rozhlédli.

Posádka vzdala jakoukoli snahu dostat požár pod kontrolu. Praskání ohně přehlušilo hlasité zařvání připomínající řev velké, rozzlobené kočky. Ještě neutichlo a Osha už křičel.

„Léshile!“

Wynn uviděla, že Leesil dřepí na mříži nad nákladovým prostorem na opačné straně lodi. Oheň ho obklíčil ze všech stran. Magiera se k němu snažila přes plameny dostat. Oči měla úplně černé a po stažené tváři jí tekly slzy. Mříž okolo Leesila divoce hořela a stejně tak i příďová nástavba a paluba mezi ním a zádí. Dokonce i zábradlí bylo v plamenech. Leesil se přikrčil, zakryl si tvář a oči a otočil se.

Wynn se rozběhla k Magieře a pátrala po způsobu, jak se dostat k Leesilovi. Potom se znovu vznesla do vzduchu.

Osha ji chytil okolo pasu a strhl ji zpátky.

„Postav mě!“ ječela Wynn. „Leesil nic nevidí. Potřebuje pomoc!“

„*Bith-na!*“ zakřičel jí Osha do tváře, potom ji postrčil do kouta mezi záďovou nástavbou a zábradlím.

Co „ne“? Wynn se mu vzepřela. Co tím myslel?

Okolí prozářilo další rudožluté světlo. Zalapala po dechu, protože uviděla, jak na palubu padá hořící hlavní plachta.

„Magiero, nad tebou! Zpátky!“ volala Wynn a zalkla se.

Nákladový prostor. Hned!

Chapův hlas doslova vybuchl ve Wynnině hlavě.

Viděla, jak běží kolem zábradlí od přídě… ne, *po zábradlí.* Jeho třpytivá srst se ve světle plamenů rudě a žlutě leskla.

Wynn se bránila Oshovu sevření. „Pojď! Dolů… musíme za Chapem dolů!“

Osha ji pustil a vrtěl hlavou, ale ona ho chytila za zápěstí a táhla ho za sebou. Zastavila se u dveří na schodiště a co nejhlasitěji zakřičela.

„Magiero, pojď! Chap říká, že máme jít dolů do nákladového prostoru!“

Ale Magiera ji buďto neslyšela, nebo odmítala odejít. Hořící plachta se třepotala ve větru jako ohnivý tvor snažící se dostat ji do spárů.

* * *

Magiera zavřeštěla jako zvíře a natáhla se přes plameny k Leesilovi. Rukavice jí začala doutnat, a tak rychle ucukla. Popustila uzdu hladu, zavřela oči před jasnými plameny a vstoupila přímo do nich.

Žár jí ihned sežehl tvář i ruce a ona uskočila.

Wynn křičela přes hukot plamenů něco o nákladovém prostoru, ale Magiera nedokázala odtrhnout očí od Leesilovy rozmazané postavy v ohni.

Ze zádi se k němu blížila třpytivá šmouha. Skákala po hořícím zábradlí a zář ohně v ní odhalila psa.

Chap proskočil plameny.

Předními tlapami zasáhl Leesila do ramene. Dopadli na hořící mříž a ta se pod jejich společnou tíhou prolomila.

Okolo Magiery vystřelily do výše plameny a ona vykřikla.

Leesil byl pryč. A Chap taky.

Shora k ní letělo další světlo.

Zahlédla třepotající se konec hořícího lana, které viselo z centrálního stěžně. Uskočila dozadu, odkulila se a střed lodi ovládlo peklo.

Wynn křičela něco o nákladovém prostoru.

Magiera se vyškrábala na čtyři, srazila stranou námořníka a vrhla se ke dveřím. Na schodišti se mihla rozmazaná šmouha šedozeleného pláště. Pospíšila si za ní a skoro přepadla přes horní schod.

Osha se s vytřeštěnýma očima otočil. Wynn stála u paty schodiště.

„Chap říkal, že musíme do nákladového prostoru!“ zakřičela.

Teď už Magiera chápala.

„Ne!“ zavrčela. „Ty… se dostaň pryč z lodi! Já… půjdu pro Leesila a Chapa.“

Wynn otevřela ústa, aby něco namítla.

„Odveď ji!“ zakřičela Magiera na Oshu.

Přirazila ho ke stěně schodiště, popadla Wynn za košili na rameni a skoro ji mladému elfovi hodila do náruče. Aniž by počkala, jestli ji poslechnou, rozběhla se Magiera pryč chodbami lodě. Nakonec zabočila do úzkého průchodu, který vedl do středu lodě. Na jeho konci se nacházely dveře.

Magiera ani nezpomalila. Vrazila do nich vší silou ramenem, dveře se rozlétly a zůstaly viset na pantu.

„Leesile!“

Bylo tu po kolena vody a Magiera se odhodlaně brodila dál. Nákladový prostor se plnil mořskou vodou, která dovnitř vtékala dírou v trupu v protější stěně. A pak uslyšela šplouchání, které nevydávaly její kroky.

Leesil se vynořil, zvedl se a Chap se k němu napůl brodil, napůl plaval.

Magiera se vpřed sotva ploužila, protože jí boty ztěžkly vodou. Dýchala příliš rychle a nedokázala ani promluvit, když zoufale přejížděla rukama Leesilovi po těle a pátrala po zraněních.

Obličej měl umazaný od sazí, když ji ale spatřil, tvářil se stejně ulehčeně jako ona. V jedné ruce stále držel čepel, druhou rukou ji chytil za zápěstí.

„Jsem v pořádku," ujistil ji, pak pohlédl dolů. „Tvoje ruce!"

Rukavice měla sežehnuté a zčernalé. Ani si nevšimla, jak ji pálí ruce.

Otvor nad nimi obklíčily plameny, zalévaly nákladový prostor mihotavým svitem a po stropě se začaly šířit ohnivé praskliny.

„Musíme odsud," řekla.

„Bez výstroje na břehu nepřežijeme," namítl Leesil a zamířil k vyraženým dveřím.

Magiera ho málem popadla, přehodila si ho přes rameno a dala se na útěk, věděla ale, že má pravdu. Šel v čele, Chap mu byl v patách a společně se brodili vodou v chodbičce.

Pospíšili si do kajuty a popadli, co mohli, především ale zbraně. Leesil našel jejich kabáty, pak na okamžik zaváhal. Sebral nové čepele, ale Magieřina dýka u nich nebyla. Sgäile ji ještě nepřinesl zpátky.

„Zapomeň na to!" vyštěkla Magiera a smýkla s ním ke dveřím.

Brodili se zpátky ke schodišti, když se na opačném konci chodby objevil elf, kterého nikdy dřív nespatřili. Na sobě měl prostou plátěnou tuniku a kalhoty a byl bos. Nesl velký kořen bez kůry, který se zdál až příliš těžký. Byl hladký, oblý a zakončený tupým hrotem.

Magiera ztuhla. Dlouhý kořen za mužem se pohyboval jako ocas lodě, který Wynn před mnoha dny zahlédla.

Elf se při pohledu na Magieru zastavil, dřepl si a odložil svíjející se kořen na zem. Přísně se napřed na Magieru, potom na Leesila zamračil a vychrlil něco rychle elfsky. Jeho slova zněla jako otázka.

Magiera jen zavrtěla hlavou a ukázala na dveře nad schodištěm.

„Musíme pryč z lodi," řekla. „A ty bys měl taky vypadnout."

Netušila, jestli jí rozuměl.

Sklonil hlavu, něco elfsky zamumlal, potom sáhl za záda a něco jí hodil. Dlouhá dýka z bílého kovu přistála v mělké vodě u Magieřiných nohou.

Sehnula se a zvedla ji. Měla silný jílec pevně obalený kůží. Když vzhlédla, byl elf pryč, všimla si ale švihajícího ocasu jeho dřevěného břemene, který právě mizel nahoře ve dveřích.

„Schovej to a jdeme!" zavrčel Leesil.

Magiera si zastrčila dýku za opasek na zádech. Když vystoupali na palubu, zjistili, že ji zcela pohltily plameny, které spalovaly zbytky plachet, ráhnoví i zřícených stěžňů. Magiera se rozhlédla po vysokém, bosém elfovi.

Stál u zábradlí pod záďovou nástavbou, na jediném místě, které nehořelo. Živý kořen, který předtím nesl, však Magiera nikde neviděla.

„Pojď!" zakřičela. „Do člunu!"

Vysoký, bosý elf se ani neotočil, jen tam stál. Přes praskání ohně a pukání dřeva slyšela Magiera hluboké, dunivé hučení

připomínající píseň beze slov. Elf pomalu zvedl hlavu, jako by sledoval pohyb ve vodě.

Paluba pod Magieřinýma nohama zapraštěla.

Chap ostře zaštěkal a vyrazil k zábradlí na opačné straně lodi.

Magiera neměla na vybranou a musela ho následovat.

* * *

Sgäilovi těžkly ve studené vodě paže a jeho zoufalství sílilo.

Kam se žena poděla?

Plaval zpět směrem, odkud ylladonská loď připlula, ale vlnu za vlnou nic nenacházel. A obě lodě se mu vzdalovaly. Potom uviděl něco na hladině.

Na řasy nebo trosky to bylo příliš světlé. Najednou to zmizelo pod hladinou.

Sgäile se plácal vpřed. Když dorazil k místu, kde se věc ponořila, potopil se.

Voda byla tak tmavá, že mohl jen zadržovat dech a šmátrat rukama kolem. Náhle zavadil o něco drsného a tenkého – lano. Chytil ho, omotal si ho okolo zápěstí a vykopl.

Sgäilova hlava prorazila hladinu. Ještě se ani nenadechl a už táhl. Dvakrát se potopil, natahoval se dolů a ručkoval po laně, dokud pod rukou neucítil studené prsty. Popadl je a vykopl zpátky k hladině.

Elfka vyplavala a znovu a znovu lapala vyděšeně po vzduchu.

„Splývej," vypravil ze sebe. „Uvolni se."

Vsunul jí ruku pod záda a společně se převalili přes další vlnu. Žena se pokusila otočit hlavu, mrkala, aby vyhnala vodu z očí, a zadívala se na něj.

„Sestra,“ zajíkla se. „Moje sestra… je na lodi.“

Sgäila ještě víc zamrazilo.

Na lidském plavidle byl někdo další? Držel ji nad vodou a ohlédl se. Elfský Päirvänean ve tmě jasně hořel.

Hkomas už posádce jistě rozkázal opustit loď. Ylladonská loď byla rovněž těžce poškozená a nakláněla se ostře na stranu. Byla ale tak daleko, že nemohl pro ženinu sestru nic udělat.

Nad vlnami se nocí rozlehlo dunivé prasknutí.

Ylladonská loď se zakymácela a její příď se prudce stočila k otevřenému moři.

„Ne…“ zasténal Sgäile.

Další dunivá rána. Příď pirátského plavidla ostře klesla do moře a už se nevynořila. Loď se potápěla.

Hkœda vypustil *shävâlean* – „plavce“. Nepřestanou na loď útočit a bušit do ní, dokud neklesne tak hluboko, že už na ni nebudou moct, nebo ji zcela nezničí.

Sgäile se odvrátil a žena se pokusila zvednout hlavu, aby se podívala, co se děje.

„Ne,“ řekl jí.

Vytáhl dýku, přeřezal jí pouta, potom ji chytil za tuniku na zádech, plaval a táhl ji za sebou. Z ylladonské lodě v dálce se ozvala další rána.

Jediné, co teď mohl Sgäile dělat, bylo plavat ke břehu.

* * *

Chane bezmocně sledoval, jak olejové koule zasáhly elfskou loď a po palubě se rozlily plameny.

„Wynn,“ zašeptal.

Obrátil se k posádce a pátral po tom, kdo koule hodil, aby ho mohl rozsápat na kusy.

„Stůj!“ zakřičel Welstiel.

Chane se s mečem v ruce otočil.

Za Welstielem se objevila Sabel spolu s ostatními divochy. Nesli plachty, lana a brašny.

„Říkal jsi, že budou mít dost času utéct!“ zachraptěl Chane. Zdálo se mu, jako by měl rozdrásané hrdlo.

Welstiel vztekle ohrnul rty. Otevřel ústa, aby vyplivl nějakou odpověď, ale Chane ji neslyšel. V tu chvíli se totiž ozvalo hlasité praskání dřeva.

Ylladonská loď se ostře naklonila, mořská voda se přelila přes zábradlí a odnesla s sebou trosky na palubě. Welstiel se chytil stěžně a rozhlédl se. Otřes podrazil polovině divochů nohy.

„Vezmi si od ní brašny a výstroj,“ řekl Welstiel a ukázal na Sabel. „Plachtu si přivaž na záda.“

Chane se na něj mračil a ani se nepohnul.

„Musíme plavat,“ obořil se na něj Welstiel, „tak daleko na sever, jak jen to bude možné, teprve pak vystoupíme na břeh. Nemůžeme riskovat, že nás Magiera nebo její pes ucítí.“

„Plavat?“

„V člunu bychom byli příliš nápadní,“ odvětil Welstiel. Obrátil se k Sabel a k ostatním. „Všechny tady zabijte, pak nás následujte.“

Další dunivá rána stočila loď do strany a příď se ostře potopila.

Chane se chytil zábradlí, aby nesklouzl z paluby. Divoši se drželi všeho, co měli po ruce. Pro jednou nebyli z hostiny a masakru nijak nadšení. A Chanova nenávist polevila tváří v tváří touze přežít.

„Půjdeme všichni a hned!“ zasyčel. „I kdyby z posádky někdo přežil, nenechal by se chytit elfy. Je málo pravděpodobné, že by tě prozradili!“

Vytáhl se nahoru po nakloněné palubě a vzal si od Sabel smotané plátno. Uvázal ho co nejpevněji kolem brašny, aby ochránil vzácné knihy z kláštera, teprve pak si břemeno přehodil přes ramena.

Welstiel neodpověděl, jen si přes rameno hodil vlastní brašnu s magickými předměty. Bez zaváhání pak na mnichy zakřičel: „Jdeme!“ A vylezl na zábradlí lodě.

Rozlehla se další rána a trup lodi vybuchl. Chane se držel zábradlí a čekal, dokud se loď neustálí, pak skočil přes palubu.

Krátce zahlédl hořící elfskou loď a v mysli mu vytanul obrázek Wynniny tváře s olivově snědou pletí. Následně se ponořil do studené, temné vody.

* * *

„Sgäile!“ křičel Leesil, stál ve člunu a držel se jeho klenuté přídě.

Rozhlížel se po vlnách a Osha dřepěl vedle něj.

Magiera s Chapem seděli vzadu spolu s Wynn, která se choulila v kabátě, a dva elfští námořníci veslovali. Alespoň dva další čluny mířily k pobřeží, jejich ale ne. Leesil totiž obrátil malé plavidlo na jih, do míst, odkud připlula pirátská loď.

„Musí tady někde být,“ řekl Leesil napjatě. „Je příliš velkou osinou v zadku, než aby zemřel.“

„Ano,“ odpověděl Osha. „Najdeme ho.“

Ale mladý elf si tím nebyl o nic jistější než sám Leesil. A Sgäile skutečně byl osinou v zadku.

Leesil měl plné zuby toho, jak na něj Sgäile hleděl, jako by měl Leesil udělat něco, co elf odmítal vyslovit nahlas. Jeho pověrčivé řečičky o předcích a tradicích lidu komplikovaly Leesilovi život – nebo mu ukazovaly život, se kterým nechtěl

mít nic společného. A teď ten upjatý dlouhán, ten kyselý zabiják, ten idiot skočil přes palubu, aby zachránil někoho, koho ani nezná.

Ale… Leesil ho tady nemohl nechat zemřít.

Vystoupali na další vlnu, Chap štěkl a Leesil sevřel pevněji klenutou příď.

„Tam!“ vykřikla Wynn.

Ukázala za Chapa, který se tlapou opíral o okraj člunu. O kus dál spatřil Leesil ve vodě bílý záblesk.

„Sgäile!“ zavolal znovu a pohlédl dolů na Oshu. „Pověz veslařům, ať zamíří tím směrem!“

Než stačil Osha vychrlit příkazy, světlý bod ve vodě se opět zvedl.

Sgäile plaval na boku a táhl za sebou elfku na zádech. Vypadal vyčerpaný a bledý a mokré vlasy se mu lepily k hlavě a k obličeji.

„Tady!“ vykřikl. „Osho, dostaň nás až k němu.“

Sgäile se zastavil a zvedl hlavu. Když uviděl člun, zdvojnásobil úsilí.

Osha se vtlačil k Leesilovi a hovořil elfsky s veslaři.

„My tady vzadu vytáhneme nahoru ženu,“ zavolala Magiera a odstrčila Wynn s Chapem od okraje. „Vy vpředu se postarejte o Sgäila.“

Když člun klouzal dolů po vlně, obrátili ho elfští námořníci ostře do strany a složili vesla na dno. Sgäile se posledními dvěma tempy dostal na dosah a hmátl po člunu.

Magiera se vyklonila přes okraj, ale žena se sotva pohnula a nedokázala jim pomoct. Jeden z elfských námořníků si klekl vedle ní a společnými silami ji vtáhli dovnitř.

Leesil popadl Sgäila za paži, Osha za opasek a vyzvedli ho přes okraj. Promočený se zhroutil na dno člunu a celý se třásl.

„Přikrývky, kabáty!“ křičel Leesil. „Podejte mi něco, čím ho můžu přikrýt!“

Osha si svlékl plášť a přehodil ho přes Sgäila. Magiera se prohrabala jejich majetkem, hodila Leesilovi jeho plášť a svým zakryla ženu. Wynn si začala sundávat kabát.

„Ne," řekla Magiera. „Máš pod ním jen košili."

Námořníci se chopili vesel a začal ze všech sil veslovat ke břehu.

Leesil se snažil svléct Sgäilovi mokrou tuniku a zabalit ho do kabátu. Sgäile se choulil na přídi, nekontrolovatelně se třásl a Leesil přes něj přehodil ještě Oshův plášť. Sgäile vychrlil přes jektající zuby dlouhou řadu elfských slov.

Osha na něj zíral tak šokovaně, že se nedokázal ani pohnout. Leesil sice Sgäilovým slovům nerozuměl, pochopil ale jeho tón.

„Není to Oshova vina!" vykřikla Wynn. „A chránil nás!"

„Ano," dodal Osha ostře. „Našli jsme tebe… *jeóin*."

„Neobviňuj ho!" obořil se Leesil na Sgäila. „To ty jsi hlupák, který se uprostřed bitvy vrhl přes palubu. A on nebyl jediný, kdo se rozhodl po tvojí zmáčené kůži pátrat!"

Sgäile se s námahou posadil a zalétl pohledem od veslujících námořníků k Magieře. Dobře si ji prohlédl a zdálo se, že v její tváři po něčem pátrá. Potom se znovu unaveně opřel o příď.

Leesil se posadil vedle Oshy a vrtěl hlavou. Na okamžik ho přepadlo nutkání shodit Sgäila zpátky do vody.

Ovládl se však.

* * *

Wynn se krčila s Magierou a Chapem na zádi člunu. Dunění a praskání za nimi utichlo, když se druhá loď potopila. Elfské plavidlo ale stále plulo na vlnách a hořelo zaživa.

Zakryla si tvář rukama a snažila se potlačit pláč.

Když opět vzhlédla, ostatní se sklíčeně ohlíželi. Slyšela syčení, jak se voda setkala s ohněm, ale nedokázala se podívat.

Elfka u jejích nohou kašlala a plivala vodu, ale zdálo se, že přežije. Stočila se do klubíčka, zavřela oči a tiše vzlykala. Její slzy se ztrácely v mořské vodě, která jí stékala po dlouhé trojúhelníkové tváři.

Až ke břehu nikdo nepromluvil.

Když námořníci vtáhli vesla do loďky a vyskočili do příboje, zahlédla Wynn na pláži ještě tři čluny. Objevili se další členové elfské posádky a společně vyvlekli člun na oblázkovou pláž.

Chap vyskočil na souš a Wynn vylezla za ním.

Mezi přítomnými zahlédla známé tváře, i když nikoho neznala jménem. Ulevilo se jí, že hkomas přežil. Levou paži a jednu stranu obličeje měl popálenou, ale jako by to ani nevnímal. Další dva námořníci si pospíšili pomoct zachráněné ženě z člunu.

Jeden sklonil hlavu, když se Sgäile vypotácel na břeh a Osha mu pomohl k suchému místu na pláži.

Wynn se snažila spočítat všechny, kdo přežili. Těsně za hkomasem stála dívka se silným copem a velkými botami, o které Wynn věděla, že je to jeho služka.

„Sgäilsheilleache…“ řekl hkomas a zmlkl.

Nepoděkoval Sgäilovi ani nepochválil jeho odvahu. Anmaglâhkové dík neočekávali, to se Wynn naučila během času stráveného ve Sgäilově společnosti.

V dálce se na hladině odrážely poslední plameny hořící elfské lodě. A pak zmizely. Wynn cítila, jak se nálada okolo změnila a úleva se proměnila v žal.

„Kéž se tě ujmou předkové a bdí nad tebou,“ zašeptal hkomas s pohledem upřeným do tmy.

Wynn se cítila bezmocná, proto jeho požehnání lodi alespoň tiše zopakovala.

Hkomasova tvář potemněla, když se otočil k Magieře.

„Kdo to byl?“ obořil se. „Dokonce ani Ylladoňané tak bezhlavě neútočí… jen aby zabili Päirväneana, když ví, jak draze za to zaplatí.“

Magiera sice elfsky nerozuměla, ale neustoupila a opětovala mu upřený pohled. Sgäile se postavil a vrávoravě vstoupil mezi ně.

„Neví o nic víc než my,“ řekl.

„Viděl jsem ji na palubě!“ zavrčel hkomas. „Cítila, že se něco blíží… a majay-hì taky.“

„Tohle teď nikomu nepomůže,“ namítl Sgäile. „Podařilo se vám zavolat pomoc?“

Hkomas nespouštěl podezřívavé oči z Magiery. „Ano. Spojil jsem se se sesterskou lodí klanu. Ale je sotva dva dny cesty od Ghoivne Ajhâjhe… daleko na severu.“

Sgäile pokýval trochu ulehčeně hlavou. „Pošle zprávu do nejbližšího přístavu a najde loď, která by byla blíž. Naši lidé se brzy objeví.“

Mladá služka za hkomasem při jeho slovech přešlápla a pohlédla na sever.

Přistoupil k nim Osha a obrátil se ke hkomasovi. „Musíme schovat čluny, dostat naše lidi z pláže… a postarat se o raněné. Všechno ostatní musí počkat do rána.“

Všichni po jeho klidné, rozumné radě zmlkli a hkomas nakonec kývl. Magiera s Leesilem rozhovor mlčky sledovali a Wynn se náhle zastyděla za to, že zapomněla tlumočit.

„Povím vám to později,“ řekla. „Osha chce odtáhnout čluny z pláže a najít úkryt dál ve vnitrozemí.“

Leesil se zahleděl na vodu. „Má pravdu. Hlavně pokud přežil někdo z druhé lodi… a dostal se na břeh.“

* * *

Chane si rychle vzpomněl, jak plavat. Naučil ho to v dětství otec, pokud se dá „učením“ nazvat to, že ho hodil do studeného jezera s lanem okolo pasu, aby se neutopil.

Následoval Welstiela, který plaval o několik délek před ním, na sever. Snad se dostanou dost daleko na to, aby je nikdo neviděl vylézat na břeh – a nevycítili je Magiera s Chapem. Plášť a výstroj mu plavání ztěžovaly, ale na druhou stranu mu nevadila studená voda ani nedostatek vzduchu. Zpočátku zadržoval dech jako za života. Nakonec se instinktivně nadechl a voda mu otevřenými ústy natekla do plic. Začal se vyděšeně dávit, ale bylo to pouze nepříjemné, nemohlo mu to nijak ublížit.

Nakonec se začalo mořské dno zvedat.

Chane se držel ve Welstielově blízkosti a drápal se po dně, až se dostali do mělké vody, kde bylo zbytečné držet se pod vodou. Na hladinu vyplavali uprostřed příboje a Chanův nasáklý plášť neuvěřitelně ztěžkl. V půlce kamenité pláže se zastavil, předklonil se a vyzvracel slanou vodu z mrtvých plic. Shodil ze sebe brašnu a plášť, zrovna když z vody vystoupili divoši.

Jejich bledé tváře se jedna po druhé objevily v tmavých vlnách a mniši se začali šourat z moře na břeh. Sabel přepadla přes palubu chvíli před Chanem, ale z moře se vynořila jako poslední, těsně za Jakebem.

Chane zatřásl hlavou a rukama, aby se zbavil mořské vody, a zadíval se na jih.

„Jsme dost daleko?“ zeptal se. „Ucítí nás?“

Welstiel se zadíval přes pobřeží do dálky. „Ano, jsme bezpečně daleko. Magiera nás neucítí… pokud přežila.“

Jeho hlas nezněl zrovna jistě a Chane se na okamžik zaradoval. Pokud Magiera zemřela, Welstiel bude trpět a možná svůj milovaný poklad nikdy nenajde. Cokoli, co

Welstiela zraňovalo, přinášelo nyní Chanovi potěšení. Ten pocit ho však rychle přešel.

Pokud nepřežila Magiera, jakou šanci mohla mít Wynn?

„Ověř si to!“ zasyčel Chane. „Použij ten svůj zatracený talíř!“

Welstiel na něj ostře pohlédl. „Přesně to jsem měl v úmyslu.“

Dřepl si, otevřel promáčenou brašnu a vytáhl klenutý mosazný talíř. Několikrát s ním zatřásl, aby ho zbavil kapek mořské vody. Potom se obrátil k Chanovi zády, vytáhl dýku a dal se tiše do zpěvu.

Welstiel zvedl hlavu a zadíval se na jih, pryč od Chana.

„Žije… a je jen kousek odsud.“

Jeho slova Chana pálila.

„Ale to neznamená,“ dodal Welstiel, „že přežila i tvoje malá učenka.“

Chane si to nemohl osobně ověřit, aniž by ho odhalili a uspořádali na něj hon. Bez Welstielovy ochrany nebo prstenu nicoty nic nezmohl. A situace by se mohla ještě zhoršit, kdyby se po jeho stopě vydali divoši. Nechtěl, aby se netvoři k Wynn třeba jen přiblížili – pokud stále žila.

Úsvit byl ještě daleko, ale tu noc už se nikam nevydají. Smrtelníci půjdou spát a zítra za soumraku Welstiel zjistí, kterým směrem se Magiera vydala.

„Najdu místo pro tábor,“ zasyčel Chane a zamířil mezi stromy.

12. KAPITOLA

Sgäile se vzbudil otřesený a zesláblý s prvním úsvitem, ale zůstal tiše ležet, dokud se nezačali probouzet i ostatní. Překvapilo ho, že oheň stále hoří – někdo během noci pravidelně přikládal. Posadil se a uviděl Oshu, který dřepěl za kruhem spáčů a držel hlídku.

Sgäile nic neřekl, i když přemýšlel, jestli nebyl na studenta předchozí noc příliš tvrdý.

Kalhoty měl stále vlhké, ale tunika a boty mu u ohně docela uschly. Posádka se začala probouzet, a protože s sebou denní světlo přineslo pocit většího bezpečí, vydali se někteří na pláž. Brzy zažehli další ohně, zatímco ostatní pátrali po divokých bobulích nebo po mořských plodech mezi balvany na pláži. Sledoval, jak se tiše starají o to nejnutnější, dokud k němu nepřistoupil hkomas.

V ranním světle vypadaly jeho popáleniny mnohem hůř. Nezmínil se o tom, že by rány bolely, ale Sgäile věděl své.

„Vydáme se podél pobřeží," řekl hkomas. „Lesy jsou tu husté a my jsme příliš blízko lidských zemí. Čím severněji se dostaneme, tím ve větším bezpečí budeme, i když se musíme držet pláže, aby nás naše lodě našly."

Sgäile souhlasil, ale zaváhal. „Já se vydám s lidmi na jih, jak vyžaduje slib ochrany, který jsem jim dal."

V hkomasových jantarových očích problesklo překvapení. An'Cróané ctili tradici ochrany, ale možná si hkomas myslel,

že by ochrana vlastních lidí měla být pro Sgäila důležitější. Zamračil se a otočil se k pláži.

Sgäile si povzdychl a rozhlédl se, aby zkontroloval své svěřence. Wynn se opět oblékla do volného elfského oděvu a srolovala si nohavice. Spolu s Oshou pomáhala posádce hledat bobule, zatímco Léshil a Magiera kontrolovali majetek, který se jim podařilo zachránit z lodě. Naštěstí s sebou vzali i dary Chein'âs.

Nejpodivnější však bylo, že Magiera měla za opaskem na zádech zastrčenou dýku. Jílec měla ze živého dřeva omotaného kůží, přesně jak si Sgäile vyžádal od lodního hkœdy. Přemýšlel, kdy a jak se k ní dostala.

Chap pobíhal mezi členy posádky, kteří vyhrabávali škeble. Čenichal po pláži a tu a tam hlasitě zaštěkal. Na jeho zavolání začali námořníci hrabat na místě, kde stál. Zrovna se chystal připojit k pátrání po jídle, když k němu zdráhavě přistoupila mladá hkomasova služka.

„Jsem Avranvärd," řekla.

„Já vím," odvětil Sgäile a obul si boty.

Dívka na okamžik vykulila oči. „Mohu si s vámi na okamžik promluvit… Sgäilsheilleache?"

Zastavil se a zneklidněl. Dívka byla napjatá, a to mu dělalo starosti.

„Samozřejmě," odvětil.

Ukázala na okraj mýtiny stranou od tábora. „V soukromí."

Na intrikování neměl dost sil, ale přesto ji následoval z doslechu. Napřed se mu neodvažovala pohlédnout do očí.

„Musím vás doprovodit."

Sgäilův neklid sílil. „Tvé místo je u posádky a hkomase. Ale neboj. Jedna z vašich lodí pro vás už brzy připluje."

Avranvärd zavrtěla hlavou. „Nebojím se o své bezpečí. Já… Nejstarší otec mě pověřil, abych dohlédla na lidi a podávala mu hlášení."

„To je nemožné,“ prohlásil rozhodně. „Nejsi Anmaglâhk.“

„Ale budu,“ odvětila a konečně se mu podívala do očí. „Nejstarší otec mě poslal, dal mi úkol. Musím jít s vámi.“

Mluvila tak prostě a sebejistě, že jí Sgäile skoro uvěřil. Cítil, jak mu z tváře vyprchala krev. Jak mohl Nejstarší otec pověřit takovým úkolem nevycvičenou dívku? A proč vůbec někoho poslal, aby mu podával zprávy? Copak Sgäilovi nedůvěřoval?

Avranvärdina tvář se zachmuřila. „Sgäilsheilleache?“

Mračil se na ni, dokud se nezačala nervózně vrtět.

„Dobře mě poslouchej,“ řekl a snažil se mluvit co nejklidněji. „Zůstaneš s posádkou a vrátíš se domů. Pokud neposlechneš, prozradím to hkomasovi. Rozumíš?“

„Ale… dostala jsem úkol… od Nejstaršího otce! Je tu další…“

„Pokud se hkomas a ostatní námořní klany dozví o tvém podvodu, nečeká tě budoucnost,“ přerušil ji Sgäile rázně. „Máš povinnost ke svému hkomasovi a k posádce!“

Chytil ji za zápěstí a připravil se ji odtáhnout zpět do tábora, ale ona se mu vytrhla, ještě než udělali tři kroky. Ucouvla k pláži, pozorovala ho a vrtěla bolestivě hlavou, jako by se svět obrátil vzhůru nohama a nebyl vůbec takový, jaký měl být.

Sgäile přísně mlčel. Avranvärd se otočila a dala se na útěk.

Neměl na její hrdinské zbožňování ani na ztracené iluze trpělivost. Teď už chápal, proč se Brot’ân’duivé a někteří kastovní starší často stranili svého lidu. An’Cróané viděli v Anmaglâhcích ochránce, ale netušili, co takový život obnáší.

A nyní ani on netušil, co se děje.

Sgäile se snažil ignorovat sílící nepřátelství mezi Nejstarším otcem a Brot’ân’duivem. Zdálo se, že oba od něj v tuto chvíli něco očekávají – a ani jeden z nich mu neprozradil co. Netušil, komu má důvěřovat, a to ho nesmírně mátlo.

Všichni Anmaglâhkové si musí důvěřovat, jinak bude lid kvůli jejich nešvarům trpět.

Rozhlédl se po pláži a spatřil hkomase stát u schovaných člunů. Jistě se stále diví, proč se dva Anmaglâhkové chystají opustit ztroskotanou posádku kvůli lidem a míšenci. Ale Sgäile neměl na provinilé vysvětlování čas. Zamířil k němu.

„Smrt lodi a zbytku posádky zasáhla vaši službu víc než ostatní," začal. „Dohlédněte na ni a ujistěte se, že několik dní nezůstane bez dozoru."

Hkomas ho chvíli pozoroval, potom pomalu otočil smutné oči k prázdnému moři.

„Nikdy jsem si nemyslel, že uvidím, jak Päirväneana, který požehnal mému klanu, zavraždí lidé. Ano, Avranvärd je mladá a taková ztráta pro ni bude ještě horší… Dám na ni pozor."

Sgäile s povděkem kývl a zamířil zpět k táborovému ohni, hkomasovo ujištění ho ale neuklidnilo.

Magiera s Léshilem si znovu zabalili věci a nyní spolu tiše hovořili. Léshil utrpěl jen drobné popáleniny na tváři a rukou, jinak byl docela v pořádku, ale Sgäile si vzpomněl, v jakém stavu byly Magieřiny rukavice. Sundala si je.

Ruce měla bledé a nezraněné, nebyla na nich ani stopa po popáleninách.

Sgäile jí rychle pohlédl do tváře, ale zdálo se, že si toho nevšimla. Oblékla se do kalhot, zbroje a kabátu a zvedla jednu z brašen.

„Můžeme vyrazit?" zeptala se.

„Ano," odpověděl a dál na ni zíral.

Magiera se jako obvykle mračila. „Co?"

„Nic."

Vysoký elfský námořník si pospíšil nahoru do kopce a zastavil se před Sgäilem.

„Hkomas říká, že jdete na jih… s lidmi." Než mohl Sgäile odpovědět, svlékl si námořník těžký plášť a podal mu ho.

„Vezměte si ho a taky moje rukavice. Já je nebudu potřebovat, protože pro nás plují naši lidé.“

Plášť byl tmavě hnědý, ne šedozelený. Sgäilovo vyčerpání dosáhlo při této oběti vrcholu. Námořník ho neznal, viděl jen ctěného Anmaglâhka.

„To nemohu.“

„Prosím,“ řekl muž. „Prokažte mi tu čest.“

Sgäile sebou skoro trhl. V myšlenkách se vrátil zpět k podivné otázce, kterou mu kdysi položil *jeóin*, jeho učitel.

Jsme snad něčím víc, než co v nás vidí náš lid?

Sgäile byl tehdy mladý, nechápavý a plný obdivu ke svému učiteli, proto nedokázal najít odpověď. O mnoho let později zaslechl, jak Brot'ân'duivé udělil stejnou lekci hrstce nováčků, které od okamžiku, kdy si zvolí svého *jeóina*, dělilo ještě mnoho let.

Jsme víc, a jsme míň, vysvětlil Brot'ân'duivé, *a nejsme ničím než tichem a stíny. Můžeme jen s pokorou přijmout naději, kterou do nás vkládají.*

Takové bylo motto Anmaglâhků – v tichu a ve stínech.

Měli sloužit a nepovyšovat se ani neponižovat nad službu bez ohledu na to, jakou formu na sebe vzala. Měli být tichem přinášejícím mír a ochranou ve stínech.

Sgäile si plášť i rukavice pomalu vzal. „Děkuji.“

Námořník se s hlubokou úlevou usmál a vrátil se zpět na pláž. Ale mužova uctivá laskavost jen ztížila Sgäilovo břímě a ještě víc ho znejistila.

Toužil zmizet se slovním dřevem do lesa a promluvit s Nejstarším otcem, pochopit, proč už mu patriarcha nevěří. Ale potom si vzpomněl na Brot'ân'duivovy intriky a předměty, které darovali Chein'âs Léshilovi – Léshiârelaohkovi, jak ho pojmenovali předci. A do životů míšence a bledého netvora vstoupil i majay-hì ze starých časů.

Před Sgäilem se otvíralo tolik stezek a jemu nezbývalo než si jednu zvolit.

„Tak jdeme, nebo ne?“ obořila se na něj Magiera.

Sgäile se otočil k pláži. „Chape, je čas!“

Ještě před nedávnem by ho šokovalo, kdyby měl posvátného majay-hìho oslovit jménem.

Chap vyběhl nahoru na kopec a dobře si Magieru a Léshila prohlédl. Pak se k nim připojila i Wynn s Oshou. Majay-hì se otočil k ohništím na pláži, kde posádka vařila nasbírané škeble. Sténavě zakňučel.

„Najdeme si snídani cestou,“ ujistil ho Sgäile.

Chap zabručel, rozběhl se pryč a Magiera ho následovala. Léshil se vydal za ní a Sgäile si všiml, že mu z brašny vyčuhují hroty čepelí Chein’âs. Bylo zjevné, že Léshilovi stále nejsou po chuti.

„Můžu nést tvé staré čepele?“ zeptal se Sgäile opatrně. „Nové by měly zaujmout jejich místo a tobě se půjde s lehčím břemenem snadněji.“

Léshil přimhouřil oči a ohlédl se po něm přes rameno. „Proč nechceš nést ty nové?“

Byla to spíše výzva než otázka.

„To bych nemohl.“ Sgäile zavrtěl hlavou. „Darovali je tobě.“

„Tak už to konečně udělej!“ vyštěkla Magiera. „To ty jsi trval na tom, abych přijala dýku.“

„Nevejdou se do pochev,“ namítl Léshil.

„Upravím je za chůze,“ opáčil Sgäile.

V Magieřině hlase sice zaznívalo ostré podráždění, její výraz ho ale postrádal, když upřeně hleděla na Léshila.

„Jsou to jenom zbraně, nic víc,“ řekla. „To ty se rozhodneš, jak je použiješ.“

„Dobrá!“ zavrčel Léshil a shodil brašnu na zem. Trhnutím rozvázal tkanice na starých zbraních, vytáhl z brašny nové a všechny je vrazil do rukou Sgäilovi.

Sgäile si je vzal, Léshil si znovu hodil brašnu na záda a protlačil se kolem Magiery a Chapa.

Sgäile vytáhl Léshilovy staré zbraně z pochev. Čepele podal Oshovi, vytáhl dýku a cestou podél pobřeží se pustil do úpravy.

Při práci přemýšlel o cestě, kterou měli před sebou – nepramenila z naděje, nýbrž z odhodlání. Magieřina i Léshilova nezdvořilá nedůtklivost ho už unavovala. Jejich nálada byla ale nakažlivá, a tak si pro sebe Sgäile bručel, když se pustil do rozřezávání kůže.

* * *

V poledne už Hkuan’duv pochodoval sem a tam po palubě.

Avranvärd se s ním za úsvitu nespojila, a tak rozkázal zakotvit, protože netušil, jak daleko může druhá loď být. Jeho neklid se brzy proměnil v otevřenou starost.

Dänvârfij se opírala bokem o zábradlí a pozorovala ho. „Nemůžeš se prostě spojit ty s ní?“

„Ne… nemohu riskovat, že ji prozradím, dokonce ani hkœdovi a hkomasovi.“

„Tak přestaň dupat Päirväneanovi na záda,“ řekla klidně. „Rozrušíš ho.“

Zamračil se na ni. Její pleť připomínala čaj ochucený kozím mlékem. „Něco se stalo.“

„Vím, že nás nesmí spatřit,“ opáčila, „ale na druhou stranu je nesmíme ztratit.“

„Dej vědět hkomasovi,“ řekl. „Ale zdůrazni mu, ať pluje opatrně.“

Dänvârfij se odstrčila od zábradlí a zamířila na záď.

Hkuan'duv se zahleděl na pobřeží. Cítil se chycený do pasti vlastním úkolem. Nebyl zvyklý schovávat se před svým lidem nebo kastou.

Na přídi vyšel z podpalubí Kurhkâge a A'harhk'nis mu byl v patách. Jako obvykle vypadal A'harhk'nis ve velkém plášti klamně vyzáblý. Kurhkâge upřel jediné oko na Hkuan'duva.

„Plujeme," řekl. „Navázal jsi spojení?"

Hkuan'duv zavrtěl hlavou. „Musíme se pokusit najít tu loď sami."

Připojila se k nim Dänvârfij a společně zamířili na příď, aby bedlivě pátrali na obzoru. Několik členů posádky na ně pohlédlo, ale nikdo nepromluvil. Hkomas začal napjatě vykřikovat rozkazy.

A'harhk'nis pohlédl vzhůru do ráhnoví. „Měl bych vystřídat hlídku ve strážním koši."

Mluvil tak tiše, že mu bylo sotva rozumět, ale Hkuan'duv souhlasil. „Ano. Dobře."

A'harhk'nis se vyhoupl na zábradlí, zachytil se provazového žebříku na hlavním stěžni a vyšplhal nahoru.

Jeho oči možná nebyly bystřejší než zrak zkušeného námořníka, ale pokud se přiblíží k druhé lodi příliš rychle, spolehne se Hkuan'duv raději na A'harhk'nisův úsudek. Ale den ubíhal a ze strážního koše se neozvalo volání.

„Co když to děvče odhalili?" zeptal se Kurhkâge. „Co by Sgäilsheilleache udělal?"

Hkuan'duv se odvrátil, protože nechtěl odpovědět. Co by udělal on, kdyby zjistil, že někoho z kasty poslali, aby ho špehoval? Raději na to ani nemyslel. Kvůli svému lidu se musel soustředit na úkol.

„Greimasg'ähu!" zavolal A'harhk'nis z výšky. „Podívej se na břeh!"

Hkuan’duv se otočil a opřel se o zábradlí na straně lodi směřující k pobřeží.

Dokonce i z takové dálky zářily jejich vlasy na odpoledním slunci. Po břehu se pohybovaly vysoké postavy, a jak se blížili, stávaly se zřetelnější. Uvědomil si, že hledí na posádku lodi an’Cróanů, ale co dělá na pobřeží a kde je jejich Päirvänean?

„Jsou s nimi cizinci?“ zavolal Hkuan’duv.

„Ne… vidím jen an’Cróany.“

Kapitán volal a posádka křičela a společně začali připravovat člun. Několik osob na břehu připlouvající loď zahlédlo. Mávali rukama a plášti.

Hkuan’duv seskočil z nástavby na přídi a vydal se k člunu, který spouštěli na vodu.

„A’harhk’nisi, polez dolů,“ zakřičel.

Rozhlédl se po moři, ale Päirvänean nikde neviděl. Co se stalo se Sgäilsheilleachem, Oshou…a s lidmi?

Loď spustila kotvu, Hkuan’duv se postavil do branky v zábradlí a vzal do ruky provaz člunu. Pospíšil si k němu však hkomas a vytrhl mu lano z ruky.

„Tohle už není vaše starost,“ řekl. „Naši lidé ztroskotali. Jejich problémy jsou důležitější než vaše pronásledování.“

Hkuan’duva popadla zlost. Ale hkomas měl pravdu a jeho drsný tón byl ospravedlnitelný. A kdo by se mu divil? Anmaglâhkové zdvořile ovládli jeho loď a plížili se za svými lidmi jako tlupa ylladonských pirátů.

„Musím zjistit, co se stalo,“ vysvětlil Hkuan’duv, „a to co nejrychleji.“

„Pak můžete doprovodit moji posádku, Greimasg’ähu.“

Hkomasova tvrdá slova dala jasně najevo, kdo je tu teď pánem.

„Můžete klást otázky,“ dodal hkomas, „ale neohrozíte bezpečí našich lidí.“

Hkuan’duv pomalu kývl. Pokynul svému doprovodu, ať zůstane na palubě, a rychle sešplhal do člunu.

Když se přiblížili k pobřeží, dva vyčerpaní ztroskotanci se přebrodili blíž a pomohli vytáhnout člun na břeh. Hkuan’duv viděl, že námořníci jsou popálení i jinak zranění, a žaludek se mu stáhl ještě víc. Rychle posádku spočítal a odhadl, že čtvrtina chybí. Blížil se k nim muž středního věku s hnědým šátkem na hlavě. Tvář a jednu paži měl ošklivě popálenou.

„Anmaglâhk?“ vydechl překvapeně. „Jak jste se sem dostal tak rychle? Poslal vám snad zprávu Sgäilsheilleache?“

„Vy jste hkomas?“ zeptal se Hkuan’duv. „Kde máte loď? Kde je Sgäilsheilleache?“

Otázky zněly chladně i jemu samotnému.

„Narazili jsme na ylladonskou loď a pronásledovali jsme ji, protože jsme se doslechli o nájezdu na nedalekou osadu.“ Hlas mu selhal. „Obrátili se proti nám. Vůbec nedbali o vlastní bezpečí a… spálili náš Päirvänean.“

Hkuan’duv zamrkal v chladné nevíře.

„Náš hkœda za nimi poslal plavce,“ dodal hkomas. „A ten ylladonskou loď potopil.“

„Vy jste měli na nákladní lodi plavce?“ zeptal se Hkuan’duv, ale mávl rukou dřív, než mohl hkomas odpovědět. „Co se stalo se Sgäilsheilleachem?“

Hkomas se zamračil, protože podobnou otázku nečekal. „Odešel s lidmi a majay-hìm. Vydali se podél pobřeží na jih.“

„Pěšky?“

„Ano, pěšky,“ odsekl muž. „Jak jinak?“

Hkuan’duv se zastyděl, když pohlédl do stažených, popálených obličejů a vyděšených očí námořníků. Zavraždili jim loď a čtvrtinu posádky, zatímco on seděl za obzorem a čekal na zprávu od Avranvärd. Musela zemřít v bitvě, jinak by se mu ohlásila.

„Přijměte moji soustrast,“ zašeptal a myslel to vážně. „Vezmeme vás na palubu a odvezeme domů.“

Hkomas zavřel oči a kývl.

Napřed naložili do člunu nejhůře raněné. Dorazily další dva čluny a Hkuan’duv vstoupil do příboje, vytáhl jeden na břeh a pomohl námořníkům nasednout. Když se poslední z nich usadil v člunu, Hkuan’duv se natáhl a dotkl se hkomasovy ruky.

„Další členové mé kasty čekají na palubě. Prosím, povězte jim, že tady na ně čekám a ať s sebou vezmou všechnu naši výstroj. Povězte jim, ať požádají posádku o tolik bílého plátna nebo plachet, kolik nám budou ochotní dát. Přeji vám bezpečnou cestu a mír s vámi.“

Hkomas kývl. „Já vám taky… ať už míříte kamkoli.“

Hkuan’duv zůstal stát sám na pláži a díval se, jak se člun kymácí na vlnách příboje zpět k lodi. Ale byl tu vskutku sám?

Naklonil hlavu na stranu a zaposlouchal se do kroků, které se k němu zezadu blížily.

Několikrát se zastavily, jak se osoba snažila jít co nejtišeji. Neotočil se, dokud si nebyl jistý, že má nešiku na dosah. Ocitl se tváří v tvář dívce se silným copem a velkými botami.

„Jsem Avranvärd,“ řekla tiše.

Hkuan’duv potlačil překvapení.

„Proč ses nenalodila se zbytkem posádky?“ zajímal se.

Po počátečním šoku odpověděla: „Patřím k vám…“

„Proč ses se mnou nespojila?“

„Všechno se seběhlo tak rychle,“ vychrlila bolestivě. „Byla jsem na palubě uprostřed ohně a nemohla jsem opustit své povinnosti. Já… snažila jsem se pomoct… ale všechno hořelo.“

Hkuan’duv vydechl ústy. To dítě neneslo žádnou vinu. Nebyla Anmaglâhk a nikdy se neměla ocitnout v takovém postavení.

„To je v pořádku," řekl. „Splnila jsi svoji povinnost. Nikdo nemohl očekávat nic jiného."

Čekal, dokud se Avranvärd nevzchopila.

„Můžeš mi říct víc o tom, co se stalo?" zeptal se.

Popotáhla a útržkovitě mu vyprávěla o tom, jak pirátskou loď poprvé zahlédli, a o podivném chování Magiery a majay-hìho. Pověděla mu o ženě, která visela z ylladonské lodi, o tom, jak ji odřízli a jak se Sgäilsheilleache vrhl přes palubu, aby ji zachránil. Až na tyto podrobnosti však bylo dění na mladou dívku příliš chaotické, protože se s ostatními snažila uhasit plameny, které požíraly loď.

Hkuan'duv tiše a trpělivě naslouchal.

„Ale na pláži nás pak Sgäilsheilleache opustil!" dodala Avranvärd nakonec. „Pověděla jsem mu, kdo jsem… že mě poslal Nejstarší otec… ale on mě odmítl a odešel s těmi lidmi."

Hkuan'duv zaváhal. „Ale o mně jsi mu neřekla, že ne?"

Napřímila se. „Samozřejmě že ne. Mým úkolem bylo je sledovat a hlásit se vám, nic víc. Ale teď už nic dělat nemohu."

„Nedělej si starosti. Připoj se k posádce a brzy budeš zpátky doma."

Avranvärd na něj zírala a mladá tvář se jí zachmuřila. „Ale… jsem jednou z vás. Splnila jsem všechno, o co mě Nejstarší otec požádal."

Hkuan'duv si nebyl jistý, jak odpovědět. Co dívce slíbili?

„Musím cestovat rychle," vysvětlil. „Vydám se se společníky na jih. Musíš se vrátit na loď."

„Ne!" Skoro křičela. „Mám se stát Anmaglâhkem! Nejstarší otec mi to slíbil. Pomůžu vám vystopovat Léshila a lidi."

Hkuan’duv jí neměl v úmyslu vysvětlovat, že k tomu, aby byla Anmaglâhkem, potřebuje dovednosti, které prostě nemá. Ale udělala toho pro ně tolik, a on ji litoval.

Byla příliš sobecká a vzpurná, nikdy ji nepřijmou do učení. Povahou se na to prostě nehodila. Jak mohl Nejstarší otec slíbit něco takového dívce, která neměla žádný potenciál? Ale Hkuan’duv měl jen tuto lež, aby uchránil Avranvärd před ní samotnou.

„Pokud jsi Anmaglâhk,“ řekl přísně, „pak poslechneš žádost kastovního staršího. Připoj se k posádce a vrať se do Ghoivne Ajhâjhe.“

„Ne!“ zaječela vztekle. Potom se přikrčila a pohlédla na něj jako trucovité dítě, které pochybuje o svém zlostném chování.

„Mám tě doprovodit na loď?“ zeptal se.

Avranvärd stiskla pevně rty a zvlhly jí oči. Než ale mohla prolít první slzu, odvrátila se a dřepla si na kamenitou pláž.

Hkuan’duv mlčel, i když člun odrazil od lodě a vracel se zpět na pláž i s jeho společníky. Zčásti litoval nevraživosti, s jakou se k dívce, jež mu dodávala informace potřebné ke splnění úkolu, choval. Ale laskavost nebyla vždy laskavostí. Útěcha, kterou by mohl Avranvärd nabídnout, by ji nakonec jen ranila.

A’harhk’nis, Kurhkâge a Dänvârfij vyskočili do příboje a vytáhli člun na břeh.

Avranvärd zůstávala tichá a nehybná jako jeden z kamínků na pláži. Když se ke Hkuan’duvovi připojili jeho společníci s výstrojí, dívka si konečně vlezla do člunu. Námořníci odrazili od břehu.

Hkuan’duv zaváhal, a než si to mohl rozmyslet, zavolal: „V tichu a ve stínech… Avranvärd.“

Ani ho nevzala na vědomí.

„Co to mělo znamenat?“ zeptala se Dänvârfij a zadívala se za člunem.

„Nic,“ odpověděl.

Poprvé Dänvârfij zalhal. Poslali ho stopovat – a možná i zradit – členy vlastní kasty, a to včetně čestného Sgäilsheilleache. Teď se ukázalo, že Nejstarší otec dal falešný slib nezralé dívce. Bylo očividné, že už Avranvärd jednou odmítli do kasty přijmout. Proč by jí jinak nabídli tak zvláštní úkol a proč by se na něj tak zoufale upnula?

Hkuan’duv se obrnil před pochybnostmi.

Pro Nejstaršího otce bylo bezpečí jeho lidu vždy nejdůležitější. Pokud udělal něco takového, měl k tomu dobrý důvod.

„Sgäilsheilleache se bude držet pobřeží, jak nejdéle to půjde,“ řekl A’harhk’nis. „Pokud on a jeho společníci hledají nějaké místo v horách, budou muset obejít výběžek Pohoří břitu. Mají před námi skoro půl dne náskok.“

Byl to rozumný odhad. „Tak vyrazíme,“ řekl Hkuan’duv a klusem se vydal na jih.

Ohlédl se po lodi, po živém Päirväneanu, který se stále vznášel na hladině a nesl na palubě dívku s dvakrát zničeným snem.

* * *

Wynn se snažila skrýt úlevu, když Sgäile konečně zastavil.

Po tak dlouhé době strávené na palubě lodi byl celodenní pochod nečekaně namáhavý. V poledne už se jí třásla kolena a za soumraku měla co dělat, aby s ostatními udržela krok. A co bylo horší, zdálo se, že nikdo jiný podobné problémy nemá.

Leesil byl nadšený z toho, že je zpátky na souši, a Magieru hnala vpřed posedlost. Sgäile ji během dne několikrát požádal, ať zpomalí. Dokonce i Chap měl problémy běžet vedle ní.

Wynn se vlekla jako poslední a studovala společníky. Čas od času viděla v jejich výrazech ozvěnu vlastních truchlivých vzpomínek na minulou noc. Bez ohledu na to, jak moc se snažila, nedokázala zapomenout na oheň, křik a kouř – na zčernalou palubu praskající v žáru plamenů.

„Stát," zvolal Sgäile. „Musíme rozbít tábor."

Magiera se zprudka otočila. „Ještě máme dost denního světla!"

„Než se vydáme do hor, musíme se dobře připravit," řekl. „Budeme potřebovat nejen zbytek dneška, ale ještě několik následujících dní, abychom nasbírali vše potřebné."

Leesil naštěstí také odložil brašnu. „Má pravdu. Pomoz mi rozdělat oheň."

Natáhl se pro její ruku. Magiera se několikrát zhluboka nadechla a nakonec se mu podvolila.

Osha složil výstroj na zem u vyvráceného stromu na vršku svažující se pláže a Wynn si dřepla vedle něj. Kmen je chránil před větrem.

„Tady to bude dobré," řekla.

Osha přikývl. Vyhlédl přes počasím vybělený kmen a díval se za Leesilem a Magierou. Wynn doufala, že Leesil dokáže udržet Magieru při jejich pomalém pochodu na uzdě, a začala prohlížet výstroj a zásoby.

Zatím neměla čas podívat se, co se Leesilovi podařilo z lodě zachránit. Ujistil ji, že elfská pera, inkoust a pergameny, které jí daroval Gleann, najde v jednom z batohů. Chap přiklusal blíž a sedl si vedle ní.

Wynn si prohlédla rukávy kabátu. Několikrát si ho na sebe vzala, aby uchlácholila Magieru, ale připadal jí těžký a omezoval ji v pohybu – a při požáru přišla o Chanův plášť.

Co krystal studené lampy?

Zamrkala nad Chapovou nečekanou otázkou a sáhla do kapsičky v elfské tunice.

„Je v bezpečí,“ odpověděla.

Osha k ní obrátil tázavý pohled, protože si zjevně myslel, že mluví s ním.

„Ale nic,“ řekla mu. „Já jen… nic.“

Nakrčil obočí a vydal se nasbírat dřevo na podpal.

Wynn překvapilo, když si Sgäile klekl na zem vedle ní, dal se do průzkumu brašen a naklonil svoji snědou, pohlednou tvář blíž. Jeho jednání se od prvního setkání změnilo, i když se v její společnosti stále choval zdrženlivě.

„Máme kotlík na vaření?“ zeptal se.

Společně vytahali z brašen různé předměty. Wynn našla velký váček s bylinným čajem, několik křesadel, tenké lano z hedvábných vláken, tři čutory s vodou, ale jen dva dřevěné hrnky. Budou se muset podělit.

„Aha, tady,“ řekla a vytáhla plechový kotlík. „Můžeme uvařit čaj, ale brzy budeme potřebovat čerstvou vodu.“

„Cestou najdeme potok. Ale vysoko v horách budeme muset roztápět do čutor sníh.“

Wynn se zadívala na zbytek jejich majetku.

„Leesil sebral nějaké plachty a dvě malé přikrývky.“ Povzdychla si. „Ale žádné jídlo. A Magiera se tak pečlivě připravila. Nikdy nás nenapadlo, že ztroskotáme.“

Sgäile sáhl za sebe a pod plášť a vytáhl složený šedozelený čtverec. Když s ním zatřepal, stal se z něj docela velký pytel se šňůrkou na stažení.

„Pojď,“ řekl. „Oheň bude vysoko v horách větší problém než voda.“

Wynn si nebyla jistá, co tím myslí, ale následovala ho mezi stromy nad pláží. Chap klusal za ní.

Zdejší krajina byla drsným způsobem půvabná. Bíle zpěněné vlny narážely na břeh pod nimi, zanechávaly na kamenité pláži mokré oblouky a rozstřikovaly po rozeklaných balvanech jemnou sprškу. Divoké podhůří porůstaly husté háje

jedlí a osik a ve vyšších polohách pak Wynn zahlédla sekvoje. Na západě se do nebe zařezávaly zasněžené štíty Pohoří břitu. Měla pocit, že dál na jihu rozezná místo, kde hory končí. Někde tam ležela cesta do vyšších Kráterových vrchů.

„Podívej tady," řekl Sgäile a dřepl si.

Wynn vyšplhala po strmém srázu mezi stromy a uviděla, že ukazuje na zvířecí trus mezi kořeny osiky.

„Jelen?" zeptala se. „Chceš se vydat na lov?"

„Ne, mezi skalisky na pláži najdu mořské tvory. Ty můžeš nasbírat do pytle trus."

„Prosím?" řekla Wynn.

„Pokud nám s Oshou zbude čas, pomůžeme ti," dodal Sgäile. „Budeme to dělat každý večer, dokud bude příležitost. To, co najdeme, pak usušíme u ohně."

Wynn ohrnula nos. „Ty chceš, abych sbírala… zvířecí výkaly?"

„Ano," odpověděl, jako by to bylo očividné. „Podle Magieřina popisu se vydáme vysoko nad jakýkoli porost, takže budeme mít k dispozici jen málo dříví, nebo možná vůbec žádné. Trus býložravců hoří a může to být náš jediný zdroj tepla."

„Aha… chytré," řekla Wynn, přesto to ale byl odporný úkol. Klekla si k patě kmene a zavolala: „Chape, je na čase, abys využil svůj čich."

Chap nabručeně zakňučel a olízl si čumák, začal ale čenichat po svahu. Když Wynn vzhlédla, Sgäile byl pryč. Zvedla první kus trusu jen palcem a ukazováčkem a rychle ho vhodila do pytle.

Pokračovala v práci, dokud na ni viděla, a řídila se Chapovým štěkáním a funěním. Díky jeho čichu nacházela trus rychleji. Nakonec ale sotva zaplnili dno pytle. Wynn se rozhodla umýt si ruce v moři, a tak zamířila dolů.

Sestoupila na kamenitou pláž, tábor ale neviděla. Zamířila proto ze svahu a rozhlédla se oběma směry. Starý vyvrácený strom uviděla o kus dál na severu a spolu s Chapem se k němu vydala. Jak se však blížila k táboru, zpomalila a všechny myšlenky na očistu se jí vypařily z hlavy.

Sgäile s Oshou stáli sehnutí za skalnatým výběžkem v klidnější vodě, která jim sahala až k bokům. Byli do pasu nazí a pláště a tuniky nechali vysoko na pláži. Na kamení u oblečení se mrskala hromada stříbřitých ryb.

Elfové stáli nehybně jako stromy s rukama sotva ponořenýma ve vodě. Blonďaté vlasy jim visely kolem snědých ramen.

Osha se znenadání zprudka sehnul a vrazil ruce do vody.

Když se narovnal, kapky vody mu stékaly po mokrých pažích a v rukou se mu zmítala šedá ryba. Rychle se přebrodil ke břehu, a když mu pěnící příboj sahal jen k holením, hodil platýse na štěrk.

„Kolik jich už je?“ zeptal se elfsky.

Wynn chvíli zírala, pak si pospíšila k rybám. „Ehm… osm.“

Ale Osha už se brodil zpátky ke Sgäilovi a hovořil s ním příliš tiše, než aby ho přes hučení vln slyšela.

Wynn zírala. Osha se zdál jiný – při chytání ryb holýma rukama ve vlnách vypadal méně nemotorně, skoro ladně. Spolu se Sgäilem se otočili, vydali se k ní a hladce vystoupili z vln.

Wynn se zavrtěla, protože ji ovládla podivná nervozita, jako by Oshu vůbec neznala. Polonahý a s konečky hedvábných vlasů přilepenými k ramenům vypadal tak…

„Co se děje?“ zeptal se.

Wynn polkla. „Nic… my… tohle dnes večer nesníme.“

„Existují způsoby, jak je uchovat déle,“ odpověděl Osha s úsměvem.

Se Sgäilem si začali navlékat tuniky a Wynn se odvrátila, dokud se neoblékli.

„Můžeš vzít naše pláště?“ zeptal se Osha, bez čekání sebral zbytek úlovku a vydal se za Sgäilem.

„Samozřejmě,“ odvětila Wynn, ale když si dřepla, aby je vzala, všimla si Chapa.

Seděl na štěrku a upřeně ji pozoroval. Potom pohlédl na Oshu a nakrčil obočí. Po Wynnině tváři se rozlila horkost.

„Drž jazyk za zuby!“ řekla, popadla pláště a odkráčela.

V táboře rozdělal Leesil oheň a vařil vodu na čaj. Magiera se opírala o vyvrácený strom a tvář měla obrácenou k jihu.

Sgäile a Osha vyhloubili ve štěrku díru a pustili se nad ní do čištění ryb. Když skončili, díru s odpadky zahrabali a dali ryby opékat nad plameny. Zbytek úlovku pověsili do kouře výš nad oheň. Osha vytáhl malý váček, nabral z něj ždibec zeleného prášku a vetřel ho do visících ryb.

Chap zakňučel a olízl si čenich.

„Už jen chvíli,“ řekl Sgäile.

„Proč tolik ryb?“ zeptal se Leesil. „Zbytek se do rána pořádně nevyudí ani neuschne.“

„Ale ano,“ odpověděl Sgäile. „Osha použil práškový *cl’leichiojh*.“

„Stromovník?“ zeptala se Wynn. „Houbu, kterou mi Osha ukázal cestou vašimi zeměmi?“

Sgäile přikývl.

„Moment,“ přerušil je Leesil. „On vtírá do našeho jídla plíseň?“

Sgäile zavrtěl hlavou. „Je to jedlá houba a má léčivé účinky. Než zamíříme do hor, musíme si vytvořit zásoby jídla.“

Magiera hleděla dál na jih a obličej měla soustředěně stažený. Prsty nevědomky škrábala po šedém dřevě suchého stromu. Wynn si vyměnila ustaraný pohled se Sgäilem.

Naštěstí v tu chvíli začala vařit voda, a tak se pustili do přípravy čaje.

Poprvé byla Wynn upřímně ráda, že se Sgäile rozhodl je doprovodit.

A Osha taky.

13. KAPITOLA

Welstiel během dne odpočíval ve stanu, který Chane postavil mezi stromy na vršku svažující se pláže, ale neusnul. Stále měl dost lektvaru na to, aby zůstal vzhůru mnoho dní, a tak jen tiše ležel, dokud se Chane a divoši nevzbudili. Teď se kolem něj mniši plazili po čtyřech. I po dlouhém pobytu ve vodě byly jejich kytlice zakrvácené.

„Má velký náskok," řekl Chane. „Pravděpodobně šli celý den."

Welstiel moc dobře věděl, že Chane nemyslí na Magieru, nýbrž na svoji malou učenku, na Wynn. Tak podružná věc si ale nezasluhovala jeho pozornost. Opustil stan a v houstnoucí tmě zamířil po oblázkové pláži pryč. Kus od tábora si dřepl a vytáhl mosazný talíř.

„Přímo na jih," řekl Chane a zůstal stát za ním. „Ocitla se mezi Pohořím břitu a oceánem, takže jí nezbývá než se držet pobřeží."

„Prozatím," odpověděl Welstiel.

Vstal, protože se mu nelíbilo, že má Chana za zády, a rozhodl se po Magieře nepátrat. Jeho největší starostí teď bylo, aby jí byli dostatečně nablízku a nepromeškali žádnou významnou změnu kursu, a přesto se drželi z dosahu jejího a Chapova vnímání. Musel dávat dobrý pozor.

Mniši šplhali dolů po svahu a větřili.

„Ať sbalí věci," řekl Welstiel. „Jakmile budou hotoví, vyrazíme na cestu."

Navzdory nedávným událostem stále věřil, že je na tom dobře. Magiera netušila, že je nablízku, a šla dál.

Sestra mrtvého tě povede.

Ze všeho, co mu bývalý patron řekl, znělo pravdivě jen to. Nechá se vést, aniž by ji musel ovládat.

Dva divoši rozčileně kňučeli. Jakeb začal plácat rukou do dřeva a ukazovat na jih. Sabel popadla Chana za ruku.

„Chhhhaaaaaaaane," vypravila ze sebe a odtáhla Chana za Jakebův strom.

„Co je?" zeptal se Welstiel.

„Já nevím," odpověděl Chane. „Jejich smysly jsou bystřejší než moje, i když…"

Zmlkl, zavětřil a rozhlédl se po lese.

„Život?" zašeptal Chane. „Nemohou být tak blízko, a… počkej… je to pryč."

Welstiel si k němu pospíšil. Chane měl lepší čich než on, ale Welstiel pochyboval, že by Magiera byla tady – anebo snad ano? Starost zesílila v úzkost.

Je snad ona nebo některý její společník zraněný? Nebo ji něco zdrželo? Nesměl dovolit, aby se o nich dozvěděla, aby byla varována.

„Nehněte se odsud," řekl. „Udrž mnichy potichu, a pokud se do svítání nevrátím, dostaň je zpátky do stanů."

„Do svítání?" zeptal se Chane. „Kam jdeš?"

„Udělej, co říkám!"

Vydal se po řídce zalesněném svahu pryč, držel se ale dál od pláže. Pokud byla Magiera před ním, prsten ho ukryje. Šel na jih a jen tu a tam zahlédl mezi stromy oceán. Začal větřit, dokud také nezachytil pach.

Plížil se vpřed a pach sílil, jak ho porostem nesl nevypočitatelný mořský vánek. Náhle se zdálo, že ho obklopuje ze všech stran, že vychází ze stromů. Zastavil se, rozhlédl se a zbystřil smysly.

Cítil ve vzduchu živou krev, zemitou, bohatou a méně pižmovou, než je lidská. Její pach mu připadal povědomý. Zavřel oči, větřil a čekal, až mu v mysli vyvolá vzpomínku…

Na sklepení Darmouthovy pevnosti.

Na vysokou postavu v šedozeleném plášti, která nesla přes rameno jinou osobu.

Welstiel otevřel oči.

Cítil elfy.

Udělal krok vpřed, ale pach zeslábl a rozplynul se ve větru. A tak couval, dokud ho opět nezachytil. Stále však nic neviděl. Otočil se dokola.

Jsou tady – musí být přímo u nich.

* * *

Hkuan'duv uslyšel kroky na spadaném listí. Něco se blížilo ze severu. Bylo to pořád daleko, když probudil společníky a rychle jim pokynul, ať vyšplhají do hustých korun nedalekých jehličnanů. Uposlechli a bleskově zmizeli z dohledu.

Stál a upíral oči na sever, a když pohyb nejen slyšel, ale také viděl, ukryl se v husté jedli a splynul s kůrou. Zakryl si šátkem nos a sklopil hlavu, až mu kápě zastínila oči.

Nehybnost myšlenek v tichu, neslyšených a nepovšimnutých.

Nehybnost těla zanechá jen stíny, neproniknutelné a nehmatatelné.

Tak se mu to jednou v Crijheäiche pokusila vysvětlil Eillean, Léshilova babička. Jejich cesty se zřídkakdy protnuly, tu noc se ale dva Greimasg'ähové pokusili popsat tajemství ticha a stínů. Nakonec se tomu jen zasmáli. Kdo by dokázal popsat takové věci slovy?

Hkuan'duv si uvolnil plášť a zahalil se do jeho záhybů. Vyčistil si mysl a stal se jen prázdnou nádobou, kterou naplňovaly vjemy smyslů. Ponořil se do nehybnosti mysli, těla a ducha a nechal se obejmout stíny.

Místy, kde ještě před chvílí odpočívali jeho společníci, prošel cizinec.

I na člověka byl bledý a měl tmavé vlasy s bílými prameny na spáncích. Kvalitní plášť měl obnošený a boty okopané, jako by měl za sebou dlouhé míle pochodu. Zastavil se a zavětřil.

Otočil se dokola, prošel strmě se svažující mýtinou, vrátil se zpět do jejího středu a znovu zavětřil. Dostal se tak blízko, že ramenem zavadil o větev jedle, v níž Hkuan'duv stál.

Mužovy oči se měkce třpytily a duhovky měl skoro bezbarvé.

Aniž by se Hkuan'duv pohnul, aniž by o tom přemýšlel, nasál vzduch nosem. I přes vůni jedle cítil zatuchlý puch beze stopy lidského potu.

* * *

Welstiel vnímal víc než jednoho elfa – tři, možná čtyři. Jejich pach se vznášel nad malou mýtinou a sílil a slábl ve větru. Ale ať se otočil nebo pohlédl kamkoli, nikoho neviděl.

Magieřin výlet mezi elfy mohl vysvětlit jejich přítomnost. Ale proč by ji sledovali? Nebo snad sledovali Leesila? V každém případě mu dělalo starosti, jak tato skutečnost ovlivní jeho vlastní plány. Nepřál si, aby se někdo dostal mezi něj a Magieru.

Vůně života zeslábla a rozplynula se, až cítil jen mech, jehličí a slaný vánek. Naposledy se rozhlédl, a když nic nespatřil, vydal se zpátky na sever, kde čekal Chane s mnichy.

Welstiel nemohl lovit něco, co nedokázal najít.

* * *

Hkuan’duv ztratil cizince z dohledu, mlaskl ale třikrát jazykem, čímž společníkům rozkázal, aby zůstali na místě. Vyklouzl ze stínů a sledoval cizincovu stopu. Když před sebou zachytil pohyb, zpomalil a počkal, dokud se muž neztratil z dohledu. Potom se vydal tiše za ním a sledoval ho jen po zvuku.

Zničehonic uslyšel bručení a chrochtání.

Hkuan’duv se blížil, jeden tichý krok za druhým. Zvuk sílil, až zahlédl pohyb na mýtině těsně nad pláží. Vyšplhal do osiky tak mrštně, že se její listí sotva otřáslo. Znovu se nechal pohltit stíny.

Tmavovlasý cizinec přistoupil k dalšímu člověku, k vysokému mladšímu muži s kaštanovými vlasy. Okolo se kolébali jiní lidé, krčili se jako zvířata, rozrušeně větřili a bojácně se před tmavovlasým mužem plazili. Obličeje měli zkroucené a oči se jim třpytily stejně jako jemu. Kytlice a hábity měli potřísněné tmavými skvrnami.

Vysoký mladík promluvil. „Byla to Magiera?“

Hkuan’duv zavřel oči a dovolil, aby mu slova naplnila vyprázdněnou mysl. Cizinci spolu hovořili tiše belaskijsky a mladík silně chraptěl.

„Ne… Myslím, že ne,“ odvětil muž s bílými prameny na spáncích.

„Tak kdo? Kdo jiný by tu mohl být? Že by přežil někdo z Ylladoňanů?“

„Oni to taky nejsou,“ odvětil starší muž. „Oni by ne…“

Někdo divoce zafuněl a Hkuan’duv pootevřel oči. Skrčené postavy se s vrčením plížily po zalesněném svahu.

„Co zase?“ zeptal se tmavovlasý muž.

„Já nic necítím,“ odpověděl jeho společník. „Když jsi odešel, zneklidněli. Možná prostě cítí zvířata.“

Nějak Hkuan’duva odhalili. Kdo byli tito lidé, kteří se chovali jako zvěř? Přikrčil se a přitáhl si plášť blíž k tělu. Vklouzl do lesa stejně tiše jako slídící majay-hì. Trvalo jen okamžik, než se ujistil, že ho nikdo nepronásleduje.

Jakmile se ocitl v bezpečné vzdálenosti, přidal do kroku a rychle se proplétal mezi stromy. Než vstoupil na mýtinu, tiše hvízdl a jeho společníci seskočili z korun stromů na zem.

„Kdo to byl?“ zeptal se A’harhk’nis. „Nedýchal jako my.“

„A byl tak bledý…“ dodal Kurhkâge, „jako ta žena, kterou Nejstarší otec obvinil před radou starších. Nemůže to být náhoda.“

„Co jsi zjistil?“ otázala se Dänvârfij tiše.

Hkuan’duv nevěděl, kolik jim toho má říct, nebyl si totiž jistý, co vlastně odhalil. Magieru obvinili, že je nemrtvá. Rada klanových starších sice obvinění Nejstaršího otce odmítla, ale patriarcha v to stále věřil.

Magiera, nemrtvá stvůra, se svobodně procházela v chráněné říši an’Cróanů. Nyní ji sledovali tvorové, kteří jí byli podobní a měli i podobné vlastnosti.

„Kus za námi táboří celá skupina,“ řekl nakonec Hkuan’duv. „Napočítal jsem jich sedm. Myslím, že taky sledují Magieru, jenom nevím proč.“

„Jak se sem dostali? Jak to, že jsou tak blízko?“ zeptal se A’harhk’nis tvrdě. „Zmínili se o Ylladoňanech?“

Hkuan’duv zavrtěl hlavou. „Hkomas říkal, že jejich loď byla zničena.“

„Päirvänean taky shořel,“ upozornila Dänvârfij, „a přesto se většina posádky zachránila.“

Hkuan’duv se zamyslel.

„Neměli bychom se pokusit jednoho z nich zajmout?“ navrhl Kurhkâge. „Možná bychom z něj dostali nějaké informace.“

To připadalo Hkuan'duvovi příliš riskantní. Až by skončili, museli by zajatce… toho tvora… zabít, aby zachovali utajení. Pohlédl na Dänvârfij.

Zavrtěla hlavou.

„Skoro nic o nás neví," řekla, „a nepředstavují zatím žádnou hrozbu ani pro nás, ani pro Sgäilsheilleacha a Oshu. Ale pokud si bledí dělají nárok na Magieru, možná bychom je mohli později využít. Nemůžeme dovolit, aby se Sgäilsheilleache musel rozhodnout mezi naším úkolem a svým slibem ochrany."

„Pokud mají užitečné informace, musíme je získat," opáčil A'harhk'nis. „A pokud zavraždili naši loď, musí zemřít."

Hkuan'duv pohlédl na Kurhkâga, který sice mlčel, ale tvářil se ustaraně. Bylo zjevné, že v obou návrzích vidí klady i zápory. Povinnost a zdravý rozum vyžadovaly, aby si Hkuan'duv vyslechl všechny nápady, ale konečné rozhodnutí bylo na něm.

„Počkáme a budeme je pozorovat," řekl. „Ale tím pádem budeme muset sledovat dvě skupiny najednou… A jedna bude zjevně cestovat v noci. Musíme výš do kopců a dolů sejdeme, jen když bude nutné stopovat. Budeme potřebovat tvé dovednosti A'harhk'nisi."

„Samozřejmě, Greimasg'ähu," odpověděl.

Hkuan'duvovo rozhodnutí ukončilo veškerou diskusi.

* * *

Krátce po úsvitu Chap sledoval, jak Sgäile, Osha a Wynn berou usušené ryby. Leesil zabalil ostatní věci a připojil se k Magieře, která znovu hleděla přes vyvrácený strom na jih.

Chap slyšel, jak v noci něco mumlala. Leesil se ji sice pokusil uklidnit a utišit, Chap ale přesto vklouzl do její ospalé

mysli a snažil se pohřbít temné sny pod vzpomínkami na krb a domov, na teplé noci ve Lvounovi, kde měšťané plnili výčep hovorem a boucháním korbelů.

Jeho snaha však byla marná. Každou vzpomínku ihned překryly obrazy zámku se šesti věžemi uprostřed věčného ledu. Na okamžik zahlédl i bledou tvář, která probleskla za jedním z ojíněných oken.

Nyní Magiera stála u vyvráceného stromu oblečená do kalhot a zbroje, černé vlasy měla rozpuštěné a u boku jí visel meč. Dlouhou dýku, kterou jí darovali Chein'âsové, si zastrčila na zádech za opasek. Její tmavé oči zářily v ranním světle bezohlednou touhou.

Sestro mrtvého… mé dítě… veď!

Chap ucukl, když v Magieřiných vzpomínkách uslyšel ta slova, ucouvl o krok a vymanil se z její mysli.

Syčivý hlas v temnotě jejích myšlenek mu něco připomínal. Otřásl se, a když vzhlédl, zjistil, že ho Magiera pozoruje.

Chapovy smrtelné instinkty křičely, ať se do ní vrátí. A na jediný kratičký okamžik zvážil, že se dopustí hříchu. Zákony fayů mu výslovně zakazovaly zotročit mysl jiného tvora.

Byl to jeden z důvodů, proč se rozhodl být „narozen", místo aby vnikl do duše jiné živé bytosti. Ale kdyby chtěl, mohl Magieru ovládnout, třeba jen na okamžik, a odvrátit ji od této cesty. Během doby, kterou s ní a s Leesilem strávil, se však naučil respektovat jejich svobodnou vůli. Jak by ji o ni mohl nyní připravit?

A když už byl u toho, proč považoval zotročení za první „hřích" fayů?

Co měly nečekané útržky jeho vzpomínek a hlas v Magieřiných snech společného s artefaktem, po kterém pátrala?

Další chybějící kousky, o které ho jeho národ při „narození" připravil.

Magiera se natáhla a pohladila ho po hlavě.

„Až se dostaneme na místo, budu vědět, co dělat,“ zašeptala.

Ostatní byli sbalení a připravení vyrazit. Leesil stál vedle Sgäila a Wynn šla s Oshou a hovořili spolu elfsky, protože docela zapomněla, že ho chtěla přimět cvičit belaskijštinu.

Chap obrátil pohled k západu a k vysokému Pohoří břitu, které se zdálo za zalesněnými kopci tak daleko. Sledoval rozeklaný obrys skalních štítů k jihu, kde se setkávaly s ještě vyššími zasněženými vrchy.

„Budeme se držet pobřeží, jak nejdéle to půjde,“ řekla Magiera. „Poznám, kdy budeme muset zahnout do vnitrozemí.“

Leesil ji vzal za ruku.

Ostatní vyrazili po pláži, ale Chap se ještě chvíli zdržel. Vzdal se úplně všeho, aby ochránil své svěřence před smrtí a osudem. Náhle ho ale zamrazilo, jako by to nejhorší mělo teprve přijít. Bezmocně svěsil hlavu.

Snažil se soustředit na lehký rozhovor Wynn a Oshy. Mluvili o mořských ptácích, kteří jim křičeli a kroužili nad hlavami. Rozběhl se za nimi po oblázkové pláži.

14. KAPITOLA

Chane nebyl nemrtvý dlouho a občas měl pocit, že toho o svém novém bytí ví velmi málo.

Už skoro měsíc s Welstielem šplhal vysokými, zasněženými Kráterovými vrchy jižně od Pohoří břitu. Teplotě věnoval jen málo pozornosti, přestože s každou nocí klesala, necítil totiž chlad.

Jak se ale blížil úsvit, zjistil, že nemůže sevřít prsty.

Chane zíral na své ruce, které byly bledší než dřív.

„Welstiele?“ zachraptěl.

Jakeb zafňukal a začal se hryzat do prstů.

Chane se pokusil zatnout ruku v pěst. I nohy měl tak ztuhlé, že jimi sotva dokázal pohnout.

Welstiel tiše zaklel, padl na kolena a začal ztuhlými prsty zuřivě hrabat ve sněhu.

„Rychle, postav stan,“ rozkázal, bylo mu ale sotva rozumět.

„Co se to s námi děje?“ zeptal se Chane.

Sabel a Sethè zápasili se zmrzlou plachtovinou a Welstiel zatím odkryl pod sněhem holý kámen. Popadl brašnu, ruce měl ale příliš ztuhlé a nemohl ji otevřít. Nakonec prostě překousl provázek na klopě, nemotorně hrábl dovnitř a vytáhl, co hledal – ocelovou obruč s temnými značkami. Hodil ji do vyhrabané díry.

Ocel zazvonila o kámen a Chane si vzpomněl, že obruč páchla a chutnala po uhlících. Necítil nohy, ale mlčel a pozoroval Welstiela.

Welstiel začal něco tiše odříkávat, přejížděl prsty po ocelovém kruhu a tenoučké linie i ostatní značky na povrchu se začaly měnit. Objevily se rudé jiskry, rychle se šířily a tmavé rytiny zjasněly, až žhnuly jako kovářská výheň. Z oceli sálal prudký žár.

„Rozmraz si ruce," rozkázal Welstiel, „ale nehýbej s nimi, dokud se neohřejí, jinak bys mohl přijít o prsty. Nemáme v zásobách dost životní síly, abychom něco takového spravili."

Chane přistál těžce na kolenou a byl rád, že je vůbec dokáže ohnout. Zamračil se na Welstiela.

„Proč jsi mě nevaroval?" zasyčel.

„Myslel jsem, že když se budeme hýbat," začal Welstiel, „tak nepodlehneme…"

„Odpověz mi!" vyštěkl Chane.

„Bez ohledu na to, jestli jsou naše těla živá nebo mrtvá, nedokáží odolat mrazu," odvětil Welstiel tiše. „Na rozdíl od živých ale necítíme bolest, která by nás varovala."

Další tajemství Chanovy nové existence. Vznešení mrtví se tedy nemuseli obávat jen ohně a setnutí hlavy. Opět unikl o vlásek kruté lekci, protože mu Welstiel odhaloval pravdu jen po kouscích.

„Natáhněte ruce!" pošeptal Chane divochům.

Sám držel ruce nad magickým zdrojem tepla. Mniši se připlazili blíž a udělali totéž. Během několika okamžiků mohl Chane pohnout prsty, ale nohy a paže měl nadále ztuhlé.

Postavili stan nad dírou ve sněhu a žhavou obručí a společně se choulili kolem zdroje tepla. Welstiel si sundal rukavice, aby si lépe zahřál prsty, a Chane si všiml, že prsten nicoty má nyní na levé ruce. Možná to nic neznamenalo a on se nezeptal. Pravděpodobně by stejně nedostal odpověď, a tak si krátil dlouhou chvíli tím, že se vztekal nad Welstielovým tajnůstkářstvím.

Jediná věc, která mu dovolila zachovat klid, když venku začalo vycházet slunce, bylo vědomí, že Wynn přežila ztroskotání lodě.

Ještě v Pohoří břitu se Welstiel vydal jednou těsně před úsvitem dolů na břeh, aby zkontroloval Magieřiny stopy. Chane už to nedokázal dál snést, proto ho z dálky sledoval.

Welstiel si dřepl těsně z dosahu hučícího příboje, potom se zvedl a zamířil k linii stromů nad pláží. Tam se zastavil a prozkoumal půdu. Nakonec se pomalým, klidným krokem vydal zpět k táboru. Ať už Welstiel hledal cokoli, očividně to našel.

A Chane věděl, co zjistil.

Magiera konečně zahnula do kopců a zamířila k horám.

Jakmile Welstiel zmizel z dohledu, rozběhl se Chane porostem přímo na jih, nezamířil ale k pláži, nýbrž k potoku, který se vinul po skalnatém srázu. Pod převisem nad zurčící vodou našel v bahně kromě jiného i tři výrazné stopy. Byly malé a úzké, takže je tu mohla nechat jen Wynn.

Nyní se Chane krčil ve stanu nad zářící ocelovou obručí a lpěl na té vzpomínce. Schoulil se na zemi a snažil se zapomenout na Welstiela a divochy. Brzy ho ovládl spánek a poskytl mu krátký oddych v bezesné nicotě.

Uplynuly další noci.

Welstiel je vedl dál a neustále sledoval Magieru. A jak šplhali výš, teplota klesala. Chane se naučil zůstat v pohybu.

Dokud se hýbal, odolávalo jeho tělo mrazu. Pomáhalo i tření, protože navzdory tomu, že jeho mrtvé maso nevydávalo teplo, když si mnul drsně a často klouby, udržovalo je to pružné. Naučil to i divochy.

Ocelovou obruč vídávali vždy za úsvitu, když si vlezli do stanu. Během dne pak její žhavé linie vždy vychladly do uhlově černé. Za soumraku pak Welstiel kruh nakrátko znovu zahřál, zatímco strhávali tábor.

Jednou v noci uhasil Welstiel obruč, rozptýlil ho ale Sethův povyk. Nechal kruh ležet v díře ve sněhu a Chane si dřepl a pokradmu k němu natáhl ruku.

Rychle ale ucukl, protože mu špičky prstů začaly syčet, a ucouvl dřív, než ho Welstiel mohl zahlédnout.

Když Welstiel Sethovi natloukl a vrátil se zpět, bezmyšlenkovitě vzal obruč do ruky a schoval ji do brašny. Chane neslyšel žádné syčení a musel potlačit úžas – a podráždění. Welstiel sebou ani netrhl.

Chane si vážil diskrétnosti. Žádný mág neodhalil víc, než bylo nezbytně nutné. Ale už ho unavovalo, že mu Welstiel svěřoval tajemství nemrtvé existence po troškách, a jen když nebylo zbytí. A teď se zdálo, že jsou Welstielovy magické dovednosti větší, než Chane tušil.

Stvořit předmět, který v sobě uchovával oheň, byla jedna věc. Ale Welstielova ocelová obruč obsahovala něco víc, něco, co jen jeho chránilo před ničivými účinky. O několik nocí později se však objevil naléhavější problém. Vypotřebovali poslední trošku Welstielova elixíru života a bylo tedy stále obtížnější udržet mnichy pod kontrolou, obzvláště pak Setha.

Chane se jednou za soumraku probudil a zjistil, že je Welstiel pryč. Rychle vyšel ze stanu a našel společníka, jak ve sněhu magicky stopuje Magieru.

„Cítím, že se blíží k cíli," řekl Welstiel, jako by vytušil Chanovu přítomnost.

Chana to nezajímalo. Monotónnost hladu, zimy a utrpení pokračovala noc za nocí. A kvůli čemu? Kvůli příslibu lepší existence?

„Takže už brzy splníme naši dohodu," zašeptal Chane.

„Ano," odpověděl Welstiel. „Dostaneš pověřovací dopis pro cech učenců."

Chana hluboko uvnitř bodlo. Zvíře v jeho nitru se odplazilo do kouta, aby se ukrylo před neviditelným nebezpečím. Chane zíral na Welstielova záda.

Ten pocit ho přepadl už jednou, když opouštěl klášter, aby následoval Welstiela. Podruhé už ho však nemínil ignorovat.

Co znamenala nenadálá panika, kterou v něm slova vyvolávala? Zdálo se, že to tuší jen jeho instinkty. Nebylo to pouze podezření nebo obezřetnost, nýbrž přímo bolest uvnitř hlavy, jako by si namohl zakrnělé svaly.

Ten pocit však vzbudil v Chanovi nevysvětlitelnou jistotu.

Welstiel lže.

* * *

Měsíc po ztroskotání si Magiera zvedla límec kabátu a znovu si utáhla šál pod kapucí. Naštěstí měl Osha u sebe náhradní pár rukavic. Prsty byly příliš dlouhé, ale to jí nevadilo. Nutila se do chůze hlubokým sněhem.

Konečně dorazili do vyšších poloh Kráterových vrchů na jih od Pohoří břitu, už šest dní ale nezahlédla jediný strom. Jen ztvrdlý sníh dusil stezky mezi rozeklanými skalními stěnami a kaňony a uhlově černé štíty se zabodávaly do špinavě bílého nebe.

Ledové vichry byly krutější než v Pohoří koruny, když ji Leesil táhl do Elfských teritorií. A co bylo horší, těžce se dýchalo. Často se v řídkém, studeném vzduchu zastavovali, vrávorali a lapali po dechu.

Stmívalo se a Magiera sotva dokázala rozeznat tváře společníků pod kápěmi a šály, které Leesil vyrobil z roztrhaných kusů náhradního oblečení.

Chap šel dál. Navátý sníh se mu nalepil na přikrývku, kterou mu uvázali kolem těla a krku. Leesil se Sgäilem se

vlekli přímo za Magierou. Wynn s Oshou vrávorali úplně poslední.

Wynn byla na zdejší krajinu příliš křehká a její malé tělo ztrácelo teplo příliš rychle. Měla kratší nohy a musela tedy dělat víc kroků, aby překonala stejnou vzdálenost jako ostatní. Osha ještě nikdy neopustil elfský les a jeho stálé klima. Ledové výšiny byly pro jeho tělo šokem a měl největší problémy s dechem.

Ale Magiera byla tak posedlá svým cílem, že tyto věci sotva vnímala. Záleželo jí jen na snech a na tom, aby šli dál. Musela najít artefakt dřív než ostatní.

Chap před nimi zaštěkal a Sgäile se s námahou protáhl okolo Magiery.

„Tady," zavolal a šál na ústech tlumil jeho hlas.

Magiera na něj skoro zakřičela, ať jde dál. Pořád bylo světlo a ona se držela na nohách. Musela jít dál.

Chap se brodil zpět hlubokým sněhem. Zastoupil jí cestu a odmítal se pohnout. Magiera se zadívala za něj.

Našel v patě žulové stěny díru. Výklenek byl dost velký na to, aby se v něm všichni schovali, a strmý sráz ho chránil před větrem.

Doposud jim Sgäile s Chapem našli každou noc vhodné místo pro tábor. V nejhorším případě nahrnuli Sgäile s Oshou sníh a udusali ho do stěn, přes které pak přehodili plachtu jako střechu. Všichni se choulili pospolu a dělili se o kabáty a pláště, které využívali jako přikrývky. Už dávno odložili jakoukoli cudnost.

Magiera vydechla a vítr jí odtrhl páru od úst. Věděla, že nemohou úkryt pominout, soumrak byl na dosah.

Leesil se připlahočil blíž a nahlédl do díry. Zpod šálu vykukovaly jen jeho oči.

„Vypadá to dobře," řekl. „Otvor zakryjeme plachtou… a zachytíme uvnitř trochu tepla z ohně."

Oshovi se třásly ruce, když se pokoušel otevřít brašnu, a Sgäile mu ji vzal.

„Ty a Wynn jděte dovnitř," rozkázal.

Osha se beze slova odplazil dozadu do jeskyně a Wynn ho následovala. Opřel se o skalní stěnu, rozevřel plášť a Wynn se na něj zhroutila. Když se do pláště znovu zabalil, stala se z ní jen šedozelená boule na jeho hrudi.

Sgäile si stáhl šál z tváře, odhalil popraskané rty a pohlédl na Leesila. Oba byli zmrzlí a vyčerpaní.

Magiera si konečně shodila brašnu z ramen.

Beze slova se pustili do práce. Přitloukli plachtu ke skále, aby zakryli vstup do díry, a Magiera vytáhla ze Sgäilovy brašny malý kotlík.

„Rozdělej oheň," zachroptěla. „Dám roztavit sníh."

Vyklouzla zpod plachty ven, Sgäile zatím vysypal na hromádku trochu jeleního trusu a Leesil vytáhl noční příděl jídla.

Všichni už měli po krk bobulí, které se po roztátí proměnily v kaši, a suchých ryb zhořklých práškovou houbou. Většina z nich nedokázala nic pozřít, dokud se nenapila horkého čaje nebo alespoň vody a nezahřála se. Poslední tři noci toužila Wynn jen spát a někdo ji vždy musel k jídlu přinutit.

Magiera zaškrábala kotlíkem o sníh, naplnila ho a vklouzla do přístřešku. Páchl doutnajícím trusem. Sotva rozpoznatelná hrouda, kterou tvořili Osha s Wynn, se ani nepohnula, jen Chap teď ležel stočený do klubíčka vedle Wynn. V úkrytu se začalo oteplovat, nebo tu alespoň už nemrzlo.

Leesil si odhalil ruce a stáhl si z tváře potrhanou látku. Rty a kůži okolo očí měl ošklivě popraskané. Opřel se o boční stěnu jeskyňky, natáhl ruce nad ohýnek a promnul si je. Magiera si sedla vedle něj a Sgäile si od ní vzal kotlík.

„Měli bychom nechat Oshu a Wynn odpočinout," řekl Leesil. „Možná až do poledne."

„Do poledne?“ zasyčela Magiera. Bylo pro ni dost těžké sedět nehybně celou noc a čekat na úsvit.

„Potřebují to,“ řekl Leesil a vzal ji za ruku. „Všichni to potřebujeme… i ty. Půjde se nám pak lépe a já pochybuju, že ještě najdeme tak dobrý přístřešek.“

Magiera se o něj opřela ramenem a snažila se uvolnit, ale uvnitř se třásla nedočkavostí a touhou vyrazit znovu na cestu.

* * *

Hkuan’duv se zastavil, když uviděl, že se A’harhk’nis brodí zpět hlubokým sněhem. Jeho brzký návrat znamenal, že vystopoval cíl rychleji, než očekával.

„Sgäilsheilleache našel mělkou jeskyni, a tak se utábořili brzy,“ řekl.

Hkuan’duv kývl a ukázal na malý skalní převis. „Rozbijeme tábor za těmi balvany.“

Ani Dänvârfij, ani Kurhkâge nepromluvili, jen si svlékli pláště neuměle sešité z bílého plátna. Ve dne byli díky bílému oděvu téměř nerozpoznatelní. V noci je pak přehodili přes stan jako kamufláž.

Drželi se za Sgäilsheilleachovou skupinou o kus dál na sever, ale A’harhk’nis se často připlížil bez povšimnutí po zmrzlých svazích a skalách blíž. Sledoval také dvojici bledých mužů a jejich skrčené společníky, kteří zůstávali vzadu. Jejich odstup Hkuan’duva zpočátku mátl, protože noci byly stejně dlouhé jako dny a noční poutníci mohli kořist snadno dohonit.

„Schválně jdou pomalu,“ řekl mu A’harhk’nis. „Dávají si ještě větší pozor než my, aby se nepřiblížili.“

A’harhk’nisovi vadily chlad a výška nejméně. Během let procestoval spoustu divokých krajů s rozličným podnebím. Kurhkâge a Dänvârfij byli ale spíše zvyklí na tajné úkoly na

obydlených místech, Kurhkâge v pobřežních oblastech na jihu, Dänvârfij pak v mokřinách Droevinky. Měsíc o malých přídělech ve zmrzlých horách si na nich vybral daň.

Hkuan'duv vytáhl z brašny dřevěné tyče a pomohl A'harhk'nisovi vztyčit stan.

„Jsme dobře schovaní, takže můžeme rozdělat malý oheň," řekl. „Vezmeš si první hlídku?"

Nebylo fér žádat něco takového po A'harhk'nisovi, který byl celé odpoledne na výzvědách, ale ostatní si potřebovali odpočinout.

„Obyčejně jsem stejně vzhůru," odpověděl A'harhk'nis, „protože Kurhkâge chrápe."

Byl to chabý, ale vítaný žert, a Hkuan'duv se pustil do rozdělávání ohně z losího trusu, který nasbírali v podhůří. Brzy tančily před vchodem do stanu malé, páchnoucí plamínky a Hkuan'duv zahnal Dänvârfij a Kurhkâga dovnitř.

Sám si vlezl za nimi a stáhl si šál z tváře. Stan byl malý, a proto se v něm snáze sdílelo teplo.

„Jste v pořádku?" zeptal se.

Dänvârfij si odhalila tvář a roztáhla popraskané rty v slabém úsměvu. „Samozřejmě. A nepotřebuju chůvu. Všichni už jsme přespávali v chladu."

„Ale ne v takovém," řekl Kurhkâge.

Hkuan'duv souhlasil, ale pokud měli Kurhkâge nebo Dänvârfij problémy, potřeboval to vědět.

„Ne," souhlasila tiše. „V takovém ne."

Hkuan'duv si vytáhl přikrývky a Dänvârfij rozvázala ty své.

„Myslíš, že už jsme blízko?" zeptala se.

Její otázka se nejvíce blížila přiznání, že už dlouho nevydrží.

„A'harhk'nis tvrdí, že lezeme na nejvyšší horu Kráterových vrchů," odpověděl, „takže už to nemůže být daleko."

Nedodal, že každý den chůze představoval další den navíc pro cestu zpátky.

„Odpočiňte si, oba," rozkázal. „Podívám se, jestli už A'harhk'nis uvařil čaj."

„Přineseš mi i zákusek?" zeptala se Dänvârfij podmračeně. „A co takhle sněžného zajíce?"

Pohlédl jí do tváře. Její slova mu připomněla, že tohle není správné místo ani čas na to, aby jim dávné city zatemnily rozum.

„Tak vysoko zajíci nežijí," odpověděl a vyplazil se ven.

Když se ale Hkuan'duv postavil v chladné tmě k malému ohýnku, věděl, že jedna jeho část bude litovat, až úkol skončí. Ve společnosti Dänvârfij se necítil sám.

* * *

Spáč se v letu blížil k zámku a syčivý hlas šeptal ve větru.

Tady… je to tady… Už jen několik kroků a budeš na konci cesty.

Šest věží se tyčilo k nebi a ojíněné střechy a skalisté štíty nad nimi vypadaly povědomě.

Spáč už byl blízko.

Zničehonic stál na kamenném schodišti před vysokými železnými dveřmi.

Už jen několik kroků… A zámek zmizel.

Magiera se svezla po stěně jeskyňky a přistála na zmrzlé zemi před plachtou. Škvírou v závěsu viděla zasněžený, ledový svět, který čekal tak blízko.

Vyplížila se ven a vyrazila do noci.

* * *

Wynn dřímala Oshovi na hrudi a oba se opírali o hromadu brašen u stěny. Cítila, že Chap leží stulený do klubíčka za jejími zády.

Byla příliš vyčerpaná, než aby dokázala spát, nenáviděla ale pomyšlení, že by měla otevřít oči a spatřit svět nekonečného sněhu a ledu. Vně malého úkrytu hvízdal mezi horskými štíty vítr.

Jeskyně a Oshovo tělo nabízely teplo a přes svištění vichru slyšela prskání ohýnku. Sgäile ho asi udržoval, a co bylo ještě lepší, Leesil slíbil, že budou moct odpočívat celé dopoledne.

Oshova hruď pod Wynninou hlavou se nadouvala a klesala a Chap znovu chrápal. I kdyby neusnula, zvuky a pohyb jí přinášely útěchu. Ještě nikdy netrpěla tolik jako během posledního měsíce.

S každým dnem jí v pravé noze sílila tupá bolest a stoupala lýtkem. Dnes se bolest rozšířila i do levé nohy, jako by ji tělo varovalo, že brzy vypoví poslušnost. Oči jí po dlouhých dnech oslepující bělosti pálily.

Skulila se Oshovi z hrudi a objala pažemi Chapa. Pes přestal chrápat. Pokusila se ho přitáhnout blíž, ale byl příliš těžký.

„Přisuň se ke mně," zašeptala Wynn. „Pohni zadkem!"

Chap zabručel a poslechl a Wynn mu zabořila tvář do srsti mezi lopatkami.

„Jen několik kroků…" mumlal někdo. „Cesta už je skoro u konce."

Wynn se pokusila zvednout hlavu a pootevřela oko.

Sgäile spal po Oshově druhém boku a za Chapem se v hlubokém spánku opíral o stěnu Leesil. Wynn položila hlavu zpět na Chapův hřbet a zavřela oči.

Pod plachtou pronikl do skrýše studený poryv větru. Chap se pohnul a Wynnina hlava se mu skulila ze zad.

„Ne,“ zasténala, „nemůže už být ráno. Nehýbej se. Sgäile nám poví, až bude čas vstát.“

Ale Chap si znovu nelehl. Možná si potřeboval ulevit. Vstal, Wynn ho nechala jít a pokusila se zabalit do cípu Oshova pláště.

Slyšela, jak Chap vyklouzl ven, a ucítila další studený závan.

Je pryč! Odešla bez nás!

Chapův mnohojazyčný výkřik se rozlehl Wynninou ospalou myslí. Trhla sebou a zvedla hlavu.

Kdo je pryč?

Wynn se omámeně rozhlédla. Všichni hluboce spali a pohled na ně ji ještě víc unavil. Leesilova hruď se sotva hýbala a za ním…

Magiera tu nebyla.

Wynn zamrkala a zaostřila. Přelezla Leesilovy nohy k plachtě, míšenec se sotva pohnul.

Vystrčila hlavu do ostrého větru a do tváře se jí zabodl sníh. Zastínila si oči rukou.

Svět byl nad šedivým příkrovem nocí zahaleného sněhu pustý a temný. Potom uviděla, jak k ní běží stříbrný stín.

Vzbuď ostatní – Magiera je pryč!

Chapova slova pronikla do Wynniny mysli zlomek okamžiku předtím, než se v blizardu plně zhmotnil. Uši měl přilepené k hlavě a plahočil se sněhem.

„Magiero?“ zakřičela Wynn. „Kde jsi?“

Vstávejte!

Wynn strhla plachtu stranou. „Leesile, rychle!“

15. KAPITOLA

Leesil vyběhl z úkrytu, zakopl ale o cíp plachty a spadl na koleno. Ostrý vítr na něj útočil vločkami a sníh se mu ihned začal sbírat na kabátě a ve vlasech. Zatímco spal, rozpoutal se blizard.

Sgäile vyrazil ven za ním, rozhlížel se a v tváři měl ostražitý děs. Wynn a Osha vyšli ven jako poslední a v rukou drželi Magieřin kabát. Při pohledu na něj Leesila ještě víc zamrazilo.

Magiera byla venku v bouři jen ve zbroji a ve vlněném svetru.

Sgäile běžel dál a zadíval se na vrcholky hor.

„Vidíš ji?“ zakřičel Leesil.

„Ne!“

Leesil se otočil k Wynn. „Co jsi viděla? Proč utekla?“

„Jako první si toho všiml Chap,“ odpověděla a pohlédla na psa. Její obličej na okamžik ztratil všechen výraz, jak poslouchala. „Říká, že ztratil její stopu na kamenitém svahu nad námi a vrátil se pro nás.“

Leesil si zapnul plášť a vzal si od Oshy Magieřin. Rozběhl se vzhůru po strmém svahu vedle jeskyně a sledoval Chapovy stopy. Zastavil se v místě, kde zmizely. Zůstaly z nich jen drobné prohlubně ve sněhu. Pohlédl dolů do tábora.

Leesil si pro sebe zavrčel. Měl Magieru vzít za ruku, než usnul. Její sny se zhoršovaly, čím výš šplhali. Měl ji slyšet nebo se probudit, když se pohnula.

Sgäile se vrátil zpět do tábora a také Leesil slezl dolů. Wynn rychle přivazovala Chapovi k hřbetu přikrývku.

„Viděl jsi něco?“ zajímal se Sgäile.

„Stopy mizí,“ odpověděl Leesil a věděl, že Sgäile to bude považovat za další své selhání. „Nevím, jestli má určitý cíl, nebo se tu prostě někde ospale toulá, ale nezvolila si nejjednodušší stezku.“

„Musíme ji rychle najít,“ řekl Sgäile, znovu se otočil a rozhlédl se.

Leesil neviděl mnoho možností. Toulat se poslepu ve tmě bylo nebezpečné, ale v blizardu to bylo holé šílenství.

„Nahoru,“ řekla Wynn a zavázala si kapuci. „Vím, že to není mnoho, ale určitě se vydala tím směrem.“

Leesil ustoupil dozadu a rozhlédl se po stezkách, které vedly vzhůru. Chap se zatím rozběhl do svahu, míjel balvany trčící ze sněhu a několikrát mu zmizel z očí. Na paži ucítil stisk malé ruky.

Wynn se ho držela, rozhlížela se po Chapovi a nakonec ukázala vysoko nad tábor.

„Stezka nad jeskyní vede ke skalnaté průrvě,“ řekla, „tam Chap ztratil její stopu. Ale za ní se stezka rozděluje. Neví, kudy se dala pak.“

Osha se zvědavě zadíval na Wynn, potom na Chapa.

Leesil neměl čas vysvětlovat, odkud učenka ví, co pes našel. Hleděl na kamenitý sráz a stále si nebyl jistý, jestli by se Magiera vydala tak obtížnou cestou. Rozhlédl se po otevřeném svahu a hledal snadnější způsob, jak se dostat nahoru. Existovalo ale příliš mnoho možností a po Magieře nezůstala nikde ani stopa.

Terén byl rozlámaný a pokroucený, bílé stezky vedly mezi rozeklanými skalnatými výstupky a římsami, které se zvedaly ve tmě. Chap přiskákal zpět a rozhazoval kolem sníh. Kňučel, jako by taky neznal odpověď.

Leesil se otočil ke Sgäilovi. „Vezmi Oshu nahoru nad tábor. Já a Chap to zkusíme na otevřeném svahu. Snad ji vystopujeme. Když se rozdělíme, prohledáme větší území.“

„Jdu s vámi,“ řekla Wynn.

„Ne!“ vyštěkl Leesil hrubě, potom se uklidnil. „Někdo musí zůstat v táboře… pro případ, že Magiera přijde k rozumu a vrátí se sama od sebe.“

Horské bludiště sestávající z malých roklí a struh ho dostatečně zpomalí a on se potřeboval pohybovat rychle. Aniž by počkal na Wynnin souhlas, začal Leesil šplhat vzhůru do svahu hlubokým sněhem. Chap ho minul a velkými skoky se hnal do bílého kopce.

* * *

„Chape!“ volala Wynn. „Leesile!“

Stála, kde ji nechali, a dívala se, jak mizí v sílící sněhové bouři. Když se ohlédla k jeskyni, Osha se Sgäilem už vyrazili nahoru po kamenitém srázu nad táborem.

„Jdi zpátky dovnitř,“ zavolal Sgäile.

Jeho hlas k ní blizardem sotva dolehl a ona dál mžourala do míst, kam zmizeli Leesil a Chap.

„Ne!“ zakřičela a vydala se nahoru do kopce. „Půjdu s Leesilem.“

„Wynn!“ vykřikl Osha.

Ignorovala ho a ploužila se dál, i když s každým krokem zapadla po kolena do sněhu. Konečně se ohlédla přes rameno.

Osha běžel k ní. Sgäile ho se zavrčením minul.

„*Valhachkasej’â!*“

Wynn ustoupila do strany. „Jděte, oba, a přestaňte ztrácet čas! Raději pomůžu Leesilovi, než abych tu vysedávala.“

Otočila se a snažila se utíkat, i když na ni Osha křičel.

Wynn věděla, že jim neuteče, ale Sgäilův vztek přemůže strach o Magieru. Jejich rozzlobené hlasy brzy utichly a Wynn věděla, že měla pravdu. Leesil s Chapem ji potřebovali a ona sledovala jejich stopy.

Svah byl stále strmější a bolest v pravé noze přiměla Wynn zpomalit. Vzhlédla a snažila se rozpoznat, kam zmizeli. Musela se ale odvrátit, protože jí do tváří fičel sníh a lepil se jí na řasy. Sáhla do kapsy kabátu pro krystal studené lampy a pokusila se ho zahřát v rukou.

„Chape!“ křičela. „Počkejte!“

Krystal v jejích studených prstech jen tlumeně zářil, a tak si ho vložila do úst a plahočila se dál. Stoupání dosáhlo vrcholu a svah se na kamenitém pahrbku vyrovnal. Otevřela ústa a mezi zuby jí pronikl záblesk světla. Wynn vyplivla krystal do rukavice a zvedla ho.

Nezářil tak silně jako obvykle a jeho svit proměnil padající sníh v bílý závěs. Ale stačilo to, aby mohla jít dál. Zdálo se jí, že vysoko na pravé straně zahlédla pohyb.

„Leesile?“

Nedostala odpověď a bolest v pravé noze se Wynn rozšířila do levého lýtka. Udělala krok vpřed, ale když pohlédla dolů na sníh, stopy Leesila a Chapa úplně zmizely.

Wynn se otočila, zadívala se dolů z kopce a pátrala po cestě do tábora.

Mezi černými převisy a sněhem, který ve tmě získal světle šedou barvu, uviděla přinejmenším tři stezky. Ale která byla ta správná? Dokonce i její vlastní stopy se rychle plnily sněhem. Wynn přepadl vztek a přemohl strach.

Vždycky byla poslední. Ale bylo bezpečnější jít dál než se ztratit cestou zpět do tábora. Leesil s Chapem nemohli být daleko a bylo pravděpodobnější, že na někoho narazí, když bude pokračovat v cestě.

„Leesile!“ zakřičela, ale vítr její slova přehlušil.

Wynn klopýtala přes další hřeben, rozsedlinou a kolem tří zatáček, jak ji rozlámané úbočí hory nutilo proplétat se tmou. Ale stále nenacházela žádné stopy po Leesilovi ani Chapovi.

Vrávorala sedlem mezi dvěma obrovskými skalnatými výběžky, které se tyčily k nebi jako miniaturní hory. Když se ohlédla, viděla jasně jen svých posledních šest kroků.

„Chape!“ zakřičela.

Odpovědělo jí jen sténání a hvízdání vichru mezi skalami. Do duše se jí vplížil strach a nahlodával odhodlaný vztek.

Byla sama, ztracená jako Magiera.

Ale pokud se tu Magiera skutečně někde potácela a byla sotva při vědomí, určitě se vydá jako vždy nahoru. A Leesil bude šplhat vzhůru, dokud ji nenajde. A i všichni ostatní budou pátrat ve výškách.

Bolest ve Wynniných nohách ustoupila. Nepřineslo jí to ale úlevu, bylo to zlé znamení. Chlad jí pronikal oblečením, a tak si přitáhla kabát blíž k tělu a kapuci si posunula hlouběji do čela. Aspoň že měla rukavice, ale zapomněla si šál. Škoda, že nemá tak dobrý zrak jako Leesil, Osha nebo alespoň Magiera. Škoda, že nevidí ve tmě.

Nebo snad ano?

Jednou v noci v elfském lese se Chap rozběhl za smečkou majay-hì. Wynn se ho pokusila sledovat, ale les si pohrával s její myslí a ona se ztratila. V zoufalství úmyslně vyvolala své nadpřirozené vidění, pozůstatek divoké magie v jejím těle. Chap se stal jejím vodítkem, protože zářil jasněji než cokoli jiného v lese.

Tyhle zmrzlé hory byly pusté, bez života. Kdyby znovu použila magické vidění a spatřila duchovní vrstvu světa, nemohla by ho minout.

Ale to nebylo tak snadné.

V lese uspěla jen proto, že se ponořila do Chapových vzpomínek, jako by byl zvířecí společník a ona mág, v jehož

mysli žil. A vidění, které v ní vyvolávalo nevolnost, se nezbavila, dokud ho nenašla, faye v psím těle, který ji očistil od magické poskvrny.

Pokud uspěje, ale nenajde Chapa…

Wynn klesla na kolena do sněhu a zavřela oči.

Přinutila se utišit a zklidnit své nitro a potlačila chlad a vichr vnějšího světa. Vzpomněla si na pocity, které zažívala v Chapově společnosti, na pižmový pach jeho srsti, na jeho dech na tváři a mnohojazyčný hlas ve své hlavě. Vyvolala si v mysli jeho přítomnost a představila si ho tak, jak ho viděla nadpřirozeným viděním…

Třpytil se, jako by byl jedinou „celistvou“ věcí na dohled…

Halily ho mlžné bílé plameny, jak útočil na svůj lid, aby ji zachránil…

Wynn se ponořila do vidin, dokud nepotlačily vše ostatní. Potom její mysl ovládl jeden okamžik z minulosti.

Chap seděl před ní v pokoji v Byrdově hostinci a hleděl jí do očí. Pod prsty cítila jeho hustou srst a snažila se přijít na to, kým vlastně je. V tu chvíli ji přemohlo nadpřirozené vidění, pokoj potemněl a zahalila ho bílá, namodralá mlha.

Prostoupila úplně všechno, jako by její normální vidění překryli duchové. Zjistila, kde je duchovní podstata nejsilnější. Jen Chap zůstal stejný.

V nadpřirozeném vidění se jeho srst třpytila jako milióny hedvábných bílých nití. A oči mu zářily jako křišťály na slunci.

Wynn se té vzpomínky držela a otevřela oči.

Útočily na ni mráz, vítr a sníh a svět okolo vypadal úplně stejně jako dřív.

Možná byla příliš vyčerpaná, prokřehlá a slabá. Přestože se Wynn působení magického vidění obávala, to, že ho nevyvolala, ji naplnilo zoufalstvím. Přesto se vyškrábala na nohy.

Leesil s Chapem byli někde tady a ona je musela najít.

* * *

Chap bojoval se závějemi a snažil se Magieru vystopovat, ale na sněhu neulpíval žádný pach. Jeho čich byl k ničemu, Magiera by se mu musela připlést rovnou do cesty, proti větru a ještě v těsné blízkosti. Pátral tedy zrakem mezi převisy, ale blizard zakryl všechny její stopy – pokud se vůbec vydala tímto směrem.

„Magiero!“ křičel Leesil.

Chap zpomalil a roztáhl své vědomí, jestli nezachytí nějakou Magieřinu vzpomínku. Byl to ale marný, zoufalý čin, protože věděl, že aby to fungovalo, musel by ji mít na dohled.

„Magiero!“ zakřičel Leesil znovu.

I s přikrývkou na hřbetě ztrácel Chap rychle tělesné teplo. Leesil určitě trpěl stejně, ale nesměli to vzdát.

Chap se vrhl vpřed – a zachytil pach potu.

Zastavil se a rozhlédl se, ale vítr se tak točil, že odnesl pach dřív, než mohl zjistit, odkud přichází.

„Co?“ zeptal se Leesil a jeho hlas zněl ve vichru slabě, i když stál sotva několik kroků za ním.

Úzké průrvy vedly vzhůru štěrbinami ve skále. Když se vydají špatnou stezkou, mohou Magieru minout, aniž by ji zahlédli. Chap si musel být jistý.

Stál nehybně a zvedl čenich do vzduchu. Pokaždé, když se vítr stočil, obrátil se i on a otáčel se v půlkruzích proti němu.

„Zatraceně, Chape!“ křičel Leesil. „Co to děláš?“

Chap na něj zavrčel. Bez Wynn nedokázal plán vysvětlit. Vystoupal mezi dva skalní výběžky.

Jasně ucítil Magieřin pach.

Chap zavyl a vyrazil mezi balvany. Leesil dupal sněhem za ním. A stejně tak pádily i Chapovy myšlenky.

Jak se mohla Magiera v takové zimě potit?

Plahočili se okolo dalších výběžků a balvanů. A pak se přímo před nimi zvedla ve tmě hladká skalní stěna. Vítr se v uzavřeném prostoru točil a sněhové vločky vířily v malém tornádu.

Chap se úzkostně zastavil. Dostali se na konec rokle.

Ale u její stěny se něco hýbalo.

Vypadalo to jako stín na pozadí tmavého kamene za vířícím sněhem.

Chap zaklonil hlavu a zavyl. Vítr vytí umlčel a stín v temném koutě se neotočil. Leesil se k psovi připojil, zadíval se vpřed a Chap se rozběhl ke stěně. Zdejšími pustými výšinami se toulala jediná osoba.

Leesilův výkřik pronásledoval Chapa průrvou. „Magiero!“

Byla to ona, když se ale Chap dostal blíž, zpomalil.

Stála obrácená zády k nim a škrábala rukama po strmé stěně tak zoufale, až jí prsty zrudly krví. Dokonce i ve vířícím vzduchu ucítil Chap z takové blízkosti silný pach potu. Kolem hlavy se jí kroutily tenké proužky páry a rychle a těžce dýchala.

Ani si ho nevšimla.

Leesil Chapa dohonil, upustil Magieřin kabát a natáhl se po ní.

„Magiero, musíme se vrátit!“ zavolal a položil jí ruku na rameno.

Magiera se po něm ohnala.

Srazila mu ruku stranou a zavrčela, spíše ale vyděšeně než vztekle. Chap uviděl její tvář z profilu.

Třásla se zimou, ale bledou pleť měla zbrocenou potem. Černé duhovky se jí roztáhly natolik, že skoro zakryly bělmo.

Obrátila se zpátky ke skalní stěně a znovu se po ní pokusila vyšplhat.

„Magiero!“ zakřičel Leesil. „Podívej se na mě! Probuď se!“

Leesil se ji pokusil znovu chytit a Chap mu zastoupil cestu.

Magiera propadla nějaké halucinaci a Chap se obával, že Leesila nepozná. Pokusil se jí vnořit do vzpomínek a pochopit, co vidí.

Snů se nemohl dotknout o nic víc než vědomých myšlenek. Viděl nebo zažíval jen vzpomínky vyvolané momentálními zážitky. Když ale Chap nahlédl do Magieřiny pomatené mysli, zalila ho záplava obrázků.

Zámek z dálky…

Stejně šerá a ponurá zimní pustina, jakou viděl v Magieřiných myšlenkách už dřív, nezuřil v ní ale blizard. Prastará pevnost stála v bělostném tichu, zrádně mírumilovná na bílé pláni obklopené vzdálenými vrcholky připomínajícími černé zuby.

Přiblížila se masivní železná brána a Chapa ovládlo nutkání jí projít, přitisknout ruce na kování, rozrazit ji a běžet ke schodům, ke dveřím…

Ruce? Ne, byla to Magieřina vzpomínka, ne jeho.

Chap napnul síly, aby se osvobodil dřív, než ho její posedlost pohltí.

Vyvolal její starší vzpomínky, jednu po druhé. Obrázky Miisky a teplých nocí ve Lvounovi. Ponořil se jí do mysli, aby našel cokoli, co by mu pomohlo rozbít její sen nebo ji přimět pozastavit se nad tím, kde je… a co dělá.

Magiera se dál snažila lézt vzhůru a botami škrábala o skálu, aby se zachytila.

Chap opustil její mysl a vrhl se vpřed. Chytil do zubů nohavici jejích kalhot a trhl.

Magiera ho nakopla do hrudi, až odlétl do sněhu.

Chap se znovu postavil a Leesil vykřikl: „Magiero, nech toho!“

Na vlasech jí ulpěly velké sněhové vločky. Pootevřená víčka se jí chvěla a duhovky zapadly do hlavy. Ochablé rty se jí pohybovaly, jako by něco šeptala, ale Chap neslyšel žádná slova. A než se mohl pohnout, přiskočil k ní Leesil.

Objal Magieru a přitiskl jí paže k tělu.

Magiera zavřískla jako zvíře a odstrčila se nohou od stěny. Zavrávorali a Magiera Leesilovi vyklouzla. Okamžitě se k němu otočila, ohnala se a prsty zkřivila jako drápy.

Chap zavrčel a skočil po ní.

Magiera zaváhala a v náhlém tichu se na Leesila zahleděla. Pomalu spouštěla ruku, prsty se jí třásly a na bledé tváři se jí usadil strach.

Chap se zastavil a pozorně ji sledoval. Víc než jednou se stalo, že Leesilova přítomnost pronikla její zuřivostí a přivedla ji k rozumu.

Magieře se znovu zachvěla víčka.

Černé duhovky se obrátily v sloup, takže viditelné zůstalo jen oční bělmo. Sekla rukou a Leesil vytřeštil jantarové oči.

Ustoupil do strany, oběma rukama ji chytil za zápěstí, ale byla tak silná, že se mu podlomila kolena.

Chap skočil. Zakousl se jí do holeně, zapřel se a podtrhl jí nohu. Magiera vykřikla.

Obrátila se na druhé noze, zavrávorala a Chap ji pustil. Uskočil, ale ona spadla rovnou na Leesila. Oba přistáli v čerstvě napadlém sněhu. Leesil Magieru, která ležela na zádech na jeho hrudi, pevně objal pažemi.

Chap přiběhl blíž, aby se dostal k Magieře dřív, než Leesila napadne. Položil jí tlapu na hruď a zavrčel do tváře.

Magiera vytřeštila černé oči. Místo aby odpověděla stejně, ucukla před jeho vyceněnými zuby.

Začala se třást zimou. Otáčela hlavou ze strany na stranu, jako by netušila, kde vlastně je.

Chap ucouvl a sundal tlapu Magieře z prsou. Dhampir zmizel a zůstala jen Magiera. Leesil ji pevně držel a nedovolil jí pohnout se.

„Šššššš," mumlal jí do ucha. „To jsem já."

Magiera přišla konečně k sobě a Chap viděl, jak se jí stáhly zorničky a duhovky vybledly do tmavě hnědé. Podívala se přímo na něj.

„Kde…?" zašeptala, ale otázku nedokončila, protože vylekaně zalapala po dechu.

Schoulila se na boku a zakryla si tvář zakrvácenýma rukama.

Chap poklesl vyčerpáním a úlevou. Našli ji a byla opět sama sebou – prozatím. Dvakrát štěkl, aby upoutal Leesilovu pozornost, potom se rozběhl dolů průrvou a zůstal stát v jejím ústí. Museli se vrátit co nejrychleji do tábora.

Leesil se vyškrábal na nohy a postavil i Magieru. Podařilo se mu obléct ji do kabátu, potom se vypotácel z rokliny a skoro ji za sebou táhl. Chap se zastavil a zahleděl se na strmou stěnu na konci průrvy.

Neexistoval způsob, jak by po ní Magiera mohla vyšplhat. Ale napůl v bezvědomí a hnána instinktem zvolila přesný směr, aby se dostala k zámku ve své mysli.

„Najdeš cestu zpátky?" zavolal Leesil.

Chap se odvrátil od průrvy a propracoval se do čela. Stopy už byly skoro zasněžené. Rychle se vydal po jejich posledních pozůstatcích, ale i ty brzy zmizely.

Leesil ho následoval a Magieru musel téměř nést. Chap se brodil neporušenými závějemi a snažil se najít cestu zpět do tábora.

* * *

Leesilovi byla zpočátku jen zima, ale brzy začal mít potíže s dechem. Svaly na nohách ho pálily, jak mu chladla kůže, ale táhl Magieru dál sněhem a snažil se ji ochránit vlastním tělem.

„Není to daleko," šeptal pořád dokola. „Už tam skoro jsme."

Popravdě netušil, kde vlastně jsou, a jen kladl jednu nohu před druhou a slepě následoval Chapa. Pes se najednou zastavil a zaštěkal. Leesil zvedl hlavu.

Ve tmě před nimi se táhl podél strmé skalní stěny úzký svah. Skoro zasténal, ale nechtěl, aby to Magiera slyšela. Šli v kruhu a vrátili se zpět ke slepé průrvě.

Chap se rozběhl přímo ke stěně a dolů ze svahu.

Leesila napadlo, že pes se pomátl. Sebral poslední zbytky sil a následoval ho. Pod svahem jim ale cestu nezatarasila skála, jak si původně myslel. Ve větru tu do kamene tloukl cíp zmrzlé plachtoviny. Leesil se vydal podél stěny, která se mírně stáčela.

Plátno bylo natažené přes díru ve skalní stěně. Poslední kroky byly pro Leesila nejtěžší.

Dřepl si, vtáhl Magieru dovnitř a opřel ji o stěnu. Chvíli jen lapal po dechu a Chap se kolem něj protáhl dozadu do jeskyně. Ihned se ale vrátil a přitáhl pytel s trusem.

„Ano," vydechl Leesil.

Sebral pytel a otočil se k doutnajícím uhlíkům. Litoval, že nemůže dát vědět Sgäilovi, ale sotva se dokázal pohnout, a Chapa by ven neposlal. Oba byli vyčerpaní.

Magiera se svezla na zem a dívala se, jak fouká do uhlíků a snaží se zažehnout plamínek.

„Co se stalo?" zašeptala sotva slyšitelně.

„Já nevím," odpověděl.

Chap nastražil uši. Prosmýkl se kolem Leesila a pod plachtou ven.

Leesil slyšel, jak pes hlasitě štěká, byl ale zpátky dřív, než mohl Leesil vyhlédnout ven.

Sgäile ho vzápětí následoval. Lapal po dechu a podržel plachtu Oshovi, který si ihned vlezl dozadu do jeskyňky a zhroutil se. Sgäile byl stejně vyčerpaný a cítil stejnou úlevu jako Leesil. Při pohledu na Magieru klesl na kolena. Leesil pohlédl na plachtu, potom na Oshu.

„Kde je Wynn?“

Sgäile ztuhl a zvedl hlavu. „S vámi… trvala na tom, že půjde s vámi.“

„Když jsem ji tady nenašel, myslel jsem si, že šla s vámi.“ Leesil zavrtěl nevěřícně hlavou. „Řekl jsem jí, ať zůstane tady… Stál jsi přímo nad ní, Sgäile!“

Chap na oba zavrčel a vyrazil z úkrytu.

Leesil se ho chystal následovat, ale nohy měl tak zmrzlé, že se nedokázal postavit.

„Ty nevidět ji jít za vámi?“ obořil se na něj Osha. „Ona běžet za vámi!“

„Ne!“ zavrčel Leesil.

Magiera se chabě opřela o loket. „Co se děje?“

Zmrzlá plachta ostře zapraskala, jak Chap vrazil dovnitř. Zvedl stříbrnou tlapu a znovu a znovu s ní bušil do země. Dvakrát zaštěkal, odmlčel se a znovu dvakrát zaštěkal.

Leesilovi se nelíbilo, co slyší. Chap nenašel žádné stopy, ale přesto ji měl v úmyslu jít hledat. Pes byl jediný, kdo se ještě udržel na nohách.

„Nemůžeš… ne sám,“ zašeptal Leesil.

Chap se otočil, a než po něm mohl Leesil chňapnout, vyrazil ven.

Leesil strhl plachtu stranou a zadíval se do noci. Potom ucítil na paži Magieřinu ruku.

„Kde je Wynn?“

Bledou tvář měla spálenou větrem, a co bylo horší, neobořila se na něj, nebyla rozzlobená jako obvykle. Vypadala zmateně.

Leesil nevěděl, jak odpovědět. Hleděl ven do bouře. Sníh už pohřbíval Chapovy stopy.

* * *

Hkuan’duv si vzal druhou hlídku, ale A’harhk’nis nešel spát.

„Zkontroluji druhý tábor,“ řekl. „Podívám se, jestli všichni zůstali v jeskyni. Pochybuji, že šli v blizardu dál, ale pokud ano, jen těžko bych hledal jejich stopy.“

„Dobře,“ souhlasil Hkuan’duv. „Ale pospěš si a pak si odpočiň.“

A’harhk’nis zmizel. Hkuan’duv se opřel o stan a snažil se držet v závětří. Po chvíli zkontroloval ostatní.

Vypadalo to, že Dänvârfij tvrdě spí a Kurhkâge lehce oddychoval zabalený do pláště a přikrývky. Hkuan’duv se vrátil zpět na hlídku a přelétl pohledem svah hory.

Vítr sílil a spolu s ním houstlo i sněžení. Naštěstí našli skalní útvar, který jejich stan chránil, přesto doufal, že se blíží k cíli. Stále ho zneklidňovala představa, že se bude muset postavit Sgäilsheilleachovi, aby získal artefakt a zlikvidoval Magieru.

Hkuan’duv to udělá bez ohledu na následky, jako vždy bude chránit svůj lid. Ale ještě nikdy se kvůli úkolu nedostal do konfliktu s členem vlastní kasty. Až do nedávného shromáždění starších ani netušil, že je to možné.

Hkuan’duv se probral ze zamyšlení, když A’harhk’nis přeskočil balvany a přistál na zemi přímo před ním. Oči se mu divoce leskly.

„Probuď ostatní!“ vybídl ho A’harhk’nis. „Ve Sgäilsheilleachově táboře se něco děje!“

16. KAPITOLA

Wynn v předklonu vrávorala ve větru. Byla příliš zkřehlá, než aby dokázala třeba jen zavolat. Pořád doufala, že narazí na Leesila a Chapa nebo na Sgäila s Oshou. Jak ale noc postupovala, naděje ji opouštěla spolu s tělesným teplem.

Kolik času zbývalo do úsvitu? Dokáže do té doby zůstat v pohybu? Utichne bouře a propustí mračna trochu slunce? Co by řekl Sgäile, kdyby tu byl?

Znovu by jí vyčinil za její pošetilost. A bezpochyby by jí pohrozil přísnější formou ochrany.

Wynn si přála, aby tady byl a přesně to udělal.

Ztratila pojem o tom, kolikrát už vystoupala do svahu a sešla dolů z kopce, kolikrát zabočila. Náhle se bílá stěna sněžné bouře před ní proměnila ve světle krystalu v černou. Vypadalo to, jako by se náhle objevil obrovský stín.

Wynn sebou ani netrhla.

Zvedla hlavu a zamrkala ojíněnými řasami. Cestu jí zatarasila skalní stěna – další slepý konec. Než mohla sklopit hlavu, sebrat zbytky odhodlání a otočit se, zahlédla ve stěně tmavší místo.

Přinutila se pohnout. Jak se blížila, z tmavého místa se stala dutina ve skále. Nahlédla dovnitř a vzhůru strmou puklinou ve stěně. Její dno bylo skoro beze sněhu, protože prudký vichr nedokázal vehnat sníh do úzkého prostoru.

Možná se zmýlila, když ji napadlo, že se Chap vrátil. Co když s Leesilem taky našli tuhle rozsedlinu? A pokud ne, alespoň se ukryje před větrem.

Wynn vstoupila dovnitř a ulevilo se jí, když se ocitla v závětří. Pod zkřehlýma nohama se jí uvolnilo kamení a ona se zachytila rukou stěny.

Toužila se na chvíli posadit, jen na chviličku se skrýt před větrem, protože se nedokázala přestat třást. Možná si na chvíli zdřímne, než půjde dál. Slyšela však tichý hlas ve své mysli.

„Pokud se zastavíš, umrzneš."

Ach, ano, to bylo dobré znamení, mluvila teď sama se sebou.

Wynn udělala další krok, začala šplhat vzhůru trhlinou a rukama škrábala po stěně nalevo. Musela si rozproudit krev v žilách, ale ta představa v ní vzbudila jen zoufalství. Potřebovala si odpočinout, ne spát, jen si odpočinout, ale nutila se jít dál.

Zpod nohy se jí odkutálel kámen a ona si vyvrtla kotník.

Sotva sebou trhla, protože bolest otupil chlad. Ale jak padala, uhodila se rukou o zem a přes rukavici se jí do kůže zarylo ostré kamení. Otočila hlavu, zadívala se vzhůru a na tvářích jí mrzly slzy. Horní otvor trhliny už měla na dosah, a tak se začala plazit dál. Když ale konečně vyhlédla ven, viděla jen další led a zasněženou krajinu.

Nic víc. Nikoho.

Wynn se odkulila stranou a schoulila se na patách u stěny. Raději prostě zavře oči a schová se před světem.

Náhle se jí zvedl žaludek. Dvě malá sousta sušené ryby, která snědla k večeři, se jí začala drát do krku.

Wynn se zavrtěla odporem. Dokonce ani její tělo ji nechtělo nechat na pokoji!

Nevolnost však sílila a v hlavě jí zašustila slova.

Wynn?

* * *

Chap se brodil sněhem, nenacházel ale stopy, necítil žádný pach.

Napřed prostě zamířil směrem, kterým se předtím vydali s Leesilem. Pokud se je Wynn snažila sledovat, možná byla někde poblíž. Pak ale narazil na malé průrvy. Vedly různými směry, ale všechny vzhůru.

Wynn byla mezi společníky, které si Chap zvolil, jedinečná. Jen ona slyšela jeho slova a cítila jeho fayského ducha. Ale nechovala se k němu jako Sgäile, který ho slepě uctíval, nebo Osha, který pohlížel na majay-hì jako všichni elfové, a to s rozpačitým obdivem. Wynn se k němu nechovala jako k nadpřirozené bytosti.

A za to ji měl Chap rád.

Zastavil se pod skalním převisem a zavřel oči. I v mírném závětří se nedokázal přestat třást. S Leesilem se vydali levou roklí do slepé průrvy, kde našli Magieru, ale Chap žádné jiné stopy neviděl. Sněhová bouře je všechny smetla.

Když byla Wynn nablízku, stačilo, aby na ni Chap v duchu *myslel*, jako když komunikoval se svým lidem. Tak mu to Wynn alespoň popsala. Ale když nevěděl, kde je nebo jak daleko je, jak by ji mohl zavolat? Mohl by to udělat i z velké dálky, aniž by upoutal pozornost fayů?

Jeho lid zahrnovaly všechny živly, a ne jen duch, který se soustředil nejsilněji v živých bytostech. Fayové se mohli stát také součástí vody a země, vzduchu a ohně, když by si to přáli, takže neexistovalo na světě místo, kam nemohli proniknout.

Kdyby ho uslyšeli, jak volá Wynn, mohli by se k ní dostat dřív než on.

A v elfském lese se ji pokusili zabít.

To Chap nemohl riskovat. Vylezl zpod převisu a šplhal vzhůru, až prošel sedlem mezi dvěma skalními výčnělky.

Stezka se příliš podobala té, která ho zavedla do slepé průrvy. Dolehly na něj pochybnosti. Jak se mohla dostat až sem, pokud se vůbec vydala tím směrem?

Obrátil se zpátky, proběhl skalním sedlem a zkusil další rozsedlinu. Udělal ale sotva tři kroky, zpomalil a zastavil se.

I kdyby Wynn slyšela jeho volání, jako když komunikoval se svým lidem, nemohla by mu podobně odpovědět. Musel zkusit něco jiného, nemohl se jen tak bezcílně potloukat bouří uprostřed noci.

Chap škrábal zkřehlými tlapami po sněhu, až narazil na zmrzlou půdu. Použil ji jako element země a sníh jako vodu. Vichr, který mu dul do čenichu, byl vzduchem a zbytky tělesného tepla ohněm. S pomocí ducha v sobě se připoutal k živlům a začal „komunikovat“, jak tomu říkala Wynn.

Ale ne se svým lidem – soustředil se jen na vzpomínky na ni a v duchu zavolal.

Wynn?

Žádná odpověď.

Wynn… zavolej mě.

Chap neslyšel nic než vítr svištící po svahu hory.

Prosím, jestli mě slyšíš… cítíš… třeba jen bodnutí v žaludku…

Stál napjatě a poslouchal, dokud ho neovládla panika a nerozběhl se slepě vzhůru do kopce.

Wynn… odpověz mi!

„Chape? Tady… jsem tady!“

Ztuhl a nastražil uši, aby zachytil slabé volání přes hukot bouře.

Znovu! Nepřestávej, dokud mě neuvidíš!

„Tady… v rozsedlině.“

Chap se otočil a rozběhl se přes svah pod převisem.

Její hlas k němu nesl prudký vichr. A tak se otočil proti větru a pelášil mezi skalami. Sníh ho bodal do očí a plnil mu

uši, ale on běžel dál. Náhle se zprudka zastavil, protože hleděl na skalní stěnu ve slepé průrvě.

„Chape… v rozsedlině… hledej prasklinu ve skále!“

Běžel podél paty stěny, kde sníh byl mělčí. Byla tu taková tma, že si otvoru nevšiml, dokud nebyl přímo u něj. Kamenité dno pukliny bylo chráněno před sněhem a větrem. Chap se škrábal vzhůru po kamení. Srdce se mu rozbušilo, když zachytil známý pach.

Už jdu!

Wynn se choulila u stěny téměř na vrcholu rozsedliny.

Sníh jí bíle poprášil záda kabátu. Chap šplhal namáhavě vzhůru a Wynn k němu vztáhla ruce.

Musíš se pohnout. Vsuň ruce pod přikrývku na mých zádech a zaboř je do srsti.

Chap strčil hlavu do Wynnina kabátu. Opřel se o ni, aby jí propůjčil co nejvíce tělesného tepla. Wynn se opřela o jeho hřbet a zabořila mu tvář do šíje. Její tělo těžklo, jak se poddávala vyčerpání.

Musel ji udržet při vědomí, a tak začal nesmyslně plácat.

Našli jsme Magieru… je v bezpečí… ostatní jsou zpátky v táboře. My dva musíme přežit do rána a pak je zase najdeme… a všechno bude jako dřív. Wynn?

Nepohnula se.

Zaboř mi ruce do srsti. Hned!

Chap zatáhl zuby za tkanice jejího kabátu, rozevřel ho a vsunul hlavu dovnitř. A po celou dobu plácal nesmysly, jen aby ji přivedl zpátky k vědomí.

Wynn sevřela prsty chabě jeho srst.

„Smrdíš,“ vypravila ze sebe přes jektající zuby. „Potřebuješ… vykoupat.“

Chap se zhluboka nadechl. *Ty taky zrovna nevoníš.*

Okamžik úlevy pominul a Chap zvedl hlavu a obezřetně se rozhlédl. Kámen za zemi, sníh za vodu a vítr za vzduch. Vždy je budou obklopovat živly.

Chap doufal, že ho slyšela jen Wynn.

* * *

Hkuan'duv nechal Dänvârfij na stráži v táboře a teď dřepěl s A'harhk'nisem a Kurhkâgem za zledovatělými balvany. Strhla se skutečná sněhová bouře. Pozoroval díru ve skále zakrytou plachtou a díval se, jak se Sgäilsheilleache s Oshou vrátili a vklouzli dovnitř.

„Co jsi předtím viděl?" zeptal se Hkuan'duv.

A'harhk'nis neodtrhl oči od přístřešku. „Ta lidská žena, Magiera, vyběhla ven a vyrazila do hor. Zakrátko ji následovali i ostatní, ale váhali a nakonec se rozdělili do dvou skupin. Myslím, že neměli tušení, kam šla. Později ji míšenec a majay-hì přivedli zpátky a já se vrátil, abych ti podal zprávu."

„Kde je ta malá žena?" zeptal se Kurhkâge.

A'harhk'nis zavrtěl hlavou. „Než jsem odešel, ještě se nevrátila."

Z přístřešku se ozval hlasitý štěkot. Stříbrošedý majay-hì rozrazil plachtu a rozběhl se vzhůru skalami. Hkuan'duv se zamračil a nadzvedl se, aby lépe viděl.

„Co se stalo, že neustále riskují a vydávají se ven v noci a za bouře?"

Nikdo ze společníků neodpověděl.

Hkuan'duv čekal, ale nikdo další ven nevyšel.

„Máme sledovat majay-hìho?" zeptal se Kurhkâge.

Hkuan'duv si byl jistý, že pes už je z dohledu.

„Držte se zpátky a po větru,“ rozkázal. „Nemůžeme dovolit, aby nás majay-hì vycítil.“

Šplhali tiše přes balvany a sníh a A’harhk’nis je vedl.

Majay-hì se naštěstí nemohl v závějích pohybovat rychle. A’harhk’nis jim dal občas znamení, ať zpomalí a změní směr. Drželi se od majay-hìho co nejdál, jen natolik blízko, aby ho neztratili v blizardu z dohledu.

Sníh chumelil tak hustě, že se A’harhk’nis při stopování křivolakými stezkami několikrát zastavil. Když procházeli horským sedlem, uslyšel Hkuan’duv křik.

„Chape? Tady… jsem tady!“

A’harhk’nis jim pokynul, aby se ukryli, protože majay-hì se otočil a mířil zpět jejich směrem. Všichni tři zapadli do sněhu u skalního převisu a roztáhli nad sebou bílé pláště. Okamžitě se tak na pohled proměnili v zasněžené balvany.

Majay-hì proběhl okolo nich a namířil si to do průrvy s vysokými stěnami.

Vstali, plížili se za ním a vedení se tentokrát ujal Hkuan’duv.

Křičela snad tak unaveně ona mladá žena? Proč se po ní vydal pátrat jen majay-hì?

Hkuan’duv si uvědomil, že jsou výš, než si myslel, skoro u vrcholků hor. Našla snad malá žena místo, které hledala Magiera? A pokud ano, proč se vydala do noci sama?

Příliš mnoho otázek a málo odpovědí. Díval se, jak se majay-hì pohybuje podél stěny průrvy – a najednou v ní zmizel.

Hkuan’duv si lehl na břicho a plížil se vpřed. Stáhl si bílou kápi hluboko do čela a nahlédl do trhliny.

Skálou se táhla vzhůru rozsedlina a nahoře se někdo choulil. Rozpoznal malou ženu. Její kabát se nadouval, jako by jí něco vlezlo do klína. Mumlala příliš tiše, než aby jí rozuměl, potom z kabátu vykoukla hlava majay-hìho.

Hkuan’duv ucouvl, odkulil se stranou a opřel se o hrubou stěnu průrvy. Majay-hì riskoval život kvůli člověku, přestože žádný ze strážců jeho lidu ještě nikdy neprojevil náklonnost slabé krvi.

Sgäilsheilleache se pohyboval v podivné, zvrácené společnosti a Hkuan’duva napadlo, jestli je jeho kastovní bratr zcela při smyslech. Nebo snad Sgäilsheilleacha někdo ovládá? Hkuan’duv pohlédl na Kurhkâga a A’harhk’nise, kteří dřepěli o kus dál a čekali.

Pokud někdo odhalil Magieřin cíl, Hkuan’duv to potřeboval vědět. Nejrychlejší by bylo malou ženu zajmout a vyslechnout ji. Ztratila se a její společníci se nikdy nedozví, co se s ní stalo. Ale majay-hì představoval problém.

Nikdo se majay-hìmu nepletl do toho, kam jdou a co dělají.

Hkuan’duv pokynul Kurhkâgovi, aby ho následoval, a A’harhk’nis střežil vchod do rozsedliny. Hkuan’duv vstal a vstoupil do otvoru ve skále, udělal ale sotva tři tiché kroky, když majay-hì znovu zvedl hlavu.

Jeho křišťálově modré oči se ve tmě třpytily a dolů rozsedlinou se neslo tiché vrčení.

Hkuan’duv ztuhl, ale majay-hì zvedl hlavu vzhůru. Hkuan’duv se zadíval stejným směrem.

Na vysokých stěnách trhliny se mihlo něco temnějšího než noční nebe.

* * *

Chap slyšel, jak na dně rozsedliny syčí větrem hnaný sníh. Náhle ale zvuky utichly a Chap vytáhl hlavu z Wynnina kabátu.

Shora se ozval ptačí křik.

Chap zvedl zrak překvapeně k obloze. Tady nahoře by žádný pták nepřežil.

Z noci se dolů snesl černý stín tmavší než nebe či kámen a klesal mezi skalními stěnami.

Chap cítil, jak se mu tělem šíří žár… a nutkání vyrazit na lov. Srdce mu bušilo a jeho vědomí ovládla přítomnost nemrtvého. Ale jak stín sledoval, ukázalo se, že se jedná o velkého ptáka, možná o havrana.

Wynn, vstávej!

Pohnula se, zvedla hlavu a rozhlédla se.

Další stín prolétl rozsedlinou v těsném závěsu za ptákem.

Tento nebyl černý. Zvuky, které vydával, přehlušil blizard, ale Chap viděl, že je bílý jako sníh a poskakuje mezi stěnami komína.

Žár v Chapově nitru vychladl. Setřásl ze sebe Wynniny ruce a s hlavou vysoko zdviženou se vrhl vpřed. Snažil se nespustit poskakující bílou skvrnu z očí, když v tom zahlédl na dně rozsedliny dvě postavy.

Pláště měly zakryté bílým plátnem, ale jejich cípy si uvázaly kolem pasu. A pod nimi se ukrývaly šedozelené tuniky Anmaglâhků.

* * *

Hkuan’duv měl pocit, že zahlédl obrys černého havrana. Rozpětí křídel měl tak velké, že se špičkami dotýkal kamenných stěn. Jak se nesl dolů rozsedlinou, Hkuan’duv zahlédl stěnu za ním.

Ne, viděl skrz něj, jako by se stín velkého ptáka odtrhl od skály a letěl vzduchem. A nalétl mu přímo na tvář.

Hkuan’duv se na poslední chvíli přikrčil. Otočil se, ale už nestačil zakřičet varování.

Stín prolétl Kurhkâgovi hrudí.

Kurhkâge vytřeštil jediné oko, a než stačil mrknout, vyrazil mu černý stín ze zad, zakroužil a zmizel ve tmě. Kurhkâgova ústa se chvěla, přestal dýchat a zhroutil se na zem.

Hkuan'duv popadl Kurhkâga za plášť a vyrazil s ním k východu z rozsedliny.

Co ten havranův stín byl zač?

Kurhkâgův plášť se v Hkuan'duvově sevření roztrhl.

Škublo mu paží dozadu, až ho zabolelo v rameni. Pod nohama mu ujelo kamení a on musel rychle přenést rovnováhu. Ohlédl se, aby zjistil, o co se jeho společník zadrhl. Očekával, že uvidí výstupek ve skále nebo ostrý kámen.

Hkuan'duv zíral do tváře ženě bílé jako sníh.

Nebyla to ta, kterou sledoval, žena jménem Magiera. Všechny jeho smysly vyplašeně zbystřily.

Bezbarvé křišťálové duhovky na něj hleděly z očí ve tvaru slz, které se výhružně přimhouřily. Oválná tvář se jí zužovala do špičaté brady, jako by měla elfské předky. Oči ale měla příliš malé a tenké černé obočí se v ničem nepodobalo jeho lidu ani míšencům. Byla člověk, ale nepatřila k žádnému z národů, které Hkuan'duv znal.

Divoké obsidiánové vlasy jí visely kolem hlavy a hrdla téměř na zem. Dřepěla na strmé stěně a držela se jednou rukou, jako by měla nehty zabořené do kamene. Byla nahá, ale navzdory ledovému vzduchu se netřásla. Druhou jemnou rukou držela Kurhkâga za obličej a tiskla mu hlavu ke stěně komína.

Hkuan'duv pustil Kurhkâga a sáhl po dýce na zápěstí. Ale ani se jí nedotkl.

Žena nakrčila tvář, tiše zavrčela, zprudka se odrazila od stěny a udeřila ho rukou do hrudi. Náraz ho zvedl ze země a odhodil dozadu.

Před očima se mu točila zasněžená země a černé nebe. Obojí se najednou zastavilo, jak tvrdě přistál v čerstvě napadaném sněhu. Propadl zmrzlou krustou a bolestivě si narazil ruku a rameno. Ležel na opačné straně průrvy kus od rozsedliny.

Hkuan'duva bolela hruď, když se překulil a lapal po dechu.

Žena vyšla na otevřené prostranství a její drobné nohy se nořily hluboko do sněhu.

Vítr jí rozfoukával vlasy, takže připomínaly černé svíjející se hady, a odhalil její hrdlo. Hkuan'duv na něm zahlédl záblesk něčeho kovového, silného a zlatého, potom ale jeho pozornost upoutalo něco jiného.

Levé předloktí a ruku měla rudé. V pěsti svírala zakrvácenou hroudu, která za ní nechávala červenou cestičku.

A'harhk'nis je oba obešel. V rukou svíral velké zahnuté čepele.

Na an'Cróana nebyl vysoký, ale ženský přízrak mu sahal sotva ke klíční kosti. Přidřepla tak nízko k zemi a tak rychle, že A'harhk'nis s prvním útokem zaváhal.

Hkuan'duv mu zoufale toužil pomoct, proto se vyškrábal na čtyři. Levá paže se však pod ním podlomila, takže se zhroutil zpět na zem.

Bílá žena vyrazila ze sněhu přímo před A'harhk'nisem. Než po ní stačil seknout, zaútočila mu na hrdlo. Úder byl tak silný, že ho zvedl ze země. Žena letěla s ním, a jak padal, přistála na něm.

Hkuan'duv viděl, jak otevřela drobná ústa a odhalila špičáky a rozeklané zuby. Znovu se pokusil vstát, v tu chvíli ale žena zabořila A'harhk'nisovi tvář do hrdla.

Zasypal je čerstvý sníh. Hkuan'duv udělal krok a poryv větru strhl vločky stranou. Žena škubla hlavou vzhůru a černé vlasy se rozlétly padající sněžnou mlhou. Průrvou se rozlehl mokrý trhavý zvuk.

Zaklonila prudce hlavu a z úst jí vystříkla krev.

Ozvalo se zapraskání kostí. Žena se ohnala štíhlou paží a odhodila stranou něco většího, než byla rudá masa, kterou držela v ruce před chvílí. Hkuan'duv se díval, jak věc narazila do stěny průrvy a zamrazilo ho.

Předmět se s tlumeným žuchnutím odrazil. Stranou odlétla roztržená kápě a odhalila blonďaté vlasy. Hkuan'duv sledoval, jak na zem padá A'harhk'nisova hlava.

Z rozsápaného pahýlu krku vytékaly stružky krve a špinily sníh.

Bílá žena stále seděla na A'harhk'nisovu trupu. Z úst jí vytékala na malá ňadra krev. Ignorovala Hkuan'duva a zírala na rudou hroudu v druhé ruce. Do mrazivého vzduchu z ní stoupala pára.

Někde v temné rozsedlině leželo Kurhkâgovo tělo. Hkuan'duv se obrnil, když malá žena vstala a odhodila stranou Kurhkâgovo srdce.

Co to bylo za stvoření, že necítilo chlad a bez námahy zmasakrovalo dva jeho muže? Napjal se, protože k němu otočila ledové oči. Průrvou se rozlehlo vrčení.

Ale nevrčela ona. Rychle se otočila.

Z rozsedliny vyrazil majay-hì.

Hkuan'duv zahlédl nad sebou pohyb. Blizardem letěl stín.

Anmaglâhk přeskočil sněhovou závěj a zraněným ramenem zavadil o balvan pod sněhovým příkrovem. Stínový havran prolétl zasněženou hroudou sotva na vzdálenost ruky od něj a Hkuan'duv slyšel, jak majay-hì vrčí a štěká.

Nechtěl psa opustit, ale žena zmasakrovala jeho společníky dřív, než stačili zasadit jedinou ránu. Nemohl prostě zahodit svůj život. Musel přežít, splnit úkol a sloužit svému lidu.

Musel utéct.

* * *

Wynn sotva zaostřila a Chap už se vrhl dolů rozsedlinou. Opřela se o studenou stěnu a vyškrábala se na nohy. Když se jí konečně podařilo sešplhat po uvolněném kamení, Chap už vyrazil z otvoru. Wynn na dně rozsedliny zaváhala.

Něco leželo u stěny.

Slyšela, jak Chap venku vrčí, ale ona stála ve tmě a zírala na tělo.

Vysoký elf měl jediné oko vytřeštěné a ústa ochable povislá. Z druhého oka mu zbyla jen masa starých jizev. Přední část jeho pláště byla tak potřísněná, že Wynn jen s obtížemi rozeznala v cárech tuniky díru v hrudi a rozlámaná žebra. Byl zmáčený vlastní krví.

Wynn nedokázala ani vykřiknout.

Utíkej! Najdu tě.

Chapova slova se jí rozlehla hlavou. Odtrhla oči od mrtvoly a viděla, jak pes předními tlapami zasáhl bílou postavu do zad.

Chapova soupeřka vypadala jako bíle oděná společnice mrtvého muže u Wynniných nohou. Pak si Wynn všimla, že je mnohem menší.

Bledá postava sebou sotva trhla, když do ní Chap vrazil, odskočil a přistál stranou. Pak se ta osoba zprudka otočila a Wynn spolkla výkřik.

Černovlasá žena byla nahá a křehká, sotva větší než Wynn, ale bledou tvář a trup měla zbrocené krví. Chap se k ní vrhl a žena otevřela malá ústa a vycenila zuby.

Měla je stejně ostré jako Magiera, když se nechá ovládnout dhampiří osobností. Ale ženiny podivné, úzké oči byly bezbarvé.

Jak mohl nemrtvý existovat v tak opuštěných končinách, kde neexistoval život?

Wynn spatřila u ženiných nohou další tělo. Sotva rozeznala šedozelené kalhoty a tuniku, protože mrtvolu zakrývaly sníh a krev. Neměla hlavu.

Chap tančil okolo bílé ženy, jako by se snažil udržet její pozornost. Znovu a znovu ho napadala. Tenké prsty měla tak rychlé, až se Wynn dvakrát vylekala, že psa chytila.

Nemohla Chapa jen tak opustit, ale netušila, jak mu má pomoct.

Žena skočila a sekla drápy po psovi. Když ucukl, obrátila úder a zasáhla ho hřbetem ruky.

Chapovo stříbřitě šedé tělo prolétlo průrvou a jeho vyjeknutí utichlo, když narazil do skalní stěny.

Sklouzl po kameni a zapadl do závěje. Ležel tam poprášený sněhem a nehýbal se.

Wynn otevřela ústa, aby na něj zavolala.

Něco se před ní mihlo a najednou zírala přímo do křišťálových duhovek.

Bílá žena stála tak blízko, že jí rychle dýchající Wynn vyfukovala obláčky páry přímo do zakrvácené tváře. Štíhlá, rudě umazaná ruka popadla Wynn za hrdlo a přirazila jí ramena ke stěně v rozsedlině.

Wynn nasála vzduch do plic a zaječela: „Ne, nedělej to!“

Sevření povolilo.

Wynn podjely na kamení nohy, sklouzla dolů po stěně a schoulila se.

Bílá žena couvla k opačné straně rozsedliny a choulila se jako Wynn, ale ne strachy.

Hleděla na Wynn s bolestí a se vztekem ve tváři a zakrvácené ruce si tiskla k hlavě.

* * *

Chap přicházel k vědomí. Nadechl se a zakňoural, protože ho ostře bodlo v žebrech.

Podobnou nemrtvou ještě nikdy nelovil. Probouzela v něm chlad a hrůzu. Její klamně křehká postava se pohybovala tak rychle a měla takovou sílu. Ale přesto se nenapila krve obětí, jen je zmasakrovala, jako by ji rozčílilo, že se jí odvážili zkřížit cestu.

Chap se pokusil postavil a bolest v hrudi zesílila. Potom uslyšel Wynn vykřiknout.

„Ne, nedělej to!“

Vrhl se do rozsedliny, i když mu každý pohyb působil agonii. V tmavém otvoru se ale zprudka zastavil.

Wynn se krčila u stěny nalevo. Vpravo stála bílá žena a držela se za hlavu.

Ne, zakrývala si uši.

Instinkt Chapa nabádal, aby zaútočil dřív, než se stvůra vzpamatuje. Ale i nezraněný se stěží držel z jejího dosahu a nakonec ho dostala. Zabila dva Anmaglâhky, a teď ustupovala před Wynn.

Proč?

Žena si pomalu přejela rukou po líci a její prsty zanechaly pod zvláštně tvarovaným okem krvavé čáry. Konečky prstů si přitiskla na malá, potřísněná ústa.

Wynn se pokusila přesunout blíž k Chapovi.

Bílá nemrtvá se pohnula tak rychle, že z ní zůstala jen rozmazaná šmouha. Chap na ni zavrčel a do Wynniny mysli zakřičel.

Nehýbej se!

Wynn ztuhla, ale začala se nekontrolovatelně třást. Bílá žena se zastavila a prsty si přejížděla po rtech.

Na Chapa nepohlédla, sledovala jen Wynninu tvář. Pes těkal pohledem od jedné k druhé.

Ne, nedívala na Wynninu tvář, nýbrž na její ústa.

Ublížil jí snad Wynnin výkřik? Nebo tu nešlo o Wynnin hlas… ale o slova, která pronesla?

Bílá žena se dotýkala svých úst a hleděla na Wynnina. Učenčin hlas nemrtvou z nějakého důvodu zastavil.

Mluv, řekl Wynn, ale ta na něj jen zmateně pohlédla. *Mluv… rozptyluje ji to.*

Wynnin hlas zněl roztřeseně, když promluvila. „My… ztratili jsme se. Jen chceme najít cestu zpátky.“

Žena sebou při každém slově trhla. Nakrčila obličej, ale pak se jí na obličeji objevil výraz překvapeného uchvácení.

Chap zvedl tlapu, aby se k Wynn přiblížil.

Bílá žena zaútočila dřív, než stačil tlapu položit na zem. Zakrvácenou rukou přirazila Wynn ke stěně rozsedliny.

Chap ztuhl. Když teď zaútočí, Wynn zemře. Potom uslyšel nad hlavou další sténavé zaskřehotání.

Vysoko nad trhlinou, nad nemrtvou ženou, se na průsvitných křídlech vznášeli dva stínoví ptáci. Žena nakrčila tenké černé obočí a naklonila hlavu na stranu jako vrána. Zírala na Chapa a jemné rysy se jí stahovaly podezřením. Nebo snad poznáním?

Chap se snažil navzdory strachu přemýšlet. Potřeboval upoutat ženinu pozornost na dost dlouho, aby Wynn osvobodil.

Žena se náhle bleskurychle otočila, chytila Wynn za kabát a vyskočila nahoru rozsedlinou, jako by učenka nic nevážila.

Chap se rozběhl po uvolněném kamení.

Wynn!

Když dorazil na vrchol, udeřil ho do čenichu ostrý vichr. Wynn i bílá žena byly pryč.

17. KAPITOLA

Welstiel vyhledával Magieru magií dvakrát i třikrát za noc. Držet se v její blízkosti, ale zůstávat neodhalen, se ukázalo být nesmírně obtížné. Zadíval se na východ, na opačnou stranu od horských štítů. Úsvit byl stále daleko, ale sněžení v noci zesílilo v blizard. Welstiel už začínal mít boje s počasím plné zuby.

„Zastavíme," zavolal.

Chane na to nic neřekl a hned se pustil do hledání místa pro tábor. Od chvíle, kdy vstoupili do hor, skoro nepromluvil. Welstiela to nezajímalo, konverzace představovala zbytečnou námahu. Počkal, dokud Chane nevztyčil stan nad dírou ve sněhu, potom vstoupil dovnitř a vytáhl těžkou ocelovou obruč.

Prsty lehce přejel po jejím povrchu, pronesl zaklínání a vyvolal ohnivou moc kruhu, ale jen velmi slabě. Značky na obruči se rozzářily a postupně zahřály stan. Mniši se schoulili blíž a na šílených tvářích se jim usadil tupý výraz úlevy. Chane vlezl dovnitř jako poslední a natáhl ruce ke kruhu, zrovna když se Welstiel zvedl a chystal se odejít.

„Půjdu prozkoumat terén," řekl. Chraptěl skoro stejně jako Chane. „Podívám se, jak daleko před námi je."

Aniž by počkal na odpověď, vyklouzl Welstiel ven a vlekl se vichrem nahoru do svahu.

Doufal, že až nastane čas, budou divoši tak užiteční, jak předpokládal, ale jedna jeho část postrádala jednoduchost cestování s jediným společníkem. Dokud se Chane držel

poblíž, Welstielův prsten nicoty je oba skryl, což bylo mnohem pohodlnější. V poslední době po něm však Chane vrhal tak planoucí pohledy, že si Welstiel začal dělat starosti.

Brzy už snad se vším skoncuje, a to včetně problematického Chana.

Welstiel se snažil odhadnout, kolik času zbývá do svítání. Poslední magické pátrání mu přesněji určilo Magieřinu pozici, pach života ale neucítil, dokud ve tmě neuslyšel hlasy. Zbystřil smysly a zpomalil. Ve strmé skalní stěně zahlédl tlumenou zář. Dřepl si za skalní výčnělek.

Zpod zasněžené plachty, která zakrývala díru ve skále, pronikalo slabé světlo. Proč jsou Magiera a její společníci stále vzhůru? Nebo snad vstali brzy a chystali se už vyrazit na cestu?

Magiera odhrnula plachtu stranou a vyšla ven. Leesil ji následoval, a než se mohla vzdálit, chytil ji za paži.

„Ještě ne," prohlásil napjatě. „Jakmile se rozední."

Ven vyklouzl i vysoký elf v hnědém plášti. „Dovnitř," řekl. „Brzy se vydáme na cestu, tak neplýtvej tělesným teplem postáváním v mrazu."

Zpod plachty vyhlédl další, mladší elf.

Welstiel soustředil smysly i vědomí. S tolika lidmi poblíž to nebylo nijak snadné, v přístřešku ale necítil žádnou další živou bytost. A necítil ani psí pach. Kam se poděli Wynn a Chap?

Leesil si elfa nevšímal a Magiera si dřepla a zahleděla se přes sníh, jako by po něčem pátrala. Welstiel pochopil, proč jsou vzhůru už před úsvitem, ale nevyrazili ještě na cestu. Dva z jejich skupiny se ztratili.

Nebe se začalo rozjasňovat a Welstiel se zamračil, protože už nemohl zůstat a zjistit víc. Poslední věc, kterou potřeboval, byla, aby Magieru znovu něco rozptýlilo. Odvrátil se a pomalu

a tiše se vzdálil. Jakmile se ocitl z doslechu, pospíšil si zpátky do tábora.

* * *

Chap běžel tak rychle, jak mu sníh a zranění dovolovaly. Snažil se sledovat stopy ve sněhu, než je blizard zakryje. Když se ale rozjasnilo a sněžení ustalo, spatřil bílou ženu a Wynn daleko před sebou.

Nesnažil se skrývat, ale nemrtvá se ani jednou neohlédla. Zpomalila až u skalní trhliny mezi dvěma horskými štíty trčícími k zachmuřenému nebi.

Stoupání bylo tak strmé, že žena musela použít volnou ruku ke šplhání – druhou držela Wynn pevně za zápěstí. Učenka se vyčerpaně potácela, a když upadla, nemrtvá ji za sebou prostě táhla, aniž by zpomalila. Dosáhly vrcholu trhliny a zmizely na opačné straně.

Chap se rychle vyškrábal nahoru. Naskytl se mu výhled na obrovskou a bělostně čistou pláň mezi vysokými horskými štíty. Zdálo se, že se sněhu už staletí nedotkla žádná noha, jen v jednom místě se do dálky táhla úzká pěšina. Vedla k zámku se šesti věžemi, který vídala Magiera ve snu.

Nemrtvá už sešplhala dolů po rozeklaném srázu na planinu. Lehce běžela přes sníh a Wynn nesla přes rameno.

Chap se odpotácel dolů z kopce na pláň. Čerstvě napadaný sníh a ledová krusta mu pod tlapami praskaly. S každým krokem se propadal a vrávoral a bílá žena s Wynn se mu vzdalovaly.

Plahočil se dál a zámek neustále narůstal, až byl větší než jakákoli jiná stavba, kterou kdy Chap spatřil. Jeho věže by se tyčily nejen nad Darmouthovou pevností, nýbrž i nad královským palácem v Bele. Z kuželovitých střech visely

ledové závoje. Ale jak se blížil k vnějším hradbám a k železným vratům, viděl, že zámek není tak dokonalý jako v Magieřině snu.

Železné kování brány bylo silně zrezivělé a jedno křídlo viselo nakloněné na horním pantu, protože spodní se rozpadl. Na vrcholu brány, kde se křídla setkávala v lomeném oblouku, seděli dva havrani, byli však skuteční a hmotní, ne průsvitní. Lehké šlépěje nesmrtelné ženy vedly branou přímo ke schodišti a k železným dveřím na vrcholu.

Stála na podestě.

Zapřela se štíhlým tělem do jednoho křídla masivních dveří. Zdálo se nemožné, aby ho samotná otevřela, obzvláště když přitom držela zemdlenou učenku.

Panty zaskřípaly.

Chap se protáhl mezerou ve vratech a vlekl se sněhem na vnitřním nádvoří. Musel se dostat ke dveřím, než mu je zabouchne před nosem. Ve svém úprku viděl ze zámku jen málo.

Půlka kamenů oblouku, který rámoval velké dveře, byla prasklá. Tu a tam měly kvádry uštípnuté nebo odpadlé rohy. Široké schodiště bylo sešlé a první schod se uprostřed, v místě, kde se setkávaly dva kamenné kvádry, propadal. Skleněné tabule v oknech vysoko ve věžích nebyly čiré jako v Magieřině snu, ale zamlžené stářím a mrazem.

Panty železných dveří znovu zaskřípaly.

Chap se opřel předními tlapami o propadlý první schod. Pokusil se zavýt, ale měl příliš vyprahlé hrdlo.

Dveře ztichly.

Zpomalil krok a lapal po dechu. Všiml si, že ho žena zpoza dveří uchváceně sleduje.

Okolo dokonalých bílých ramen jí visely dlouhé černé lokny a Chap si poprvé všiml šperku na jejím nahém hrdle. Byl to otevřený kruh, jehož konce jí spočívaly na klíčních

kostech a byly zakončené hroty – přesně jako *thôrhk,* který dostala Magiera.

Chap se vyplížil nahoru po schodech a zastavil se před bílou nemrtvou.

Wynn… jsi v pořádku?

„Chape?“ zavolala. Její vyděšený hlas k němu dolehl škvírou v železných dveřích.

Žena sebou při učenčiných slovech trhla.

„Jsem… v pořádku… myslím. Jen pohmožděná a promrzlá.“

Bílá nemrtvá naklonila hlavu na stranu.

„Kdo je to?“ zavolala Wynn. „Proč zabila elfy… a mě ne?“

Tím si Chap nebyl jistý, a neměl čas přemýšlet o podivné reakci toho stvoření na učenčina slova ani o tom, co tady uprostřed ničeho dělali Anmaglâhkové.

Tato nemrtvá byla nevypočitatelná, nestabilní. Nedokázal odhadnout, co by v ní mohlo znovu probudit vražedný vztek, a Chap byl schopen udělat jen velmi málo, aby ji zastavil.

Hleděla na něj, pak přitiskla porcelánovou tvář ke dveřím.

Chap viděl jen jedno křišťálové oko a půlku její tváře, která se nakrčila, když vycenila zuby.

Zatlačila na dveře a ty se se zasténáním zrezivělého kovu pohnuly.

Chap přestal dýchat, ale dveře se přivřely sotva o palec.

Sledovala ho jedním okem, jako by ho vyzývala, ať zkusí vstoupit, a jen čekala, aby zjistila, jestli to udělá.

I kdyby nemrtvá nechala Wynn naživu, nebo jí dokonce dovolila odejít, malá učenka by cestu zpátky nikdy nepřežila. A on taky ne.

Chap se plížil vpřed. Když se mu konečně podařilo strčit čenich do otevřených dveří, rychle se protáhl dovnitř.

* * *

Wynn se ulevilo jen trochu, když se Chap prosmýkl dovnitř. Nahá žena totiž dveře okamžitě přibouchla, takže je obklopila naprostá tma. Wynn rychle sáhla po krystalu.

Mnula ho, dokud z něj nevyšlehlo světlo. Bílá žena stála pořád před železnými dveřmi. Hleděla na Wynn tak chladně, že se učenka přikrčila a rychle couvala, až narazila zády na kámen.

Otočila se a uviděla dvě řady masivních sloupů, které lemovaly širokou chodbu vedoucí do tmavého interiéru zámku. Temnota mezi sloupy se začala hýbat.

Ve svitu krystalu se kroutila a svíjela jako černý kouř. Ale místo aby stoupal do výšky, točil se a zmítal, jako by tma žila. Jeden temný úponek se natáhl za sloup, o který se Wynn opírala, sešplhal po něm dolů a udeřil do kamenné podlahy.

Pak zhutněl do obrovské stínové pracky a zpoza sloupu se vynořila štíhlá silueta vlka.

Chap zavrčel a zakousl se do lemu Wynnina pláště. Odtáhl ji do středu široké chodby a dál vrčel, jak se tmou komíhaly další stíny.

Ve tmě se objevovaly siluety. Do chodby vstoupil další průsvitný černý vlk a jeho vrčení se odráželo od kamenných stěn. Vrhl se vpřed a chňapl dřív, než mu Chap stačil skočit do cesty.

Kouřové čelisti pronikly Wynniným kotníkem.

Vykřikla, jak se jí do kostí zařízl břitký chlad.

Vstávej! rozkázal Chap.

Zaútočil na stínového vlka a zuby mu prošly přímo skrz jeho čenich.

Chap roztřeseně uskočil a chodbou se rozlehlo jeho vyjeknutí.

Wynn se vyškrábala na nohy, kulhala ale, protože jí z kotníku vystřelovala ledová bolest. Kolem nohou bílé ženy se plazili malí nezřetelní tvorové. Žena se pohnula.

Drž se od ní dál!

Wynn uposlechla Chapovo varování a rychle ustoupila.

Stíny zůstávaly opodál. Jen se svíjely za sloupy a bílá žena se pomalu blížila. Wynn s Chapem před ní ustupovali chodbou.

Wynn si sotva všimla, že sloupoví skončilo, a ztratila přehled i o tom, kolika zatáčkami a zákrutami vlastně prošli. Zabočili do průchodu, který nebyl širší než obyčejná chatrč, když tu jim cestu zastoupil stínový vlk.

Zbyla jim jediná možnost, a to vchod bez dveří vedoucí do nějaké komnaty. Nikdo a nic je dovnitř nepronásledovalo. Chap rychle zatarasil vchod vlastním tělem a prokřehlá Wynn se zhroutila vyčerpaně na podlahu.

* * *

Zbytek noci představoval pro Magieru čiré utrpení, protože si musela vyslechnout Leesilovo vyprávění o tom, jak utekla a ostatní se ji vydali hledat.

„Řekl jsem Wynn, ať zůstane!“ dokončil a neštěstí ve Sgäilových očích odráželo Leesilův výraz.

Ani jeden z nich Magieru neobviňoval z toho, že se Wynn ztratila. Oba si popravdě dělali starosti o její zdravý rozum. Nebylo ale těžké pochopit, že je trápí těžké výčitky svědomí.

Osha seděl u plachty a často vyhlížel do noci. Jednou mu dokonce Sgäile musel zabránit v tom, aby se vydal pátrat na vlastní pěst.

„Chap ji najde!“ prohlásil Leesil drsně. „My se ve tmě ztratíme. Někde se zahrabou a počkají do rána. Pak je najdeme.“

Osha dál vyhlížel ven kolem okraje plachty.

Magiera nedokázala pohled na něj snést, proto sklopila oči. Bez ohledu na to, co Leesil se Sgäilem říkali, to *byla* její vina.

Něco ji ve spánku ovládlo, až nedokázala rozeznat sen od skutečnosti. Odvlekla všechny do zasněžených, zmrzlých hor a teď je uvrhla do ještě většího nebezpečí. Navzdory Leesilovým ujištěním nemusí Wynn přežít dost dlouho na to, aby ji Chap našel. Při pomyšlení, že by měli jít dál bez učenky, bylo Magieře do breku, ale nemohla plakat.

„Nenechte mě usnout,“ zašeptala.

Leesil na ni zmateně pohlédl. Sgäile zvedl hlavu a povzdychl si. Věděl, o čem mluví.

„Nemůžu…“ šeptala a spolkla vztek. „Další sny už nesnesu. Ne když nedokážu rozeznat, co je skutečné.“

Její meč v pochvě ležel dál opřený o zadní stěnu jeskyňky. Popadla ho a hodila Sgäilovi. „Nedávej mi ho zpátky… dokud jej nebudu potřebovat,“ varovala.

Než mohl Leesil vybuchnout, položila mu Magiera prsty na ústa.

„Sotva si vzpomínám… jak na mně Chap stál,“ řekla. „Jeho výraz… nenapadl by mě, kdybych ho něčím nevyděsila… kdybys nebyl v nebezpečí.“

Leesil si vztekle povzdychl. „To já bych si měl nechat tvůj…“

„Ne,“ přerušila ho a pohlédla na Sgäila. „Kdybych znovu ztratila sama sebe, poznala bych jen Leesila nebo Chapa. Proto nechci, aby měl Leesil u sebe moji zbraň. Mohla bych se mu ji pokusit vzít a…“

Sgäile pochopil a pevně sevřel meč v rukách. Kývl. Ne úsečně jako obvykle, nýbrž pomalu a velmi odhodlaně.

Dokonce i Osha se otočil a poslouchal. Jeho ustaraný výraz prozrazoval, že pochopil většinu z toho, co řekla.

„Magiero… dýku?“ řekl Sgäile tiše.

Zamrazilo ji, protože si vzpomněla, že ji má stále zasunutou za opaskem. Kdyby si to uvědomila tehdy ve tmě, když pro ni přišli Leesil s Chapem…

Magiera rychle sáhla za sebe, ale dýka tam nebyla.

„Je pod tvojí brašnou,“ řekl Leesil.

Sgäile se obrátil na koleni a dýku z bílého kovu sebral. Podal ji Oshovi a Magiera se vyplašeně napřímila. Osha by ji nezastavil, kdyby se rozhodla mu ji vzít.

„Bude lepší, když si tvé zbraně rozdělíme,“ vysvětlil Sgäile, „pro případ, že bys nám je chtěla sebrat. Já ponesu tvůj meč na zádech… dokud ho nebudeš doopravdy potřebovat.“

Osha si dlouhou dýku vzal a kývl na Magieru, jeho ujištění však její pochybnosti neumlčelo. Zasunul si ji pod pláštěm za opasek na zádech.

Magiera se opřela o stěnu jeskyně a složila hlavu Leesilovi na rameno. Nikdo nepromluvil a ráno bylo ještě daleko.

Nakonec se Osha otočil a pohlédl na ně. Čelisti měl pevně sevřené a čelo odhodlaně nakrčené. Trhnutím odsunul plachtu stranou.

Nebe mělo šedý odstín a bouře ustala.

„Ano,“ řekl Sgäile a vstal.

Osha vyrazil ven, ještě než Sgäile domluvil.

Sgäile si připnul Magieřin meč na záda, takže mu jílec trčel nad levým ramenem. Potom ukázal dozadu do jeskyňky.

„Vezmi si nové zbraně,“ řekl Leesilovi.

Magiera se napjala, protože očekávala, že Leesil nazlobeně odmítne, a pohlédla směrem, kterým Sgäile ukazoval.

Elf uřízl spodní část pochev, aby je uzpůsobil delším hrotům darovaných čepelí. V půlce pochev zel na boku otvor, do kterého zapadly půlkruhové opěrky pro Leesilova

předloktí. Nebyl to právě nejbezpečnější způsob, jak je nést, když delší hroty vyčuhovaly ven, ale bylo to lepší než je nést holé.

K Magieřině úlevě si je Leesil beze slova vzal.

Když se pustila do balení, spatřila mezi věcmi kovový kruh. Na okamžik zaváhala, potom ho vzala do ruky. Nechtěla ho ani nepotřebovala, ale také ho tady nemohla prostě nechat. A tak si ho pověsila na krk na vlněný svetr a zbroj, protože se zdálo, že je to nejjednodušší způsob, jak ho nést. Leesil ji zmateně sledoval, na nic se ale nezeptal.

Všichni se připravili na rychlý pochod, a když vyšli ven, zjistili, že Osha už úzkostně čeká.

„My společně," prohlásil Osha lámanou belaskijštinou. „Nerozdělit."

Leesil ukázal nahoru a doleva. „Pokud se Wynn snažila mě a Chapa sledovat, vydala se tudy."

Osha vyrazil jako první.

Čerstvě napadlým sněhem šli jen pomalu. Osha dělal, co bylo v jeho silách, aby ostatním prošlapal cestičku. Po chvíli se vedení ujal Sgäile a Osha se zařadil na konec průvodu. A když se Sgäile zastavil, aby popadl dech, postoupil vpřed Leesil, zůstal ale chvíli stát a jen se rozhlížel.

„S Chapem jsme šli tudy," řekl a ukázal. „Ale nevím, jak dlouho nás Wynn sledovala, než se ztratila."

„Tak zamiř k místu, kde jste mě našli," navrhla Magiera. „Zkusíme volat. Pokud je Chap poblíž, uslyší nás."

Sgäile se zařadil na konec a Leesil šel dál. Když místo v čele zaujala Magiera, v mysli jí vytanuly vzpomínky na to, co předchozí noci cítila.

Běžela… potřebovala se dostat výš… šplhat přímo vzhůru po rozeklaném svahu hory.

Odsunula nutkání stranou. Záleželo jen na tom, aby našli Wynn.

Když dorazili do slepé průrvy, kde ji našli, vydali se dalšími stezkami. Tu a tam se mračny prodralo slunce a sníh oslnivě zářil. Pátrali, dokud slunce nedosáhlo zenitu a nevydalo se na pouť k západnímu obzoru a ke štítům nad nimi.

Osha se pohyboval kolem skalního převisu.

„Wynn!“ volal.

Rozestoupili se, drželi se ale na dohled, a volali, nikdo však neodpovídal. Magiera se vrátila zpět na místo, odkud vyrazili, a taky Leesil běžel po holé skále, aby se vyhnul závějím.

„Tohle nepomůže,“ řekl. „Musíme najít jinou stezku nahoru. Nemyslím, že by se dostala tak daleko.“

Až slunce zajde za horské štíty, svahy pohltí odpolední šero. A stále netušili, kde Wynn a Chapa hledat.

Sgäile se také vrátil, ale když Leesil zopakoval svůj návrh, vychrlil Osha něco vztekle elfsky. Tentokrát však Sgäile mladého elfa nepokáral, jen se mračil a vrtěl hlavou. Vydali se zpět dolů a i nadále pátrali po bočních stezkách. Osha se často vydával příliš daleko a oni tak na něj museli čekat.

Náhle ale Magieru přepadl zvláštní pocit a ona se zastavila.

„Tady?“ řekla si pro sebe a rozhlédla se.

Ze stejného směru, kterým hleděla, k nim běžel Osha. V tváři byl rudý a ukazoval za sebe.

„Podívat!“ vydechl a mával na ně, aby ho následovali.

Plahočili se prošlapaným sněhem za ním.

„Rozdělit tady,“ řekl. „Ta cesta váš směr.“ Ukázal bradou na Leesila. „Wynn mohla druhou!“

Sgäile se zadíval na stezky, které rozděloval výběžek vysoké skalní stěny. Dokonce i Leesil se tvářil nejistě. Magiera si stezky pozorně prohlédla a ta, kterou zvolil Osha, zahřála něco v jejím nitru.

Zahrávalo si s ní znovu vnitřní nutkání… nebo snad hlad?

Ne, nemohl tu být nemrtvý, ne za denního světla. Zničehonic se teplo v Magieřině nitru proměnilo v břitký chlad. Stáhl se jí žaludek a mrazení sílilo.

„Ano," zašeptala.

Teprve když se Leesil postavil před ni a zadíval se jí s opatrnou starostí do tváře, uvědomila si, že promluvila nahlas. Také Osha na ni upřeně hleděl, a když pomalu kývla na stezku, kterou zvolil, vyrazil po ní. Magiera se rozběhla za ním.

Leesil se Sgäilem je mlčky následovali. Magiera se ohlédla po Leesilovi, ale amulet na jeho krku nezářil.

„Co se děje?" zajímal se.

Neodpověděla. Nevěděla jak, prostě ho chytila za rukáv a rychle ho táhla kupředu, aby dohonili Oshu. Byla mladému Anmaglâhkovi v patách, když vyšplhali do zasněženého sedla a slezli dolů do další slepé rokliny.

„Magiero!" křičel za ní Leesil a lapal po dechu. „Zpomal!"

Od předešlé noci nespala ani nic nesnědla. To nikdo z nich. Možná prostě nebyla při smyslech a sílící chlad nebyl ničím jiným než únavou.

Svět se jí před očima prudce rozzářil.

Po lících se jí okamžitě začaly řinout slzy. Ve stěně průrvy zahlédla dlouhou, širokou puklinu a ve stejný okamžik ji rozbolela ústa.

Leesil ji obešel ze strany a vytřeštil oči. Věděla, že se jí rozšířily a zčernaly duhovky.

„Co se děje?" zašeptal a zadíval se stejným směrem jako ona.

Osha běžel dál, ale znenadání se zastavil. Zůstal stát jen kousek od rozsedliny a zíral dovnitř. Sgäile se objevil po Magieřině druhém boku.

Sníh okolo byl čistě bílý, ale Magiera věděla, že noční blizard zakryl všechny stopy toho, co se tu odehrálo.

Osha se otočil a upřel na ně zmučený pohled.

„Krev,“ pošeptala Magiera Leesilovi. „Cítím ji ve vzduchu.“

* * *

Hkuan’duv seděl ve stanu a venku zatím svítalo.

„Greimasg’ähu?“ oslovila ho Dänvârfij zdráhavě.

Dřepěla před vchodem do stanu, ale on nevzhlédl. Snažil se pochopit události předchozí noci a nečekanou smrt Kurhkâga a A’harhk’nise. Teď nebyl čas na truchlení nebo stud, že zanechal na místě jejich těla.

„Hkuan’duve!“ řekla Dänvârfij naléhavěji. „Sgäilsheilleachova skupina se dala do pohybu, ale nestrhla tábor. Možná ještě pořád pátrají po malé ženě, ale musíme si to ověřit.“

Zhluboka se nadechl a ona couvla, aby mohl vylézt ze stanu.

Když se vrátil a povyprávěl jí o tom, co se seběhlo, držela hlídku, a zatímco odpočíval, vydala se na výzvědy. Stejně jako on uzamkla žal hluboko v sobě, dokud nesplní úkol.

Popravdě potřeboval strávit nějaký čas o samotě, i když na nic nového nepřišel. Bílá žena zabila dva z kasty a jeho vyřadila z boje, aniž by sama utržila jedinou ránu. Její křehký zjev byl zrádný a ukrýval překvapivou rychlost a sílu.

Hkuan’duv se postavil a zadíval se na bílý, skalnatý svět okolo. Vítr i sněžení za svítání ustaly. Beze slova se s Dänvârfij odplížili bílou krajinou ke Sgäilsheilleachovu opuštěnému táboru, dřepli si a z dálky ho pozorovali.

„Kdy odešli?“ zeptal se nakonec.

„Se svítáním.“

Nemohl se rozhodnout, jestli čekat, nebo sledovat jejich stopy. „Určitě hledají malou ženu a majay-hìho.“

„Oba ještě žili, když jsi uprchl?“ zeptala se.

„Ano, ale majay-hì zaútočil na tu… bílou ženu. Nemohl přežít dlouho a lidská žena určitě zemřela krátce po něm. Musíme jen počkat, až Sgäilsheilleache objeví jejich těla a vrátí se zpátky do tábora.“

„A těla našich mrtvých,“ dodala Dänvârfij. „Sgäilsheilleache zjistí, že je mu kasta v patách.“

Neobviňovala ho z toho, že nechal padlé společníky na místě, ale Hkuan’duv se stejně zastyděl. Při pomyšlení, že Kurhkâga a A’harhk’nise prostě opustil, aniž by se alespoň rychle pomodlil k předkům a požádal je, aby si přišli pro jejich duše, se mu dělalo zle.

„Byli mrtví,“ řekla Dänvârfij, „a ty jsi žil. Já bych udělala to samé.“

„Tvůj soucit splnění našeho úkolu nijak neposlouží,“ odvětil.

Starosti mu dělaly důležitější věci. Dva členové jeho kasty nyní prohledávali území, kde žila divá bílá žena. Sgäilsheilleache a Osha neměli tušení, co na ně nahoře čeká. Instinkt ho nabádal, aby je varoval, ale nemohl to udělat, aniž by se prozradil.

„Splnit úkol bude o to obtížnější,“ řekla Dänvârfij. „A’harhk’nis se vyznal v divočině, ale to ty taky. Možná bychom je měli při pátrání sledovat.“

„Ještě ne,“ řekl. „Počkáme. Ať už těla najdou, nebo ne, vrátí se. Bylo by zbytečné riskovat.“

Dänvârfij se přitiskla blíž, aby se s Hkuan’duvem podělila o tělesné teplo.

* * *

Wynn se zavrtěla a na mysli jí vytanuly vzpomínky na předchozí noc: zmasakrovaný Anmaglâhk, Chap padající k zemi jako mrtvý a bílá žena s černými vlasy. Vyděšeně se posadila a otevřela oči.

Tlumená oranžová zář osvětlovala popraskané kamenné stěny, ale Wynn si nedokázala vzpomenout, kde je.

Jsem tady.

Na opačné straně komnaty spatřila Chapa. Vyhlížel ze vchodu, ve kterém jen zbytky pantů naznačovaly, že tu kdysi byly dveře.

Oranžový svit vycházel z velké, ale plytké ohňové mísy, která stála na trnoži po straně. Když se zhroutila na podlahu, nebyla tu. V černé železné míse ale oheň nehořel.

Žhnula v ní hromada krystalů o velikosti lidské pěsti. Krystaly spíše hřály, než svítily, takže teplota v komnatě vystoupila nad bod mrazu.

„Jak dlouho jsem spala?“ zeptala se.

Chap dál hleděl ven z místnosti. *Rozednilo se… V chodbě jsem viděl sluneční světlo.*

Wynn se při jeho slovech zvedl mírně žaludek. V pravé noze jí bolestivě tepalo, ale opět cítila prsty. Připlížila se k místu, kde Chap držel hlídku, a vzpomínala přitom na průsvitné vlky, havrany a vířící temné siluety.

„Jsou pořád tam venku?“ zeptala se.

Objevují se a mizí… ale pořád tam jsou.

„Co jsou zač?“ zašeptala.

Chap se na dlouhou dobu odmlčel. *Nemrtví… Nikdy jsem ale o takových zvířatech neslyšel… A už vůbec ne o stínových tvorech.*

Zvedla se na kolena a vyhlédla přes Chapa ven. Neviděla nic konkrétního, ale měla pocit, jako by se v tmavých prostorách na opačném konci chodby něco hýbalo.

„Jsme tu uvěznění,“ zašeptala. „Ale proč nás nechávají naživu?“

Chap neodpověděl a Wynn přemýšlela, kde asi může být bílá nemrtvá. Vytáhla krystal studené lampy a rychle ho promnula.

Komnata měla asi dvanáct kroků na šířku a čtrnáct na délku a nebyly tu žádné jiné východy. Staré stěny byly na některých místech hluboce rozryté a poškrábané. U té zadní stál prohnilý stůl, který se na jednom konci rozpadl, a předměty na nakloněné desce se už dávno zřítily na zem. Ve stěně napravo byly ukotvené železné podpěry polic, ale ta nejnižší ležela rozlámaná na podlaze mezi rozházenými papíry a knihami zašlými a potrhanými věkem.

„Kde to jsme?“

Chap zavrčel, aniž by odtrhl oči ode dveří, ale jinak neodpověděl.

„Včera v noci…“ řekla, „jsi mě nepřestal hledat, dokud jsi mě nenašel.“

Otočil hlavu a rychle jí olízl ruku.

Wynn měla žízeň, ale nikde neviděla jídlo ani vodu. Potom si všimla mezi předměty u rozpadlého stolu dvou lahviček. Odplazila se k nim a jednu zvedla. Z otevřeného hrdla se odlupovalo něco černého a Wynn poznala, že v ní dříve býval inkoust. Brka na podlaze skoro úplně shnila.

„Jsme v opuštěné studovně,“ řekla a vydala se prozkoumat police.

Některé knihy byly tak staré, že desky nenávratně poškodila plíseň. Vypadaly tak křehce, až měla strach se jich dotknout.

Na další polici našla svitky papyru a pergamenu. O starých archivech toho věděla dost na to, aby se jich nedotkla, protože by se jí rozpadly v ruce. Na další polici našla hromádky staré kůry se značkami na vnitřní straně.

Další díla byla svázaná mezi pruhy ztvrdlé kůže nebo hrubými dřevěnými deskami, jedno pak mezi dvěma železnými čtverci o velikosti hracích desek.

„Chape… pojď sem a podívej se na tohle.“

Napřed si prohlédni stěny.

Wynn na něj pohlédla, ale neotočil se. Proč by ji měly zajímat rozpadající se stěny? Přistoupila blíž a zvedla krystal do výšky.

Stopy na stěnách nezanechal zub času.

Světlo krystalu ozářilo černé písmo. Kameny pokrývaly slova, věty a podivné symboly. Táhly se nahoru a dolů a někdy i přes sebe. Wynn se pokusila jednu dlouhou frázi sledovat.

Možná to byla věta, nedokázala ji ale přečíst a zdálo se, že pokračuje donekonečna. Slova nepocházela všechna ze stejného jazyka. I jednotlivé symboly se od sebe lišily a některé byly tak rozmazané, že se nedaly rozluštit.

Jedno slovo bylo napsáno heiltakským písmem, předchůdcem Wynniny rodné numanštiny, ale písmo bylo použité k zapsání slova v jiné řeči, které Wynn nerozuměla. Za starou sumanštinou následoval neznámý hieroglyf a řada podivných čar a krátkých značek. Našla dokonce něco, co vypadalo jako trpasličí runa, ale byla tak zašlá, že si tím nemohla být jistá.

Pasáže byly útržkovité, jako by autorovi došel papír, pergamen i cokoli jiného, na co by mohl psát. Časem možná zcela propadl zoufalství, protože nesouvislé, zmatené záznamy pokrývaly veškerý dostupný povrch. Ale jaký inkoust autor použil, že ulpěl na kameni tak dlouho?

Wynn ustoupila dozadu, až se písmo proměnilo v nerozluštitelnou změť.

Bylo to jako dívat se na zápis šílenství.

Teď se podívej na stěnu vedle vchodu.

Chapova slova ji překvapila. Očividně se porozhlédl kolem, než se probudila. Přistoupila ke dveřím a uviděla sloupec jednotlivých… slov? Vypadalo to tak, i když se jazyky a sady symbolů různily.

Nejvyšší řádky byly úplně zašlé, jako by někdo zapisoval slova odshora dolů během dlouhých let, možná i desetiletí. V polovině sloupce se Wynn zdálo, že podle přízvuků poznává starou elfštinu zapsanou jen vzácně používaným edänským písmem. O kus dál našla starou sumanštinu. A ještě níž, skoro u podlahy… že by nějaká forma belaskijštiny?

A každý řádek představoval jedno slovo.

Symboly se lišily, ale vždy zaznamenávaly dvě slabiky nebo hlásky.

„Li… kun…“ přečetla nahlas a pohlédla na Chapa. „Znáš ten pojem?“

Myslím, že to není obyčejné slovo…

Wynn písmo prostudovala. „Že by jméno?“

Chap pomalu otočil hlavu. Přelétl očima po sloupci a obrátil se zpátky k šeré chodbě.

Myslím, že je to ona.

Wynn vyhlédla na chodbu a náhle dostala strach, že se bílá žena jako na zavolání objeví.

„Pokud sem stínová zvířata ještě nevstoupila, možná to ani neudělají.“

Ne, jenom nás drží uvnitř. Chap vstal, přešel místnost a zadíval se na stěny. *Dokážeš něco z toho přečíst?*

„Vlastně ne. Znám některé z těch jazyků a i písma jsou mi povědomá. Mnoho z nich ale nepatří k jazyku, pro který byla použita.“

Promnula silněji krystal a přiblížila ho k nápisům u polic.

„Jsou to staré jazyky z prenumanských dob… a taky edänština. A starý elfský systém,“ šeptala.

Dokážeš to přečíst? zopakoval Chap netrpělivě.

„Řekla jsem, že ne!“ odsekla Wynn, ale její krátký výbuch pramenil ze strachu. „Některá slova úplně zmizela… a zbytek jsou nesmysly.“

Zkus jinou stěnu.

Rozhlédla se a spatřila menší písmo nad zbytky stolu. Když přecházela přes komnatu, snažila se vyhýbat starým pergamenům, které letitá vlhkost přilepila k podlaze. Přiblížila krystal ke stěně, přelétla očima jednotlivé řádky písma, ale dávala si pozor, aby se jich nedotkla.

„Tohle slovo… vypadá jako kmenové iyindu, stará sumanština, a kousek je dokonce napsaný správným písmem.“

Co říká?

„Měj chvíli strpení!“ obořila se na něj Wynn. „Je to skoro mrtvý dialekt.“

Snažila se slovo v duchu přehláskovat. Písmena uprostřed byla příliš vybledlá. Podrážděně si povzdychla. Ale začátek a konec slova jí uvízly v mysli a připadaly jí povědomé. Měla pocit, že už slovo viděla napsané někde jinde jiným písmem.

Wynn si pospíšila zpátky a znovu prozkoumala změť slov u polic. Našla jedno v edänské elfštině, začátek a konec mělo stejný jako to v iyinduské sumanštině – a prostředek se dal snadno přečíst.

„*Il’Samar!*“ zašeptala Wynn.

Cože? Chap se vtlačil k ní. *Kde to vidíš?*

Wynn ukázala.

„Samar“ byl jen těžko vysvětlitelný pojem, který znamenal něco jako „rozhovor ve tmě“, a „il“ byla běžná předpona vlastních jmen, jež se někdy používala jako titul nebo označení předků v rodové linii. Starý nekromant Ubâd křičel to jméno, když ho Magiera a Chap pronásledovali v Droevince.

Wynn odspěchala ke stěně nad stolem a docela se zapomněla dívat, kam šlape. Pod nohama se jí trhal křehký pergamen.

Když teď porozuměla slovu se zašlým středem, znovu a znovu si procházela větu a snažila se rozluštit víc, ale slova byla velmi vybledlá.

„‚Strážce‘… ne, ‚strážci‘… něčeho, co je ‚odtvořením‘… a pak *Il'Samar*."

Wynn podrážděně poklesla ramena.

„Víc nerozluštím. Je ta… žena jednou z nich? Welstiel mluvil o tom, že předmět, který hledá, střeží staří tvorové. Vypadala na nemrtvou, ale to by znamenalo…"

Zdálo se, že všechny nápisy na stěnách zapsala stejná ruka, tím si ale Wynn nemohla být jistá, protože povrch zdí byl velmi hrubý. Jistojistě se tu však psalo o víc než jednom „strážci".

Prozkoumala obsah polic a nakonec se natáhla pro svazek v železných deskách, který vypadal docela zachovale. Vážil víc, než očekávala, a tak si nešikovně klekla a položila ho na podlahu. Starý kožený popruh, kterým bylo dílo svázané, byl tvrdý jako dřevo.

„Překousni to."

Chap začal žvýkat ztvrdlý kus kůže. *Co hledáš?*

„Jiné zápisky… jiným rukopisem."

Kožený pásek v Chapových zubech praskl a Wynn s námahou zvedla horní desku.

Stránky knihy byly z tenké kůže a odolaly zubu času lépe než papír. Byly nyní tvrdé jako kost a inkoustové zápisky se na tmavém povrchu daly jen těžko číst. Wynn zvedla několik listů najednou a pátrala po změnách v rukopise.

A našla je.

Tento svazek sepsaly přinejmenším tři osoby. Na rozdíl od nápisů na stěnách byly záznamy na kůži sepsány vždy v

jednom jazyce a odpovídajícím znakovém systému. Jak starý svazek byl?

„Jsou tu další strážci," zašeptala a její děs narůstal. „Dva, možná tři. Jak dlouho už tu jsou?"

Ne… ona je teď jediná.

Wynn vzhlédla. „Neviděli jsme nic víc než chodbu a tuhle komnatu. Ale ty stránky popsaly přinejmenším tři osoby."

Cítím jenom ji… Dokonce ani její stínové sluhy nevnímám… jen ji.

Wynn pohlédla na vchod, potom na šílené čmáranice na starých, popraskaných stěnách.

Je tu sama… déle, než si dokážeme představit. A i předtím, než ostatní zmizeli… Řekl bych, že je tady od…

„Války," dokončila Wynn šeptem. „Od Zapomenutých dob a od války, která vymazala dějiny."

Wynn se zachvěla, i když komnata byla díky podivným krystalům v ohňové míse skoro teplá.

V kolika jazycích dokážeš číst?

Zamžourala a v duchu počítala. „No, v rodné numanštině a v několika jejích předchůdcích. Hm, pak v klasické stravinštině a samozřejmě v belaskijštině, v begainském slabikáři cechu… v obecné trpasličtině a v jedné jeho formální variantě. V elfštině, moderní i starověké, a to včetně edänštiny, i když jsem tak docela nepochopila odnož, kterou používají an'Cróané. Taky trochu v sumanštině, i když neznám staré odvozeniny nebo pouštní…"

Wynn! Chap sklonil hlavu a ukázal čenichem na kožené stránky. *Co se tady píše?*

Přiblížila krystal ke svazku. „Tohle je ve velmi staré sumanštině, asi v iyindu, a rukopis neodpovídá nápisům na stěně. Naučila jsem se něco z moderního dialektu, ale méně známým pouštním nářečím moc nerozumím."

Wynn položila Chapovi ruku na hřbet. „Zápisky nejsou podepsané, ale tenhle se zmiňuje o někom jménem ‚Volyno' v minulém čase, takže už asi nežil, když tohle sepisovali. Počkej… tady je další sumanské jméno, ‚Häs'saun'. Možná je to autor záznamu, ale můžu se mýlit."

Napřímila se a sklonila krystal a Chap zafuněl a vycenil zuby. Jejich pozornost upoutal pohyb ve dveřích.

Na pozadí šera chodby se objevila průsvitná silueta stínového vlka. Zvíře bylo černé jako saze, a to včetně očí. Všechny myšlenky na jazyky odlétly Wynn z mysli.

Vlk zůstal stát ve dveřích, ale za ním se blížilo něco bledého – a prošlo to přímo vlkem do malé komnaty.

Při pohledu na jejich věznitelku sevřela Wynn pevně v ruce Chapovu srst.

Žena byla štíhlá jako proutek a jen o málo vyšší než Wynn. Záře krystalů v ohňové míse zbarvila její bílé tělo lehce do oranžova. Dlouhé prameny lesklých černých vlasů jí zakrývaly malá ňadra. V Chanových očích zahlédla Wynn občas zbytky hnědé, ale ženiny duhovky připomínaly tvrdý křemen. Dokonce i malá ústa měla bledá a bezbarvá jako kůži.

Wynn upřela pohled na šperk na jejím hrdle, který prosvítal mezi vlasy.

„Chape, ten kovový kruh," zašeptala Wynn. „Vypadá jako Magieřin *thôrhk*."

Žena vykročila při jejích slovech rychle vpřed. Wynn se schovala za Chapa a ten varovně zavrčel.

Klamně křehká nemrtvá zírala na Wynn. Přejížděla si štíhlými prsty po rtech a na Chapa ani nepohlédla. Potom jí pohled padl na hromádku kožených stránek na podlaze.

Přimhouřila podivně tvarované oči a tiše vycenila zuby. Roztřásla se a prsty zahnula jako drápy.

Řekni její jméno! zakřičel Chap ve Wynnině mysli. *Její jméno!*

Wynn zpanikařila, protože nevěděla, o čem mluví.

Ze sloupce slov u dveří!

„Li… kun…“ zašeptala Wynn.

Žena ztuhla a její divoký výraz zjihl.

Wynn se snažila najít hlas. „Li-kun!“

Žena vykulila oči. Zmatek zaplašil její zlost.

Těkala pohledem po stěnách, po černých škrábanicích, a zdálo se, jako by ji zmáhaly mrákoty. Zavrávorala. Otočila se zády k Wynn, ztuhla a vzápětí se vrhla ke stěně u dveří.

Klesla na zem a jemnýma rukama přejížděla po sloupci, ve kterém se znovu a znovu opakovalo jedno jméno. Když dosáhla podlahy, otočila se a přitáhla si kolena k nahé hrudi.

Nehýbej se, varoval Chap. *Nedělej nic, čím bys ji rozrušila.*

Wynn sebou trhla, protože žena si začala slabě tlouct pěstmi do hlavy jako někdo, kdo si nedokáže na něco vzpomenout. Znovu a znovu lapala po dechu. Nemrtví ale nepotřebují dýchat. Koutky úst se jí kroutily a roztahovaly.

Snažila se promluvit? Pokud ano, její hlas nepřicházel.

„Volyno?“ zašeptala Wynn. „Häs’saun?“

Dost! varoval ji Chap.

Žena sklopila hlavu a prameny černých vlasů jí spadly do tváře. Upřela na Wynn křišťálové oči.

V jejich děsivých hlubinách spatřila Wynn zmučený hlad po… něčem.

* * *

Chap stál napjatě před Wynn.

Doufal, že v zámku zjistí z Magieřiných snů víc o vzpomínkách, které mu fayové ukradli, a proč to udělali. A také věřil, že najde odpovědi na otázky týkající se Leesila,

Magiery a jejich budoucnosti – a dávné války s nepřítelem se mnoha jmény.

Ale teď se mohl jen dívat, jak prastará stvůra propadá šílenství.

Zámek byl velmi starý, možná starší než jakákoli jiná stavba na světě. Cítil, že tyto zdi byly dlouhá staletí a možná i déle zcela bez života. A bílé stvoření před nimi je možná ještě starší.

Žena už se nepokoušela promluvit, prostě zírala na Wynn.

Tvůj hlas… pronesená slova ji šokovala, řekl Wynn. *Možná proto tě nezabila.*

Wynn na něj pohlédla.

Jen hádal, ale nelíbila se mu představa, že by se měl vnořit do vzpomínek toho šíleného tvora.

Je sama už tak dlouho, že zapomněla, jak slova znějí. Zdá se, že zná jen to, co je napsané.

Wynn se otřela tváří o jeho ucho a zašeptala: „Co teď?“

Mluv s ní… a já se pokusím zachytit nějaké její vzpomínky.

„Určitě?“

Udělej to… dokud je klidná.

Wynn se přisunula po čtyřech blíž a ukázala na sebe.

„Wynn,“ řekla. „A ty jsi… Li-kun?“

Žena naklonila hlavu na stranu jako vrána, anebo spíše jako jestřáb.

Chap jí opatrně vklouzl do mysli. Neviděl vůbec nic, jako by neměla vzpomínky.

Vyzkoušej znovu ta další jména.

„Kdo je Volyno… nebo Häs’saun?“

Při druhém jméně zaplavily ženinu mysl roztříštěné vzpomínky.

Bílé tváře probleskovaly mezi obrázky studených vrchů, nekonečné pouště, schouleného goblina bušícího do kamene,

obrovských železných dveří, bledé bezhlavé mrtvoly na podlaze… Vířily tak rychle, až se Chapovi dělalo nevolno.

Její jméno… znovu!

Wynn ukázala na ženu. „Li-kun… tak se jmenuješ?“

Žena otevřela ústa. Po čtyřech se vrhla vpřed a konečky černých vlasů táhla po zemi. Z hrdla vyrazila zachroptění. Zdálo se, že se snaží napodobit jméno, které Wynn vyslovila.

„Li’kän?“ zkusila to Wynn jinak.

Nemrtvá učenku uchváceně sledovala a plížila se blíž.

Chap přešlápl a připravil se zaútočit ženě na tvář, ta ale váhavě zpomalila. Zvedla ruku a vztáhla ji k Wynn. Chap se zachvěl.

Nemrtvá natáhla štíhlý prst a prohrábla Wynniny jemné hnědé vlasy.

Učence sloužilo ke cti, že sebou netrhla, ale zůstala nehybně klečet, i když jí žena přejela po rtech. Sklouzla prstem po její bradě a stáhla ho a Wynn tvrdě polkla a otočila se ke stěně vedle polic.

„To jsi napsala ty?“

Klidné šílenství opět zmizelo z Li’käniny tváře.

Objala se pažemi a začala si je drásat tvrdými bílými nehty. Rány se zacelily tak rychle, že z nich sotva vytryskla černá krev. Z hrdla se jí dralo drsné syčení. Ale bez ohledu na to, jak rychle se její malá ústa pohybovala, nevyšla z nich žádná slova. Chap nedokázal rozpoznat, co se snaží říct.

Li’kän se podrážděně zmítala a obracela se na čtyřech neustále dokola jako pes.

Wynn ucukla, ale Chap se ani nepohnul.

Obával se, že nemrtvá nemá skutečné vzpomínky, anebo jí po tak dlouhé době strávené o samotě unikají z dosahu.

Chap se obrnil a znovu vklouzl Li’kän do hlavy.

Divoká změť tichých obrázků letěla myslí, která pozbyla všechnu příčetnost. Potom se v ní zablesklo něco obrovského,

smyčky s černými šupinami, svíjely se a klouzaly ve tmě. Za nimi viděl skálu, jako by to bylo někde v podzemí. Náhle obrázek zmizel a nahradil ho sám Chap.

Ne, byl to velký vlk, měl ale podivně křišťálově modré oči majay-hìho.

Byl to Chapův předek z dávných dob a vypadal přesně jako ve vzpomínkách Nejstaršího otce. Li'kän si vzpomněla na původního faye, který se narodil v dobách zapomenuté války.

„Il… sa… mar…" zachraptěla skřípavě a zmlkla.

Il'Samar, jediné slovo v nesmyslném mumlání, které Chap zachytil.

Proč si vzpomněla na faye a vzápětí na nepřítele s mnoha jmény?

Chap ucukl, opustil její nemrtvou mysl, ale stále přemýšlel o tom, proč si žena nevzpomíná na nikoho, kdo by s ní mluvil – až do chvíle, kdy potkala Wynn.

Li'kän, mrtvá skořápka, která uměla psát, i když nesouvisle. Nepromluvila ale už tak dlouho, že dokonce zapomněla, jak zní její vlastní jméno.

* * *

Magiera cítila všude okolo nemrtvého, s ničím podobným se ale nikdy dřív nesetkala. Vnímala totiž jeho přítomnost ve skále, ve sněhu i ve vzduchu, ale nemohla najít zdroj – a pud v jejím nitru ji nutil pokračovat výš.

Lehký studený vánek k ní zanesl pach krve.

Osha se naklonil do praskliny ve skále a vykřikl: „Sgäilsheilleache!"

Sgäile proběhl kolem Magiery. S Leesilem v patách vyrazila za ním. Než k Oshovi doběhli, klesl mladík na kolena do sněhu.

Skálou stoupala vzhůru rozsedlina a na jejím dně leželo u stěny nehybné tělo.

„Kurhkâge!“ zašeptal Sgäile.

Mrtvola vysokého elfa měla jedno oko úplně zjizvené, druhé vytřeštěné dokořán. Na snědé tváři se mu usadil sněhový poprašek a bílá látka mu zčásti halila otevřený zelenošedý plášť. Ale tunika na hrudi mu zmrzla krví prolitou kolem zející díry, ze které trčela zlámaná žebra.

Leesil něco tiše zasyčel a Magiera se rychle otočila.

Zastavil se ve vstupu do rozsedliny. Za ním se ve sněhu táhly do dálky jeho stopy, ale od nohou se mu odkulilo něco, do čeho pod sněhovým příkrovem náhodou kopl.

Krev na pahýlu krku ztuhla kvůli nalepenému sněhu do rudé ledové krusty.

„A’harhk’nis!“ vydechl Sgäile a vrtěl nevěřícně hlavou.

„Jak?“ zasténal Osha a přešel do elfštiny.

Sgäile ho chabým mávnutím umlčel.

Magiera si jejich šoku a žalu sotva všimla. Příliš se soustředila na potlačování dhampira. Kdyby se ke Sgäilovi třeba jen přiblížila, pokusila by se z něj odpovědi vytlouct. Co dělali Anmaglâhkové tady v horách, tak blízko jejich cíle?

Leesil se připojil ke Sgäilovi a na tváři se mu usadil nečitelný výraz. „Ty jsi je znal?“

„Ano,“ zašeptal Sgäile. „Kurhkâge se zastal Oshy, když poprvé požádal o přijetí do kasty.“

Osha zíral na jediné oko mrtvého a zamrkal, až když mu začaly téct slzy.

„Co dělali tady nahoře?“ obořil se na něj Leesil.

Tichá hrozba v jeho hlase ještě rozdmýchala Magieřin vztek. Ze Sgäilovy tváře zmizel šok a nahradila ho obezřetnost.

„Já nevím.“

„Tak hádej!“ vyštěkl Leesil. „Co to má společného s námi?“

Sgäile se k němu otočil. „Co tím myslíš?“

Leesil neodpověděl. Jen tam stál a hleděl na hlavu ve sněhu.

Magiera zavětřila a pach krve zesílil.

„Přísahám, že nevím,“ trval Sgäile na svém a odvrátil se. „O tomhle nic nevím. Kurhkâgovy ruce… ani netasil zbraň.“

Leesil odstrčil Oshu stranou a dřepl si před mrtvého Anmaglâhka.

Magiera upřela pohled na hlavu. Zasněžená tvář měla stále rozzuřený výraz.

„Mohlo by jich tu být víc?“ zeptal se Leesil, ale Magieře se zdálo, že jeho otázka přichází z velké dálky.

„Ne,“ odpověděl Osha belaskijsky. „Naše kasta neopustit… provést rituál za mrtvé. Udělat teď.“

Leesilův hlas zesílil. „Ne, dokud nenajdeme Wynn a Chapa!“

Magiera se rozhlédla po průrvě. O kus dál spatřila zasněženou hroudu.

Věděla, že to musí být bezhlavá mrtvola, a tak si dřepla a vzala hlavu do rukou. Pod prsty jí zapraskaly ojíněné vlasy.

„Magiero?“ zavolal Leesil.

„Co to dělá?“ zeptal se Sgäile vyplašeně.

Něco, co neudělala už od chvíle, kdy opustili Belu a ukončili lov na nemrtvého, který vraždil šlechtice. Tehdy vzala do ruky šaty mrtvé dívky a náhodou spatřila, jak Welstiel rozerval dívce hrdlo na prahu jejího vlastního domu.

Leželi tu dva mrtví Anmaglâhkové a ona cítila Vznešeného mrtvého, na jakého ještě nikdy dřív nenarazila. Instinkt a krev jí zčásti prozradily, co se tu odehrálo. A Chap s Wynn byli stále nezvěstní.

Magiera se děsila toho, co spatří očima nemrtvého, až se dotkne jeho oběti. Ale musela to vědět. Musela…

„Magiero!“ zakřičel Leesil. „Ne!“

Magieřin svět ovládla tma a blizard předchozí noci.

Hleděla dolů na Anmaglâhka, kterého tiskla k zemi štíhlými bílými stehny. Než po ní mohl seknout dlouhou zahnutou čepelí, chytila ho za obličej. Zabořila mu bílé prsty do vlasů a zahryzla se mu do hrdla.

Cítila, jak trhá kůži, svaly i šlachy. Do úst jí prýštila krev a stékala do krku. Trhla hlavou vzhůru, napřímila se a zadívala se na krvavou hroudu v druhé ruce.

Necítila hlad, touhu po životě. Byla sytá, protože ji něco neustále živilo. Zničehonic se jí do holých zad zaryly drápy.

Magiera se zprudka otočila a uviděla vrčícího Chapa s naježenými chlupy a vyceněnými zuby. Napadal ji, dokud ho neudeřila. Magieře se stáhly vnitřnosti, když uviděla, jak narazil do stěny průrvy a svezl se nehybně do sněhu.

Toužila zakřičet, rozběhnout se k němu.

Malé bílé tělo, které obývala, se otočilo k postavě v rozsedlině.

Magiera se toužila zastavit, její jemná bílá ruka ale popadla Wynn za krk. Náhle však ucukla a schoulila se, protože Wynn vykřikla.

Netušila, proč jí slova ubližují, děsí ji… a probouzí v ní touhu slyšet víc. Rozběhla se vzhůru rozsedlinou, Wynn táhla za sebou a Chap se škrábal nahoru za ní.

Dorazila na vrchol a něco ji udeřilo do tváře.

Magieru ovládl hlad.

Zavrávorala a spadla do sněhu, jak jí někdo vyrazil zmrzlou hlavu z ruky. Bolela ji čelist, ale ne proto, že by se jí prodloužily zuby. V ústech cítila krev… skutečnou krev…

„Co to děláš?“ Leesilův hlas se hystericky zlomil. „Myslíš, že sny jsou to jediné, co ti mate rozum?“

Dřepěl nad ní, jednu ruku jí tiskl na hruď, druhou stále zatínal v pěst. V jeho jantarových očích však neviděla vztek, ale slepou paniku.

Magieru začaly pálit oči. Nebe kolem něj zářilo, ale ne tak jasně jako jeho vlasy.

Zachytila se přední části jeho kabátu a posadila se.

„Tvoje oči…“ zašeptal Leesil, „jsou skoro úplně černé!“

Sgäile a Osha stáli za ním a tváře měli obezřetné, tvrdé a vyděšené.

Magiera se toužila rozběhnout k rozsedlině.

Už nemělo cenu odolávat pudu. Vedl ji totiž k Wynn a Chapovi, i k tvorovi, který je unesl. Všechno ji nutilo jít vzhůru. Popadla Leesilův kabát oběma rukama a z pálících očí jí kanuly slzy.

„Musím… jít,“ zavrčela a sama sotva rozuměla svým slovům. „Teď… za Wynn… a Chapem.“

„Co je to s ní?“ zajímal se Sgäile.

Leesil položil Magieře ruce na tvář a podržel ji v rukou. Přitiskla mu čelo na hruď.

Stále měla pocit, že ji něco *živí*, jako by se nacházela uvnitř netvora, který zabil dva Anmaglâhky. Ale neuspokojovalo ji to. Sevřela prsty tak silně, až je zabořila do kruhů na Leesilově zbroji pod kabátem.

„Prosím,“ zašeptala.

„Jdi,“ odpověděl.

Magiera se protáhla kolem něj a vyrazila k rozsedlině. Sgäile jí uskočil z cesty, ale Osha ztuhl. Odstrčila ho, rozběhla se nahoru po kamenité stezce a prsty škrábala po skalnatých stěnách.

Někde vzadu Leesil křičel: „Za ní! Neztraťte ji z dohledu! Ví, kam zmizeli Wynn s Chapem.“

18. KAPITOLA

Leesil vyběhl nahoře z rozsedliny a zamířil za Magierou. Běželi celé odpoledne, až hrozilo, že padnou vyčerpáním.

V čerstvě napadaném sněhu neviděl žádnou stezku, kterou by Magiera sledovala, ale ani jednou se neodklonila ze směru. Pořád ho ale trápilo, co udělala s uťatou hlavou Anmaglâhka.

Magiera viděla – znovu prožila – okamžik, kdy ho nemrtvý zabil. Něco tak nezodpovědného neudělala už od Bely, a i tehdy k tomu došlo jen náhodou. Tenkrát jim to pomohlo, a nyní možná také, ale něco podobného už by neměla víckrát dělat.

Ani si nevšiml, že hlavu zvedla, dokud nebylo příliš pozdě.

A jak mohl žít upír tady, kde nebyl žádný život? Leesilovi byla jasná jediná věc, a to, že Magiera ví, kde hledat Wynn a Chapa.

„Je ještě pořád při smyslech?“ vydechl Sgäile vedle něj. „Je si vědomá toho, co dělá?“

To Leesil bohužel nevěděl. Když do hry vstoupila Magieřina dhampirská stránka, nic nebylo jednoduché.

„Ano,“ lhal. „Teď mlč a běž.“

Leesil nezapomněl na to, co v průrvě našli. Sgäile mu bude muset později zodpovědět pár otázek. Co tady dělali Anmaglâhkové? Sgäile tvrdil, že neví, ale říkal pravdu? Nebo to byl další Brot’anův plán?

Magiera dorazila ke strmému kamenitému srázu jen lehce poprášenému sněhem. Ani nezpomalila, prostě šplhala dál a rukama šmátrala po úchytech.

„Rychleji," vypravil ze sebe Leesil zadýchaně. „Nebo ji ztratíme!"

Sgäile ho na svahu minul a zezadu se přiblížil Osha. Leesil zvedl hlavu a oběma rukama se chytal kamení. Magiera se na vrcholu zastavila a ohlédla se po něm

Tvář měla bílou a duhovky černé jako uhel. Nervózně přešlapovala, otáčela hlavu a hleděla na opačnou stranu hřebenu.

„Počkej!" zavolal na ni Leesil. „Nehýbej se!"

Magiera se svíjela, pochodovala sem a tam po hřebeni a z úst jí unikalo zmučené kňučení. To přešlo ve vrčivý vřískot, který se rozlehl po hřebeni.

Sgäile ztuhl a ohlédl se po Leesilovi.

„Jdi dál," pobízel ho Leesil.

Sgäile pokračoval v cestě. Leesil si všiml, že má k zádům přivázaný nejen Magieřin meč, ale i plátěný balík.

Ten se při běhu posunul a zespodu teď vyčuhoval hrot Leesilovy staré čepele. Sgäile dorazil na hřeben a Leesil mu byl v patách. Vyškrábal se na nohy vedle Magiery.

Zuby měla zatnuté a dech jí skrze ně vibroval a syčel. Leesil se zadíval stejným směrem jako ona a vykulil oči.

V kruhu horských štítů se rozkládala širá pláň. Její sněhová pokrývka byla čistá a neporušená. A uprostřed té hladké dokonalosti se tyčil zámek s věžemi. Dokonce i z dálky vypadal neuvěřitelně velký, takže připomínal šedého strážce prázdného ticha zapadlé náhorní plošiny. Zámek v pustině na vrcholku světa se zdál být jen iluze.

„To je ono?" zeptal se, když konečně dokázal promluvit. „Tohle jsi hledala?"

„Ano,“ zasyčela Magiera. Udělala krok ke svahu a s očekáváním míšence sledovala.

Leesil se rozhlédl po pláni a pátral po jakémkoli nebezpečí.

„Tam,“ řekl Osha. „Stopy!“

Od paty kamenitého srázu vedla přes hladkou bílou pláň prošlapaná cestička.

Magiera udělala další krok, nespouštěla ale oči z Leesila.

Rozepnul si pochvy nových čepelí a tasil je.

Ještě neměl pocit, jako by mu *patřily*. Rukavice mu znesnadňovaly úchop. Ale díky kovovým opěrkám v tupé straně čepelí mu dobře přilnuly k předloktí.

„Všichni dávejte dobrý pozor. Tvor, který unesl Wynn a Chapa,“ Leesil střelil postranním pohledem po Sgäilovi, „a zabil vaše přátele… No, prostě buďte opatrní.“

Sgäile se nechystal vrátit Magieře meč. Jen tam stál a pozoroval ji.

Leesil přemýšlel, jestli bude muset Sgäila napadnout, aby dostal meč zpátky. Když se otočil k Magieře, vytřeštila černé oči a upřela je na jeho hruď.

Smrákalo se, bylo ale stále dost světla, takže si Leesil doposud ničeho nevšiml. Teď však viděl, že amulet s topazem, který mu Magiera darovala, září.

Dělalo mu starosti, jak ostatní na jasné varování zareagují, ale Sgäile sebou ani netrhl.

„Pověděli jste nám o nemrtvých strážcích, ještě než jsme opustili Ghoivne Ajhâjhe,“ řekl Sgäile. „A tady něco zabilo naše kastovní bratry, aniž by měli čas se bránit.“ Pohlédl na Magieru. „Ale já jsem vaším ochráncem. Najdeme artefakt, který hledáte, i vaše přátele.“

Sgäilova sebejistota ustaraného Leesila neuklidnila. Neviděl nic než zámek. Tak co na takovou dálku rozzářilo kámen a probudilo dhampira v Magieře?

„Jdi,“ řekl a Magiera se rozběhla ze svahu. „Ale zůstaň na dohled!“

Vydali se dolů a sledovali cestičku ve sněhu. Čím víc se k zámku blížili, tím jasněji amulet zářil. To Leesila ještě víc znervóznilo, proto ho schoval pod kabát. Nechtěl, aby je prozradil.

Dorazili k vybledlým hradbám okolo zámku.

Leesil si jich z hřebenu ani nevšiml. Magiera se vydala podél nich, už nešla po stezce. Leesil se držel od zdí dál, ale následoval ji a nahlížel přes jejich zasněžený vrch. Zámek se tyčil k tmavnoucímu nebi. Vypadal starý, omšelý a chátrající.

Magiera se zastavila před vysokou kovanou bránou. Jedno křídlo viselo nakloněné na horním pantu a brána tedy nebyla úplně dovřená. Cestička ve sněhu vedla dovnitř a ke kamennému schodišti, které bylo z nějakého podivného důvodu nezasněžené.

„Žádní… ptáci…“ zašeptala Magiera a zaklonila hlavu, aby se podívala na lomený oblouk brány. „Jin… jiné. Špatné… staré… rozbité.“

Sevřela zrezivělou bránu oběma rukama a zadívala se přes kování na zámek. Nahrbila ramena, jako by se chystala vyrvat křídlo z pantů. Leesil ji rychle chytil za předloktí a Sgäile varovně zasyčel.

„Neprozraď nás!“

Leesil zavrtěl hlavou. „Ať už tady žije cokoli, asi to ví, že přicházíme. Možná to uneslo Chapa s Wynn jako návnadu.“

Magiera se na něj s očekáváním zahleděla, ale rukama dál svírala tyče brány.

„Potlač vztek,“ nabádal ji Leesil. „Dostala jsi nás sem… teď si pročisti hlavu.“

Magiera nakrčila obočí a téměř zavrčela, ale vzápětí se jí vyhladila tvář. Zdálo se, že chápe. Napnula svaly na čelisti a

olízla si jazykem zuby. Zhluboka se nadechla, syčivě vydechla a její dech se v mrazivém vzduchu proměnil v páru.

„Ano," zašeptala a napřímila se, její duhovky ale zůstávaly černé.

Leesil se s úlevou otočil ke Sgäilovi. „Welstiel tvrdil, že tu žijí ‚staří', ale nevíme, kolik jich tu je. Díky vám nepomůžou. Vytáhni moje staré čepele a dej jednu Oshovi."

„Ne, na boj s tvými zbraněmi nejsme cvičení," odpověděl Sgäile. Natáhl levou ruku a odhalil rukojeti garoty a stříbřitý drát propletený mezi prsty rukavice. „Ale i tak můžeme někoho připravit o hlavu."

Magiera pohlédla na drát a souhlasně pokývala hlavou. „Dobře."

Nakonec nevyrvala bránu z pantů, jen do ní strčila a rozšířila mezeru mezi křídly. Leesil proklouzl za ní.

„Můj meč," řekla Magiera.

Leesil se ohlédl, a když uviděl, že Sgäile váhá, zavrčel: „Vraťjí ho!"

Sgäile si meč odepnul, Magiera si ho od něj vzala a opásala se jím. Osha jí vrátil dlouhou bojovou dýku, aniž by o ni musela požádat. Zastrčila si ji za opasek na zádech.

Slunce zapadlo za vrcholky na západě. Nebe bylo stále jasné, ale náhorní plošinu, zámek i jeho okolí zahalily tmavé stíny. Leesil se znovu proklel za to, že Wynn v blizardu ztratil. Kdyby zoufale netoužil Wynn a Chapa najít, trval by na tom, aby se vrátili do tábora a do zámku vešli až ráno.

Hladkou bělost nádvoří narušovalo obrovské kamení, které se před dávnými věky odněkud shora zřítilo. První schod širokého schodiště se ve středu, kde k sobě přiléhaly dva kvádry, propadal. Společně vystoupili nahoru na podestu. Velké železné dveře byly poškrábané a zrezivělé, ale dostatečně pevné, aby představovaly problém.

Magiera se zapřela ramenem do jednoho z křídel a zatlačila. Pohnulo se sotva o palec.

Když ji ovládal dhampir, byla silnější než kdokoli z nich. Škvírou neviděl Leesil uvnitř nic než tmu.

„Nelíbí se mi to," zabručel. „Dveře nejsou zavřené na závoru."

„Nemusí," odpověděla Magiera. „Pomoz mi."

Sgäile s Leesilem se opřeli do dveří vedle Magiery. A oba sebou trhli, protože zrezivělý kov strašlivě zaskřípal, když se křídlo pohnulo. Magiera nezaváhala a vklouzla dovnitř jako první.

Leesil se Sgäilem a Oshou ji následovali. Půlelf se na okamžik zastavil, aby se jeho oči přizpůsobily šeru. Uvnitř nebylo o nic tepleji než venku.

S Magierou už v minulosti vstoupili do sídel Vznešených mrtvých – napřed do skladiště Rasheda a Teeshy v Miisce, potom do Krysaříkova přepychového domu v Bele. V obou případech Leesil poznal, že uvnitř někdo žije, třeba podle Teeshina šití nebo Krysaříkových obrazů. Tyto falešné stopy „života" prozrazovaly něčí přítomnost. Ale když se jeho zrak přizpůsobil, nic podobného tu neviděl.

Škvírou v železných dveřích pronikalo dovnitř slabé světlo, které jeho zraku míšence stačilo jen stěží. Stál v dlouhé kamenné chodbě, jež byla širší než síň na radnici v Bele. Podél stěn se do dálky táhly dvě řady sloupů, které byly stejně mohutné jako elfské stromy a u podlahy se ještě rozšiřovaly. Otevřený prostor mezi nimi byl dost široký na to, aby jím prošlo bok po boku sedm mužů ve zbroji, a vedl do tajemných hlubin zámku. Stěny za sloupy nebylo dobře vidět, ale zdálo se, že kámen je na různých místech poškozený.

„Říkala jsi, že nevypadá správně," pošeptal Magieře. „Myslela jsi ve srovnání s tvými sny?"

„Starší,“ odpověděla. „Zámek ve snu byl dokonalý a čistý dokonce i ve sněhu a ledu.“

„Možná jsi viděla minulost,“ nadhodil. „Dívala ses očima toho, kdo tě sem zavedl.“

Magiera se přiblížila k jednomu ze sloupů a zavětřila.

„Vytáhni amulet,“ zašeptal Sgäile.

„Z takové blízkosti nám při stopování nepomůže,“ odpověděl Leesil.

„Kvůli světlu,“ vysvětlil Sgäile. „S těmi stěnami není něco v pořádku.“

Magiera těkala pohledem, znovu zavětřila a tentokrát nakrčila nos.

Leesil vytáhl amulet. „Co se děje?“

Zavrtěla hlavou. „Něco povědomého, ale… Nejsem si jistá. Je to slabé a všude okolo.“

Osha ji upřeně sledoval. „Wynn? Nebo Chap?“

„Ne,“ odvětila Magiera.

Sgäile poklepal Leesilovi na rameno. „Pojď.“

Zamířil ke stěně za prvním sloupem nalevo. Leesil ho následoval a všiml si, jak je kamení omšelé. Svit amuletu však odhalil, že se nejedná o působení zubu času.

Po stěně se táhla divoká změť zašlého, vybledlého černého písma.

Nápisy byly naškrábány hrubým nástrojem a Leesil nedokázal rozluštit, co říkají. Na několika místech zahlédl belaskijské písmo, ale slova nepoznával.

„Elfština… a myslím, že trocha sumanštiny,“ zašeptal Sgäile. Dřepl si a prsty přejížděl po nerovném řádku. „Tady… a tady zase, ale není to jazyk mého lidu.“

„A tady jsou další,“ zavolal Osha.

Leesil ho uviděl stát u dalšího sloupu u stěny. Mladý elf pohlédl vzhůru.

„A nahoře,“ zašeptal Osha a hleděl do míst, kam žádná průměrně vysoká osoba nemohla dosáhnout.

Magiera se protlačila kolem Leesila a přitiskla ruku na nápisy. Znovu začichala a otřásla se odporem.

Sgäile ji sledoval. „Co to dělá?“

„Magiero?“ zašeptal Leesil.

Přelétla pohledem po čmáranicích. Přiblížila tvář ještě víc ke stěně a zhluboka se nadechla.

Náhle se rychle odvrátila, odpotácela se do středu chodby a začala se dávit. Sáhla po meči a rozhlédla se, jako by pátrala po nějaké hrozbě.

„Krev,“ zašeptala. „Jednoho z nich. Nápisy jsou jejich krví!“

Osha uskočil zpátky do chodby.

„Co to plácá?“ zeptal se Sgäile. „Tohle není krev.“

Leesil popadl Sgäila za tuniku na rameni a táhl ho pryč. „Ne krev živých, mrtvých… tedy nemrtvých. Tvorové, se kterými jsme bojovali, upíři, jejich krev je černá.“

Oba ucouvli.

„Cítím ji,“ zasyčela Magiera. „Slabě… ale všude okolo.“

„Kdo by udělal něco tak zvrhlého?“ zeptal se Sgäile.

Leesil si vzpomněl, že an’Cróané považují mrzačení mrtvých za zavrženíhodné. Dokonce ani on netoužil vědět, jak někdo něco tak šíleného provedl.

„Může nám dotyk ublížit?“ zeptal se Sgäile.

Leesil zavrtěl hlavou. „Pokud víme, tak ne. Ale pojďme dál.“

Vykročil a Magiera šla těsně vedle něj. Drželi se ve středu chodby a co nejdále od sloupů.

Kus před sebou zahlédli obrovský průchod ve tvaru lomeného oblouku, který se velice podobal vnější bráně a hlavním železným dveřím. Kamenné kvádry, které ho lemovaly, byly dokonale ohlazené, ale bez ozdob, a za

otvorem se nacházelo široké schodiště do horních pater. Za průchodem se doleva a doprava táhly do tmy úzké chodbičky.

„Žádná centrální komnata," řekl Sgäile. „Žádná shromažďovací nebo hodovní síň."

„Cože?" zeptal se Leesil.

„Lidská sídla obvykle mají hlavní síň, do které se vstupuje přímo od vchodu, místo, kde se vítají návštěvy a pořádají formální hostiny. Ale tady ne – tohle místo je zvláštně postavené."

„Nebylo postavené pro živé," řekla Magiera a zadívala se do jedné z bočních chodeb. „Mrtví nepřijímají návštěvy ani nepořádají hostiny."

Leesilovi se zdálo, že v šeré chodbě za Magierou zahlédl pohyb. Když se ale podíval znovu, nic neviděl, a tak se odvrátil.

Magiera si zničehonic přehodila meč v rukou, strhla si kabát a odhodila ho na zem.

Temnou boční chodbou k nim letěla silueta tmavší než stíny.

Leesil si rovněž svlékl kabát. Sotva rozdělil čepele, aby je mohl vzít do obou rukou, vlétl stín do komnaty se schodištěm. Vznesl se výš… a roztáhl křídla.

U vysokého stropu poletoval obrovský černý havran. Složil křídla a vrhl se dolů. Když je znovu roztáhl, uviděl Leesil za ním – skrz něj – ve světle amuletu podestu schodiště. Vzpomněl si na Ubâdovy strážné duchy v apudâlsatském lese.

Stín s černými křídly se vrhl na Oshu.

„Nedovolte, aby vás zasáhl!" vykřikl Leesil.

Z chodby vylétl další stín a následoval své dvojče.

Leesil zvedl čepele do vzduchu, zamával jimi a zakřičel: „Tady!"

Osha uskočil stranou a první stínový havran se stočil k Leesilovi. Půlelf padl k zemi a překulil se pod ptákem dopředu.

Havran vlétl do stěny a zmizel.

Leesil zaslechl v chodbě se sloupovím šustění křídel a druhý havran nalétl na Sgäila. Elf mu na poslední chvíli uskočil z cesty a vrhl se do strany.

„Držte se dál od schodů a zůstaňte v otevřeném prostoru!“ křičela Magiera. „Nenechte se zahnat do kouta.“

Zámkem se rozlehlo strašidelné krákorání a Leesil uviděl, že první pták letí těsně nad podlahou chodby. Když se přiblížil, světlo amuletu ozářilo černá pera.

Magiera zastoupila havranovi cestu.

Leesila přepadla mrazivá panika, ale havran zaváhal, mávl křídly a vzlétl.

„Potřebujeme světlo!“ zakřičel Sgäile.

Leesil se rychle otočil. Stále si nebyl jistý, co Magiera dělá. Světlo amuletu se otočilo s ním a ozářilo komnatu a druhého havrana, který letěl dolů centrálním schodištěm a mířil Sgäilovi rovnou na záda.

„Dolů!“ zařval.

Sgäile padl na břicho a havran ho minul sotva na délku paže. Pták se ale obrátil a nalétl Leesilovi rovnou na obličej.

Proti tvorovi, který dokázal prolétnout stěnou, nebylo obrany, a tak také uskočil. Ramenem narazil na podlahu a kruhy na jeho zbroji zaškrábaly o studený kámen. Překulil se, chytil kožený řemínek amuletu a snažil se přitom nebodnout vlastní čepelí. Řemínek praskl a Leesil odhodil amulet do středu místnosti, aby měli dost světla. V tu chvíli mu pohled padl na Magieru.

Postavila se útočícímu ptákovi a prostě stála před průchodem a čekala. Rozpřáhla doširoka paže, jako by havrana vyzývala k útoku.

„Magiero!“ zakřičel Leesil.

Druhý havran jí zaútočil na hruď. Magiera srazila paže a sekla nahoru.

Hrot meče ptáka neomylně zasáhl. Komnatou se rozlehlo zavřeštění, havran vybuchl v kouř a černá mlha prolétla kolem Magiery. Za ní se ale znovu zhmotnila v havrana. Pták vyrazil průchodem a jeho dvojče zatím zaútočilo z boční chodby.

První stínový havran narazil Magieře do zad.

Zavrávorala, jak jí vylétl ven z hrudi a namířil si to k centrálnímu schodišti. Sgäile vykulil oči a uskočil, aby se ptákovi vyhnul.

Magiera se napřímila a dunivě zavrčela.

Leesil se roztřeseně nadechl. Tihle tvorové na ni neměli o nic větší vliv než duchové v Apudâlsatu.

„Jak?“ vykřikl Osha, který dřepěl u strany průchodu.

„Jí ublížit nemůžou,“ zakřičel Leesil. „Ale nám ano, takže si dávejte pozor!“

První havran se obrátil k dalšímu útoku. Magiera nezvedla meč včas. Ohnala se tedy po něm volnou rukou a černé peří se ve svitu amuletu zalesklo.

Magiera vyrvala ptákovi zahnutými prsty hrst peří a komnatou se znovu rozlehlo bolestivé zavřeštění. Vyškubaná pera se proměnila v kouř, ještě než dopadla na zem.

Lesk havranova těla zmatněl, jak se napřímil a na poslední chvíli se vyhnul pádu. Magiera sekla mečem do vzduchu a pták odlétl z dosahu.

Leesil netušil, co jsou tvorové zač, ale zahlédl svoji šanci.

Magieřin meč dokázal zranit i nemrtvé, takže tito ptáci museli být něco podobného. A když jí nemohli ublížit duchové, jeden se na okamžik zhmotnil.

„Sledujte jejich peří!“ zavolal, když Sgäile vstal a ucouvl k Magieře. „Když se začne lesknout, můžete zasadit ránu!“

Leesil hmátl po Oshovi, aby ho odtáhl od stěny.

V tu chvíli vyrazila z kamene stínová hlava vlka a rozevřela dokořán čelisti.

* * *

Wynn klečela na podlaze poblíž Li'kän.

Cítila soucit, ale také strach, když se pokoušela číst nahlas nápisy na stěnách. Žena sebou při každém slově trhla, ale její oči přesto hladověly po zvuku. Byla sama tak dlouho, že zapomněla, že škrábanice na stěnách sama napsala. Chap Wynn pobízel, ať pokračuje, protože doufal, že se ze vzpomínek, které se myslí nemrtvé míhaly, dozví víc.

Zjistil, že Li'kän je jednou ze tří strážců, kteří tu kdysi žili, možná už od chvíle, kdy byl zámek postaven. A zůstala jediná.

Přestože byla Li'kän ve své podstatě upír, Chap z ní necítil žádný hlad, tedy alespoň ne po krvi živých. Zůstávalo ale tajemstvím, co ji udržuje naživu.

Wynn se znovu a znovu zastavovala u slov, která prostě nedokázala rozluštit, a Li'kän několikrát mlčky pohnula rty. Wynn se pokusila zachytit ženinu dýchavičnou, bezhlesnou výslovnost a opakovat ji, jak nejlépe dovedla.

Některé nápisy popisovaly události, kterým Wynn nerozuměla, ale povětšinou se jednalo o nesmyslné fantazírování. Na nejhorších místech pak šlo jen o nahodilé shluky písmen, které možná Li'kän naškrábala až poté, co se pomátla.

Wynn si z celého srdce přála vrátit ke stránkám v železných deskách nebo k jiným skutečným textům. Možná by jí prozradily víc než šílené čmáranice na stěnách. Neustálý strach už ji začínal vyčerpávat a vysychalo jí v hrdle. Přemýšlela, jestli se jí někdy podaří odsud dostat.

Zdálo se, že Li'känina fascinace jejím hlasem a slovy je to jediné, co drží Wynn a Chapa naživu. Ale také to z nich dělalo vězně. Když Wynn na delší dobu zmlkla, začala být Li'kän rozrušená.

Chap zůstával poblíž, ale Wynn se často neodvažovala odtrhnout pozornost od Li'kän ani na tak dlouho, aby se zeptala, co zjistil.

Najednou nastražil uši a otočil se ke vchodu do komnaty.

Li'kän se ladně zvedla na nohy a obrátila se stejným směrem.

„Co se děje?" zeptala se Wynn.

Z dálky k nim dolehl křik a tiché zařinčení kovu.

Li'kän se vyřítila ze studovny. Chap se vrhl ke vchodu, zastavil se a rozhlédl se po chodbě. Wynn se k němu rychle připojila.

Chodba znovu potemněla. Byli snad v komnatě celý den? Ale Wynn si nevšimla, že by se stíny pohybovaly. Jak daleko od chodby se sloupy je Li'kän odvedla?

Drž se za mnou, rozkázal Chap a vyběhl z místnosti.

Wynn si pospíšila za ním. V chodbě před nimi zabočila Li'känina bílá postava doprava.

Chap oběhl roh, Wynn ho následovala a daleko před sebou znovu zahlédla Li'kän. Ojíněnými okny vysoko v pravé stěně pronikalo dovnitř tlumené světlo. Wynn se otřásla, když nemrtvá světlem probíhala.

Li'kän sebou ani netrhla, když se denní světlo dotklo jejího nahého těla.

Křik před nimi sílil a Wynn běžela za Chapem. Jeden z hlasů zaslechla zřetelněji.

„Sledujte jejich peří!"

Li'kän zabočila do úzké chodby vlevo.

„To byl Leesil!" zavolala Wynn. Chap utíkal za nemrtvou a Wynn mu byla v patách.

Li’kän vyběhla z chodby do komnaty, kterou ozařoval měkký jantarový svit. Chap zrychlil a Wynn nechal daleko za sebou, nakonec ale i ona vrazila do otevřeného prostoru.

Magiera stála před širokým schodištěm a vysoko nad hlavou jí kroužili stínoví havrani. Leesil se natáhl po Oshovi, který dřepěl u širokého průchodu.

Ze stěny přímo za nimi vyskočil stínový vlk a chňapl Oshovi po noze.

„Další zatracení mrtví!“ vyplivl Leesil.

Trhl Oshou do strany, štíhlý elf se zapotácel a průsvitné čelisti cvakly naprázdno. Další vlk vyrazil z úzké chodbičky na opačné straně komnaty a zaútočil na Sgäila. Jeho černá srst a oči se na okamžik zaleskly v jantarovém světle.

Wynn probleskly hlavou vzpomínky na to, jak Li’kän zmasakrovala dva Anmaglâhky.

„Li’kän, zastav je!“ zakřičela.

Leesil se při jejím výkřiku otočil. Sgäile skočil za kamenné zábradlí a připravil se zasadit útočícímu vlkovi ránu. Leesil se rozběhl k Wynn, popadl ji za kabát a táhl ji zpátky.

Havrani se usadili na zábradlí vysoko nad nimi.

Oba vlci se zastavili a otočili hlavy ke své paní.

Li’kän zírala na Magieru.

Magieřiny oči byly dokonale černé, tvář měla zkroucenou a zuby vyceněné. Sevřela meč oběma rukama, zvedla ho a vrhla se k Li’kän.

„Ne!“ zakřičela Wynn, protože Magiera netušila, čemu čelí.

* * *

Magiera pohlédla nahé nemrtvé do očí. Musela to být jedna ze „starých“, o kterých se zmínil Welstiel. Ale žena se nijak

nepodobala obrázku, který si o ní Magiera udělala. Byla malá a křehká, příliš drobná, než aby byla skutečnou hrozbou.

Ale zabila dva Anmaglâhky, aniž se vůbec začali bránit. A unesla Chapa a Wynn.

Magiera ji toužila zabít.

Mávla mečem vzhůru, sevřela jílec oběma rukama a zvedla čepel nad rameno. Vrhla se do útoku, zaváhala ale, když zahlédla záblesk kovu.

„Ne!“ vykřikl někdo.

Na štíhlém hrdle nemrtvé spatřila Magiera rudozlatý kruh s hroty na otevřených koncích. Bílá žena skočila s tichým zavrčením vpřed a Magiera se stočila do strany a sekla mečem dolů. Křehká bílá ruka chytila čepel a meč se zastavil, aniž by ženě rozetnul dlaň.

Náraz otřásl Magieřinými pažemi a rameny. Malá žena zkroutila čepel do strany a otočila mečem v Magieřině sevření. To ji ale ještě víc rozčílilo a ovládl ji hlad.

„Leesile, zastav ji. Nad Li’kän nemůže zvítězit!“

Magiera uslyšela Leesilovo jméno a rychle se rozhlédla, aby zjistila, kde je. Jednou rukou držel vzpírající se Wynn, v druhé svíral čepel. Přes tvář mu přelétl nejistý výraz.

Žena vytřeštila bezbarvé oči, v nichž se zrcadlil Magieřin hlad. Otřásla se, otevřela ústa a odhalila ostré zuby.

Magiera pustila jednou rukou meč a chňapla bílé nemrtvé po hrdle. Ale žena stačila chytit Magieru za zápěstí.

Stály tam a snažily se jedna druhou přetlačit. Po čepeli tekla z bílých nemrtvých prstů černá krev. Magiera se pokusila na čepel zatlačit, ale boty jí klouzaly po kamenné podlaze. Podlomilo se jí koleno.

Klesla na ně a vší silou se odrazila.

Zvedla bílou ženou z podlahy, ale ta zesílila stisk na Magieřině zápěstí a meči. Magiera se rychle otočila, a než mohla nemrtvá dopadnout zpátky na zem, smýkla s ní.

Lesklé černé vlasy se divoce rozlétly okolo ženiny bílé tváře a její tělo narazilo ze strany do schodiště. Kamenné zábradlí se roztříštilo a kolem se rozlétly odštěpky.

Žena pustila Magieřino zápěstí, ale její setrvačnost podrazila Magieře nohy. Té vylétl meč z ruky a zazvonil o podlahu, když spadla na zem a překulila se na čtyři.

Bílá žena se mezi kusy kamene vyškrábala na nohy. Na zbytky zábradlí se vyhoupla postava v šedozeleném. Mezi roztaženýma rukama se jí leskl drát.

„Wynn, nech toho!“ zařval Leesil. „Sgäile! Ne!“

Sgäile zaváhal, ale jantarové oči dál upíral na bílou ženu pod sebou. Ohnala se rukou, aniž by na něj třeba jen pohlédla.

Sgäile vyskočil do vzduchu. Magieře se zarylo do uší pronikavé zaskřípání, jak nemrtvá odsekla nehty ze zábradlí další kus. Magiera se postavila a vrhla se na ni s holýma rukama.

Bílá žena zaútočila, náhle ale zavrávorala a zastavila se.

Magieřino tělo okamžitě zeslábló.

Nečekaná a nesmírná tíha udusila její hlad a komnata okolo ní potemněla.

Zapotácela se, a když znovu prohlédla…

Bílá nemrtvá se třásla a štíhlé svaly pod hladkou kůží se jí chvěly. Zvedla omámeně hlavu, ale víčka jí klesala a bezbarvé duhovky se obracely v sloup. Vrávorala jako opilá nebo náměsíčná.

Wynn se objevila před Magierou. „Počkej! Ona je nebezpečnější, než tušíš… a možná ji budeme potřebovat.“

Chap přiběhl blíž, pochodoval sem a tam před Magierou a pozoroval křehkou nemrtvou.

Magiera se nepohnula, ale jen proto, že její hlad zmizel a ona ho chtěla přivolat zpátky.

Nic nebylo takové, jak Magiera očekávala. Toužila prostě zabít všechny nemrtvé, kteří se jí postaví do cesty, najít artefakt a jednou provždy se zbavit snů. Cítila se vyčerpaná.

Magiera chytila Wynn za paži a odtáhla ji za sebe. Potom si vzpomněla na stínové netvory.

Havrani seděli na zábradlí na podestě. Inkoustově černá srst vlků se lehce třpytila. Znenadání však všichni zprůsvitněli, proměnili se v kouř a zmizeli ve stěnách.

„Tohle je trochu moc divné," zašeptal Leesil. „I na nás."

Magieře se nesmírně ulevilo, když ho uviděla vedle sebe. Osha si pospíšil k Wynn, ale Sgäile dál dřepěl na zábradlí nad bílou ženou a chladně ji sledoval.

Bílá nemrtvá sklopila hlavu a upřela křišťálové oči na Magieru.

* * *

Chap sáhl Li'kän do vzpomínek.

Z úst jí trhaně syčel dech, jak se marně snažila přinutit rty promluvit. Přitiskla si ruku na ucho a zdálo se, že si pro sebe šeptá. Nepronesla však ani hlásku.

Chap si vzpomněl na něco, co viděl v Magieřině mysli a o čem mu vyprávěla.

Když Ubâd přivolal Mageliina ducha, matka Magieře ukázala, co se stalo několik měsíců před jejím narozením. Welstiel se tehdy procházel po nádvoří otcovy pevnosti a šeptal hlasu, který Magelie neslyšela.

Chap v Li'känině mysli nic neviděl.

Náhle ale něco prokmitlo jejími myšlenkami.

Nebyl to obrázek, nýbrž zvuk, šeptání nebo sykot.

Chap nerozeznal slova. Právě se chystal vymanit z Li'käniny mysli, když se zvuk změnil.

Ševelil jako listí, nebo křídla?

Wynn mu popsala, že něco podobného vnímá, když Chap hovoří s fayi, on ale neslyšel chór, o kterém se zmiňovala, nýbrž jediné rychlé a tiché zabzučení.

Během jediného okamžiku umlklo.

Chap viděl, jak Li'kän naklonila hlavu na stranu a pootevřela oči, jako by poslouchala. Znovu tiše pohybovala rty a on jí rychle vyklouzl ze vzpomínek.

Možná slyšel jen Li'känino bezhlesné zašeptání.

Hleděl na šílenou ženu a vzpomínal na „noční hlas", o němž hovořily staré pergameny, které našel Wynnin cech. Cítil se jako štěně ztracené v temné místnosti a hledající cestu ven.

* * *

Nastal soumrak a Chane zíral nevěřícně na Welstiela.

„Co tím myslíš, ‚ztratila se'?" obořil se na něj.

„Včera v noci," odpověděl Welstiel. „Někdy před východem slunce."

Dřepěli naproti sobě ve stanu a mezi nimi žhnula na zemi ocelová obruč. Divoši vycítili jejich napětí a neklidně se vrtěli.

Chane pootevřel ústa a znovu je zavřel tak rychle, až mu cvakly zuby.

„Věděl jsi to… když ses před úsvitem vrátil? A nic jsi neřekl!"

„Co bys udělal?" namítl Welstiel. „Rozběhl by ses snad zachránit svoji malou učenku za denního světla? Ušetři mě svého pobouření."

Chane rozrazil chlopeň ve vchodu a pustil se do strhávání stanu, ještě než ho ostatní opustili. Neztrácel čas skládáním plachty, prostě ji smotal do velkého balíku, a Welstiel si zatím

sedl a pátral po Magieře. Když se postavil, tvářil se trochu překvapeně.

„Co zas?“ zasyčel Chane, i když se ptal jen nerad.

„Magiera urazila větší vzdálenost, než jsem očekával… nebo se ještě nevrátila z pátrání.“

Welstielova neochota dělit se o informace Chana rozčilovala. Sbalil věci a pokynul Sabel.

„Jdeme.“

Vzala stan, ostatní mniši zdráhavě posbírali zbytek věcí a chystali se je následovat. Pouť ledem a hladovění je všechny zmáhalo.

Welstiel se vydal vzhůru do kopce, ostatní se pustili za ním a Chane průvod uzavřel. Plahočili se vpřed, dokud nezahlédli plachtu roztaženou přes díru ve skalní stěně.

„Jejich tábor,“ řekl Welstiel. „Odtud budeme sledovat jejich stopy.“

Chane potlačil nutkání nahlédnout pod plachtu, protože nikde poblíž necítil život. Místo toho se protlačil kolem Welstiela a vydal se po jasné stopě, kterou ve sněhu zanechali Magieřini lidé. Sledoval ji dlouhou dobu, nakonec se ale šlépěje rozdělily a zamířily různými směry. Mnoho stop se vracelo zpět a protínalo, ale všechny se soustředily okolo průrvy, která se větvila dvěma směry.

„Kudy?“ zeptal se Welstiel.

Chane si dřepl do sněhu. Zvíře v jeho nitru vylo při pomyšlení, že Welstielovi pomáhá. Ale nedokázal z mysli vyhnat představu Wynn ztracené tady venku ve zmrzlé krajině.

„Zprava se žádné stopy nevracejí,“ zachraptěl Chane. „Ať mířili kamkoli, tudy se nevrátili.“

Divoši si dřepli a větřili, ale žádný z nich necítil nic zajímavého.

Chane vstal a pokračoval v cestě. Prošli sedlem mezi dvěma výčnělky, ale zpomalili, když se ocitli na dohled slepé

průrvy. Vstoupili do ní a v jedné skalní stěně našli širokou rozsedlinu. A v ní zmrzlé tělo.

U stěny průrvy ležela nedbale pohozená hlava.

Divoši začali zběsile větřit, ale nerozběhli se vpřed. Dokonce ani Chane necítil v chladu krev. Možná mnichy zmátlo, že vidí tělo, ale nic necítí a nemají se čím nakrmit. Pohlédl na hlavu.

Tvář a otevřené oči poprášil sníh.

„Kolik elfů Magieru sledovalo?“ zeptal se Chane.

„To nevím,“ odpověděl Welstiel a přistoupil k mrtvole v rozsedlině. Muž měl v hrudi díru o velikosti pěsti. Chane si ji prohlédl z místa, kde stál.

„Mohla to udělat Magiera?“

Welstiel se sklonil nad ránou, teprve pak odpověděl.

„Ne… takhle nemrtví nezabíjejí, dokonce ani ona ne.“ Ale neznělo to, jako by si tím byl jistý. „Půjdeme dál. Tady už víc nezjistíme.“

„Jít dál?“ zasyčel Chane. „Kam?“

Když se ale Welstiel vydal vzhůru rozsedlinou, následoval ho.

* * *

Hkuan’duv s Dänvârfij sledovali, jak se ke Sgäilsheilleachovu táboru blíží smečka přikrčených lidí a jejich dva vůdci.

„Po větru,“ pronesl bezhlesně a oba se nepozorovaně přesunuli na jih.

Dänvârfij přimhouřila oči a poprvé si lidi dobře prohlédla.

Tmavovlasý muž s bílými prameny na spáncích je vedl a mladík průvod uzavíral. Oba měli pláště, teplé oblečení a meče. Byli zasmušilí, ošlehaní větrem a bledí, ale jinak

vypadali jako každý jiný člověk, se kterým se Hkuan'duv setkal.

Ale ti schoulení větřili a mručeli jako psi a často lezli po čtyřech.

Vyšší muž s kaštanovými vlasy se ujal vedení a sledoval prošlapanou stezku ve sněhu.

Hkuan'duv počkal, dokud i poslední z nich nezmizel na nerovném horském svahu. Očekával, že Sgäilsheilleache přivede svěřence zpět do tábora, nikdo se ale nevrátil. Začal pochybovat, jestli udělal správně, když se rozhodl čekat.

Co když se Magiera pátrání po malé společnici nezúčastnila? Co když už objevila, co hledala, bez ohledu na to, zda ostatní mladou ženu našli, nebo ne? A co měli s věcí společného tihle dva a jejich skrčený doprovod? Taky hledali artefakt?

„Sledovat?" zeptala se Dänvârfij.

Hkuan'duv přikývl. Vyklouzli z úkrytu a vydali se opatrně a tiše po stopě.

* * *

Welstiel už nepotřeboval po Magieře pátrat. Nahoře nad rozsedlinou objevil další jasnou stopu. Šlépěje byly od sebe hodně vzdálené, jako by Magiera a její společníci utíkali, a Welstiel přidal do kroku.

Šli dlouho, než dorazili ke strmému kamenitému srázu, který mířil mezi dva vysoké vrcholy. Divoši bručeli na protest, ale on je hnal až na vrchol.

Před nimi stál na široké bílé pláni mezi vysokými horskými štíty zámek se šesti věžemi.

Po letech námahy, plánování, manipulací…

Welstiel měl před sebou cíl cesty, zaslíbený konec utrpení.

Jeho noční vidění se za svitu měsíce ještě vyostřilo a on cítil, jak úleva v jeho nitru kolísá.

Dokonce i ve tmě vypadal zámek jinak než v jeho snech. Zdál se starý a omšelý. Stopy se objevily znovu pod svahem a mířily k zámku.

Magiera už byla uvnitř.

Welstiel si pospíšil dolů ze skalnatého srázu.

19. KAPITOLA

Hkuan’duv a Dänvârfij sledovali lidskou smečku z dálky a ponechali jí velký náskok. Když se ale ocitli ve slepé průrvě, Dänvârfij ztuhla a zírala na Kurhkâgovo zmrzlé tělo na dně rozsedliny. Také A’harhk’nisovu hlavu někdo našel a odkryl.

Hkuan’duv věděl, že teď už Sgäilsheilleache ví, že je sledován, a bude obezřetnější.

Dänvârfij klesla na kolena. „Co to mohlo udělat?“

Když se Hkuan’duv předchozí noci vrátil do tábora, potřeba potlačit šok a bolest mu zabránila zajít při vyprávění do detailů. A Dänvârfij se neptala.

„Myslím, že ta bílá žena je jednou z lidských nemrtvých,“ začal, ale pak zmlkl. „Neměli se jak bránit… byla příliš rychlá a silná.“

„Ale něco takového,“ řekla Dänvârfij a zadívala se na A’harhk’nisovu hlavu, „někomu, jako byl on… Nemůžeme je tady jen tak nechat.“

„Až splníme úkol, vykonáme potřebné obřady.“

Dänvârfij vzhlédla a jeho napadlo, že odmítne. Ale pak se jí tvář vyprázdnila a nezůstala na ní ani stopa po vzteku nebo žalu. Jejich úkol stál na prvním místě, i když se tak budou muset dopustit neúcty k mrtvým. Dänvârfij se vydala vzhůru rozsedlinou, jako by těla neviděla.

Hkuan’duv ji následoval mezi kamenné stěny a potlačil rozechvění. Musel projít místem, kde poprvé spatřil bílou tvář a oči čiré jako led.

Když vyšplhali vzhůru, nikoho nespatřili, ale ve sněhu našli zřetelné stopy. Běželi tiše až ke kamenitému srázu, který vedl k sedlu mezi dvěma vysokými vrcholy. Vyšplhali nahoru a zastavili se nad širou bílou plání mezi horskými štíty.

„Podívej,“ zašeptala Dänvârfij a ukázala.

V hlubokém údolí stála stará pevnost ze světle šedého kamene a vzdálené tečky, které představovaly dva lidi a jejich tlupu, se k ní blížily.

Hkuan’duv si pospíšil dolů k okraji pláně a dřepl si, aby je mohl sledovat. Na sněhu mezi kamením zahlédl otisky psích tlap.

Majay-hì přežil a vydal se v noci na cestu i bez ostatních. Hkuan’duv zavřel oči a zvažoval, co dál.

Pokud pes sledoval bílou ženu, byla určitě v zámku. Všechny stopy vedly na toto skryté místo, na konec cesty, a bylo víc než pravděpodobné, že Magiera a Sgäilsheilleache jsou již uvnitř. Klamně křehká stvůra je možná strážkyní starého artefaktu, který Nejstarší otec chtěl. Boj o předmět byl nevyhnutelný, ale Hkuan’duv si nedokázal představit, jak by mohl kolem té ženy někdo projít. A jak do celé věci zapadali lidé, kteří nyní mířili přes planinu?

„Pokud A’harhk’nis a Kurhkâge nedokázali nemrtvou porazit,“ řekla Dänvârfij, „potom se to nepodaří ani Sgäilsheilleachovi s Oshou. Jsou v nebezpečí.“

„Sgäilsheilleache by nikdy neohrozil své svěřence neopatrným chováním,“ odvětil Hkuan’duv. „Nedovolil by, aby bojovali předem prohranou bitvu. Možná ví něco, co my ne.“

I tak ale Hkuan'duv netušil, o jaký předmět se jedná nebo kde ho v obrovském sídle hledat. Věděl jen to, že ho Magiera najde a on jí ho má sebrat.

Zadíval se přes netknutou pláň a čekal, až se tlupa lidí přiblíží k zámku. Věděl, že už je svýma ostrýma elfskýma očima skoro nedokáže rozeznat, a lidé si slabým zrakem dvou pronásledovatelů rozhodně nevšimnou. S Dänvârfij se vydali přes zasněženou pláň.

Drželi se vyšlapané cesty, aby ukryly stopy před kýmkoli, kdo by se tudy vracel. V půli cesty si všiml sněhem zaváté obvodové zdi. Vydali se podél ní, až se před nimi objevila vysoká železná brána. Všechny stopy vedly dovnitř, a tak se vrátili kus zpátky a dřepli si u kamenné zdi.

„Pokud Magiera uspěje, vrátí se s artefaktem tudy," řekl. „Někde se schováme a zjistíme, kolik jejích společníků přežilo. Až se vydají zpět do tábora, budeme je z bezpečné vzdálenosti sledovat a napadneme je mezi skalisky."

„Ale pokud Sgäilsheilleache přežije…"

„Jeho úkol skončí, protože rozkaz Nejstaršího otce je důležitější. Sgäilsheilleache je věrný. Udělá, co je správné."

„A když se nám nepostaví jen Magiera, ale i ostatní?"

„Malé ženy se zbavíme, ale míšence jen ochromíme." Odmlčel se a přelétl údolí pohledem. „Potom se postaráme o naše mrtvé a předáme artefakt kastě."

Dänvârfij se odmlčela a přemýšlela o jeho slovech. Tvář měla pohublou a vyčerpanou. Strávili v ledovém světě příliš mnoho času na polovičních přídělech.

„Souhlasím, ale…" začala.

„Víš o jiné možnosti?" zeptal se.

„Ne, ale nelíbí se mi, že Sgäilsheilleache s Oshou čelí hrozbě sami, když my jsme tak blízko."

Její upřímnost byla obdivuhodná. Kdyby to cítila jinak, nebyla by to Dänvârfij.

„Já vím,“ odpověděl Hkuan’duv a přitáhl si plášť blíž k tělu.

* * *

Wynn vydechla úlevou, když uviděla, jak k ní pospíchá Osha. Přiblížil se, ale neobjal ji.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

Sgäile sešplhal po kamenném zábradlí dolů a tiše z něj seskočil. Neodtrhl přitom pohled z Li’kän.

„Mám žízeň,“ řekla Wynn.

Osha sáhl do tuniky a vytáhl čutoru obalenou kůží. Vděčně ji přijala, ale neodvrátila se od Magiery a Li’kän. Ani jedna z nich se nepohnula.

Sgäile hleděl na bílou ženu s odporem, jako by si nebyl jistý, zda zaútočit, nebo se držet dál.

„Proč se zastavila?“ zeptal se Leesil.

Magiera nezvedla meč z podlahy. Upírala černé oči na Li’kän a vypadala skoro vyčerpaně.

Wynn zpočátku nevěnovala jejímu chování pozornost, ale pak si vzpomněla, jak vypadala, když ze sebe v minulosti setřásla nadvládu dhampira. Často pak podlehla únavě, ale teprve až bylo po všem, nikdy ne uprostřed boje.

Li’kän vrávorala a byla sotva při vědomí. Její malá ústa se pohybovala, jako by si bezhlesně šeptala sama pro sebe. Wynn polkla tři doušky vody, potom si nalila trochu do dlaně.

„Hej, Chape, pojď sem,“ zašeptala.

Pohlédl na ni a odcouval k ní, aby nemusel nemrtvou spustit z očí. Když vodu slízal, nalila mu Wynn další, ale on ji ignoroval.

„Co se děje?“ zeptala se.

Nerozeznám slova. Zdá se, že s někým mluví, ale nevím s kým… nebo proč se drží zpátky.

Magiera upřela černé oči dolů na Wynn, natáhla se a stiskla jí ruku.

„Chap si myslí, že ji něco ovládá," řekla Wynn, vstala a sevřela Magieřiny prsty. „Co uděláme?"

Následovali Magieru až sem a Wynn doufala, že bude vědět, jak dál.

Magiera si dřepla a sebrala meč. Rozhlédla se po schodišti a podestě se třemi průchody, potom se zadívala na úzkou chodbu, ze které vyšla Wynn, a nakonec se zastavila u té nalevo.

„Tudy."

Magiera udělala sotva krok, když k ní přiběhl Sgäile.

„Ty chceš odhalit téhle nestvůře záda?"

Jeho tón dělal Wynn starosti, stejně jako pohled, kterým Li'kän sledoval. V rukou držel garotu. Jak dlouho zůstane nahá žena nehybná, když vycítí nebezpečí?

„Li'kän?" řekla Wynn. „Půjdeš s námi?"

Magiera se otočila a pustila Wynninu ruku. Tvář se jí výhružně stáhla, ale Li'kän si jich nevšímala a dál stála bez hnutí. Potom se její bílé tělo otřáslo. V obličeji se jí objevil stejný výraz, jaký měla Magiera.

„Cos to řekla?" zasyčela Magiera.

„Její jméno," odpověděla Wynn. Výrazy obou žen ji děsily. „Li'kän tu žije sama už strašně dlouho."

Wynn sebou trhla, když se k ní Magiera otočila. Víc než jednou jí Magiera s Leesilem, a dokonce i Chap vyčítali soucit s jistým Vzneseným mrtvým.

„Tohle místo ukrývá tajemství," dodala Wynn pevně. „Chap věří, že budeme potřebovat pomoc, pokud ho máme odhalit a najít to, proč jsi sem přišla… a další věci."

Chap vycenil na Wynn zuby, ale zafuněl na souhlas. Leesil, Sgäile a Osha se tvářili nejistě a obezřetně.

„Půjdeš s námi?“ oslovila Wynn znovu Li’kän.

Bílá nemrtvá přestala šeptat. Ostře potřásla hlavou a odhodila si z tváře černé vlasy. Otevřela chvějící se víčka a otočila hlavu k učence. Wynn ucouvla za Magieru.

Li’kän si ji prohlížela, jako by odhadovala, jestli představuje kořist – tak to alespoň Wynn připadalo. Potom se Li’kän nejistě pohnula, zjevně se zdráhala udělat třeba jen krok.

Magiera zamířila k levé chodbě. Chap jí byl v patách, ale neustále se ohlížel.

Musíš vyzradit všechno, co ti řeknu?

Wynn neodpověděla, pospíšila si za ním a Li’kän se k ní přidala.

Osha se chystal vykročit, ale Sgäile ho zadržel. Leesil také čekal. Jakmile nemrtvá vešla za Wynn do chodby, vydali se za nimi.

„Musela jsem něco říct,“ pošeptala Wynn Chapovi. „Viděl jsi, jak se Magiera tvářila. A to už nemluvím o Sgäilovi.“

Mohl bych se mýlit.

Wynn se udělalo mdlo. Pokud věděla, Chap o sobě zřídkakdy pochyboval.

Li’kän je nemrtvá a šílená, nedá se jí věřit. Pokud je tady už od zapomenuté války, pak v ní asi i bojovala.

Wynn se ohlédla.

Li’kän šla těsně za ní. V úzké šeré chodbě dostalo její bílé tělo šedý nádech. Někde vzadu byl Leesil a měl u sebe amulet, který dodával nemrtvé oranžovou auru.

Wynn byla chycená mezi přirozenými nepřáteli: prastarou nemrtvou a dhampirem, ženou zrozenou k zabíjení mrtvých, ale také k tomu, aby je vedla.

Magiera mířila chodbou do velké komnaty. Zpočátku Wynn ve tmě sotva něco rozeznala, vypadalo to ale, že místnost, jejíž velikost se dala jen těžko odhadnout, rozdělují volně stojící zástěny. Když do komnaty vstoupil Leesil, ozářil ji tlumený svit amuletu.

Ze stínových zástěn se staly vysoké kamenné police a Wynn se mlčky připotácela ke dvěma nejbližším.

Do výšky se před ní tyčily police plné poházených textů. Většina se rozpadla v prach, jiné shnily. Na hromadách tu ležela dřevěná, kovová a rohovinová pouzdra na svitky. Všude okolo viděla svazky, knihy nebo spisy v látce či kůži. A řady kamenných polic se táhly oběma směry až do míst, kam světlo amuletu nedosáhlo.

Wynn stála v archivu nebo v prastaré knihovně, možná v nejstarší, jakou kdy kdo z bratrstva objevil. Ani si nedokázala představit bohatství vědomostí, které se tu během nespočetných staletí nasbíralo. Vklouzla mezi dvě nejbližší řady a stíny okolo ní zhoustly. Zadívala se na police.

„Wynn," zavolal Osha. „Pojď ven, sedni si."

Vytáhla z kabátu krystal. Tlumeně svítil, a tak ho rychle promnula a otočila se k Oshovi. Stál tam a v náruči držel pláště a kabáty. Potom jí zmizel z dohledu, protože mezi police vrazila Li'kän.

„Wynn!" zvolal Osha hlasitěji.

Li'käniny oči se naléhavě třpytily v bílém světle krystalu a Wynn ucouvla hlouběji. Nemrtvá se připlížila blíž a jemnýma rukama se chytila nízkých polic na obou stranách. Wynn opět ustoupila. Ale pokud jí chtěla Li'kän ublížit, proč se na ni nevrhla? Bílá žena se zastavila, zaklonila hlavu a sebrala jednu zaprášenou knihu.

Štíhlé prsty se jí zabořily do zašlých desek a stránek.

Li'känina dokonalá bílá tvář se zmučeně stáhla. Wynn zapomněla na nebezpečí a hlasitě zalapala po dechu, protože

stařičká kniha se rozpadla v prach. Uslyšela zběsilé lapání po dechu a vzhlédla.

Li'kän přelétla vytřeštěným pohledem po policích a sáhla po stařičkém plechovém pouzdře na svitky. Za černé vlasy ji popadla ruka v rukavici.

Wynn uslyšela Magieřino zavrčení. „Táhni od ní!"

Magiera škubla a zvrátila nemrtvé hlavu dozadu. Li'kän si ale jen přitiskla pouzdro na svitky k hrudi, jako by jí na něm záleželo víc než na tom, aby se osvobodila. Magiera odtáhla Li'kän stranou, rychle se otočila a smýkla s ní za jednu z polic a Wynn z dohledu.

„Wynn, vypadni odtamtud!" zakřičel Leesil.

„Roztáhněte se!" vyštěkl Sgäile a zmizel doprava.

Osha upustil věci, tasil dýky a zamířil doleva.

Wynn se rozběhla podél jedné z řad. „Ne, nechte toho! Přestaňte!"

Vstoupila do otevřeného prostoru a po její levici se objevil Osha. Přehodil si obě dýky do jedné ruky, chytil ji za zápěstí a táhl ji podél polic doleva.

Na opačné straně viděla Wynn Li'känina záda.

Za bílou nemrtvou stál vedle Magiery v podřepu Leesil. Magiera sevřela meč oběma rukama a rozmáchla se. Li'kän zaútočila a Magiera sekla dolů – a zavrávorala.

Zbraň ještě ani neminula Magieřino rameno, a jako by náhle strašlivě ztěžkla. I Li'kän se zastavila a zapotácela se.

Wynn viděla jen její nahá záda, když se schoulila.

Magiera dvakrát mrkla a pokaždé otevřela oči pomaleji. Těžce se jí dýchalo.

Chap kroužil kolem žen a Wynninou myslí se ostře rozlehlo pokárání.

Nehýbej se. Nedělej nic, dokud nám to napřed neoznámíš!

Li'kän se rychle otočila. Sotva zahlédla Wynn, z tváře jí zmizel vztek.

Osha trhl tvrdě za Wynnino zápěstí a postrčil ji za sebe. Wynn se nebránila, ale vyhlédla zpoza něj.

Li'kän skoro zešílela. Vytřeštila bezbarvé oči a rty se jí začaly chvět. Třásla se, jako by ji přemohla strašlivá úzkost, potom napřáhla ruku se svitkem k Wynn.

Navzdory hrůze toužila Wynn poznat obsah svitku. Natáhla se po něm.

Ať tě to ani nenapadne!

Chap nastražil uši, protože Li'kän opět začala pohybovat malými ústy.

Více slov… více slov… Mnohojazyčný hlas ve Wynnině mysli tlumočil pohyb Li'käniných rtů. *Chce, abys jí četla.*

Wynn se zhluboka nadechla a vysmekla se Oshovi. Když ale zopakovala Chapova slova ostatním, Magiera znovu zavrčela.

„Co chceš dělat?"

Leesil zůstal bez hnutí stát se zvednutou čepelí a Wynn mírně nadskočila, když se mezi policemi, odkud vyběhla, objevil Sgäile. V rukou držel napnutou garotu.

„Mluvená slova," řekla Wynn a rychle jim pověděla o tom, jak Li'kän zabavila, zatímco na ně čekala. Sotva vysvětlila, jak dlouho Chap odhaduje, že tu Li'kän o samotě žije, Magiera ji přerušila.

„Vy zatracení učenci a ty vaše zatracené Zapomenuté dějiny! Nebo si nevzpomínáš, co Chap objevil ve vzpomínkách Nejstaršího otce? Stovky, tisíce nemrtvých masakrujících vše živé, co jim vstoupilo do cesty. A odkud si myslíš, že se vzali?"

Magiera ukázala zbraní na Li'kän.

„Podívej se na ni! Je jednou z těch, kteří přinesli světu zkázu… a ty jí chceš číst!"

* * *

Nakonec uzavřeli neklidný smír. Magiera sledovala Li'kän, která dřepěla vedle dveří na chodbu. Wynn s Oshou seděli u řady polic a Sgäile stál nad nimi, zatímco učenka pojedla několik soust z jejich zásob. Chap také sežral kousek sušené ryby.

Li'kän se nehýbala a nespouštěla učenku z očí. A Wynn naopak pozorovala ji a rozhlížela se po policích okolo.

Magiera se uvnitř začala chvět.

U brány na nádvoří, když ji Leesil nabádal, aby se ovládla, potlačila dhampirskou stránku, jak nejvíc to šlo, a jejím vědomím se začalo šířit chvění. Anebo ho cítila po celou dobu, co se blížili k zámku, a jen ho maskoval hlad, vztek a touha dostat se sem?

Pokusila se třas ovládnout jako tehdy v elfských stromových příbytcích, když vysávala životní sílu lesa. Ale tady je obklopoval jen studený kámen zámku a zasněžené horské štíty. Tak co ji to… přižívuje?

Magiera se na Li'kän, na jednu z Welstielových „starých", pozorně zadívala. Co živilo tuhle nestvůru, která byla na tomto mrtvém místě tak dlouho?

„Šperk na jejím krku," zašeptal Leesil, „vypadá jako ten tvůj. Co to znamená?"

„Nevím," odpověděla.

Magiera toužila roztrhat bílou nestvůru na kusy a spálit ji na popel. Sgäile se přiblížil, a když ve velkém oblouku Li'kän míjel, opatrně zpomalil.

„Tady na stěnách jsou další nápisy," řekl. „Wynn věří, že je napsala tahle nestvůra a jen si na to nevzpomíná… a že tady žili ještě jiní, jako je ona, alespoň dva."

„Čím se krmí?" zeptala se Magiera.

„Tady nahoře by nic…“ začal Sgäile, potom vztekle vzhlédl. „Čím se krmí?“

Leesil se přitiskl k Magieře. „Pochybuju, že vysála krev Anmaglâhkům, které jsme našli, ne podle toho, jak je zmasakrovala. Ale ještě nikdy jsme se nesetkali s upírem, který by se nějak nemusel krmit živými.“

Magiera zachytila Leesilův ustaraný pohled. Všiml si, že se chvěje, nebo něčeho jiného? Neměla v úmyslu Sgäilovi prozradit, co se s ní dělo v jeho zemi, a tak neměla jak Leesilovi říct, co se s ní děje teď. Ale něco na tomhle místě udržovalo Li’kän naživu.

„Možná je to stejná věc, kterou hledá Welstiel,“ řekla Magiera.

„Jsme už blízko?“ zeptal se Leesil.

„Asi ano,“ odvětila. „Půjdu v čele s Chapem. Leesile, ty a Sgäile držte to stvoření…“

„Ještě ne,“ skočil jí do řeči Sgäile. „Mám nějaké otázky.“

„Ty?“ zasyčel Leesil. „Ty máš otázky?“

Sgäile dál upřeně hleděl na Magieru. „Ta stvůra není jediná, kdo se navzdory krvežíznivosti najednou zastavil. Ty taky… Proč?“

Magiera nevěděla. Najednou se cítila slabá, jako by z ní na okamžik odplynula všechna síla.

Zavrtěla hlavou. „Prostě jsem se najednou cítila unavená a pak to pominulo.“

„Ale nebyla to jediná věc, kterou jsi s tou bílou ženou sdílela,“ namítl Sgäile.

Magiera se instinktivně rozzlobila. Ale než mohl Leesil něco odseknout, Sgäile pokračoval.

„Reagovala na tvůj vztek. Jaké pouto mezi vámi je?“

„Co jiného jsi čekal?“ vyštěkla Magiera. „Je nemrtvá. Já se narodila, abych nemrtvé zabíjela. Nebude tam jen tak stát a nenechá si useknout hlavu. Mezi ní a mnou není nic…“

„Ne,“ vybuchl Sgäile hlasem sotva silnějším než šepot. „Když se celá omámená zastavila… i v tu chvíli se tvářila úplně stejně jako ty.“

Leesil se pohnul, ale Sgäile na něj ukázal prstem.

„Vím, co jsem viděl,“ varoval ho, potom se odvrátil, vrhl po Magieře poslední tvrdý pohled a vydal se pryč. „Osho,“ zavolal, „připrav se vyrazit.“

Magiera netušila, co si o Sgäilově obvinění myslet. Kdyby se pokusila popřít, že na sebe s Li’kän reagují, lhala by.

„Pojď,“ zašeptal Leesil. „Dokončeme to a vypadněme odsud.“

Li’kän vycenila zuby, když Magiera procházela okolo.

„Hni sebou!“ zasyčela na ni Magiera.

Vydala se podél knihoven a snažila se pročistit si hlavu. Její hlad ustoupil, takže si stěží zachovala noční vidění. Ale pud v jejím nitru byl stále silný a hnal ji vpřed.

Magiera se nedostala daleko. Na opačném konci komnaty se zastavili před holou stěnou ze starých kamenných kvádrů. Tak alespoň vypadala.

Na zdi visel v hácích jako závora na dveřích dlouhý a rezavý železný trám. A přestože se kameny ve zdi překrývaly, Magiera zahlédla v rohu spáru, která se táhla odshora dolů.

Leesil přejel po spáře prsty, od podlahy až k trámu silnému jako mužské stehno. V cestě jim stály dveře z kamenů a malty a Magiera si nedokázala představit, jak by se daly otevřít.

Pud v Magieřině nitru ji nutil dveřmi projít, dostat se přes ně co nejrychleji. Proč ale byly zatarasené zvenku? A jak by mohli obrovský trám zvednout?

Leesil uskočil od stěny a sáhl po čepelích. Magiera se pootočila a hmátla po meči.

Ke dveřím tiše přistoupila Li’kän.

Nemrtvá přitiskla hladkou tvář ke kovovému trámu, jako by naslouchala. Potom obrátila oči v sloup. Její malá ústa se znovu začala němě pohybovat.

* * *

Chap sledoval, jak Li'kän opět upadla téměř do transu. Znovu jí sáhl do vzpomínek, které se jí vynořily v mysli.

Viděl jen tmu, ale zase slyšel tiché, vzdálené syčení připomínající šepot. Anebo spíše praskání ohně? Zvuk sílil, až se podobal zběsilému šustění listí nebo bzučení hmyzích křídel. Chap se přestal soustředit, když Magiera zašeptala.

„Je to tady… za stěnou… za dveřmi. Cítím to."

Ve tmě uvnitř Li'kän se něco pohnulo.

Chap si toho téměř nevšiml. Nebyla to vzpomínka, ale vědomí. Cítila ho Li'kän ve své mysli? Zpanikařil a chystal se stáhnout, jenže příliš pozdě.

Ze tmy Li'käniny mysli na něj zaútočilo něco studeného. Proniklo mu to do myšlenek, zmítalo se to a snažilo se najít způsob, jak se kolem něj omotat, ovládnout ho.

Chap vyjekl.

„Nech toho!" zavrčel Leesil. „Přestaň se té stvůře hrabat v hlavě."

„Wynn, co se děje?" zakřičela Magiera.

Chap se divoce zmítal a snažil se osvobodit.

Najednou komnatu okolo i dveře ve stěně znovu viděl jasně. Jediné, co ho drželo, byly Leesilovy ruce. Chap se uklidnil, ale uvnitř se i nadále chvěl.

Magiera si dřepla za Wynn. Učenka se zhroutila na zem a jednu ruku si tiskla k ústům. Nekontrolovatelně se třásla a vytřeštěnýma očima zírala na Chapa.

„Co… to bylo?“ zašeptala. „To bzučení v Li’käniných myšlenkách?“

Taky to slyšela, ale to přeci nebylo možné.

Chap to nechápal. Jeho slyšela jen proto, že ji poskvrnila divoká magie, z toho důvodu vnímala, když komunikoval se svým lidem, s fayi. Naučil se to využívat, aby s ní mohl mluvit. Ale když se přehraboval v mysli nemrtvé, slyšela stejný zvuk jako on. To nedávalo smysl.

„Co se stalo?“ zajímala se Magiera.

Chap dvakrát mrkl a zacukaly mu pysky.

To… něco… mě vycítilo, řekl Wynn a ona s námahou tlumočila jeho slova ostatním. *Něco uvnitř Li’kän vědělo, že tam jsem… a chtělo to, abych zmizel.*

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Leesil.

Ne, nebyl. Chap si vzpomněl na neznámý hlas ve tmě, který šeptal jak Welstielovi, tak Ubâdovi. Nepochyboval o tom, že stejný hlas slyšela ve snech i Magiera. A teď si Li’kän něco mumlala, pro sebe, nebo s někým, koho slyšela jen ona.

A Wynn to slyšela.

Někde ve starém zámku, mezi staletými záznamy nebo v Li’känině roztříštěné mysli, by se mohla nacházet odpověď. Ale jediné, na co teď Chap dokázal myslet, byl hlas, který si pohrával s nemrtvými, manipuloval Magieřinými sny, a možná dokonce ovládal prastarou Li’kän. „Noční hlas“, starodávný nepřítel mnoha jmen, Ubâdův posvátný il’Samar…

Chtěl, aby Magiera získala artefakt, po kterém toužil její nevlastní bratr.

Chap si nepřál, aby šla Magiera dál, ale neuvědomoval si, že ten pocit nepramení pouze ze strachu o ni. Ne, dokud nevstala, nevytrhla meč z pochvy a neobrátila se zamračeně směrem, odkud přišli.

Magieřiny duhovky se rozšířily. Rozběhla se zpět k chodbě a Chap vyrazil hlasité zavytí.

„Nemrtví!“ vykřikl Leesil a tasil stříbřité čepele.

Než mohl Chap proběhnout okolo Leesila a Sgäila, mihlo se kolem něj něco bílého.

Li’kän nechala všechny za sebou a řítila se za Magierou.

Chap slyšel, jak Osha a Wynn vyskočili na nohy a rozběhli se za nimi. Pokud se tu objevili další nemrtví a Magiera se k nim dostane jako první, na čí stranu se přidá Li’kän?

* * *

Chane následoval Welstiela širokou chodbou se sloupovím a divocí mniši pobíhali za nimi a úzkostně čenichali kolem. Také zavětřil a zachytil sotva znatelný pach. Připomněl mu starý žluklý olej, ale odkud ho znal?

Welstielovy oči dychtivě zářily. Mlčel, dokud neprošli lomeným průchodem. Přímo před nimi stoupalo do vyšších pater široké kamenné schodiště a vpravo i vlevo se do tmy táhly úzké chodby.

Jeden z divochů zavřískl.

Chane se rychle otočil, tasil meč a ucouvl. Schoulenému mnichovi vyrazil ze zad mezi lopatkami stín a vylétl ke stropu komnaty.

„Roztáhněte se!“ vykřikl Welstiel a tasil zbraň.

Mniši se rozprchli, vrčeli a ječeli a Chane se točil dokola a nespouštěl oči ze stínu nad sebou. Vypadal jako pták vznášející se na poryvu větru, ale komnatou žádný vítr nevál.

„Pryč od stěn!“ zařval Welstiel.

Chane se odsunul k patě širokého schodiště. Objevil se další stín a plížil se nízko u země z chodby. Vynořily se siluety černých tlap a hubených nohou, a jak se netvor blížil, zhmotnila se i hlava s dlouhým čenichem.

Vlk. Udělal dva rychlé kroky a skočil na Chana.

Ten sebou trhl, protože věděl, že nestačí uskočit, a vlk mu prolétl hrudí.

Chane zavrávoral a trupem se mu rozlil mrazivý chlad.

„Nemůžou vám ublížit!“ zvolal Welstiel. „Jsou to jenom duchové!“

„Ne,“ zachraptěl Chane a chytil se za hraď. „Jsou víc.“

Divoši se zmítali, oháněli se drápy a vřeštěli, jak na ně stíny útočily. Welstiel sekl mečem a ocel proťala jedno z křídel stínového ptáka. Průsvitný tvor však letěl dál, zásah mu nijak neublížil. Welstiel odhodil brašnu stranou.

Chane udělal totéž, ale nejistě pohlédl vzhůru. Ocel na stvoření nepůsobila.

Dva mladší mniši se přestali ovládat. Obličeje se jim zkroutily šílenstvím a sekali rukama do vzduchu. Jakeb vypadal ještě nepříčetněji, ale mlčel. Jen Sabel a Sethè zůstali klidní a tasili zbraně – ona nůž, on železnou tyč.

Chane ucítil mezi lopatkami ledovou bolest.

Zalkl se a z hrudi mu vyrazil stín. Vylétl vzhůru, ale tentokrát jasně viděl hlavu a ocas – byl to havran.

Komnatou se rozlehlo strašidelné vytí.

Chane se rychle ohlédl po stínovém vlkovi, ale vytí se neslo odněkud z dálky. Jeho utichající ozvěna vycházela z chodbičky nalevo. Ve tmě se tam míhalo žlutooranžové světlo a z úzkého východu vyběhl další stínový vlk.

Ne, tenhle měl stříbřitou srst. Byl to Chap.

Pes vrazil do komnaty jako šílený. A těsně za ním se mihla bílá postava. Kolem nahého bílého těla jí vlály lesklé černé vlasy. Divoké skosené oči se jí třpytily

Chap zaútočil rovnou na Welstiela a jeho vytí přešlo ve vzteklé vrčení. Překvapený Welstiel sotva stačil uskočit psovi z cesty.

„Pomozte mi!“ rozkázal Welstiel mnichům.

Chap se otočil, znovu zaútočil a Jakeb mu skočil do cesty. Chap chňapal a škrábal po mnichovi s dlouhými špičáky a drápy a snažil se prosmýknout kolem něj. Chane se zadíval na nahou nemrtvou.

Na hladké, dokonalé tváři měla zmatený výraz, dokud ji jeden z mladých mnichů nenapadl. Než se jí stačil dotknout, popadla ho za krk a odhodila stranou.

Mladý divoch prolétl vzduchem, narazil tvrdě do stěny komnaty a sklouzl na zem, kde zůstal ležet a škubal sebou. Nakonec znehybněl.

Chane obrátil pohled zpět ke klamně křehké ženě.

Byla to jedna z Welstielových „starých“.

Snadno je mohla všechny zničit. Než Chane stačil najít cestu ven, vynořila se z úzké chodby další postava.

Magieru ozařovalo zezadu žluté světlo a její oči vypadaly úplně černé. S mečem v ruce se zastavila.

Chanovi se při pohledu na její zbraň stáhlo hrdlo, ale ona mu nevěnovala pozornost. Vytřeštila oči a bez mrkání hleděla na Welstiela.

Za Magierou se objevil Leesil se zářícím amuletem na krku. Vzápětí vešel i vysoký světlovlasý elf v tmavé tunice.

Útěk už nepřicházel v úvahu.

Chane se připravil na útok, nevěděl ale, kdo ho napadne jako první.

Chap stále chňapal po Jakebovi a snažil se okolo něj dostat k Welstielovi. Už jen tři mniši se drželi na nohou.

„Chane!“

Obrátil se po známém ženském hlase.

Chane ztuhl a zíral na Wynn.

V ústí chodby stál druhý elf, vyšší než první, a ochranitelsky ji objímal paží. Opírala se o něj, tiskla mu tvář k hrudi a krystal studené lampy, který držela v ruce, osvětloval

její olivově snědý obličej. Když ho spatřila, otevřela ústa a chytila se elfova pláště.

Chana ovládla prázdnota.

A tu pak naplnila zuřivost, která sílila, až se proměnila v touhu utrhnout elfovi paži v rameni a rozsápat mu hrdlo. Cokoli, jen aby pustil Wynn. Málem odhodil meč, aby si uvolnil ruce.

Sabel zasyčela, proběhla okolo Chana a zamířila rovnou k Wynn. Nestačil ji chytit včas. Leesil zaútočil lesklými čepelemi na předloktí.

Chane zavrčel a připravil se zabít míšence nebo strhnout zpátky Sabel podle toho, ke komu dorazí nejdřív.

Sabel uskočila do strany a sekla Leesilovi nožem po obličeji.

* * *

Wynn se přitiskla k Oshovi, protože v ní vířily zmatené emoce.

Objevil se Welstiel. Jak je to možné? A doprovázely ho postavy v kutnách, které se oháněly po stínových havranech a vlcích a vřeštěly. Poznala jejich kytlice, byli to Sluzhobnék Sútzits, Sluhové milosrdenství. Ale byli strašliví, zkroucení a divocí. Při pohledu na jejich bledou kůži, bezbarvé oči a vyceněné, znetvořené zuby se jí stáhlo srdce.

Jen Li'kän tu stála a nejistě se rozhlížela.

A Chane…

Wynn bez přemýšlení vykřikla jeho jméno. Pravda ji zasáhla jako jed nebo náhlá nemoc.

Chane přišel s Welstielem… pro artefakt.

Chap se zahryzl nemrtvému v hábitu do lýtka, trhl a s čenichem potřísněným černou krví zaútočil na Welstiela. Ale

stříbrovlasý mnich byl příliš rychlý, hbitě se otočil, uhodil Chapa pěstí a srazil ho stranou. Chapův hlas zakřičel ve Wynnině mysli.

Odveď Magieru pryč! Musí se dostat k artefaktu první… před Welstielem!

Wynn se prosmýkla pod Oshovou paží, sáhla po Li'kän a zavolala.

„Magiero, jdi! Musíš najít tu věc!"

Kromě Magiery mohla jen Li'kän vědět, jak kamenné dveře otevřít. Wynn se prsty dotkla Li'käniny studené kůže a nemrtvá se pootočila.

Její tvář při Wynnině dotyku ztratila jakýkoli výraz.

A Wynn si náhle uvědomila, jakou hloupost provedla.

* * *

Magiera zaváhala, když spatřila Welstiela.

Vypadal otrhaně a ucouraně, ale bílé prameny na spáncích mu stále zářily. Jak mohl tohle místo najít, když ona se o něm dozvěděla teprve před dvěma měsíci ve snu? Existovala jediná odpověď.

Welstiel ji musel sledovat, možná už od chvíle, kdy s Leesilem před půl rokem opustili Belu.

Magiera ho naposledy viděla ve stokách Bely, ale od té doby se toho o něm hodně dozvěděla. Na mysli jí vytanuly vzpomínky na matku, na Magelii krvácející, umírající na lůžku, zatímco Welstiel odnášel pryč právě narozenou Magieru.

Měli společného otce, kterého on znal, a ona ne, ale kdo z nich na tom byl lépe? Magiera nevlastního bratra v koutku duše možná litovala. Ale především mu toužila utrhnout hlavu a dívat se, jak hoří.

Znovu ji ovládl hlad a rozbolely čelisti. Komnata okolo se rozzářila a Magieře začaly po tvářích kanout slzy. Sevřela pevné jílec meče.

Sgäile se prosmýkl okolo ní a s třpytivou garotou v rukou se rozběhl přímo k Welstielovi.

Leesil se řítil k šílené ženě v kutně ozbrojené hrubým nožem.

„Magiero, jdi! Musíš najít tu věc!“

Magiera slova sotva slyšela, protože vztek ji nabádal, aby rozsápala na kusy všechny bledé netvory, kteří jí stáli v cestě, a dostala se k Welstielovi. S námahou otočila hlavu a uviděla, jak Wynn drží Li’kän za předloktí.

Magieřinu krvežíznivost zchladil strach.

Ale Li’kän tam jen stála, nenapadla učenku. Otočila hlavu a pohled jí padl na Magieru.

Než mohla Magiera zareagovat, Li’kän se k ní přiřítila a chytila ji za zápěstí. Rozběhla se k chodbě a Magieru táhla za sebou.

Magieřin hlad a vztek pominuly.

„Jdi s ní!“ volala Wynn.

Magiera se neohlédla. Jen ona mohla získat artefakt a jen Li’kän jí mohla pomoct. To Magieře nikdo neřekl. Nemusel. Nutkání následovat bílou nemrtvou bylo silnější než cokoli jiného.

Li’kän vrazila do velké knihovny a Magiera ze sebe její ruku setřásla. Li’kän bez čekání běžela dál a Magiera ji dohonila až u kamenných dveří. Bílé rameno vsunula pod železný trám vedle kamenného háku uprostřed jednoho křídla dveří. Štíhlými prsty sevřela jeho zrezivělou spodní část a s očekáváním pohlédla na Magieru.

Magiera schovala meč do pochvy a podobně se zapřela do trámu ve středu druhého křídla.

Li’käninо křehké tělo se napjalo, Magiera se nechala ovládnout hladem a zatlačila vzhůru.

Tíha trámu ji málem srazila zpět na zem, ale Li’kän se začala pomalu napřimovat.

Postupně zvedla trám nad hák. Magieru však rozbolely všechny klouby v těle, když se ji pokusila napodobit. Zapřela se silněji nohama, zatímco Li’kän opírala svůj konec o kamenné dveře.

Magiera se celá zpotila, než se jí podařilo vyzvednout trám z háku. Shodila ho z ramene, odpotácela se stranou a také Li’kän pustila svůj konec. Trám dopadl na zem, překulil se a knihovnou se rozlehlo kovové zaburácení.

Li’kän popadla hák na své straně a začala táhnout. Magiera se pokusila o totéž, ale její křídlo dveří se sotva pohnulo. Když byla škvíra ve dveřích dostatečně široká, nemrtvá hák pustila a vklouzla dovnitř.

Magiera se protáhla za ní a přepadl ji zvláštní pocit.

Nebyl silný, připomínal spíše lehkost po odložení těžkého břemene, jako by už nikdy neměla cítit únavu ani hlad. Bolest a vyčerpání z dlouhého putování horami zmizely.

Když se Magiera opět vzpamatovala, stála Li’kän schoulená v temném, svažujícím se tunelu z hrubě otesaného kamene. Vypadalo to, jako by ve tváři ochabla.

Zjevně necítila úlevu jako Magiera, spíše žal či ztrátu. Nemrtvá zaváhala, udělala krok zpátky, ale pak pomalu zavrtěla hlavou a zavrávorala vpřed, jako by s ní někdo trhl. Vydala se dolů tunelem.

Magiera následovala Li’käninu tmavou siluetu, ale ohlédla se, protože ji napadlo, jestli by za sebou neměly zavřít dveře. Ale bílá žena pokračovala v chůzi.

O kus dál v tunelu, který se mírně stáčel, zahlédla Magiera bledě oranžové světlo. A v jeho svitu si všimla podivných

výklenků, které se v pravidelných intervalech nacházely ve stěnách tunelu.

Šla dál a její noční vidění se zostřilo.

V každém výklenku dřepěla postava. Zastavila se a prohlédla si jednu zblízka.

Věkem zašlé kosti téměř splynuly s kamenem, ale kostra se nezhroutila, když maso před dávnými věky shnilo. Postava klečela, byla stočená téměř do klubíčka a předloktí tiskla k zemi. Její hlava, která byla na člověka příliš velká a široká, spočívala mezi ostatky rukou. Už staletí sklápěla oči a tiskla čelo ke kamenné podlaze.

Jako věrný poddaný poslušně čekající pánův návrat.

Magiera se otočila, potom si prohlédla výklenky na opačné straně tunelu. Jen jediná kostra připomínala člověka. Ostatní nedokázala ani určit.

Některé schoulené postavy byly malé, viděla ale i jednu obrovskou s klenutou páteří a silnými kostmi prstů zakončenými popraskanými drápy. Ze sklopené lebky jí vyrůstal hřeben kůstek připomínajících trny.

Výklenky se táhly donekonečna k tlumenému světlu dole v tunelu.

Li’kän se otočila a znovu vykročila. Na výklenky nepohlédla, jako by věčná stráž těchto tvorů byla odpovídajícím projevem úcty její osobě.

Magiera ji následovala tunelem, který se stáčel v široké spirále. A na každém kroku se setkávala s kostrami, které se s pohledem odvráceným od Li’kän krčily ve svých zákoutích.

* * *

Leesil bodal a sekal po tmavovlasé upírce a blokoval každý její pokus prosmýknout se kolem něj. Útočila na něj nožem,

syčela a držela se z dosahu čepelí. Otevřela dokořán ústa a odhalila malé ostré zuby a dlouhé špičáky. Za ní Chap napadal stříbrovlasého nemrtvého a mladšího muže.

A potom se objevil Chane a pokusil se protáhnout kolem ženy.

Leesil se otočil a sekl pravou čepelí. Chane se zprudka zastavil a uskočil, v tu chvíli však na Leesila znovu zaútočila šílená žena. A na druhé straně se objevil podsaditý muž se železnou tyčí. Leesil se ocitl tváří v tvář třem nepřátelům. Začínal panikařit.

Chane sekl dlouhým mečem.

Leesil se zapřel, odrazil ránu, zároveň ho však napadla malá žena. Sehnul se a uskočil před dvojím útokem.

Kudrnatý muž kolem něj znenadání proběhl a zmizel z dohledu.

Leesil měl příliš mnoho práce, než aby se ohlédl po Wynn. Vzápětí kolem něj prolétl Sgäile a vrhl se přímo na Welstiela.

* * *

Welstiel vykřikl, když se bílá nemrtvá otočila a odtáhla Magieru pryč chodbou.

Šok přemohla nevíra.

Stará nemrtvá Magieře pomáhala? Ale proč? A kde jsou ostatní?

Všichni zdejší strážci se měli obrátit proti dhampirovi. Snový patron mu prozradil, že bude potřebovat Magieru, aby je přemohl, ne že jí budou pomáhat.

Welstiel se pokusil dostat přes šarvátku k chodbě.

Cestu mu zastoupil elf v šedozeleném oděvu.

Všiml si ho až zlomek okamžiku předtím, než ho elf nakopl do spánku. Před očima se mu zatmělo. Když se vzpamatoval, byl elf pryč.

Před Welstielovýma očima se mihla třpytivá čára.

Přikrčil se a cítil, jak ho něco ostře škráblo po vlasech.

Welstiel se bleskurychle otočil a sekl mečem za sebe. Útok byl tak rychlý, že se mu žádný živý tvor nemohl vyhnout.

Hrot meče zaskřípal o podlahu, elf tam ale nebyl.

* * *

Chap pobíhal mezi dvěma nemrtvými a hryzal je do nohou, až mu po čenichu stékala černá krev. Musel jednoho z nich co nejrychleji oslabit a strhnout k zemi, jinak se nedostane k přátelům včas. Ale ať udělal cokoli, na nemrtvé to nepůsobilo. Křičeli, to ano, ale nic je nezlomilo.

Stříbrovlasý muž se ohnal nehty, ale minul a zavrávoral. Chap toho využil a skočil mu po hrdle.

Možná ho nedokáže připravit o hlavu, ale mohl by mu prokousnout páteř a ochromit ho. Sotva se do něj ale zakousl, popadly ho zezadu studené ruce.

A srstí na šíji mu pronikly zuby.

Chap vyjekl a kořist pustil. Vzpíral se a zmítal a snažil se útočníka setřást. Stříbrovlasý muž před ním ho škrábl nehty do čenichu.

Vykopl zadními tlapami a cítil, jak drápy roztrhl mladšímu útočníkovi stehno. Ten tlumeně vykřikl, ale nepustil ho. Potom Chap zahlédl u chodby Wynn. Chystala se k němu rozběhnout s Magieřinou starou dýkou v ruce.

Ne, drž se zpátky!

Zaváhala a chraplavý hlas vykřikl: „Wynn!“

Chap se v sevření čelistí prudce zkroutil. Chane.

* * *

Sgäile uskočil před mečem, kterým po něm nemrtvý s bílými spánky sekl.

Velel ostatním a zabít velitele jako prvního je vždy nejlepší.

Sgäila šokovalo, jak rychle se nemrtvý z kopance vzpamatoval a vyhnul se garotě. Dupl na meč, aby ho přišpendlil k podlaze.

Ale sotva se dotkl nohou oceli, nemrtvý ostře zkroutil čepel.

Nadzvedl ho, jako by nic nevážil, a Sgäile se nechal vyhodit do vzduchu. Skrčil nohy, aby se vyhnul seknutí meče, a sotva přistál na zemi, vykopl.

Patou zasáhl nemrtvého do obličeje, ale noha ho z tvrdosti úderu zabolela.

Muž se jen otočil, zavrávoral a ucouvl a Sgäile zahlédl Léshila.

Léshil se bránil dvěma útočníkům stejně jako Chap, bylo jasné, že se dlouho neudrží. Alespoň jeden nemrtvý musel rychle padnout, jinak podlehnou přesile.

Sgäila rozptylovalo příliš mnoho věcí. Obrátil pozornost zpět k protivníkovi.

Jeho meče si ale nevšiml.

Hrot mu roztrhl plášť a sekl ho do klíční kosti.

* * *

Welstiel viděl, jak se elf zapotácel vzad, nepočkal ale, až klesne na zem, rychle sebral brašnu a pátral po nejsnadnější cestě k chodbě.

U jejího ústí stála Wynn a svírala v ruce dýku. Sethè zavrčel a vrhl se na učenku. Elf vedle Wynn mu zastoupil cestu.

„Chraňte mě!“ zakřičel Welstiel na divochy a rozběhl se k chodbě.

Sethè se ohnal po elfovi železnou tyčí a ten ho popadl za zápěstí. Zápasili spolu a Chanova malá učenka pořád stála Welstielovi v cestě. Vytřeštila oči a zvedla dýku, protože se řítil přímo na ni. Welstiel se ohnal brašnou.

Srazil Wynn k zemi tak tvrdě, až kovové předměty v brašně zazvonily, a rozběhl se chodbou.

* * *

Chap viděl, jak Wynn odlétla po úderu brašnou stranou a Welstiel uprchl. Cítil, jak jeho krev prýští mladému nemrtvému do úst, jak ho upír tlačí vahou k zemi.

Muž toužil po jeho životě a Chap nevěděl, co má dělat, protože jeho společníci podléhali přesile. A tak se rozhodl dát té pijavici všechno, co chtěla, a ještě něco navíc.

Chap dopadl na všechny čtyři na zem. Nohy se mu podlomily, jak se na něj vrhl šedovlasý nemrtvý a zaryl mu zuby ze strany do krku. Chap zaškrábal tlapami po kameni.

Země, vzduch a jako oheň tělesné teplo. To všechno svázal se svým duchem. Spoutal živly bytí a začal hořet jako tehdy, když se jeho lid pokusil zabít Wynn.

Tentokrát ho ale Wynn magickým viděním neuvidí, nespatří plameny bílé fosforeskující mlhy pableskující po jeho těle.

Oba nemrtví, kteří na něm leželi, se roztřásli.

* * *

Chane slyšel, jak Welstiel vykřikl, a ztuhl, když brašnou srazil Wynn k zemi. Vzápětí byl Welstiel ten tam.

Chana ovládla nenávist. Jediné, na čem Welstielovi záleželo, byl jeho poklad.

Viděl, jak vytáhlý elf zápolí se Sethem. Wynn se pokusila vstát, byla ale příliš blízko zápasící dvojice. Sabel napadla Leesila, zaječela a její hlas se odrazil od kamenných stěn. Chane věděl, že je zraněná.

Ale pro něj existovala jen Wynn a nenávist k Welstielovi.

Leesil bojoval se Sabel. Chane udělal dva rychlé kroky a popadl Setha za zadní část hábitu. Škubnutím odtrhl mnicha od překvapeného elfa a dál od Wynn. Smýkl Sethem stranou, až mnich vrazil Leesilovi do zad. Míšenec i divoch spadli na vřískající Sabel.

Chane ztuhl, protože Wynn vzhlédla a začala se od něj rychle plazit pryč. Její kulaté oči se naplnily strachem, ne překvapením nebo vítanou úlevou, a namířila na něj nožem.

Chane se otřásl, jako by ho bodla.

Ale cesta z komnaty byla volná a tohle mohla být jeho jediná šance. Otočil se a rozběhl se – uprchl – chodbou. Nenávist bránila bolesti v tom, aby ho ochromila.

Bylo to už dlouho, co přišel o svoji ubohou existenci v Bele a uzavřel s Welstielem dohodu, která mu měla zajistit lepší budoucnost. Udělal by cokoli, a také to udělal, aby se stal součástí Wynnina světa. Ale Welstielovy pikle kousek po kousku zničily jeho naděje…

Až na něj Wynn nakonec hleděla se strachem v očích.

Chane vyběhl z chodby a ocitl se v obrovské knihovně, jakoby poslepu se vrhl do Wynnina světa a našel ho temný a prázdný, bez jediného krystalu ledové lampy, který by ozářil pergameny okolo. Zprava k němu dolehly kroky, a tak se vydal po zvuku. Snažil se nedívat na pokladnici vědění, která se mu vysmívala, a běžel ke vzdálenému konci komnaty.

Před masivními kamennými dveřmi ležel na zemi obrovský zrezavělý železný trám. Zvuk kroků doléhal zpoza dveří.

Chane se zahleděl do temného otvoru a přepadl ho zvláštní pocit, jako by se po něm něco natahovalo. Zadusilo to jeho hlad, až cítil jen žal a nenávist.

Ale Chane nebude jediný, kdo něco ztratí.

Protáhl se kamennými dveřmi a vydal se po Welstielových stopách.

20. KAPITOLA

Nové čepele přiléhaly Leesilovi tak pevně k rukám, že na ně vůbec nemusel myslet. Pohybovaly se s jeho tělem a podle jeho vůle. Když zavolal na Magieru, ať jde, věděl, že každý z nich bude muset sehrát určitou úlohu, aby zabránili Welstielovi získat artefakt.

Ale jakou cenu za to zaplatí?

Koutkem oka zahlédl Sgäila ležícího na podlaze, ale nemohl udělat vůbec nic, aby mu pomohl. Musel zastavit divošku a Chana. Náhle se kolem něj prosmýkl Welstiel a rozběhl se chodbou. Osha zápasil s velkým mnichem ozbrojeným železnou tyčí.

Když se kolem něj pokusil proklouznout i Chane, zoufalství vybičovalo Leesila k ještě větší rychlosti. Malá žena ho ale napadla nožem, a tak se nemohl otočit a Chana zastavit.

Leesil ustoupil doleva, sehnul se, otočil se zprudka doprava a vložil do úderu všechnu sílu. Hrotem čepele škrábl ženu do břicha a rozřízl jí kutnu.

Kůži jí potřísnila vazká černá krev a v bezbarvých očích se jí objevil šok. Zavřískla, přitiskla si ruce na břicho a snažila se udržet vnitřnosti uvnitř. Leesil se přesunul doleva a sekl levou čepelí napříč.

Zezadu do něj vrazilo něco těžkého.

Spadl na ženu s rozpáraným břichem.

Ve změti studených těl, nohou a rukou ztratil Leesil ostatní z očí.

* * *

Wynn ochromeně sledovala, jak Chane prchá chodbou. Podsaditého nemrtvého, kterým mrštil po Leesilovi, si sotva všimla.

Kolikrát přemýšlela, kde asi Chane zrovna je, jestli je v pořádku a drží se co nejdál od Magiery. Ale najít ho ve společnosti Welstiela… to už bylo příliš.

Wynn se probrala z otupělosti.

Leesil se zmítal na podlaze pod těly dvou upírů. Sgäile byl zraněný a Chap měl taky potíže. Kdokoli z nich mohl zemřít.

Wynn se vyškrábala na nohy a sevřela v ruce Magieřinu starou dýku. V tu chvíli se Leesil ohnal loktem dozadu. Svalnatý nemrtvý se železnou tyčí ležel na Leesilovi a vrčel, najednou se ale zalkl a zachroptěl, jak mu konec Leesilovy čepele pronikl mezi žebra.

Osha se pokusil k svalnatému nemrtvému přiblížit a místo tenké dýky teď držel v ruce zahnutý nůž. Nemrtvý se svalil z Leesila, postavil se na nohy a skočil na Oshu.

* * *

Sgäile ležel schoulený na zemi. Pokusil se vyškrábat na nohy a vstát. Z rány mu prýštila teplá krev a do ramene a do krku mu vystřelovala ostrá bolest. Zvedl hlavu a uviděl Chapa napůl pohřbeného pod dvěma nemrtvými, kteří měli zuby zabořené v jeho krku.

Sgäile vykřikl.

A v tu chvíli se přes něj něco přelilo, až ho zabrnělo celé tělo.

Podobně se cítil, když se otevřel duchovní sféře. Vrozený talent, který měl podle dědečka využít a stát se Tvůrcem, ho na

pozoruhodného majay-hìho upozornil už na střeše domu v Bele, odkud elf mířil kuší na Léshila.

Sgäile klečel na podlaze komnaty obklopen silnou spirituální sférou, jež sálala ze skrčeného Chapa.

Nemrtví, kteří se do majay-hìho zakousli, se začali chvět, ale Sgäile viděl jen smrt vysávající z posvátného stvoření život. Zapřel se nohou, napřáhl pravou ruku a odrazil se.

Chytil mladšího nemrtvého za kutnu, přetočil se a strhl ho stranou. Ale zaplatil za to. Přistál na zemi a zůstalo mu sotva dost sil na to, aby nemrtvého pevně držel.

Bylo to však snazší, než očekával.

Nemrtvý pronikavě zavřískl, zavrávoral a spadl na Sgäila. Ten se rychle odvalil pryč od svíjejícího se těla, zvedl se na kolena a pohlédl na Chapa.

Majay-hì stál na všech čtyřech.

Ani stříbrovlasý nemrtvý už na něm nevisel. Ležel na kamenné podlaze a křečovitě se zmítal.

Chap pomalu otočil hlavu a hruď se mu těžce nadouvala. Čenich měl skoro černý, šíji potřísněnou rudou krví a zíral na nemrtvého.

Sgäile viděl, jak se bledému nemrtvému rozšířily po tváři a holých předloktích temné čáry a z očí a uší mu vytryskla černá krev. Tenké linie popraskaly a z kůže mu začala prýštit vazká černá tekutina. V chladné komnatě stoupala z ran pára, jako by něco rozžhavilo tělo nemrtvého zevnitř, až vybuchlo.

Oba nemrtví náhle ochabli, zůstali nehybně ležet a v chladném vzduchu se z nich kouřilo, jako by zemřeli teprve před okamžikem.

Chap zavrčel a sevřel v čelistech krk starého nemrtvého. Začal ho rvát a trhat, potom přestal a s očekáváním pohlédl na Sgäila.

Léshil s Magierou mu vyprávěli o tom, jak lovili nemrtvé, a Sgäile věděl, co po něm Chap chce.

Rozvázal tkanice, kterými měl ranec s Léshilovými čepelemi přivázaný k zádům, a když vak spadl na zem, trhnutím ho otevřel a vzal jednu z čepelí do ruky.

Sgäile sekl mladého upíra vší silou do krku. Chap kořist pustil, ustoupil a Sgäile uťal hlavu i starci.

* * *

Leesil uslyšel vzteklé zabručení a těžký upír se mu skulil ze zad. Než se mohl otočit a seknout mu po nohách, žena pod ním ho chytila za krk.

Otevřela ústa, ohrnula rty a vycenila dlouhé špičáky a ostré zuby.

Leesil jí vrazil hrot levé čepele do boku.

Vzepjala se, zaklonila hlavu a zavřela oči, stisk ale neuvolnila. Leesil nemohl popadnout dech.

Opřel se do čepele, až hrot pronikl ženě tělem a zaškrábal o podlahu. Potom se napřímil, zvedl pravou čepel a padl na ni.

Ostří se ženě zarylo do hrdla a Leesil vší silou zatlačil.

Ruku a předloktí mu potřísnila černá krev. Čepel zlomila ženě páteř a její hlava se odkulila stranou. Leesil se převrátil a strhl si ochablou ruku z krku.

Zalapal po dechu a uviděl, jak Wynn vrazila dýku do zad podsaditému upírovi, se kterým zápasil Osha.

* * *

Wynn se připlazila blíž, zrovna když Osha chytil svalnatého nemrtvého za zápěstí.

Strhl muži ruku stranou, jen tak tak se vyhnul úderu železnou tyčí a sekl nemrtvého nožem do krku. Wynn se prosmýkla okolo a vrazila upírovi dýku do zad.

Nemrtvý se nečekaně rychle otočil a strhl s sebou i Wynn, která stále držela jílec dýky. Ozvala se ostrá rána, jak jí něco úzkého a tvrdého udeřilo do stehna.

Podlomila se jí noha a Wynn klesla s bolestivým zafňukáním na zem. Jak padala, trhla dýkou o několik palců níž.

Po tváři se jí rozstříklo něco páchnoucího a olejovitého.

Wynn zesílila stisk a dýka vyklouzla z rány. Rychle se otočila a zvedla se na jedné ruce. Dýka byla ulepená od černé krve.

Osha se svezl dolů po zdi.

Jedno oko měl zavřené a z koutku úst mu crčela krev. Než na něj Wynn mohla zavolat, velký nemrtvý se bleskurychle otočil a zvedl železnou tyč.

Od krku až na hruď se mu táhla dlouhá řezná rána. Osha ho zasáhl, ale nemrtvý si toho ani nevšiml. Wynn se schoulila a zvedla dýku na obranu.

Komnatou se rozlehlo hlasité vytí.

Nemrtvý zvedl hlavu, upřel oči za Wynn a ztuhl.

„Nenech ho utéct!“ zakřičel Leesil někde vzadu.

Svalnatý nemrtvý se obrátil a prchl chodbou.

* * *

Magiera vešla za Li’kän do dutiny na konci tunelu, za kterou se rozkládala obrovská jeskyně.

Silná oranžová záře osvětlovala prostor skoro stejně velký, jako byla plošina, kde se „hořící“ vyplížil z ohnivé trhliny. Ale horký vzduch tu byl mnohem vlhčí. Ze stěn stoupala pára, jako by sníh a led z povrchu pronikaly skálou až sem, kde je rozpouštěl žár jeskyně.

„Jsem na místě,“ zašeptala Magiera, ale ticho jeskyně její hlas zesílilo.

Postoupila vpřed.

Přes okrouhlou propast tak hlubokou, že Magiera neviděla na dno, se klenul dlouhý a úzký kamenný chodník. Oranžový svit vycházel z hlubin.

Most se rozděloval na tři chodníky, které vedly na opačnou stranu jeskyně, a uprostřed nad propastí je spojovala kamenná plošina. Magiera se rozhlédla a v nejbližší stěně jeskyně spatřila díry.

Ne, nebyly to díry, jen další pohřební výklenky s kostrami tak starými, že jejich barva splývala s okolní skálou. Kostry se choulily, klopily hlavy a oči a zaplňovaly jeskyni až do půlky klenutých stěn.

„Kdo je to?“ zeptala se Magiera.

Neočekávala odpověď, ale Li’kän vyrazila němé zasyčení, které se v tichu jeskyně zdálo neobvykle hlasité.

Li’kän hleděla na Magieru stejně jako předtím na Wynn, jako by ji fascinovalo, že s ní někdo mluví. Stěnám ale nevěnovala jediný pohled.

Přes krásné rysy jí přelétl výraz znechucení, jako by tu neviděla nic, co by ji zaujalo. Nezajímaly ji ani staleté mrtvoly, které se jí a jejímu pánovi stále klaněly.

„Zavřela jsi je tady… jakmile to tu dostavěli?“

Li’kän neodpověděla.

Magieru taková nespravedlnost nerozzlobila. Co jiného se dalo očekávat od netvora?

Od chvíle, kdy Magiera vešla do tunelu, cítila se neuvěřitelně lehká. Čím hlouběji sestupovala, tím víc polevoval její hlad, ale zároveň sílil dhampir v ní. A utichla i zlost, která byla obvykle zdrojem její síly a vůle.

Jenže ani na tom jí nezáleželo.

Magiera se zahleděla na místo, kde se kamenné chodníky setkávaly, na kamennou plošinu nad hlubinou. Něco na ní stálo, oparem to ale nedokázala rozeznat.

Li'kän vstoupila na úzký chodník.

Magiera ji následovala a okolo ní stoupaly vzhůru vlny vlhkého horka.

V hloubce viděla mraky nakupené nad oranžově rudou září. Po stěnách jeskyně zurčela voda, která se někde hluboko měnila díky silnému žáru v hustou páru zahalující propast.

Magieru jímala závrať, proto rychle obrátila pohled k úzkému chodníku.

Co tady dělá? Proč sledovala hlas ve snech a instinktivní pud, který nedokázala pojmenovat? Hlas ve snech syčel a ukrýval se ve svíjejících se černých smyčkách.

Stejný hlas našeptával i Welstielovi. A Ubâdovi, kterému přikázal, aby pomocí krve pěti národů stvořil Magieru. Ale nakonec nekromanta opustil.

Opustil i Welstiela? Proto tohle místo sám nikdy nenašel? Proto se ji pokusil v Bele přesvědčit, aby se k němu připojila?

Magiera věděla, že uposlechla naléhavé šeptání tvora, kterému nemohla věřit. A teď následovala šílenou nemrtvou přes propast a pátrala po… čem?

Viděla, že z kamenné plošiny vedou další tři mosty k tunelům vzadu v jeskyni. Možná se na jejich koncích nacházely další zatarasené kamenné dveře. Pohřební výklenky v jeskyni a v křivolakém tunelu napovídaly, že tu dřely stovky tvorů, možná vynášeli na povrch kámen, ze kterého na náhorní plošině postavili obrovský zámek.

Li'kän bránila Magieře ve výhledu, když ale vstoupila na plošinu, uhnula.

Na plošině stál čtyřnohý kamenný podstavec, do jehož vrcholu byl vytesán dokonale kulatý otvor.

A v něm spočívala koule.

Vyrobená byla z materiálu, který Magiera nedokázala pojmenovat. Byl tmavý jako uhlí a trochu drsný. Koule byla shora probodnutá dlouhým, zužujícím se bodcem silnějším než lidská pěst, který procházel přesně jejím středem. Magiera si dřepla, nahlédla mezi nohami podstavce dovnitř a uviděla, že hrot bodce trčí ze spodní části koule asi na šířku dlaně.

Magiera neviděla nic, co by naznačovalo, že se dá bodec vytáhnout. Zdálo se, že koule i bodec jsou vytesány z jednoho kusu kamene.

Že by tohle byl předmět, který hledala? Rozhodně nevypadal jako „prstenec“.

Všechny Magieřiny pochybnosti zmizely. Koule tu byla zavřená a ona ji musela chránit. Proto sem přišla. A stále necítila žádný hlad.

Magiera vstala a pohlédla na Li’kän. „Proto ještě pořád žiješ. Tohle tě… *živí*.“

Li’kän zírala na kouli, jako by ji strašně dlouho neviděla.

Magiera spatřila na vrcholu bodce rýhy. Když se podívala pozorněji, zjistila, že končí zářezy po stranách. Znovu pohlédla na Li’kän.

Nemrtvá zvedla štíhlou ruku a špičkami prstů si přejela po šperku na hrdle. Podobal se tomu, který měla na krku Magiera, a jeho otevřené konce končily dovnitř zahnutými hroty.

Magiera vykulila oči a zadívala se na rýhy a zářezy na bodci.

„Jak…“

„Tak tohle jsem nečekal,“ ozval se uhlazený hlas.

Magiera se bleskurychle otočila.

Uprostřed úzkého kamenného mostu stál Welstiel.

* * *

Leesil se sotva vyškrábal na kolena a Sgäile s Chapem už se hnali kolem něj.

Ale poslední nemrtvý byl pryč. Leesila ovládla panika, vyskočil a chytil Wynn za kabát.

„Pojď!“ zavrčel a zvedl ji. „Welstiel s Chanem jsou Magieře v patách, a teď ještě i ten velký nemrtvý!“

V tu chvíli si všiml, jak na tom jeho společníci jsou.

Chap měl srst na šíji slepenou krví, Sgäilovi zela v plášti trhlina a tuniku na rameni měl zakrvácenou. Wynn napadala na nohu, i když se jí podařilo vstát, Osha ležel v bezvědomí u stěny. Z rány nad spánkem se mu řinula krev a další mu vytékala z koutku úst.

Leesil váhal, zoufale ale potřeboval najít Magieru. „Počkej,“ řekl Sgäile.

V ruce držel jednu z Leesilových starých čepelí a hleděl na prvního nemrtvého, kterého Li’kän odhodila na stěnu. Nehýbal se, ale jeho tělo bylo neporušené. Sgäile k němu bez zaváhání přistoupil a zasekl nemrtvému čepel do krku.

Ozvalo se tlumené, mokré prasknutí, jak ostří přeťalo páteř.

Leesil sledoval Sgäila s mírným údivem. Elf očividně překonal odpor k hanobení mrtvých. Když se Sgäile vrátil, chytil Oshu za paži a Leesil mu pomohl přehodit si mladšího elfa přes zdravé rameno.

„Knihovna,“ řekl Sgäile.

Leesil podepřel kulhající Wynn a společně zamířili do chodby. Když dorazili do obrovské knihovny, vydali se k jejímu vzdálenému konci a spatřili, že železný trám leží na podlaze.

Kamenné dveře byly pootevřené.

Sgäile pomalu spustil Oshu a Wynn vzala mladého elfa za ramena a pomohla ho uložit na zem.

„Postarám se o něj,“ řekla. „Jděte za Magierou, rychle!“

„Nemůžu vás tu prostě nechat!“ vykřikl Leesil.

„Můžeš,“ naléhala. „Slyšel jsi, jak Welstiel rozkázal šíleným nemrtvým, aby ho chránili. Poroučí jim. Proto se za ním ten velký rozběhl, když jste se ostatních zbavili. Tak jděte!“

Leesil pohlédl nejistě na Sgäila, který stál u dveří a držel se za paži pod zraněným ramenem.

„Pořád můžu bojovat,“ prohlásil. „Tak už pojď!“

Chap se protáhl okolo Sgäila škvírou ve dveřích.

Leesilovy instinkty křičely, ať běží za Magierou, na druhou stranu ale nechtěl nechat Wynn o samotě.

„Co když…“ začal, ale zdráhal se vyslovit jeho jméno nahlas. „Co když se tudy vrátí jiný nemrtvý?“

Wynn naklonila hlavu na stranu. „Bez ohledu na to, co se tu stalo, mi Chane neublíží… a já nedovolím, aby udělal něco Oshovi.“

Její nedbalá sebejistota Leesila rozčílila. „Chane není tady dole sám!“

Wynn obrátila vážné hnědé oči ke Sgäilovi. „Tak se postarejte o to, aby přes vás nikdo neprošel.“

Přikývl. „Musíme si pospíšit.“

Leesil zuřil, že má Wynn pravdu. Sevřel čepele pevně v rukou, prosmýkl se těžkými dveřmi a ostře zašeptal: „Nikdo se přes nás nedostane.“

* * *

Magiera se s mečem v ruce otočila a postavila se tváří v tvář nevlastnímu bratrovi.

Její dhampirské instinkty jako obvykle nezachytily jeho nemrtvou přítomnost.

Na sobě měl otrhaný plášť a okopané boty, vlasy měl ulízané z čela a bílé prameny na spáncích získaly v tlumené

záři jeskyně okrový odstín. Byl stejně elegantní jako tehdy v Miisce – a choval se stejně arogantně, jako když jí ve stokách Bely prozradil, kdo je.

Nepřekvapilo ho, že ji tu vidí.

Mělo to asi Magieru zmást, ale nestalo se tak.

Welstiel ji sledoval.

Pátral po artefaktu, po téhle… kouli celé roky, ale nenašel ji, nemohl, a proto si s Magierou zahrával. Potřeboval ji, a to nejen ke zničení strážců, kteří měli toto místo hlídat.

Ale teď už nevěděl nic, co by Magieru zajímalo.

Manipuloval jí a vraždil nevinné, od její matky Magelie přes prvního majitele jejího hostince až po Chesnu, kterou nechal vykrvácet na otcově prahu. Welstiel byl netvor, a to bez ohledu na skutečnost, že měli společného otce, který nedal ani jednomu z nich na vybranou v tom, co z nich udělal.

Magiera zaváhala a střelila pohledem po Li'kän.

Bílá nemrtvá nevěnovala Welstielovi pražádnou pozornost. Hleděla na kouli a prsty se dotýkala šperku na hrdle.

Magiera se nechtěla s Welstielem střetnout na úzkém mostě nad propastí. Musela ho buďto přilákat na plošinu, anebo ho zatlačit zpátky ke vstupu do jeskyně.

„Ne, tohle jsem tedy vskutku nečekal," zopakoval Welstiel.

„A cos čekal?" zeptala se a doufala, že přistoupí blíž.

„Pohled na tebe mě dojímá." V jeho hlase však žádné podobné city neslyšela. „Černé vlasy, stará zbroj… Byla jsi tak odhodlaná, že jsi to vskutku našla. Ty a já jsme stejní. Máme stejnou krev."

Konečně ji popadl starý hněv.

„Mně v žilách krev koluje, tobě ne. Nejsme si vůbec podobní!"

„Ne? Ale cítíš totéž co já."

Welstiel rozpřáhl ve velkolepém gestu ruce, v jedné stále držel meč, a pousmál se.

Magiera to opravdu cítila. Její hlad zmizel a stal se pouhou matnou vzpomínkou. Zřetelně vnímala dhampira v sobě, ale její mysl byla čistá.

Welstiel nechal paže klesnout. „Vezmi si tu věc, Magiero. Přines mi ji. Rozumím jí lépe než kdokoli jiný, vím, co pro mě… pro nás může udělat. Může nás osvobodit od toho, k čemu nás otec odsoudil.“

Magiera viděla možnost, kterou mohla využít.

Nezáleželo na tom, co s artefaktem plánuje udělat ona. Kdyby Welstielovi řekla, že ho předá učencům, jen by se s ní začal hádat. Měla dost jeho přemlouvání a manipulací.

„Já to taky chápu,“ zasyčela. „Už žádný hlad, že? Použiju ji… sama!“

Položila ruku na bodec v kouli, sklopila hlavu a posměšně na Welstiela pohlédla.

„Nebudu se dělit o něco, co už je moje!“

Welstiel střelil pohledem po Li’kän, ale stará nemrtvá dál uchváceně hleděla na artefakt. Magiera tasila meč, mávla jím před sebou a Welstiel k němu přesunul pohled.

Magieře se na okamžik udělalo nevolno. Zbraň vyrobil její nevlastní bratr a tím si ji k sobě připoutal. A přesto váhal.

Přemýšlel, jestli střet s lovkyní mrtvých, kterou pomohl stvořit, přežije? Ne, bál se jen toho, že učiní špatné rozhodnutí a ztratí to, po čem toužil nejvíce – artefakt, kterým byl posedlý.

Magieru ovládla úzkost. Nikdy nebyla dobrý manipulátor. Stavěla se problémům čelem, protože jinak vítězit neuměla. A už nemohla déle čekat.

Udělala krok po mostě k Welstielovi.

V tu chvíli ucítila přítomnost dalšího nemrtvého a zastavila se.

Po úzkém kamenném mostě k nim s mečem v ruce mířil Chane.

Také vypadal ucouraně a kaštanové vlasy měl neupravené a mnohem kratší, než když ho viděla naposledy – tu noc, kdy ho v Droevince připravila o hlavu. Jak se blížil, spatřila jizvu na jeho hrdle. Bledá kůže se mu orosila v páře, která stoupala z propasti.

Chanův nečekaný příchod v ní ale neprobudil strach o ni. Leesil a ostatní jí měli hlídat záda, a přesto se tu Chane objevil. Co se stalo s jejími společníky?

Kde je Leesil?

„Nechci tě zabít, Magiero," řekl Welstiel. „Prostě mi dej tu… kouli, a až odejdu, můžeš se svými společníky jít, kam se ti zachce."

Chane se zastavil a ostře sebou trhl. Upíral oči na Welstielova záda.

Magiera neměla čas přemýšlet o Chanově podivném zaváhání. Ještě nikdy se Welstielovi nepostavila v boji, jako to udělala s Chanem. A ten ji dvakrát málem porazil. Její hlavní výhodou teď byl úzký most. Pokud jim zabrání proniknout na plošinu, budou se jí muset postavit jednotlivě.

A i kdyby se Welstiel přes ni dostal, Magiera nevěřila, že by ho Li'kän pustila do blízkosti artefaktu. Pomalu zavrtěla hlavou.

„Jsi takový zbabělec," řekla. „Pořád se jenom schováváš a zabíjíš bezbranné ve tmě."

„Zachránil jsem tě!" odpověděl vztekle. „Osobně jsem tě odnesl do vesnice! Nechal jsem ti zbroj, zbraň i amulety, které tě udržely naživu, dokud jsi nebyla připravená postavit se tomu, kdo a co jsi."

„Jak nesobecké!" vyplivla. „Tak mi usekni hlavu a získáš všechno zpátky… a svůj poklad k tomu."

Welstiel si náhle dřepl a odhalil Magieře výhled na Chana.

„Zabij ji," řekl klidně.

Magiera se napjala.

Chane mával mečem sem a tam jako kyvadlem. Oči se mu třpytily nenávistí. Rozmáchl se, přidřepl a vrhl se vpřed.

Magiera ztuhla, ale Chane neskočil po ní.

Popadl Welstiela za levé předloktí a přirazil mu ho k mostu. Welstiel padl na koleno, a než se mohl otočit nebo se útočníkovi vytrhnout, sekl Chane mečem dolů.

Ostří se zakouslo do Welstielových prstů a zazvonilo o kámen.

Welstiel vykřikl bolestí a Magieřiny smysly zbystřily.

Její vědomí zalila Welstielova nemrtvá přítomnost, jako by někdo strhl z okna závěs a odhalil noc venku. Nevlastní bratr upustil meč, který zařinčel o most, a chytil se za zmrzačenou ruku.

Chane sebral Welstielovy useknuté prsty a couval.

„Zabij si ji sám!“ zachraptěl a dal se na útěk.

Doběhl ke vstupu do jeskyně a zmizel v dutině, kam už světlo z propasti nedosáhlo.

Magiera zůstala v šokovaném zmatku stát.

Dívala se, jak se Welstielova bledá tvář zkroutila. Z ruky bez prstů mu kapala černá krev. Postavil se a ohlédl se za Chanem. Potom se bleskurychle otočil zpátky k ní.

Po tváři mu přelétl strach. Rychle sebral meč a začal ustupovat.

Magieře se křečovitě stáhly útroby, protože ucítila přítomnost dalšího nemrtvého.

V tlumeném svitu propasti se za Welstielem objevil svalnatý nemrtvý se železnou tyčí.

„Tady!“ zakřičel Welstiel. „Braň mě!“

Magiera se rozběhla po mostě, aby Welstiela připravila o hlavu.

21. KAPITOLA

Chane se zastavil. V ruce stále držel Welstielovy useknuté prsty a na jednom z nich byl navlečený magický prsten nicoty.

Necítil hlad. Proč?

Welstielova brašna ležela u stěny, kam ji asi odložil, než se vydal za Magierou. Chane ji vzal a zamířil k tunelu.

Dolehly k němu však rychlé kroky, a tak zůstal stát.

Nezáleželo na tom, jestli to byli Welstielovi divoši nebo Leesil a jeho společníci, Chane byl příliš vyčerpaný, než aby dál bojoval. Chtěl odsud prostě zmizet. Obrátil se zpět k okraji propasti.

Natáhl se po nejbližším výklenku ve stěně vedle dutiny. Když ho nahmatal, zhoupl se do něj.

Dopadl před hroudu hladkého kamene, která připomínala postavu zvedající se z podlahy. Protáhl se za ni, dřepl si a začal sundávat zbytky rukavice z Welstielových uťatých prstů.

Na druhém objevil prsten nicoty potřísněný černou krví.

Chane prsten neutřel a rovnou si ho nasadil.

Stěny výklenku se mu na okamžik zavlnily před očima.

* * *

Leesil běžel točitým tunelem a Sgäile mu byl v patách. Zpomalil jen jednou, a to když si všiml koster ve skalnatých výklencích. Chap ale pádil dál a nevěnoval jim pozornost.

Tunelem se rozlehlo strašidelné vytí a vzápětí nato vběhl Leesil do dutiny na konci chodby.

Stěny jeskyně před ním byly podobnými výklenky doslova poseté. Ze zářící propasti stoupala pára a částečně zahalovala čtyři úzké kamenné mosty, které se klenuly k plošině nad propastí. Magiera stála na nejbližším mostě kousek od plošiny a Welstiela měla několik kroků před sebou.

„Postaráme se o toho druhého!“ zakřičel Sgäile a ukázal Leesilovou starou čepelí.

Na most vstoupil svalnatý nemrtvý.

Leesil se rozběhl vpřed, Chana nikde neviděl. Chap se k nemrtvému svalnatci dostal jako první a chytil ho zuby za lem kutny.

„Drž ho!“ vykřikl Leesil.

Popadl nemrtvého za hábit na zádech a snažil se ho udržet, aniž by musel pustit čepel. Koutkem oka zahlédl, jak Welstiel zablokoval Magieřin první úder.

Leesil trhl dozadu a Chap taky zatáhl. Kutna se začala v Chapových čelistech trhat a svalnatý upír zavrávoral. Pak se k němu zezadu přiblížil i Sgäile a zvedl Leesilovu starou zbraň.

Nemrtvý se rozkročil, rychle se otočil a ohnal se železnou tyčí.

Kutna se roztrhla Leesilovi v ruce. Zapotácel se a Sgäile jen tak tak uhnul před železnou tyčí, která prosvištěla v oblouku vzduchem. Mířila Leesilovi přímo na krk.

Nebyla šance, že by včas získal zpět rovnováhu, a tak alespoň zvedl obě čepele.

Tyč o ně kovově zařinčela. Úder zavibroval Leesilovi předloktími a srazil ho k zemi.

Leesil přistál tvrdě na kamenné podlaze.

Statný nemrtvý se znovu vrhl k mostu.

* * *

Magiera posilovala vztek a vše kromě Welstiela vytěsnila z mysli. Při prvním seknutí ji popadla zuřivost připomínající ozvěnu ztraceného hladu.

Welstiel zablokoval úder mečem a odklonil ho stranou, ze zmrzačené levé ruky mu ale stříkala černá krev. Znovu ucouvl a vtahoval ji dál na most. Pára zvlhčila Magieře vlasy, takže se jí lepily na tváře.

„Tohle není nutné." Welstiel skoro křičel. „Vím, že s tebou mluví a plní ti hlavu klamy. Neposlouchej toho tvora, který se schovává ve spánku a pohrává si s námi oběma! Všechno jsem dělal jen proto, abych chránil artefakt…"

„A získal ho pro sebe!" opáčila Magiera.

Zmínka o šeptavém hlase, o jejich poutu, jen posílila její zlost. Zavrčela a znovu sekla.

Welstiel napřáhl meč a zachytil její těžší zbraň.

Pod úderem oceli se mu podlomila kolena, proto zbraň rychle přesunul. Magieřin meč sklouzl po ostří stranou. Welstiel se otočil a sekl jí po krku. Neměla čas zvednout meč a musela se přikrčit.

Zbraň jí prolétla těsně nad hlavou. Trhla mečem zpátky a sekla ho do boku.

Welstiel vytřeštil oči, otevřel ústa a ucouvl o další krok.

Čepel, kterou vytvořil na obranu proti otci, se teď obrátila proti němu. Cítil její pálivý dotyk jako každý jiný nemrtvý.

Magiera zrudla radostí z jeho bolesti a toužila mu ublížit ještě víc.

Její matka Magelie krvácela a umírala a Welstiel jí sebral jediné dítě počaté ze znásilnění nemrtvým. Kvůli nekromantovu krvavému obřadu.

Ale Bryen a Ubâd byli mrtví. Zůstal jen Welstiel, aby trpěl za všechny tři.

Magiera sáhla volnou rukou za sebe a vytáhla zpoza opasku dlouhou stříbřitou bojovou dýku.

* * *

Leesil se přetočil a sekl nemrtvému po noze. Hrot čepele se zařízl do lýtka a čistě rozsekl kalhoty i boty. Upír bleskurychle otočil kudrnatou hlavu.

Upřel šílené oči na Leesila. Ohnal se železnou tyčí a Leesil se odkulil stranou. Tyč udeřila do země a Leesilovu tvář zasypaly kamenné odštěpky.

Než stačil nemrtvý tyč znovu zvednout, přirazil ji Leesil čepelí k zemi. Chap se vrhl vpřed, zakousl se nemrtvému do kotníku a Leesil zahlédl trhlinu v kalhotách, kde upíra sekl.

Po noze stékaly stružky černé krve, ale po ráně nezůstala ani stopa. Zacelila se.

Nemrtvý železnou tyčí trhl a zaškrábal jí po Leesilových čepelích, až kolem sršely jiskry. Upír vzhlédl a Sgäile vykopl.

Nemrtvý trhl hlavou dozadu. Chap rozevřel čelisti a kousl muže ze strany do kolena.

„Přes okraj!“ zakřičel Sgäile. „Do propasti!“

Leesil nakopl nemrtvého do jednoho kolena, zatímco Chap mu rval zuby to druhé.

Sgäile se otočil, švihl nohou a znovu protivníka kopl.

Leesil zahlédl Magieru.

Welstiel couval po mostě a Magiera zaútočila mečem i dýkou.

* * *

Magiera si přehodila dýku v ruce, takže ji držela hrotem dolů. Její meč byl těžší a tudíž i pomalejší než Welstielův.

Dýkou nebude snadné odrážet rány, ale stříbřitá čepel jí zakryla předloktí a mohla ji zachránit před useknutím ruky, kdyby byla nucena vykrýt úder. Záleželo jen na tom, aby Welstielovu zbraň na okamžik zastavila.

Tuniku měl na boku rozříznutou. Okraje trhliny nasákly černou krví. Ale místo otevřené rány viděla Magiera jen jizvu.

Věděla, co dokáže její meč nemrtvým způsobit, a rána se neměla zacelit tak rychle.

„Mě posiluje… moc koule," zašeptal Welstiel, „ale ty… ty žiješ a dýcháš. Nezáleží na tom, co ti koule dává, já ti nebudu muset useknout hlavu… abych tě zabil!"

Magiera zaváhala. Nevěděla, jak velký vliv na ni koule má, a nemínila to vyzkoušet. Pokud měl pravdu, musela ho připravit o hlavu dřív, než sama utrží vážné zranění.

Welstiel ji bleskurychle napadl a sekl mečem vzhůru mezi jejími zbraněmi. Magiera se otočila a mávla levou rukou dolů.

Zachytila konec meče dýkou na předloktí. Welstiel podřepl, bodl vpřed a jeho meč sklouzl po ostří dýky.

Hrot meče se Magieře zabodl do nadloktí paže, ve které třímala meč.

Bez hladu, který by potlačil bolest, se Magieře podlomila kolena a zbraň jí vypadla z ruky.

* * *

Chap viděl Magieru klesnout na koleno. Zamrazilo ho a Leesil vykřikl: „Ne… ne!"

Sgäile kopl svalnatého nemrtvého do hlavy.

Chap skočil a začal se škrábat nahoru po těle nemrtvého.

Nezajímalo ho, co se s ním stane, jen když upír padne a někdo přispěchá Magieře na pomoc. Zahryzl se nemrtvému do krku a v Leesilově mysli vyvolal vzpomínku.

Velký nemrtvý zavrávoral a začal padat přes okraj propasti. Chap se ho držel zuby i drápy a nalehl na něj celou vahou.

* * *

Leesil se překulil na nohy, zrovna když se Chap zakousl nemrtvému do krku. Po Sgäilově kopanci a pod tíhou Chapova těla začal nemrtvý padat přes okraj.

Chap neodskočil.

Leesil odhodil stranou jednu čepel. Rychle se natáhl, aby chytil Chapa za srst na hřbetě, ale mysl měl stále otupenou vzpomínkou na to, jak se Magiera po Welstielově bodnutí zhroutila.

A v mysli mu vybuchla další vzpomínka.

Seděl potmě a sám ve výčepní místnosti Lvouna a pil. Oknem vklouzl dovnitř Krysařík. Když ho Leesil uslyšel, tasil dýku a hodil. Zabodla se ale do desky stolu místo do malého upíra.

Jen Chap mohl zapomenutý okamžik přivolat, aby mu řekl, co má dělat a koho zachránit.

Leesil vyškubl dýku z pochvy na zápěstí a roztrhl přitom její poutko. Rychle si dýku přehodil v ruce a hodil.

* * *

Magiera zalapala po dechu, když jí Welstiel vytrhl meč z rány. Stále zuřila, ale hněv bolest nepotlačil, ne jako dříve její hlad.

Welstiel jí sekl po krku.

Na poslední chvíli vykryla úder dýkou na předloktí. Odklonila meč stranou, takže ji jen škrábl po zbroji na rameni. Nepořezal ji, ale připravil o rovnováhu.

Welstiel se znovu rozmáchl a zvedl meč nad hlavu. Most byl příliš úzký, než aby se mohla Magiera odkulit stranou, proto jen zvedla paži s dýkou a připravila se na úder.

Welstiel zavrávoral.

Meč se zarazil ve vzduchu a zakymácel. Welstiel vytřeštil oči, ohrnul rty a odhalil zaťaté zuby.

Magiera byla tak překvapená, že šanci téměř nevyužila. Rychle obrátila dýku a sekla Welstiela tvrdě po koleni.

Ostří mu prořízlo kalhoty. Zavřískl bolestí a Magiera slyšela, jak dýka syčí. Překvapeně sebou trhla.

Z roztržené látky na Welstielově noze stoupal kouř. Otočil se, couvl a Magiera uviděla, že má pod levou lopatkou zapíchnutou stříbřitou dýku. Zadívala se na dýku ve své ruce.

Tenoučká linie v jejím středu zazářila na okamžik rudě, potom pohasla zpět do uhlově černé. Když se okolní páry dotkly ostří, houstly a tiše prskaly, jako by se kov při seknutí rozžhavil.

Welstiel se otočil zpátky, zabodl do ní chladný, rozzuřený pohled a zaútočil.

Magiera se vzdala jakékoli naděje, že by stačila sebrat meč. Vstala a sevřela dýku oběma rukama. Také Welstiel chytil meč oběma rukama a sekl dolů.

Jak se zbraně srazily, rozlétly se kolem jiskry, ve vlhkém vzduchu ale rychle pohasly. Magiera při úderu naklonila dýku.

Sotva po ní Welstielův meč sklouzl, sekla mu po obličeji.

Welstiel ucukl a vykřikl a Magiera ucítila zápach spáleného masa. Ohnala se a zasadila mu ránu do paže s mečem. Sekla ho do zápěstí, ze kterého se ihned začalo kouřit. Znovu zavřískl a ruka mu ochabla.

Meč zazvonil o most a Magiera víc neslyšela.

Welstiel se chytil rukou bez prstů za zápěstí. Snažil si zakrýt kouřící tvář pažemi a noha mu přitom sklouzla přes okraj mostu.

„Ne!“ zaječela Magiera. „Ne tak snadno!“

Hmátla po něm, a když začal padat, chytila ho za předloktí. Spadla na kolena na most, jak ji Welstielova tíha strhla dolů, a ruka jí sklouzla k jeho zápěstí.

Magiera Welstiela pevně držela a ze všech sil se ho snažila vytáhnout nahoru.

Nemohla strávit zbytek života úvahami o tom, jestli v hlubinách propasti skutečně zemřel. S tím by nedokázala žít. Nepustí ale zbraň, aby ho chytila i druhou rukou.

Magiera vrazila Welstielovi dýku do hrudi.

Ani nevykřikl, když do něj začal z rozžhavené čepele vsakovat kouř. Táhla za jílec a zvedala Welstiela na most. Když se jí podařilo dostat nahoru jeho trup, klekla si na něj, pustila mu zápěstí a zabořila mu prsty do vlasů.

Vytrhla dýku z rány a Welstiel se křečovitě zazmítal.

Čepel praskala, jak žár spaloval jeho černou krev. Magiera mu přitiskla ostří ke krku.

Welstiel měl v obličeji řeznou ránu, která se mu táhla mezi očima přes kořen nosu a tvář ke koutku úst. Rozříznutá, kouřící kůže odhalovala kosti a zuby. Oči měl plné zmatku a bolesti, jako by nic z toho, co se dělo, nemohlo být skutečné.

A Magieře to pořád nestačilo.

Ne po všem, co kvůli němu ona i tolik jiných lidí vytrpěli. Naklonila se blíž a zašeptala: „Ať už půjdeš kamkoli… řekni tátovi, že ho nenávidím!“

Magiera sekla.

Welstielova tvář ztratila jakýkoli výraz, když se mu ostří zařízlo do krku. Magiera ucítila, jak se dýka zarazila o kost, a tak se o ni opřela celou váhou.

Hrot dýky zaškrábal o kámen.

Magiera nechala Welstielovo tělo spadnout přes okraj mostu.

* * *

Leesil doufal, že dýka zasáhla cíl. Vrhl se k Chapovi, ale věděl, že se k němu nedostane včas.

Velký nemrtvý narazil zády a hlavou do okraje mostu. Skulil se z něj a padal.

Sgäile odhodil stranou Leesilovu starou zbraň a rozběhl se k nim.

Chap se pokusil na poslední chvíli od padajícího těla nemrtvého odrazit. Stačil ale jen zaháknout přední tlapy za most. Sgäile se natáhl, chytil ho a začal ho vytahovat nahoru. Vyjící nemrtvý hrabal rukama a padal do zakouřených hlubin propasti.

Leesil přispěchal k Chapovi a Sgäilovi, ale pak mu zrak padl na most.

Magiera klečela asi v jeho polovině, hleděla přes okraj, ale Welstiela Leesil nikde neviděl.

„K zemi," řekl.

Sgäile se přikrčil, aniž by pustil Chapa, a Leesil je přeskočil. Než ale doběhl k Magieře, vzhlédla.

Prsty měla zabořené ve vlasech useknuté hlavy a Leesil zpomalil, když uviděl bílé prameny na spáncích. Magiera se schoulila a zavřela oči. Mračila se a Leesil viděl, jak trpí. Ani Welstielova smrt ji nezbavila bolesti.

S očima stále zavřenýma hlavu odhodila.

Leesil sledoval, jak hlava padá zamlženým vzduchem, jak se zmenšuje a rozplývá v oblacích páry. Nakonec mu zmizela z očí, i když neslyšel, že by dopadla na dno.

* * *

Magiera měla pocit, jako by se probudila v jednom ze sedmi pekel, která Leesil tak rád zmiňoval při klení. Welstiel byl pryč, ale jeho smrtí se nic nevyřešilo, nic nezměnilo.

Potom si k ní dřepl Leesil.

Magiera se zadívala do jeho divokých jantarových očí pod světlým obočím. Co asi na tohle všechno řekne? Co by mohl říct? Ale pohled na snědou tvář a světlé vlasy ji z pekla vytrhl.

„Kde je Chane?“ zeptal se tak tiše, jako by se zdráhal promluvit.

Otázka vrátila Magieru zpět do přítomnosti. „Nevím.“

Leesil se otočil a Magiera uviděla na konci mostu Sgäila s Chapem.

„Zůstaňte tam,“ zavolal. „Sledujte tunel… Chane zmizel.“

Chap se rychle obrátil a Sgäile ho následoval. Leesil se otočil a natáhl ruku k Magieře.

„Podíváme se na tvoji paži.“

Dočista na zranění zapomněla a zvláštní bylo, že ji vůbec nebolelo. Leesil roztáhl okraje zakrvácené trhliny v rukávu vlněného svetru. Něžně jí utřel špičkami prstů krev z kůže, ale pak se zarazil.

Magiera neměla žádnou ránu. Dokonce ani jizvu.

„Ani ty se neuzdravuješ tak rychle,“ řekl Leesil a netvářil se nijak radostně. „Tomu velkému nemrtvému se taky zacelila rána příliš rychle. Co se to tu děje?“

Welstiel tvrdil, že je v blízkosti artefaktu nedotknutelný, a ona ne. Očividně se mýlil, ale to Magieru nijak nepotěšilo. Otočila se na koleni a zadívala se na kouli. Li’kän tam dál stála a zírala na ni. Na plošině se nic nezměnilo.

„Pojď,“ pobídl ji Leesil. „Než nás překvapí něco dalšího.“

Chytil ji za paži a postavil na nohy.

Magiera se zastavila, jen aby si vzala meč, ale neschovala zbraně do pochev. Vstoupila na místo, kde se mosty sbíhaly, a nespouštěla přitom bílou nemrtvou z očí.

Cítila se nespokojená a toužila useknout Li'kän hlavu.

Stará upírka – a hlas, který ji ovládal – chtěla, aby Magiera získala artefakt. Tak proč neudělala nic, aby Welstiela a jeho nohsledy zastavila?

„Co to s ní je?" zeptal se Leesil.

Magiera se zhluboka nadechla. „Myslím, že už je to strašně dávno, co byla tady dole naposledy. Při pohledu na tu věc prostě ztuhla."

„A co je to?" zašeptal Leesil.

Na to Magiera neznala odpověď. Nebyla filozof ani učenec a pochybovala, že i ti by věděli, co artefakt představuje. Ona byla pouhý odpadlík, šarlatánka, kterou unavily vlastní hry… nečistý tvor počatý nejhorším možným způsobem. Ale instinkt jí napovídal, že artefakt už tu není v bezpečí, a Chein'âsové si to asi mysleli také.

Dali jí šperk, který Wynn nazývala *thôrhk*.

Magiera bez přemýšlení schovala meč i dýku. Odhrnula si stranou vlasy a sundala si šperk z krku. Podle hrotů na otevřených koncích kruhu a zářezů na bodci to vypadalo, že… *thôrhk* je držadlo.

Leesil nakrčil obočí, když Magiera zasadila kruh do bodce.

Hroty sklouzly po drážkách v kameni a zapadly do zářezů na protilehlých stranách bodce. Magiera pak chytila kruh oběma rukama jako ucho vědra a pokusila se zvednout kouli z kamenného podstavce.

Očekávala odpor. Ať už byla koule a falešný bodec vyrobené z čehokoli, vypadaly těžké. Proto ji překvapilo, když je za kruh lehce zvedla.

Jeskyní se rozlehlo hučení. Nebo se snad ozývalo v jejím nitru, vibrovalo jí kostmi a soustředilo se v lebce?

„Ne!" vykřikl Leesil. „Vrať to zpátky!"

Magiera cítila, jak se jí na tváři sráží kapky vody. Objevily se jí i na rukou, jak se okolo ní začala shlukovat mlha. Někde pod rukama se jí rozzářilo světlo. Sklopila zrak.

Na hrotech kruhu visel jen bodec. Nezvedla kouli i bodec najednou, nýbrž je od sebe oddělila.

Koule stále spočívala na podstavci a vyzařovalo z ní světlo, tvořilo ji světlo, a její zář se odrážela v kapkách vody na Magieřiných rukách a pažích.

Po kouli se začaly míhat duhové odstíny a splývaly dohromady, až hořela jasně modrou září.

„Vrať ten bodec zpátky!“

Magiera slyšela Leesilovo volání, ale nedokázala se odvrátit. Oči ji od jasu pálily a zrak se jí rozmazal, jako by byla stižená sněžnou slepotou.

Jen kouli viděla stále jasně a zřetelně.

Magiera se nedokázala pohnout, ani když ucítila, jak někdo položil své ruce na její.

* * *

Chap se otočil, když tmavou dutinu prozářilo světlo. Z plošiny sálal tak oslnivý svit, že se přikrčil.

V záři se stále daly rozeznat tři sotva viditelné tmavé postavy. Pak Chap pocítil mravenčení na kůži a naježila se mu srst.

Fayové, cítil je tady.

Chap se odvrátil od oslepujícího světla ke Sgäilovi, který si zastínil oči rukou. A za elfem začala ze stěn prýštit voda.

Na kameni se sbíraly kapky vody, odlepovaly se od stěn, ale nepadaly dolů. Vystřelovaly k plošině, jako by se v jeskyni spustil těžký liják a pršel dovnitř k modré záři.

Chap cítil pouto se zemí, ohněm, vzduchem i duchem, ale především s vodou. Nepokusil se se živly spojit, ale přesto mu ostře pronikly do vědomí a voda, primitivní voda, byla silnější než vše ostatní.

Vzpomněl si na své narození.

Myslí mu probleskovaly všechny pocity, veškerá bolest, jakou zažil. Ponořil se ještě hlouběji a skoro si vzpomněl na život mezi svým lidem, mezi fayi.

Oni… on oplakával ztrátu.

Ne, hřích. Hřích přetrvávající z dob před prvním „okamžikem“.

Z dob, kdy se součástí stvoření stal „čas“.

Chap se plížil oslepujícím světlem vpřed a tlapami šmátral po okraji mostu. V duchu křičel na svůj lid.

Co… strašného… se stalo při stvoření světa? Co jste… co jsme provedli?

Nedostal odpověď.

Když ještě žil Chap se svým lidem, „čas“ pro něj nic neznamenal. Nyní bojoval s okamžiky, dny a roky, které vztyčovaly stěny kolem ztracených vzpomínek. Ale cítil tu přítomnost fayů.

Chap zvedl hlavu a pokusil se zahledět do světla.

Jeden? Byl tu jen jeden fay?

Jak to, že cítil jen jednoho, a ne mnoho? Pokud věděl, neexistoval už na tomto světě žádný jiný fay, jako byl on. Mravenčení sílilo.

Ze syčení v hlavě zamrazilo Chapa v kostech. Na okamžik mu v mysli téměř zašustilo listí nebo křídla.

Jasně cítil jiného faye, jednu samostatnou bytost. Zavrtával se do něj jako mráz. Byla to stejná bytost, která se mu pokusila opříst vědomí, když prchal z Li’käniny mysli.

Bytost mu zmizela z vědomí a i mravenčení ustalo tak zprudka, až se zalkl.

Magiera udělala něco, čím probudila nebo aktivovala starodávný artefakt.

Ještě netušil co, ale existoval důvod, proč byla koule ukryta ve zmrzlých horách a v planoucí propasti. Kapky vody se odtrhávaly od stěn, letěly ke světlu a páry v propasti se kroutily vzhůru.

„Co se děje?“ zakřičel Sgäile.

Chap pospíchal s očima sklopenýma vpřed a sotva rozeznával obrysy svých tlap na kamenné podlaze. V oslnivém jasu se před ním do dálky táhl tenký pruh. Musel to být most.

Chap vyrazil poslepu k plošině.

* * *

Leesil šmátral po Magieřiných rukách a odvracel tvář od oslnivého svitu. Samotná koule hořela modrozeleně, ale zář, již vydávala, byla ostře bílá. Cítil, jak mu do těla buší kapky vody. Pršely ale ze všech stran, bolestivě mu dopadaly na kůži a stékaly po pažích, jak je koule vysávala.

Zavřel oči a zakřičel: „Pusť to! Zatraceně, Magiero, pusť to!“

Ale bez ohledu na to, jak silně jí tlačil na ruce, stála ztuhle a nepoddajně.

Něco popadlo Leesila zezadu za zbroj.

Obrovská síla jím trhla dozadu. Prsty mu sklouzly po Magieřiných rukách, prolétl vzduchem, přistál tvrdě na kameni a překulil se. Rychle se přitiskl k zemi, protože měl strach, že se poslepu zřítí přes okraj plošiny.

Leesil znovu vzhlédl a oči mu v oslepující záři ihned začaly slzet. Slzy mu stékaly po tvářích, odlepovaly se z kůže a přidávaly se k tisícům kapek, které letěly jeskyní ke světlu za Magierou.

Její tělo kouli stínilo, jako by stála přímo před sluncem, takže z ní zůstala jen tmavá, rozmazaná silueta. Bílé světlo zastíralo vše ostatní v dohledu.

Pak se k ní připojila další nejasná silueta.

Byla štíhlejší a menší a natáhla se za Magieru, někam nad kouli.

Leesil odvrátil tvář a začal se plazit blíž. Zbytek jeskyně sotva rozeznal. Mlha ve vzduchu řídla a stěny svítily. Výklenky s mrtvými nezářily tak jasně jako okolní skála, viděl je jen jako oválné skvrnky.

A pak se začaly hýbat.

Připomínaly stíny, které nezaplaší ani světlo. Pohybovaly se po stěnách jeskyně a pomalu se točily ve vírech.

Leesil si utřel oči hřbetem ruky a zaostřil.

Vířící stíny se vlnily. Splývaly dohromady a kroutily se jako had bez začátku či konce. Obrovské smyčky pokrývaly všechny stěny jeskyně.

Leesil se dál plazil k Magieře. Když se dostal dostatečně blízko, zastínilo ho její tělo, takže mohl zvednout hlavu a pohlédnout na ni.

Nad její postavou se tyčila nejasná silueta.

Tmavé stíny se shlukovaly, utvářely hlavu a zvětšovaly se… nebo blížily.

Leesil si napřed myslel, že vidí obrys hadího strážce, kterému se postavil u pohřebiště elfských předků. Ale silueta narůstala a brala na sebe výraznější rysy.

Nad očima bez víček se přes hlavu táhly bledé obrysy hřebenů nebo rohů, nebo možná bodlin. Oči tvořily nezřetelné vypoulené koule zasazené daleko od sebe a obklopovaly je vyduté, silné šupiny, které v dvojitých řadách porůstaly dlouhý čenich.

Tvor zvedl plazí hlavu na dlouhém hadovitém těle, které se ve smyčkách kroutilo podél stěn jeskyně, a rozevřel slabý obrys čelistí.

Leesil se vyškrábal na nohy.

V netvorově obrovské tlamě spatřil řady průsvitných tmavých zubů dlouhých jako jeho nohy.

Nebyl to had ani ještěr. Netušil, jak netvora pojmenovat.

Zavřel oči před oslnivou září, skočil, přitiskl se hrudí k Magieřiným zádům a pevně ji objal.

Znovu oči otevřel a vzhlédl.

Šupinatý netvor rozevřel tlamu dokořán, jako by chtěl spolknout celou plošinu, a vrhl se dolů.

Leesil strhl Magieru vší silou stranou.

* * *

Magiera neviděla jeskyni okolo a necítila ani kruh ve svých rukou. Neviděla nic než bílé světlo. Čistá zář se však vzápětí proměnila v černočernou tmu.

Všude okolo se kroutily černé hadí smyčky.

Obklopilo ji šeptavé syčení, jako by znovu usnula a propadla se do temného snu. Ale hlas ukrytý za hadími smyčkami nepronášel žádná slova.

Magieru ovládl hlad. Kdyby dýchala, zalkla by se.

Cítila nemrtvou přítomnost, jako by v ní byla pohřbená, jako by ji pohltila.

V náhlém temném snu zůstaly jen hadí smyčky, smyčky nemrtvého a hlad, který ji trhal zevnitř na kusy.

Něco se dotklo Magieřiných rukou, znovu je cítila, a opět uviděla záblesk oslnivě bílé.

Přitiskly se k ní malé a bledé ruce a někdo další ji chytil pevně kolem hrudi a trhl.

Když se Magiera zastavila, na někom ležela.

Jeskyni znovu prozařoval jen tlumený rudý svit.

Kapky vody zůstaly na okamžik viset ve vzduchu. Pak začaly pršet dolů, až to vypadalo, jako by plošinu zasáhla průtrž mračen. Jeskyně ztichla a byla najednou jakoby prázdná.

Magiera pohlédla na kouli a uviděla vedle podstavce stát Li'kän.

Bílá nemrtvá měla ruce položené na kruhu, ale bodec zapadl zpátky na místo. Znovu splynul s hrubou tmavou koulí a ze dvou kusů se stal jeden. Modré světlo zhaslo a jediná zář vycházela z hlubin propasti.

Tělo pod Magieřinými zády se zachvělo a ona si uvědomila, že ji kolem hrudi objímají Leesilovy paže. Vytrhla se mu a obrátila se.

Oči měl zavřené tak pevně, až jeho stažené rysy připomínaly vráscitou masku. Tvář i vlasy mu smáčela voda. Přejela mu rukama po těle a vzala jeho hlavu do dlaní.

„Podívej se na mě!" zakřičela Magiera. „Leesile… otevři oči!"

Zprudka je otevřel dokořán a začal lapat po dechu. Trhl hlavou, aby se vymanil z jejího sevření, natáhl krk a divoce se rozhlížel po jeskyni.

„Leesile!" šeptala Magiera a znovu vzala jeho tvář do dlaní. „Leesile?"

Ještě nikdy ho neviděla tak vyděšeného.

Objevil se vedle nich Chap, vrčel, přecházel sem a tam a pozoroval Li'kän a kouli.

Li'kän se nepohnula ani neodtrhla oči od starodávného artefaktu.

* * *

Chane vše pozorně sledoval. Díval se, jak stěny roní vodu, jak kapky vystřelují do středu jeskyně a mizí, jako by je bolestivé světlo spolklo. Když zář příliš zesílila, skrčil se a zakryl si oči.

Oslnivá zář ho pálila a znovu probouzela jeho hlad.

Nekontrolovatelně v něm pěnil. Choulil se ve skalním výklenku a zvíře v jeho nitru se vzpínalo.

Nakonec zář pohasla a s ní odezněl i hlad. Rozplynul se a zvíře uvnitř něj zakňouralo a skrčilo se ve tmě.

Otevřel oči a rozhlédl se. Bílá nemrtvá stála před Welstielovým ztraceným pokladem, ale Chana to nezajímalo.

Cítil k předmětu jen zášť, protože Welstiel riskoval kvůli něčemu tak mocnému úplně všechno. A neomlouvala ho ani skutečnost, že věřil, že ho artefakt udrží naživu bez pití krve. Welstiel byl inteligentní muž, ale přesto hlupák, a proto také zemřel. Tahle věc, tahle… koule, měla zůstat ztracena a zapomenuta.

Ale Chane byl po celou krátkou nemrtvou existenci pouhým sluhou. Napřed Toretovým, pak Welstielovým. A teď, když konečně získal svobodu, neměl opět nic.

Chane si nebyl jistý, co vlastně cítil, když Welstiel podruhé zemřel. Jedna jeho část si dokonce přála, aby zvítězil, aby Magieru zabil. Anebo ještě lépe, aby se oba zřítili z mostu.

Díval se, jak zraněný elf běží po mostě, aby se připojil k ostatním na plošině. V ústí tunelu nikdo nezůstal.

Ale kde je Wynn?

Možná ji Leesil ukryl někde nahoře v zámku.

Chane se tiše vyplížil ven z výklenku a natáhl ruku.

Díky Welstielovu prstenu nicoty ho nevycítila ani Magiera, ani Chap, a ani Leesilův amulet nezachytil jeho přítomnost. Jakmile se dostal za zatáčku v tunelu, rozběhl se.

Těžké dveře na konci byly stále pootevřené a Chane z nich opatrně vyhlédl.

Na podlaze uviděl ležet mladšího elfa, který objímal Wynn během bitky, ale samotnou Wynn nikde nezahlédl.

Chane se vyklonil natolik, aby mohl nahlédnout za dveře, a spatřil ji.

Stála u konce jedné z polic, ale neprohlížela si texty, nýbrž stěny komnaty. Malými prsty přejížděla po zašlých černých nápisech na kameni a bezhlesně si je přeříkávala.

„Wynn…“ zachraptěl Chane. Nenáviděl zvuk svého hlasu.

Rychle se otočila a couvla ke stěně.

Když ho spatřila, otevřela vlahé hnědé oči dokořán. Kolem malé, olivově snědé tváře se jí kroutily jemné hnědé vlasy. Nočním viděním poznal, že je špinavější než kdy dřív, ale jinak vypadala pořád stejně. Místo šedého hábitu měla na sobě volné, tmavě žluté kalhoty a dlouhý kožešinový kabát.

Wynn se rozběhla. Napadlo ho, že k němu, zastavila se ale mezi ním a elfem v bezvědomí.

„Nedovolím, abys mu ublížil,“ řekla. „Je jedním z našich ochránců.“

Chane ztuhl. Ne proto, že se před ním snažila ochránit jiného muže, ani proto, že na něj hleděla se strachem a podezřením. Nedivil se jí. Zasáhlo ho ale, že k obojímu měla dobrý důvod.

„Viděla jsem tě zemřít,“ zašeptala.

„Truchlila jsi pro mě?“

Položil otázku dřív, než se mohl zarazit. Už když ji pokládal, uvědomoval si, jak uboze a sobecky zní ve srovnání se vším, co si nikdy neřekli.

„Ano,“ odpověděla. „Tu noc jsem plakala… a ještě mnoho dalších nocí.“

Stál a hleděl na ni. Za života pro něj nikdo neplakal, ani matka, ani přátelé z dětství.

„Ale truchlila jsem pro učence ze svých vzpomínek,“ dodala Wynn. „Ne pro skutečného Chana, ne pro toho, kdo

pomohl Welstielovi povraždit… Sluhy milosrdenství a proměnit je v tupé, divoké bestie.“

Bestie. Chane sebou trhl. Sílil v něm vztek. Toužil na ni zakřičet, ale říkala jen pravdu.

Klamal sám sebe i ji. Když se poprvé setkali, nevydával se snad za mladého, něžného učence hledajícího podobně založené společníky? A nepomohl snad Welstielovi zničit učence v klášteře léčitelů?

„Neproměnil jsem je,“ zachraptěl a zmlkl. „Ale ani jsem ho nezastavil… a velmi toho lituji.“

Oči jí na kratičký okamžik zjihly. „Jsou moji společníci v pořádku?“

Znovu ta podezřívavost, a stále oprávněná. Chane věděl, že nemá moc času.

„Magiera usekla Welstielovi hlavu a dostala se k artefaktu, který hledal. Myslel jsem, že to bude něco malého, třeba prsten, který stvořil nějaký zapomenutý nemrtvý, aby už nemusel pít krev. Ale je to koule… něco mnohem většího. Co je to, Wynn?“

Stáhla obočí. „Artefakt byl stvořený v Zapomenutých dobách. Snažila jsem se najít nějaké informace v zápisech strážců tady na stěnách. Možná kouli vyrobil ten, kdo stvořil nemrtvé, kteří bojovali tehdy ve válce.“

Stála tak blízko, že kdyby se Chane natáhl, mohl by se jí dotknout.

„Koule patří učencům,“ dodala.

Učencům. Kdysi si Chane myslel, že k nim taky patří, že patří k ní. Zdálo se, že už se ho nebojí, ale měla by.

Existovalo snad v jejím světě místo pro někoho, jako je on?

Pro zvíře, které nikdy nepřestane hladovět a vzpírat se poutům?

Chane vyšel z tunelu, obešel Wynn a odvrátil pohled.

Snažil se ukrýt svůj výraz, a tak se otočil k textům na policích. Měl by odejít a dostat se od ní co nejdále. Ale ještě se k tomu nedokázal přimět. Sklopil oči k bezvědomému elfovi.

Do hlasu mu pronikla hořkost. „Kdo je to?“

„Už jsem ti to řekla. Jeden z našich strážců, elfský doprovod. Je to dlouhý příběh.“ Pohlédla na kamenné dveře. „Měl bys jít. Pokud tě tady najdou Magiera s Chapem…“

Chane zavrtěl hlavou nad tím, že ho stále chrání.

Wynn Hygeorht, učenka a sladká, naivní, malá ochránkyně netvorů.

„Takže odneseš artefakt bratrstvu?“ zašeptal.

„Ano.“

Chane zavřel oči a představil si Wynn tak, jak si ji pamatoval, v šedém hábitu a popíjející mátový čaj v teplé studovně plné svitků a knih.

Nikdy nebude součástí toho obrázku. Lhal si už příliš dlouho. Kdyby někdy zahlédla divoké zvíře v jeho nitru, nedokázal by dál žít.

„Už tě nebudu sledovat,“ řekl zády k ní. „Už se neuvidíme.“

Nechtěl se otočit, ale udělal to.

Po Wynniných snědých tvářích se kutálely slzy.

Je to naposledy, co jí způsobí bolest.

Chane se vydal podél temné řady polic a bylo pro něj nesmírně těžké neohlédnout se. Byl už skoro u boční chodby, když nohou zavadil o něco na podlaze.

Zarachotilo to kovově a dutě. Pohlédl dolů a uviděl ve tmě staré plechové pouzdro na svitky. Kymácelo se sem a tam u stěny, kam ho odkopl.

Chane vešel do chodby, ale zaváhal. Otočil se a zadíval se na tmavé police.

Ukrývalo se tu tolik vědění. Možná se Wynn podaří něco zachránit, i když toho asi moc neodnese. Jak rád by byl u toho,

až se se svým nálezem vrátí k mistru Tilswithovi do Bely, obzvláště když prošla tolika útrapami, aby tohle ztracené místo našla.

Chane se vrátil zpátky a zadíval se na osamělý svitek, který nyní ležel nehybně na podlaze. Sehnul se, zvedl ho a zamířil pryč chodbou.

V komnatě s hlavním schodištěm a průchodem do široké chodby se sloupovím uviděl na podlaze mrtvá těla divých mnichů, bezhlavá a nehybná. Našel svoji brašnu a přidal svitek ke knihám, které sebral v klášteře. Potom si přehodil svoji i Welstielovu brašnu přes rameno spolu s kusem plachty a svinutým lanem. Všechno ostatní nechal na místě.

Chane se vydal pryč dlouhou chodbou se sloupy a snažil se na nic nemyslet. Ale když opustil zámek a prošel železnou bránou na zasněženou pláň, bylo čím dál obtížnější udržet mysl prázdnou.

* * *

Magiera opatrně vytáhla šperk z bodce a pověsila si ho zpátky na krk. Potom chytila bodec rukama a pokusila se zvednout kouli z podstavce. Byla těžká jako kovadlina a Magiera musela použít obě ruce, aby ji nadzvedla. S bodcem na místě se nerozzářila, zůstala temná.

Li'kän tam jen stála a zírala na prázdný podstavec. Bílá žena pohlédla na Leesila a krátce nakrčila tvář.

Magiera se připravila kouli odhodit a zastoupit nemrtvé cestu. Li'känin svět se poprvé za dlouhá staletí změnil. Jak zareaguje?

Tváří nemrtvé prokmitl zmatek. Obrátila se zpět k podstavci, jako by nechápala, co prázdné místo znamená.

„Zpátky k tunelu," zašeptala Magiera.

„Cože?“ zeptal se Leesil.

„Prostě to udělej.“

Chap se Sgäilem už čekali v ústí tunelu a Magiera počkala, dokud Leesil nebyl v půlce mostu, teprve pak ho následovala. Když vstoupila do dutiny, zastavila se a ohlédla.

Li’kän stála na plošině na opačném konci mostu. V jeskyni se opět sbírala mlha, jak žár z propasti zahříval mokré stěny.

Magiera by mohla přísahat, že se na ni Li’kän mračí a že vstoupila na most. Oblak páry, který stoupal z hlubin ke stropu jeskyně, ale ukryl starou nemrtvou před jejich zraky.

Když mrak plošinu minul, stála Li’kän pořád před mostem, nehybná jako led.

Magiera couvla k tunelu.

Artefakt udržoval Li’kän naživu staletí, ale bez něj ji brzy ovládne hlad. Magiera si vzpomněla, jak křehká Li’kän zvedla železný trám z kamenných dveří a nemusela přitom vynaložit skoro žádnou námahu.

„Ještě jsme nenašli Chana,“ namítl Leesil.

„Na tom nezáleží, jděte!“

Leesil vešel do tunelu. Magiera ho následovala a všimla si přitom krví slepené srsti na Chapově šíji a tmavé skvrny na Sgäilově šatu.

„Je to čisté říznutí,“ řekl, aniž by zpomalil. „Obvážu si to později.“

Nemohli se zastavit, ne když měli Li’kän stále někde za zády. Nemrtvou drželo něco zpátky, ale Magiera tu nemínila okounět a zjišťovat, jak dlouho to bude působit. Když minuli poslední výklenek s kostrou a přiblížili se k pootevřeným kamenným dveřím, ulevilo se jí jen trochu. Zoufale doufala, že jí zůstalo dost sil na splnění ještě jednoho úkolu. Do temné knihovny vstoupila jako poslední.

Wynn klečela vedle Oshy a zírala slepě na zem. Na tváři měla nesmírně smutný výraz, ale ten zmizel, když je všechny

spatřila. Magiera si dřepla, odložila artefakt opatrně na podlahu a Wynn se na něj zadívala.

Magiera se ihned otočila a celou vahou se opřela do kamenných dveří.

„Leesile!“ zabručela. Připojil se k ní a ruku k dílu přiložil i Sgäile.

Dveře se napřed skoro nepohnuly a Magiera znovu zalitovala, že ji neovládá hlad.

Konečně zaškrábaly o podlahu. Druhé křídlo zavírali ještě déle, a když dveře konečně přibouchli, Sgäile s Leesilem měli tváře zbrocené potem.

Železný trám ležel pořád na podlaze.

Sgäile s Leesilem pochopili, co je potřeba udělat, ale na tváři se jim objevily pochyby. Sgäile měl jen jednu zdravou paži a se zraněným ramenem nemohl hýbat.

„Jeden konec po druhém,“ řekl. „A musíš trám zvednout z podlahy, jinak to nezvládneme.“

Magiera popadla konec trámu. Zkusila hlad nahradit zuřivostí a zavzpomínala na to, jak matka krvácela na lůžku. Zprudka se odrazila nohama.

„Teď!“ zabručela, když zvedla trám k pasu.

„Kde je Li’kän?“ zeptala se Wynn.

Leesil a Sgäile se sehnuli a vsunuli ramena pod trám.

Všichni táhli a tlačili a Magieře se roztřásly paže. Leesil se Sgäilem zvedali a Magiera vložila do posledního trhnutí zbytky sil.

Trám zaškrábal o kamenný hák na křídle dveří. Když do něj sklouzl, Magiera zakřičela: „Zpátky!“

Leesil se Sgäilem uskočili a Magiera trám pustila.

Zapadl do háku s tupým zaduněním, které se rozlehlo celou knihovnou. Leesil se předklonil a lapal po dechu. Sgäile vrávoral a dýchal mělce a rychle.

„Kde je Li’kän?“ zopakovala Wynn.

Magiera se opřela o dveře. Li'känin hlad bude sílit, až bude hlady přímo umírat, a oni ji nemohli vypustit do světa.

„Nemůže opustit tohle místo," lapala Magiera po dechu. „Nikdy."

Wynn se postavila, ale Leesil se ozval dřív, než mohla promluvit.

„Viděla jsi Chana?"

Wynn se k němu zprudka obrátila. Otevřela ústa, zase je zavřela a zahleděla se k východu.

„Ano," odpověděla nakonec. „Odešel. Už tady není."

Leesil zasténal. „To nemůžeš vědět. Chape, zkus ho najít."

Chap zavrčel a rozběhl se knihovnou.

Magiera pohlédla na druhý konec trámu, který stále ležel na podlaze. Leesil se Sgäilem byli vyčerpaní a ona také neměla síly nazbyt, ale museli to dokončit.

Li'kän se nikdy nesmí dostat pryč.

„Co to bylo za tvora?" vydechl najednou Leesil.

Magiera zavrtěla hlavou. Nechtěla na to myslet.

„Nemrtvá," povzdychla si. „Cítila jsem to, ale byla horší než ostatní. Skoro jsem ji nemohla vystát."

„Ne Li'kän," řekl Leesil. „Ve světle… ten znetvořený ještěr… rohatý had, který se nás pokusil spolknout."

Magiera na něj zmateně hleděla. Chap se přihnal zpátky a zastavil se vedle Wynn.

Dvakrát zaštěkal.

Wynn stiskla rty. „Vidíte? Říkala jsem, že je Chane pryč."

Magiera se zmateně obrátila k Leesilovi.

„Já ve světle nic neviděla," řekla.

Sgäile zavrtěl hlavou. „Já taky nic neviděl, jen oslnivou zář."

Leesil se napřímil. Zpocenou tvář měl prázdnou.

„Jak jste si toho mohli nevšimnout?" Nevěřícně se na ně zamračil. „Mohl spolknout celou plošinu. Měl řady velkých

zubů a rohy větší, než jsme my, a taky šupinatý nos. Smyčky jeho těla se kroutily po celé jeskyni!“

„Smyčky?“ zašeptala Magiera.

Neviděla hlavu, jen smyčky. A všude okolo i uvnitř sebe cítila nemrtvého.

„Nedívej se tak na mě!“ obořil se na ni Leesil. „Vím, co jsem viděl. Smyčky byly vyšší než dva muži… možná tři!“

„Ne,“ řekla Magiera. „Já nic…“

„Fayové?“ zašeptala Wynn.

Magiera na učenku němě zírala.

Wynn si klekla vedle Chapa a zadívala se mu do očí. „Říká, že cítil faye. Ne celé davy, jako když přišli za ním. Jen jednoho… chladného… zákeřného.“

„Byl to nemrtvý!“ vyštěkla Magiera.

Wynn ji ignorovala a zamračila se na Leesila. „Nemohl jsi vidět, co říkáš. Možná jsi o tom tvorovi někde slyšel nebo o něm četl a stíny si pohrály s tvojí představivostí.“

„Ne!“ odsekl Leesil. „Bylo tam tolik světla, že jsme byli skoro slepí.“

Magiera byla tak vyčerpaná, že ji nezajímalo, kdo co viděl.

Wynn zavrtěla hlavou. „Můžu jenom hádat, protože to není skutečnost, jen mýtus. Vlastně jen metafyzický symbol, *wêurm*, nebo…“

„Co to zase plácáš?“ zavrčel Leesil.

„To je numansky, v mém jazyce,“ zasyčela Wynn. „Je to jistý druh draka.“

Chap štěkl a skočil mezi ně.

Wynn sebou trhla. „Přestaň na mě křičet! Slyšeli jsme tě už napoprvé. Fay!“

Učenčin vztek ale odezněl, když si všimla zakrvácené srsti na jeho šíji. Vztáhla k němu ruku.

Sgäilův rozzlobený hlas Magieru překvapil. „Dost mluvení! Musíme zatarasit dveře!“

Unaveně se obrátila k nakloněnému trámu a popadla ho za druhý konec. Ale v mysli jí stále hlodalo to, co Leesil s Chapem tvrdili, že zažili, viděli a cítili.

Jeden cítil faye, druhý viděl draka a ona vnímala přítomnost nemrtvého.

Byly to nesmysly, šílenství toho místa. Leesil s Chapem se mýlili.

Magiera sebrala poslední zbytky sil a zvedla trám ze země.

* * *

„Někdo se blíží," zašeptala Dänvârfij a vložila šíp do luku.

„Počkej," varoval ji Hkuan'duv tiše a na břichu se odplazil kousek od stěny.

Jeho společnici se v mrznoucím nočním vzduchu špatně dýchalo, ale museli zůstat ostražití. V měsíčním svitu viděl, jak ze zámecké brány vyklouzl vysoký muž s kaštanovými vlasy a vlekl se přes zasněženou pláň. Byl sám.

Hkuan'duv čekal, ale neobjevil se ani muž s bílými vlasy na spáncích, ani nohsledi v kutnách.

Muž měl přes ramena přehozené dvě nadité brašny a v rukou svíral velkou složenou plachtu. Zastavil se a ohlédl.

Hkuan'duv si stáhl kápi bílého pláště hluboko do čela a pozoroval ho.

Muž zavřel oči a poklesla mu ramena. Vypadal ztraceně a poraženě, když se bezradně rozhlížel po bílé pláni. Potom se otočil, znovu vykročil a už se neohlédl.

„Mám vystřelit?" zeptala se Dänvârfij.

Hkuan'duv návrh zvážil. Museli by se ale vydat na otevřené prostranství, aby se k němu dostali, čímž by riskovali odhalení, a až by ho vyslechli, museli by se zbavit těla.

Hkuan’duvovi záleželo jen na tom, aby získal artefakt a zbavil se Magiery.

„Nic pro nás neznamená,“ pošeptal Dänvârfij. „Nech ho jít.“

22. KAPITOLA

Magiera prozkoumala s Leesilem a Chapem komnaty zámku a Wynn se zatím v knihovně starala o Sgäila a Oshu. Všichni se shodli na tom, že tu přečkají noc a do tábora se vrátí po svítání, brzy se ale ukázalo, že zámek je dočista prázdný.

Nenašli postele, přikrývky, kuchyň ani špižírnu. Buďto nebyl zámek nikdy vybaven nábytkem, nebo už dávno shnil a byl odstraněn. Nakonec to vzdali, vrátili se do knihovny a zjistili, že Osha se mezitím probral.

Když vstoupili dovnitř, Wynn na okamžik ztuhla, jako by poslouchala. „Když jste nic nenašli, Chap navrhuje, abychom se přesunuli do studovny, kam nás na začátku zavřeli. Je sice malá, ale je tam teplo."

Magiera přikývla a zvedla artefakt ze země. „Tak jo."

Chap je vedl klikatými chodbami a Sgäile s Leesilem přitom podpírali Oshu. Ani Chap, ani Wynn netušili, jak zářící krystaly v ohňové míse fungují, a Magieru to nezajímalo. Bez dříví a bez krbu bylo každé teplo vítané. Zámek během noci vychladne a už spali i na horších místech.

Ale na druhou stranu…

Ještě nikdy nespali v komnatě se zdmi vyzdobenými šílenými nápisy načmáranými krví nemrtvého. A ne s prastarou, možná nepřemožitelnou bytostí zavřenou ve sklepě.

V Magieře hlodaly pochyby. A ty ještě zesílily, když uložila kouli s falešným bodcem do zadního kouta studovny. Na její vkus byli pořád příliš blízko.

„Bude Osha v pořádku?“ zeptala se.

„Myslím, že ano,“ odpověděla Wynn. „A zdá se, že i Chapův krk se dobře hojí.“

Magiera pohladila psa po hlavě. Nezapomněla na Chapovo tvrzení, že v jeskyni cítil faye. Bylo to těžší odmítnout než Leesilovo tvrzení o stínech, které zahlédl v oslepující záři koule. Ale na druhou stranu sama viděla ve snech kroutící se smyčky.

„Sgäile je na tom nejhůř,“ řekl Leesil. „Má možná naštípnutou klíční kost, ale ránu jsem mu obvázal, jak nejlépe to šlo.“

„Aspoň jsme všichni naživu,“ řekla Magiera, ale nedodala „prozatím“.

Ať už ji sem přivedlo a s Li’kän si pohrávalo cokoli, jejich zážitky z jeskyně se neshodovaly.

Nemrtvý. Fay. Drak.

Magiera nechtěla na tuto hádanku znát odpověď. Nechtěla, aby Chap slyšel v Li’känině mysli stejný hlas jako ona ve snech. A když pohlédla na kouli v rohu, nechtěla s ní zůstat ani v jedné místnosti.

Mohla se z ní na jiném místě a v jiném čase stát druhá Li’kän?

„Potřebuji soukromí,“ zamumlala. Dýkou a mečem hrábla do ohňové mísy, vytáhla jeden zářící krystal a zamířila ke dveřím. Tam se zastavila a pohlédla na Leesila.

„Jdeš?“ zeptala se.

Sebral jejich kabáty z podlahy.

„Ale zůstaňte v doslechu,“ radil jim Sgäile.

Magiera zamířila k nejbližší komnatě. Její dveře už byly dávno pryč. Vstoupila do holé místnosti a horký krystal

odhodila do zadního kouta. Leesil v jeho blízkosti rozložil na zem kabát a začal si svlékat zbroj. Magiera zvážila, jestli by ho neměla zastavit.

Nechtěla, aby na tomto místě odložil obezřetnost. Ale než myšlenku dokončila, Leesil se svezl unaveně na zem, opřel se o stěnu a natáhl k ní ruku.

Magiera si klekla a klesla mu na hruď. Leesil je zakryl druhým kabátem a Magiera se zachvěla, ale ne zimou.

Během posledního roku odhalovali po kouscích starodávnou záhadu. Těch pár věcí, které dávaly smysl, naznačovalo, že „noční hlas“ – *il'Samar* – naplánoval její narození. Zdálo se, že to Welstiel nevěděl, a jistojistě netušil, že se měla stát velitelkou hordy nemrtvých a generálem starého nepřítele, který chystal návrat.

Ale na tom nezáleželo. Nenechá se k ničemu nutit, sama se rozhodne, jakou stezkou se vydá.

A co se týkalo zlomků Zapomenutých dějin, na které cestou narazili a po nichž Wynn a učenci tak zoufale toužili…

„Vím, co jsem viděl,“ zašeptal Leesil. „Možná to nebylo skutečné. Teda, možná to tam doopravdy nebylo, ale něco takového bych si prostě nevymyslel.“

Magiera zvedla tvář. „Já ti věřím, ale něco tady nesedí, hlavně co se týká Chapova tvrzení.“

„Už mám toho všeho až po krk,“ zašeptal a pevně ji objal.

Magiera zavřela oči a poslouchala, jak si Leesil povzdychl, cítila, jak mu pod její tváří klesá a stoupá hruď.

S Leesilem to bylo něco jiného. Jeho narození a výcvik naplánovali odpadlíci mezi Anmaglâhky, aby se mohl postavit „nepříteli“, kterého se obával Nejstarší otec. Dokonce i předci an'Cróanů se ho snažili donutit, aby přijal svůj osud.

Na rozdíl od ní o tom Leesil odmítal třeba jen mluvit, ale popírat to nepomáhalo.

Nikdo se nemohl vyhnout něčemu, co odmítal brát na vědomí. Stejně dobře mohli zvednout oči k nebi a popřít existenci propasti na stezce před sebou. Leesil musel poznat osud, který se mu ostatní pokoušeli vnutit. Magiera ho bude muset přinutit, aby to pochopil, pokud měli mít šanci zvolit si vlastní budoucnost.

Ale pro dnešek už toho zažil dost, jako všichni.

Komnata byla prázdná, jen vysoko ve stěně se nacházelo okénko, na které zář krystalu skoro nedosáhla. Světlo Leesilova amuletu pohaslo, jakmile zatarasili kamenné dveře v knihovně. Li'känina stínová zvířata už se neobjevila, jako by jejich přítomnost závisela na té její, anebo možná potřebovala, aby byla nemrtvá při vědomí a soustředila se.

Magiera přemýšlela, jestli mezi zámkem a jeskyní existuje nějaká nadpřirozená bariéra. Jak jinak mohl být zámek tak studený, když stál nad horkou, vlhkou propastí?

Kolik času už uplynulo od chvíle, kdy si s Leesilem naposledy našli okamžik jen sami pro sebe?

„Přemýšlel jsem," prohlásil náhle.

Zaklonila hlavu. „O čem?"

„Až se vrátíme domů, možná bychom měli na jídelníček přidat Wynninu bylinkovou a čočkovou polévku… a třeba i chlebové placky, hodily by se k rybě. Příští podzim budeme muset přesunout karetní stoly blíž ke krbu. U předních oken je příliš chladno…"

„Cože?" protestovala Magiera naoko. „To se půlka hostů nedostane k ohni."

„Tak si sednou a zahrají si partičku," namítl. „Jak si mám jinak vydělat?"

Magiera zavřela oči, poslouchala jeho nesmysly a představovala si domov a večery u krbu, kdy nejobtížnější otázkou bude, co podat hostům k večeři a proč se zpozdila

poslední dodávka piva. Objala Leesila pod kabátem kolem pasu.

Bezhlavá těla nemrtvých stále ležela v síni se schodištěm. V hlubinách pod nimi čekala bílá nestvůra, sama a uvězněná. A její pán pronikl Magieře do snů.

Ale Leesil ji chtěl objímat a mluvit o hospodě a o domově, jako by se vůbec nic nestalo.

Nechala ho.

* * *

Wynn zkontrolovala Sgäilovi obvazy, i když už s ní začínal ztrácet trpělivost. Rána byla čistá, ale ona přesto tušila, že mu Welstiel naštípl klíční kost.

„Žádné trvalé poškození svalů… myslím," řekla, „ale bude chvíli trvat, než se to zahojí."

Osha se opíral o stěnu. Uřízla si lem tuniky a ovázala mu hlavu, s bolestí ale nic nezmohla. Alespoň že byl při vědomí a vnímal, což bylo dobré znamení. Chapův krk se také hojil, ale Wynn si dělala starosti, aby se do rány nedostala infekce, koneckonců ho kously dvě chodící mrtvoly.

Sgäile pohlédl Wynn do tváře.

„Děkuji ti," řekl.

Zhoupla se z kolen na paty a povzdychla si. „Škoda, že nemám mast. Kdybychom byli v sídle bratrstva, připravila bych ti léčivý obklad."

Sgäile zavrtěl hlavou. „Nedělej si starosti. Je to čistá rána."

Očekávala, že jí vyčiní za to, že odběhla do noci a ztratila se, ale Sgäile si jen opřel hlavu o stěnu a zavřel oči. Možná byl příliš vyčerpaný, než aby se namáhal.

Wynn vstala, přistoupila ke dveřím a vykoukla ven do tmavé chodby. Ze dveří asi o deset kroků dál vycházela tlumená oranžová zář. Ohlédla se po Oshovi.

„Odpočiň si," řekla. „Půjdu zkontrolovat Magieru s Leesilem."

Chystal se vstát. „Nemůžeš jít sama."

Bylo to zvláštní, ale Sgäile se nepohnul. Wynn se vrátila a přitlačila Oshu zpátky na zem. Nebránil se, ale začal se znovu hádat.

„Wynn…"

„Půjde se mnou Chap. Ty odpočívej!"

Když znovu vyrazila ke dveřím, zvedl se jí trochu žaludek.

Měli bychom nechat Magieru s Leesilem na pokoji.

Pohlédla dolů a zjistila, že Chap je jí v patách. „Já vím."

Kam si teda myslíš, že jdeš?

Wynn si podrážděně povzdychla. „Nemůžu odsud odejít bez odpovědí."

Vytáhla z kapsy krystal studené lampy, ostře ho promnula a zamířila chodbou na opačnou stranu.

Chap ji předběhl a zastoupil jí cestu.

„Netvrď mi, že tě nenapadlo to samé," zašeptala. „Nemůžeme odejít, aniž bychom se porozhlédli v knihovně! Kdo jiný kromě mě by tu mohl odhalit něco důležitého?"

Chap ohrnul pysky, ale nakonec se otočil a rozběhl se chodbou.

Nemůžeme strávit hledáním celou noc… a nemůžeš si toho s sebou moc vzít, takže vol rozvážně.

„Mistr Tilswith by mi nikdy neodpustil, kdybych se nepokusila přinést něco zpátky."

A v čem? Nemáš brašnu, a já pochybuju, že se sem budou ostatní chtít vrátit.

„Nejsme jediní, kdo sem přišel," odpověděla. „Ostatní si taky donesli batohy a výstroj."

Chap zpomalil, ohlédl se po ní a přimhouřil oči, ale nezastavil se. Když dorazili do komnaty se schodištěm, Wynn věděla, že pochopil, co má v plánu.

Podlaha okolo čtyř bezhlavých těl byla potřísněná černou krví. Cestou do studovny odhodili Leesil se Sgäilem hlavy do chodby se sloupovím, protože považovali za nejlepší oddělit je co nejdále od těl. Neměli olej, který by mohli použít k jejich spálení.

Wynn namáhavě polkla.

No tak se do toho pusť.

Střelila po Chapovi vzteklým pohledem a znovu polkla.

Zahákla nohu pod bezhlavé tělo malé ženy. Bylo tak těžké, že ho obrátila jen s problémy. Žena měla k zádům kusem provazu přivázaný hrubý plátěný závěs. Wynn odložila krystal stranou, klekla si a vytáhla Magieřinu starou dýku.

Odřízla plátno a vzala si tolik provazu, kolik mohla. Když do těla strčila, z pahýlu krku vytekla černá krev. Wynn odvrátila oči, ale pohled jí padl na tmavou kutnu a modrou kytlici. Snažila si nepředstavovat, co se s těmi lidmi stalo, když je Welstiel a Chane objevili.

Wynn vytáhla provaz zpod mrtvoly a prsty jí potřísnila černá krev. Zvedl se jí žaludek.

Pospěš si!

Wynn cítila v krku žluč a sušenou rybu.

„Buď zticha!“ vydechla a začala se dávit. „Je to dost zlé i bez toho, že mi lezeš do hlavy a ještě všechno zhoršuješ!“

Chap zabručel, odběhl k další mrtvole a škrábal po ní drápy, až ji převrátil na hruď. Zakousl se do provazového postroje, škubal a snažil se plátno uvolnit. Wynn zavřela oči a utřela si ruce do hábitu mrtvoly, ale stále se třásla.

Když znovu otevřela oči, stál před ní Chap a v zubech držel kus plátna. Otočil se a zamířil k chodbě v rohu síně. Wynn

sebrala krystal, lano a plátno a pospíchala za ním. Vstoupili do knihovny a světlo krystalu ozářilo kamenné police.

Chap odhodil plátno v ústí chodby a Wynn udělala totéž. Když ale vešla mezi nejbližší police, nemohla si pomoct a zachvěla se očekáváním. Ocitla se s Chapem sama na místě, které by bratrstvu trvalo roztřídit léta, ne-li desetiletí. Její úžas však rychle pominul, protože si vzpomněla, jak se sem všechno to vědění dostalo.

Obklopovaly ji hnijící texty, které sepsali staří nemrtví, jako byla Li'kän.

Chap zvedl čenich, otočil se a přelétl pohledem po horních policích.

Wynn se cítila ohromena úkolem, který na sebe vzala. Bylo tu tolik knih, a to stála jen před první policí z mnoha. Jak má rozhodnout, co je dostatečně důležité, aby to vzala s sebou? Znovu se jí stáhl žaludek.

Napřed najdi jazyky, které dokážeš přečíst. Pak se podívej po těch, které alespoň poznáváš. Soustřeď se hlavně na knihy. Svázané texty jsou starší, vyrobené z materiálů, kterých už se později nedostávalo.

„Ano," řekla a přikývla. „Ale knihy na tom budou nejhůře, nejsnadněji podléhají zkáze. Stránky se mohou při dotyku rozpadnout, na rozdíl od svitků, které chránila pouzdra."

Ta myšlenka v ní vzbudila nejistotu. Takového úkolu se měli ujmout mistři, nejlepší archiváři bratrstva. Ona byla pouhá učednice a k mistrovi mezi učenci měla daleko. Ale byla tu jen ona.

A pokud najdeš jakoukoli zmínku o „nočním hlasu", vezmi ten text místo ostatních… a taky zápisy v jazycích, které mohou předcházet naši dobu, i kdybys je nedokázala přečíst. Překlad bude možný, když…

„Mohl bys mi práci ještě nějak ztížit?" zeptala se Wynn.

Chap na ni pohlédl. *Promiň.*

Pohybovali se mezi policemi a ve svitu krystalu si prohlíželi pouzdra se svitky, knihy, svazky, a dokonce i malé krabice.

A zatímco Magiera, Leesil, Sgäile a Osha odpočívali, Wynn pátrala po čemkoli, co by mohlo odhalit tajemství ztracené minulosti.

Po čemkoli, co by objasnilo události, které před dávnými dobami zničily svět.

* * *

Nastal úsvit a Magiera stála na schodišti před vstupními dveřmi do zámku. Z bílého nebe se sypaly velké sněhové vločky.

Z rozřezaných plachet, lan a brašen nemrtvých vyrobili závěs, ve kterém ponesou artefakt. Do kůže zabalili také dva žhavé krystaly z ohňové mísy. Kůže sice doutnala a kouřila, ale aspoň už si nebudou muset dělat starosti se sušeným trusem na podpal.

Wynn vypadala přepadle a vyčerpaně a táhla za sebou dva nadité plátěné pytle. Byly příliš těžké, než aby je uzvedla.

Magiera pohlédla podezřívavě na Chapa a pes se rychle odvrátil. Nebylo těžké uhádnout, co ti dva vyváděli, zatímco ostatní spali. Ale očekávala snad něco jiného?

Knihovna obsahovala tolik děl a Wynn s sebou vzala jen zlomek. A kdo jiný zámek v nejbližší době objeví? A možná některý z textů, které učenka sebrala, odhalí něco cenného.

Magiera se zahleděla přes bílé nádvoří na železnou bránu. Jedno křídlo zůstávalo pootevřené. Představa další cesty ji tížila, ale bylo to lepší než tady zůstat třeba jen další den.

S Leesilem si šeptali dlouho do noci a od nadějí do budoucna přešli k plánování cesty domů. Neměli s sebou

mapy, ale když zamíří na západ, měli by dřív nebo později dorazit k Everfenu, k obrovským bažinám na jih od Droevinky. Odtamtud se pak vydají podél severního okraje močálů na severozápad.

Leesil byl přesvědčený, že když se budou držet jižních hranic Droevinky, dostanou se do Belaski bez problémů, ale Magiera si tím nebyla jistá. Pokud droevinské šlechtické rody stále válčily o to, kdo dosadí na trůn svého prince, žádný kout její domoviny nebyl bezpečný. Kterákoli ze stran se může cizinců snadno zbavit, a to jako hrozby, nebo prostě pro jistotu.

A přestože se Magiera zoufale toužila dozvědět, jak se daří tetě Bieje, věděla, že její rodná vesnice Chemestúk leží příliš daleko od bezpečných cest.

Leesil dal Bieje peníze a dopis v naději, že zamíří do Miisky. Bieja byla stejně tvrdohlavá jako Magiera, ale na druhou stranu nebyla hlupák.

Magiera si povzdychla. Starosti už ji začínaly unavovat. Až dorazí do Miisky, pošle Wynn zprávu mistru Tilswithovi v Bele a Magiera už Bieju nějak vypátrá, pokud na ně nebude čekat doma. Potom si všichni v klidu odpočinou a vymyslí, jak bezpečně dopravit kouli Učenému bratrstvu.

Zvedl se vítr a vločky začaly svištět vzduchem.

„Blíží se další blizard," zamumlal Leesil.

„Ano," souhlasil Sgäile. „Musíme si pospíšit a vrátit se do tábora."

Oba se sehnuli a přehodili si přes ramena konce závěsu. Leesil sebral i kameny v kůži.

„Wynn, nasaď si kapuci," řekla Magiera a otočila se, aby pomohla učence s jedním pytlem.

Wynn se zamračila, ale poslechla, potom vklouzla pootevřenými dveřmi zpět dovnitř.

„Co to děláš?" zavolala Magiera.

Když se Wynn znovu objevila, vrávorala pod tíhou svazku se železnými deskami. Magiera si vzpomněla, že ležel na podlaze studovny.

„Dost!“ řekla. „Nemůžeš s sebou vzít všechno.“

„Tohle ano!“ naléhala Wynn. „Možná je to deník… sepsaný jedním ze strážců, kteří tu kdysi žili s Li’kän.“

Magieře se to nelíbilo. Napadlo ji, kam se poděli ostatní. Proč tu nechali Li’kän samotnou? A jak se jim vůbec podařilo odejít, když tu bílá nemrtvá zůstala připoutaná svým pánem po staletí?

„Ach jo, dej to sem,“ zabručela Magiera a sebrala železný svazek.

Byl nečekaně těžký a málem ho upustila. Wynn zalapala po dechu, ale Magieře se ho podařilo bezpečně chytit pod paží.

Osha vzal Wynnin druhý pytel. Mladému elfovi se vedlo docela dobře na to, že schytal do hlavy ránu železnou tyčí. Zamračil se a tiše promluvil se Sgäilem elfsky.

„Já vím,“ odpověděl Sgäile.

„Musí provést obřad,“ vysvětlila Wynn, „za členy kasty, které zabila Li’kän.“

Leesil se zamračil a střelil po ní pohledem. „Napřed se vrátíme do tábora. Pak uvidíme, jaké bude počasí.“

Sgäile se zadíval přes bránu na otevřenou pláň. „Ano, náš úkol je na prvním místě.“

Magiera sešla dolů ze schodů a vydala se přes zmrzlý sníh k železné bráně.

* * *

Hkuan’duv sotva popadal dech, když konečně uslyšel hlasy. On i Dänvârfij drželi hlídky ve špatném počasí už dřív. Ale řídký vzduch a teploty hluboko pod bodem mrazu

způsobily, že byl navzdory výcviku v kontrole a zachovávání tělesného tepla celý ztuhlý. Znovu začalo sněžit a zvedl se vítr. Když se plazil pryč od stěny, aby měl lepší výhled na bránu, sotva pohyboval rukama a nohama.

„Sgäilsheilleache a Osha.“

Hkuan’duv se při Dänvârfijině zašeptání ohlédl. Tvář i rty měla úplně bílé. Otočil se zpět, a protože v tu chvíli prošel někdo branou, padl do sněhu.

Magiera průvod vedla, pod jednou paží držela hranatý balík a na zádech měla provazem přivázaný velký plátěný pytel. Za ní následovali Léshil a Sgäilsheilleache a v závěsu mezi nimi se kolébalo něco těžkého. Majay-hì se držel poblíž a jako poslední se objevil Osha s podobným pytlem, jaký nesla Magiera. Udělal dlouhý krok a odkryl tak výhled na malou lidskou ženu, která se vlekla sněhem vedle něj.

Hkuan’duv přelétl průvod pohledem a těkal očima od plátěných vaků k předmětu, který nesli Léshil se Sgäilsheilleachem. Další komplikace – nemohl si být jistý, kdo z nich nese artefakt.

„Zdá se, že byla úspěšná,“ zašeptal.

„Sebereme jim ho?“ zeptala se Dänvârfij. Hlas měla slabý, ale luk držela pevně v ruce.

„Ne tady,“ odvětil. „Až se dostanou dál od tohohle místa… a jeho strážkyně.“

Bílou ženu nikde neviděl, ale rozhodl se raději počkat. Nechtěl riskovat, že se s ní znovu střetne.

„Počkáme, dokud zámek nezmizí z dohledu,“ řekl.

Když průvod přešel polovinu bílé pláně, odplazil se zpátky k Dänvârfij.

Snědou tvář měla staženou a bledou a vlasy pod kápí ojíněné. Zorničky se jí zmenšily.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Samozřejmě,“ zašeptala.

Přesto si rozevřel plášť a přitáhl ji blíž k sobě. Nebránila se a on se popravdě také necítil zvlášť dobře.

„Už to nebude trvat dlouho," řekl.

Mlčky se o něj opřela. Než průvod dorazil ke vzdálenému kamenitému srázu, začalo sněžit hustěji a vítr zesílil.

„V tomhle počasí daleko nedojdou," řekl. „Zůstanou v táboře."

Vstal, ale Dänvârfij nic neřekla. Když se pokusila vstát, luk jí vyklouzl z prstů. Zmizel v čerstvě napadaném sněhu a vzápětí se na zem zhroutila i ona.

Hkuan'duv si rychle dřepl, přetočil ji na záda a smetl jí sníh z tváře.

Dänvârfij měla oči zavřené. Dýchala jen mělce a ze rtů jí sotva unikala pára.

Vichr sílil. Hkuan'duv rozložil její luk a zastrčil si ho pod plášť. Přehodil si ji přes rameno, ale už po prvním kroku se mu roztřásly nohy. Dlouhá noc ho stála víc sil, než si uvědomil. Potácel se přes bílou pláň.

Vyšplhal na vrchol kamenitého srázu a přes vytí větru už neslyšel Dänvârfijin dech. Lezl dolů ze svahu a jednou rukou se chytal volného, studeného kamení. Konec úkolu už měl na dosah, měl ji tam nechat a dokončit ho, ale nemohl. Možná už sloužil příliš dlouho a jeho oddanost zeslábla. Ale nadcházející bouři by sama nepřežila.

A Hkuan'duv by nepřežil ztrátu Dänvârfij.

Sklopil hlavu a plahočil se dál. Když prošel rozsedlinou, na Kurhkâgovo tělo sotva pohlédl. V táboře zjistil, že sníh stan skoro pohřbil. Položil Dänvârfij na zem a odmetl stranou navátý sníh, potom elfku rychle vtáhl do stanu a vyhrabal pytel s trusem.

U vchodu rozdělal kouřící ohýnek, doufal, že bude chvíli hořet, a vlezl si pod pláště k Dänvârfij. Přitiskl se k ní a ohýnek a její blízkost mezi nimi zažehla jiskru tepla.

Hkuan’duv zavřel na okamžik oči a snažil se vzdorovat vyčerpání.

Znovu oči otevřel a zvedl hlavu. Neslyšel vítr a ve stanu panovala tma. Dänvârfij se vedle něj pohnula.

„Kde to jsme?“ zamumlala.

Odplazil se ke vchodu do stanu. Sníh ho zasypal. Vyhrabal se ven a vylezl do tichého, temného světa zahaleného příkrovem čerstvého sněhu.

Sněhová bouře utichla. Vyčerpání a vítané teplo Dänvârfijina těla ho uspaly. Minul celý den.

Hkuan’duv si dřepl a uviděl, že Dänvârfij vyhlíží ven ze stanu. V jejích vytřeštěných očích se odrážela i jeho panika.

„Zůstaň tady!“ rozkázal a rozběhl se závějemi.

Když dorazil na vyhlídku a spatřil plachtou zakrytou jeskyni, poznal, že přišel pozdě. Zpod zasněžené látky nevycházelo žádné světlo. Rychle přiběhl blíž a s utajením si nedělal starosti. Proč tady nechali plachtu?

Strhl látku stranou.

V prohlubni ve skále ležela těla Kurhkâga a A’harhk’nise. Ruce měli složené na hrudích a Hkuan’duv pochopil.

Sgäilsheilleache vykonal obřad za padlé bratry.

Alespoň jejich duše, když už ne těla, se vrátí k lidu a k předkům. Když nebylo možné dopravit těla domů, další možností bylo ostatky spálit a vzít s sebou jen popel. Ale v tomto případě nepřicházelo v úvahu ani to, a tak Sgäilsheilleache udělal, co mohl.

Hkuan’duv se vyplazil ven a rozhlédl se po skalnatém svahu, v čistém, neporušeném sněhu neviděl žádné stopy. Poté co usnul, musela bouře zeslábnout. Jeho kořist pokračovala v cestě a padající sníh během dne zasypal její stopy. Pospíšil si zpět do tábora, kde už Dänvârfij balila věci.

„Ztratil jsem je,“ řekl mdle a dřepl si vedle ní.

Elfka stále vypadala bledě a přepadle. Shodila si z hlavy kápi a husté vlasy jí padaly na ramena. Opřela se o ruce a přiblížila tvář k jeho.

„Pokud chtějí dopravit artefakt do Belaski, vydají se přes hory na západ k pobřeží. Možná je nenajdeme tady v horách, ale až opustí zasněžené výšiny, vystopujeme je. Určitě se objeví na sever od Everfenu a tu oblast dobře znám.“

Hkuan’duv se při jejích slovech uklidnil.

„Samozřejmě,“ odpověděl. „Jde jen o malé zdržení.“

23. KAPITOLA

Magiera ztratila přehled o tom, kolik dnů a nocí už uběhlo, věděla jen, že jim docházejí zásoby. V době, kdy se dostali na západní stranu hor, trávil Chap se Sgäilem nebo s Oshou skoro půlku každého dne sháněním něčeho k snědku. Jídla bylo jen poskrovnu, a tak si nakonec opékali nad ohněm myši a veverky, které vytrhli ze zimního spánku. Ale jak se vzduch oteploval a ze sněžení se v podhůří stal déšť, vedlo se jim s každým dnem trochu lépe.

Jednoho dne se podél rozbahněné stezky objevily výhonky světle zelené divoké trávy. A pak se ocitli na hřebeni nad Everfenem a uvítalo je jaro.

Močály se táhly na západ, kam až oko dohlédlo. Magiera se rychle vydala dolů z kopce, ale Wynn pak znenadání šlápla do bahna, které jí stáhlo botu z nohy. Leesil jí botu vytáhl, zatímco Wynn balancovala na jedné noze. Poté už všichni našlapovali opatrněji.

I když na chvíli přestalo pršet, ze stromů stále kapala voda, aspoň vzduch už ale nebyl mrazivý.

„Kdyby tu nebylo tak mokro, sundala bych si kabát a nechala ho někde ležet," žertovala Wynn.

Magiera byla ráda, že má učenka lepší náladu. Cesta dolů ostře rozeklaným podhůřím byla pro malou Wynn čirým utrpením. V jednu chvíli kulhala tak silně, že jí Sgäile nabídl, že ji ponese na zádech. Wynn neoblomně odmítala, i když Oshovi dovolila, aby nesl těžký vak s knihami.

Sgäile se od noci, kdy s Oshou uložili mrtvé Anmaglâhky do jeskyně, změnil. Raději by těla spálil a odnesl popel domů. Ale Magiera cítila, že mu dělá starosti ještě něco jiného. Dával si dobrý pozor, aby zakrýval jejich stopy, a často se úzkostně ohlížel.

Zeptala se, proč se chová tak podivně, ale jen jí řekl, že je prostě ostražitý. Možná to byla pravda a Magiera měla v každém případě jiné starosti.

Její sny ustaly, což jí na jednu stranu přineslo úlevu, na druhou stranu ji to zneklidnilo.

Už nikdy nechtěla slyšet syčivý hlas, ale cítila, že je to jen dočasný odklad, že se hlas může kdykoli vrátit. A protože dorazili k Everfenu, brzy budou muset najít způsob, jak bažinami projít.

Zatím vždy našli pevnou půdu, ale Magiera slyšela o tomto kraji spoustu historek. Když se vydají přes východní výběžek bažin k Droevince, suchá půda se stane vzácnější a nakonec na dlouhé míle docela zmizí pod hladinou močálu.

Sgäile s Leesilem šli v čele a Chap klusal vedle nich. Magiera netušila proč, ale Sgäile se stal ještě skoupějším na slovo a od chvíle, kdy opustili podhůří, se stáhl do sebe úplně. Věděla, že by z něj nic nevypáčila, ani kdyby se o to pokusila.

Připozdilo se. Chap se zastavil a štěkl.

Sgäile také zůstal stát a Leesil zavrávoral pod tíhou rozhoupaného artefaktu. „Před námi je nějaký příbytek.“

„Kdo by tu žil?“ zeptal se Leesil.

Přebrodili se posledními yardy kalné vody a vystoupali na suchý pahorek, na kterém stála chatrč s doškovou střechou. Zahrádka už dávno zdivočela a vedle hnil prázdný kurník. Nad střechou se tyčila stará, mokrá vrba.

Chap čenichal kolem kurníku a Leesil zatím zaklepal na dveře.

„Haló?“ zavolal tiše.

Aniž by počkal na odpověď, strčil do dveří, vstoupil a Sgäila vtáhl za sebou. Magiera je následovala a rychle si zakryla nos i ústa. Jediná místnost strašlivě páchla.

„Co je to za puch?“ zeptala se Wynn.

Leesil ukázal. „Tady.“

Na zchátralém lůžku ležel pod přikrývkami přitaženými až k bradě starý muž. Byl zjevně mrtvý a bledá kůže se mu na tváři a pod prořídlými vlasy scvrkla.

„Musel zemřít sám a ve spánku,“ řekla Wynn a lapala po dechu. „Jak smutné.“

Magiera odhadla, že je mrtvý sotva měsíc, a souhlasila, že je to smutný způsob, jak zemřít.

„Ach, díky bohu!“ zvolala Wynn.

Magiera se rychle otočila. Malá učenka hleděla s vyčerpanou úlevou vzhůru.

Z trámů a na stěnách visely pytlíky, které výška chránila před nadměrnou vlhkostí a zvířaty. Na polici nad krbem stály plechovky a hliněná nádoba. Wynn se vydala rovnou ke krbu a začala se přehrabovat ve věcech kolem. S nakrčeným obočím prozkoumala zčernalý železný kotlík.

„Nevidím žádnou rez,“ oznámila. „Doufejme, že v pytlích najdeme oves, obilí nebo sušený hrách.“

Odložila kotlík stranou, popadla hliněnou nádobu a zvedla víko.

„Ach,“ zasténala, jako by našla ztracený poklad. „Med… med na suchary!“

Leesil zavrtěl hlavou. „Prostě dej vařit vodu a my tomu muži najdeme lepší místo k poslednímu odpočinku.“

Magiera pohlédla na starce. „Raději vyhoďte i stelivo.“

I když jim nepřipadalo správné vniknout do domu mrtvého, nikdo nenamítal nic proti tomu, že noc stráví uvnitř a k jídlu budou mít něco jiného než divočinu. Leesil se Sgäilem zabalili muže do přikrývek a odnesli ho za chatrč, aby ho pohřbili.

Magiera odnesla artefakt do zadního kouta místnosti a posadila se na zem. Osha zatím pomáhal Wynn.

„Podívej se venku po sudech s dešťovou vodou," řekla mu Wynn důrazně. „A ne abys mi místo toho přinesl vodu z bažiny."

Oshova dlouhá tvář se zachmuřila. Tvářil se nesmírně uraženě, když s kotlíkem v ruce vycházel ven. Sgäile s Leesilem se po chvíli vrátili, ale Sgäile ve dveřích zaváhal.

„Měl bych prozkoumat okolí," řekl. „Abychom se mohli rozhodnout, jak dál."

„Zapomeň na to," řekl Leesil a sedl si vedle Magiery. „Odpočiň si. Uděláme to zítra."

Ale když Magiera pohlédla zpátky, Sgäile byl pryč.

* * *

Nejstarší otec ležel na lůžku ve velkém dubu a dělal si starosti. Asi před půlkou měsíce obdržel poprvé po dlouhé době zprávu od Hkuan'duva. Ale hlášení bylo horší, než očekával, a byl s ním víc než nespokojený.

Magiera skutečně získala artefakt.

Ale A'harhk'nis a Kurhkâge byli mrtví a Hkuan'duv s Dänvârfij ztratili její stopu. Greimasg'äh s oblíbenou žákyní odhadli, kterým směrem se Magiera pravděpodobně vydala, a pustili se za ní. Od té doby už od Hkuan'duva žádnou zprávu nedostal, a to ho nutilo přemýšlet. Jak to, že se bezohledné lidské ženě a jejím společníkům dařilo tak dlouho vyhýbat nejlepším Anmaglâhkům?

Možná za to mohl Sgäilsheilleache.

Nejstarší otec ho ale nevinil. Jen dodržoval slib ochrany a choval se čestně. Za všechno mohl Brot'ân'duivé, ne chudák Sgäilsheilleache.

Pokud se Magiera dostane k lidským „učencům“, bude mnohem obtížnější artefakt získat a následky budou katastrofální. Něco tak starého nemělo v lidských rukách co dělat.

Nejstaršího otce přepadl neklid, jak neustále očekával lepší zprávy.

Komnatou v srdečním kořeni se rozlehlo tiché hučení a Nejstarší otec se opřel a zavřel oči úlevou. Konečně se mu hlásí Hkuan’duv.

Otče?

Hlas, který pronikl dubem do mysli Nejstaršího otce, však nepatřil chladnému, nezaujatému Hkuan’duvovi. Byl melodický, ale napjatý, a srdce Nejstaršího otce se rozbušilo.

„Sgäilsheilleache?“

Na okamžik se rozhostilo ticho. Sgäilsheilleache se mu neozval od chvíle, kdy vyplul z Ghoivne Ajhâjhe.

Otče, odpusťte mi dlouhé mlčení… Tolik se toho stalo.

Prvním instinktem Nejstaršího otce bylo pokárat ho za to, že se s ním nespojil. Druhým pak rozkázat Sgäilsheilleachovi, aby uchvátil artefakt a vrátil se s ním. Ale ocitl se v choulostivé situaci a slyšel ve Sgäilsheilleachově hlase bolest a pochybnosti. Ať už mu bránilo v kontaktu cokoli, zjevně mu to stále dělalo starosti.

Anmaglâhk balancoval na ostří nože a potřeboval utěšit.

„Jak se ti daří, synu? Jsi v pořádku?“

Jsem, otče… Hlas mu selhal, ale ihned se vzchopil. *Stále doprovázím Léshila a ostatní. Brot’ân’duivé byl přesvědčen, že se jim na naší lodi povede lépe s tlumočníkem, a já… pokračoval v jejich ochraně. Ale tolik se toho stalo… a moje myšlenky se točí* v *kruzích.*

V horách jsem našel A’harhk’nise a Kurhkâga. Byli zavražděni. Nemohl jsem s sebou vzít jejich těla ani popel. Mohl jsem jen požádat předky, aby odvedli jejich duše domů.

Nastala další odmlka, a když Sgäilsheilleache znovu promluvil, do hlasu se mu vloudilo zvláštní ostří.

Víte, jaký úkol v té oblasti plnili?

Nyní zaváhal Nejstarší otec. Nerad otevřeně lhal jednomu ze svých.

„Tvé zprávy přinesou do Crijheäiche smutek. Srdce mě bolí nad jejich ztrátou. Možná se tví bratři pokusili přejít hory a sešli ze stezky. Kurhkâge často spolupracoval s Urhkarasiférinem. Plánovali prozkoumat ylladonské státy a najít způsob, jak zkomplikovat občanskou válku v Droevince. Promluvím s Urhkarasiférinem, možná nám poví víc."

Ano, otče. Ve Sgäilsheilleachově hlase zazněla úleva. *Ocenil bych to.*

„A jak pokračuje tvá cesta?"

Magiera uspěla… Ale máme před sebou ještě dlouhý kus cesty, než dorazíme k cíli.

Nejstarší otec potlačil zlost.

S Oshou se vydáme do Bely. Až dorazíme na místo, spojím se s vámi. Možná se bude někde poblíž nacházet některá z našich lodí. Pokud ne, návrat domů se ještě oddálí.

„Ach ano, přijal jsi mladého Oshu do učení. Překvapilo mě to, ale ty často vidíš potenciál a možnosti tam, kde ostatní ne. Jak pokračuje jeho výcvik?"

Čelil krutým časům, ale zůstává i nadále věrný kastě i úkolu. Nedostatek dovedností vynahrazuje oddaností. Věřím, že si mezi námi nakonec místo najde.

Sgäilsheilleache byl rád, že může hovořit o kastovních záležitostech a každodenních problémech s výcvikem. Nejstaršího otce uklidnilo, že zvolil správný přístup.

Sgäilsheilleache byl z celého srdce věrný kastě, ale Brot'ân'duivé a ta napůl mrtvá lidská žena ho svedli z cesty. Někdo musel zakročit a zbavit ho břemene.

„Jsem rád, že se ti vede dobře, synu," řekl Nejstarší otec vřele. „A kde teď vlastně jste?"

Kde teď jsme?

„Abych odhadl, jak dlouho vám bude trvat, než dorazíte do Bely… Pokud to půjde, pošlu vám naproti válečnou loď."

To bychom uvítali, otče. Jsme na jihozápadě od hor pod Droevinkou, na vnitrozemském konci bažin, kterým lidé říkají Everfen.

„V močálech? To vás nečeká zrovna příjemná cesta. Kde už jste?"

Vstoupili jsme do nich teprve dnes ráno a míříme přímo na západ. Měli jsme štěstí a našli jsme chatrč, takže dnešní noc strávíme ve větším pohodlí.

Nejstarší otec nemohl vyslat vědomí za hranice lesa svého lidu. Ale když s ním někdo z kasty mluvil prostřednictvím slovního dřeva, dokázal vycítit, kde se nachází. Hlas se totiž měnil podle toho, jakého stromu se slovní dřevo dotýkalo.

„A ty se mnou mluvíš skrz vrbu?" řekl. „Uprostřed bažiny? Ach, to je vskutku odolný strom."

Hrál tuhle malou hru s nejstaršími nebo nejmilovanějšími dětmi – zkoušely, jestli Nejstarší otec uhádne, jaký strom ke spojení s ním využili.

Ano, otče, jen málokdy se mýlíte. Další odmlka. *Rád jsem s vámi zase mluvil.*

„Já s tebou taky, synu."

Ozvu se vám, až dorazíme do Bely.

„Už se těším na tvůj návrat a udělám vše, co je v mých silách, abych ho urychlil."

V tichu a ve stínech, otče.

Spojení se přerušilo.

Nejstarší otec uklidnil Sgäilsheilleachovu ustaranou mysl. Celá záležitost brzy skončí. Bubnoval prsty do lůžka a musel čekat dlouho, než dřevem dubu pronikl další hlas.

Otče, obávám se, že mám špatné…

„Počkej, Hkuan'duve… dobře poslouchej."

* * *

Další ráno Leesil sotva vyšel ven, aby se protáhl, když Sgäile zavolal zpoza chatrče.

„Léshile… Magiero… pojďte sem!"

Magiera se objevila za Leesilem a promnula si oči. „Proč tak ječí?"

Leesil pokrčil rameny a s Magierou v patách se vydal za chatrč. Když uviděl Sgäila, který v ruce držel cíp plachty, zastavil se. Magiera do něj zezadu málem vrazila.

Sgäile dřepěl vedle dlouhého, úzkého člunu vytaženého na souš. Zdálo se, že je v dobrém stavu.

„Tak asi získával stařec zásoby," řekl Sgäile. Poprvé po dlouhé době měl dobrou náladu. „A to znamená, že někde poblíž musí být osada."

Leesil pohlédl na Magieru.

Povytáhla obočí. „Cítí se nějak líp."

Když se Sgäile vrátil z krátkého večerního průzkumu, jeho chování se významně změnilo. Zkontroloval artefakt, strkal nos do Wynnina vaření a Leesil by mohl přísahat, že se věčně zarputilý elf usmál, když ucítil vůni, která se linula ze zčernalého kotlíku.

Člun byl ale v každém případě vítaný. Leesil přiklusal blíž, aby si ho prohlédl.

„No, osada poblíž nemusí být zrovna dobrá věc," odpověděl. „Droevinkou zmítá občanská válka."

„To je pravda," souhlasil Sgäile. „Ale mohli bychom si tam doplnit zásoby… a zpříjemnit si zbytek cesty."

Leesil na něj pohlédl. „Našel jsi snad někde láhev rumu, o kterou ses zapomněl podělit?“

„Láhev čeho?“

„Zapomeň na to.“

Magiera stála s rukama založenýma na hrudi a mlčky hleděla na člun.

Leesil věděl, že má smíšené pocity. Zoufale se toužila vrátit do Miisky, ale nijak se jí nechtělo cestovat starou domovinou v době občanské války. A jemu taky ne.

Wynn a Osha obešli chatrč, a když spatřili dlouhý člun, začali vzrušeně brebentit. Chap se objevil jako poslední a ocas držel vysoko ve vzduchu. Magiera jen obrátila oči v sloup. Zahleděla se na bažiny a močály, mechem obrostlé stromy a bahnitou zelenou vodu. Okolo kvákaly žáby a poletovaly obrovské vážky.

„Nikdy by mě nenapadlo, že mi tahle země bude chybět,“ řekla, „ale po čase stráveném vysoko v horách…“

„Ach, musíme být šílení!“ prohlásil Leesil teatrálně.

Magiera se pousmála a zamířila zpět dovnitř.

Všichni strávili příjemnou noc a ke snídani si s radostí dali zbytky večeře – chlebové placky, med, hrách a uzené hovězí. Začali si balit výstroj a Magiera přinesla artefakt.

Brzy byli všichni oblečení do kabátů a plášťů a opásaní zbraněmi. Věci naskládali na břeh a Leesil pomohl Sgäilovi spustit loď na kalnou vodu.

„Rozložte věci na oba konce kvůli rovnováze,“ navrhl Osha.

„Zapomněla jsem zbytek chlebových placek,“ řekla Wynn a rozběhla se zpátky k chatrči. „Hned jsem zpátky.“

Sgäile člun pomalu otočil a přirazil jej bokem ke břehu. Leesil sebral brašnu, kterou mu Osha podával, a uložil ji na příď.

„Magiero…?“ zvolala Wynn.

Leesil vzhlédl.

Malá učenka stála na rohu chatrče těsně za polorozpadlým kurníkem a pomalu k nim couvala.

„Sgäile!“ vykřikla Wynn.

Chap k ní vyrazil a Leesil se prosmýkl kolem Magiery. Chytil Wynn, strčil ji za sebe a tasil z pochvy na předloktí dýku. Magiera proběhla okolo něj s rukou na jílci meče. Leesil spatřil, před čím je Wynn varovala, zrovna když se k němu přiblížil i Sgäile.

Ze severní strany se k ostrůvku brodili mělkou vodou muž a žena. Leesil při pohledu na jejich šedozelený oděv ztuhl.

Anmaglâhkové.

Oba byli ucouraní a žena držela v ruce napnutý krátký luk. Ale Leesil se soustředil na muže.

Kápi měl shozenou na ramena a nakrátko ostříhané, špinavé bílé vlasy mu trčely všemi směry. Jantarové oči hleděly chladně a bezcitně a jeho kroky nedělaly skoro žádné vlny. Ani jednou nepohlédl dolů, jako by ještě nikdy v životě nezakopl. Šedozelený plášť měl svázaný a v rukou nedržel zbraň.

„Sgäile?“ řekl Leesil, odtrhl oči od muže a pohlédl na společníka.

Sgäile mlčel, i když elfové vystoupili na břeh a zastavili se deset kroků od nich. Potom kývl na staršího muže.

„Greimasg’ähu.“

„Nejstarší otec mě pověřil úkolem,“ pronesl muž dokonalou belaskijštinou a hlas měl stejně bezcitný jako pohled. „Předáš mi artefakt a tmavovlasou ženu.“

Magiera vytrhla meč z pochvy a elfka na ni zamířila šípem.

* * *

Hkuan’duv tyto lidi ještě nikdy nespatřil zblízka. Zneklidnilo ho to.

Ani nemrkl, když Magiera tasila zbraň.

Její černé vlasy se podivně rudě leskly a bílá tvář a temné oči v něm vzbuzovaly dojem, že byl pošpiněn. Otrhaný míšenec, zvrácený majay-hì ani malá lidská žena ve vykasaných kalhotách v něm podobný pocit nevyvolávali.

Nemrtvá stvůra se vzdorným výrazem a nepřirozenou barvou pleti v něm podněcovala odpor.

Nejstarší otec před ní Hkuan’duva varoval a rozkázal mu, aby ji zabil.

Navzdory neklidu, který cítil v její blízkosti, byl ale rád, že se mohl konečně odhalit Sgäilsheilleachovi a Oshovi, že už se jim nebude muset plížit v patách. Otevřeně oznámil rozkazy a ty předčily všechny ostatní. Celá věc nyní skončí.

Sgäilsheilleache postoupil vpřed a zvedl paži před Magieru.

„Nerozumím,“ řekl elfsky. „Můj slib ochrany ještě neskončil… a nemůže být zrušen.“

„Rozkaz otce je důležitější,“ odvětil Hkuan’duv pevně.

„Se vší úctou, Greimasg’ähu… nic není důležitějšího než můj slib.“

Hkuan’duv na něj zíral.

Sgäilsheilleache otevřeně zpochybnil vůli Nejstaršího otce a potřeby kasty a lidu. Hkuan’duv se na něj zadíval pozorněji. Sgäilsheilleache vrhal divoce pohledy sem a tam.

„Sloužíme!“ vyštěkl Hkuan’duv. „Naší povinností je postavit naděje a bezpečí lidu nade vše ostatní. Okamžitě mi předej artefakt!“

Sgäilsheilleache přestal těkat očima a upřel je na Hkuan’duva.

* * *

Sgäilovi se stáhl žaludek.

V noci s ním Nejstarší otec mluvil jako se synem, ptal se na Oshu a projevil úlevu nad tím, že se vrací domů. A následující ráno se objevil Hkuan'duv, jeden ze ctěných Greimasg'ähů, a požadoval, aby Sgäile vzal zpět slib ochrany a předal mu artefakt… a Magieru?

Chap skočil před Hkuan'duva a výhružně po něm chňapl.

Greimasg'äh se ani nepohnul, ale Dänvârfij ustoupila, protože si zjevně nebyla jistá, jestli má obrátit zbraň proti majay-hìmu.

„Počkej!" zvolal Léshil a pes se zastavil. „O co tu jde?"

„Odmítá poslechnout Sgäila," zašeptala Wynn. „Chtějí Magieru a artefakt."

Sgäile sebou trhl, když Magiera udělal výhružně krok vpřed a pokusila se protlačit kolem něj. Sáhl po ní, ale ona srazila jeho paži stranou. Sgäile ostře zavrtěl hlavou, zvedl otevřenou ruku a Magiera se zastavila.

„Předej nám artefakt," zopakoval Hkuan'duv a přimhouřil oči. „Nebo si ho vezmeme."

Sgäile se uvolnil.

Hkuan'duv nemohl ustoupit od přijatého úkolu. A Sgäile nemohl porušit svůj slib Magieře ani ten, který ona dala lidským učencům. A tak se postavil členům své kasty.

Zklidnil emoce a pomalu zavrtěl hlavou.

„Já také patřím k lidu," prohlásil belaskijsky, „ctím tradice a chráním je… a neporuším svátost přísahy!"

* * *

Leesil nerozuměl, co si elfsky říkají, jen to, co mu Wynn šeptem přetlumočila, a jeden pojem.

Greimasg'äh.

Jak je Anmaglâhci tady v Everfenu našli? Rychle si spočítal, na koho bude muset zaútočit nejdřív. Čelili mistru Anmaglâhkovi a elfce s lukem, takže síly byly vyrovnané, což bylo ještě nebezpečnější.

Leesil popravdě pochyboval jen o Oshově věrnosti. Mladého elfa události zjevně mátly a děsily. Sgäile neporuší slib, to už jim mnohokrát dokázal. Ale Leesil tak docela nechápal změny autority v hierarchii Anmaglâhků. Koho bude Osha následovat? Svého učitele a jeho slib, nebo ctěného mistra kasty, kterého poslal Nejstarší otec?

Leesil přesunul pohled k elfce s lukem, která mířila na Magieru. Bylo jasné, koho se musí zbavit nejdřív.

Sgäile jim dal konečnou odpověď, které všichni rozuměli.

Elfka rychle pohnula očima a Leesil trhl rukou vpřed.

Dýka mu vylétla z ruku zrovna ve chvíli, kdy žena uvolnila tětivu.

Sgäile odstrčil Magieru stranou a Leesil uvolnil čepele v pochvě. Šíp škrábl Magieru do paže a odlétl do bažiny. Elfka si rychle dřepla a dýka prosvištěla neškodně nad ní.

Leesil vytrhl čepele z pochev a žena zatím bleskurychle vstala.

Ani na okamžik nezaváhala. Ve chvíli, kdy vzal čepele do rukou, vložila už do luku druhý šíp. Natáhla tětivu a Chap zaútočil.

Sgäile zastoupil cestu mistru Anmaglâhkovi, postavil se mu se zahnutým nožem v ruce a zakřičel: „Osho, nepleť se do toho!“

„Ne!“ křičela Wynn. „Nechte toho, všichni!“

Nikdo ji neposlouchal.

* * *

Wynn vykřikla příliš pozdě a ničeho nedosáhla. Horečnatě přemýšlela, jak střet ukončit. Chap ani nezpomalil.

Divoce zavrčel, ale elfka změnila taktiku dřív, než se k ní přiblížil. Vyskočila do vzduchu a pokrčila nohy, než jí mohl zaútočit na koleno. Potom vykopla a zasáhla Chapa do hlavy. Narazil čumákem do mokré země a převrátil se.

Wynn sebou trhla, protože ji šokovalo, že nějaký elf napadl majay-hìho.

Magiera se vzpamatovala ze Sgäilova tvrdého zásahu a Leesil napadl čepelemi elfku.

Osha strhl Wynn zpátky a přitiskl ji ke stěně chatrče. Viděla, s jakou hrůzou sleduje Sgäila s Greimasg'ähem.

Sekali po sobě a uskakovali tak rychle, že byli neustále v pohybu. Wynn už napočítala půl tuctu útoků. Co se stane, když jeden z nich prolije krev?

„Zastav je!" křičela na Oshu. „Musíš něco udělat!"

Magiera obešla staršího elfa z boku a chytila meč oběma rukama. Osha zatarasil Wynn výhled vlastním tělem, jako by nevěděl, co jiného má dělat.

Elfka ucukla před Leesilovým útokem a Chap se zvedl na nohy.

V elfčině ruce se objevila dýka, kterou bleskurychle sekla Leesilovi po obličeji.

* * *

Magieřina mysl se vyprázdnila, když žena nakopla Chapa do hlavy a pes tvrdě přistál na promočené zemi. Popadl ji vztek.

Zostřil se jí zrak a denní světlo zahořelo. Prodloužily se jí špičáky a nehty ztvrdly. V tu chvíli se Leesil k elfce rozběhl.

Zbytky zdravého rozumu Magieru přiměly postavit se elfovi v naději, že Leesil s Chapem se postarají o ženu.

Mistr Anmaglâhk byl v Magieřiných očích největší hrozbou. Rozum převládl nad vztekem a Magiera se chystala na elfa zaútočit, v poslední chvíli však zavadila pohledem o Leesila.

Elfka se stočila a uhnula z dosahu jeho čepele a vklouzla mu za paži. Hrotem dýky škrábla Leesila do tváře a zanechala mu na líci ránu, která se táhla až ke koutku úst.

„Ne!“ pokusila se Magiera zavrčet, ale slovo jí splynulo v ústech.

Leesil trhl hlavou do strany a po obličeji se mu rozstříkla krev.

Magiera se prosmýkla kolem Sgäila a Greimasg’äha a napadla elfku. Ta se otočila, zrovna když se Chap škrábal na nohy.

Žena při pohledu na Magieru zaváhala a zasyčela něco elfsky.

Magiera zabořila podpatek do země a Chap uskočil, když sekla mečem obouručně dolů.

Elfka uskočila a Magiera škrábla mečem o zem. Náhle jí ale něco podrazilo nohy.

Magiera dopadla tvrdě na záda a zabručela skrz zaťaté zuby. Viděla, jak se elfka zvedla z nízké otočky, odhodila luk a v každé ruce se jí objevila dýka. Magiera se překulila na koleno a sekla mečem před sebou, aby se zaštítila.

Před očima se Magieře mihnul Leesil, přeskočil ji a přistál přímo před ženou.

Po tváři se mu řinula krev a stékala mu do úst. Magiera si uvědomila, že se Leesil nepohybuje dost rychle, aby se vyhnul útoku.

Zpanikařila a vyskočila na nohy.

* * *

Chap oběhl Magieru a pokusil se napadnout elfku ze strany.

Během několika okamžiků zranila elfka Leesila a srazila k zemi Magieru. Leesil zaváhal, protože mu do pravého oka prýštila krev. Magiera se k němu nedostane včas.

Chapa bolela hlava, ale chňapl ženě raději po nohách, než aby po ní skočil. Buď uskočí, nebo po něm sekne, ale neměl na vybranou a musel zabránit tomu, aby se dostala k jeho společníkům.

Leesil se na elfku pokusil zaútočit, ale ta v otočce uskočila. Otočil hlavu a zdálo se, že ji ztratil z dohledu, protože měl oko zalité krví. Žena pronikla jeho obranou a bodla dýkou vzhůru.

Chap jí vrazil hlavou do levé nohy.

* * *

Sgäile si vyčistil mysl, potlačil všechny myšlenky i ty na slib ochrany. Naplnil se tichem a zbavil se všeho, co by ho mohlo rozptylovat.

Hkuan’duv po něm sekl zahnutým nožem.

Sgäile se sehnul, otočil a ohnal se nohou nízko u země. Hkuan’duv ale uskočil, sotva Sgäile přidřepl. Ještě než stačil Greimasg’äh dopadnout na zem, Sgäile už stál, ale nezaútočil. Zůstal v obranném postoji. Věděl, že se Hkuan’duvovým zkušenostem a dovednostem nevyrovná.

Hkuan’duv znovu zaútočil a sklouzl po zemi blíž.

Sgäile udělal široký krok doleva, pokrčil nohu a kopl dolů ve snaze zasáhnout Hkuan’duva do obličeje. Greimasg’äh dopadl na kolena a bez zaváhání srazil Sgäilovu nohu stranou. Sgäile strhl nohu zpět a pokusil se na druhé otočit.

Obrátil se a přitáhl si dýky blíž, aby si ochránil břicho. Hkuan'duv se vyklonil, chytil Sgäila za nohu, na které stál, a trhl.

Sgäile nestačil postavit druhou nohu zpět na zem včas a Greimasg'ähův útok přišel vzápětí.

Sgäile padal a Hkuan'duv mu vrazil dýku až po jílec ze strany do hrudníku.

Zalkl se, ale ne bolestí nebo strachem ze smrti, ale hanbou nad tím, že zklamal.

Těsně předtím, než dopadl na záda, se ohnal nožem. Náraz mu vyrazil z plic zbytky dechu.

Sgäile se dusil vlastní krví a nemohl popadnout dech. Mohl jen otočit hlavu a rozhlédnout se po protivníkovi. Hkuan'duv ztuhl a hleděl na něj v překvapeném úžasu – a volnou rukou se držel za krk.

Mezi prsty mu prýštila krev.

Sgäile měl pocit, že se dívá cizíma očima. Hkuan'duvovi se podlomila kolena a ochable se zhroutil na mokrou půdu.

Sgäile uslyšel Oshův výkřik, potom mu z hrdla vytryskla krev a zaplavila mu ústa.

Svět okolo potemněl a Sgäile zavřel oči.

* * *

Wynn se zachvěla, když Osha vykřikl: „*Jeóine!*"

Elfka ztuhla a pootočila se.

„Sgäile!" zařval Leesil.

Magiera na elfku zaútočila, ale nedostala se k cíli. Chap podrazil ženě nohy a společně se skutáleli dolů ze svahu. Spadli do vody a s čvachtáním se od sebe odtrhli.

Wynn odstrčila Oshovu paži stranou, vběhla mezi ně a ječela: „Už dost!"

Elfka stála po kolena ve špinavé vodě, když zahlédla mrtvého spolubojovníka. Osha se dostal ke Sgäilovi ještě před Leesilem a padl vedle učitele na kolena. Magiera se obrátila a chystala se vrhnout na ženu pod svahem.

Wynn popadla Magieru oběma rukama za paži, protože nevěděla, co jiného má dělat. Než mohla pronést jediné slovo, Osha zakřičel elfsky.

„Takové jsou způsoby naší kasty?“ zakřičel, sevřel Sgäilovo nehybné tělo v náruči a ukázal na Greimasg’äha. „Tohle chce Nejstarší otec?“

Elfka odtrhla pohled od padlého společníka a zadívala se na Oshu. Pak chvíli zírala na Wynn a její šok přemohla nenávist. Obrátila záštiplné oči k Magieře a začala couvat vodou pryč.

„Zabij ji!“ vyštěkla Magiera. „Zabij ji, Chape!“

Chap se brodil kalnou vodou za ženou.

„Ne!“ křičela Wynn.

„Pusť mě,“ zavrčela Magiera a pokusila se Wynn odstrčit.

Wynn objala Magieru pevně pažemi kolem pasu a pověsila se na ni celou vahou. „Chape, nech ji jít!“ zavolala.

Prozradí svému lidu, kde jsme! To nedovolím!

„Našli nás! Už to stejně ví!“ křičela Wynn. „Další zabíjení na tom nic nezmění!“

Chap zpomalil a zastavil se, ale neohlédl se. Vrčel a tělo se mu třáslo.

Wynn viděla, jak elfku přemohla hrůza.

Vrtěla odmítavě hlavu a nevěřícně hleděla na Greimasg’ähovo mrtvé tělo.

„Jdi!“ zařval Osha a hlas se mu zlomil bolestí. „Pověz otci, že Greimasg’äh je mrtev, protože chtěl, aby Sgäilsheilleache porušil slib ochrany, aby porušil tradice svého lidu!“

Když ze sebe Osha ta slova vysoukal, přestala se Magiera vzpírat. Wynn otočila hlavu a pohlédla na mladého elfa.

Osha s Leesilem klečeli u Sgäila. Leesil vzal Sgäilovu tvář do dlaní. Osha zavrávoral a sklopil nad učitelem hlavu.

„Sgäile?“ syčel Leesil. „Sgäile, podívej se na mě!“

Sgäile se ani nepohnul a Wynn přestala dýchat.

„Pověz Nejstaršímu otci,“ pokračoval Osha tichým, vyrovnaným hlasem, „pověz mu, jak jsme prolili krev vlastních lidí… a co nám zůstalo!“

Obrátil se k elfce, ale zvedl k ní jen pohled, hlavu nechal sklopenou. Na jeho tváři se objevilo něco, co tam Wynn nikdy dřív nespatřila.

Osha byl čistý a naivní a zoufale toužil patřit k Anmaglâhkům, ale nikdy k nikomu necítil nenávist. Nyní ale hleděl s nenávistí v očích na ženu, která patřila k jeho kastě, k jeho lidu.

„Postarám se o oba dva,“ řekl jí. „Jdi a smyj si z rukou krev… pokud můžeš!“

Elfka se otočila a uprchla.

Chap skočil vpřed, ale nepronásledoval ji. Magiera se vrhla ze svahu k vodě a Wynn vlekla kus za sebou, teprve pak se zastavila.

„Necti ji jít,“ řekl Leesil. „Je po všem.“

Wynn Magiera pustila, přiběhla k Oshovi a dřepla si vedle něj.

Sgäile měl oči zavřené. Z ochablých úst mu na Leesilovy ruce vytékala krev. Do hrudníku měl až po jílec vraženou dýku. Wynn na něj položila ruku.

„Sgäilsheilleache,“ zašeptala.

Osha ji objal pažemi a táhl ji pryč. Cítila za zády jeho pevné, napjaté tělo a pátrala ve Sgäilově tváři po známkách života.

Leesil vytrhl dýku z rány a slepě ji odhodil do bažiny. Z řezné rány na tváři mu dolů po bradě stékala krev, jako rudé slzy kapala na vlhkou zem a mizela.

Wynn si přála, aby ji Sgäile znovu pokáral za pošetilost, alespoň ještě jednou.

* * *

Leesil seděl otupěle v chatrči a ignoroval Wynn, která mu otírala krev z tváře.

Sgäile byl mrtvý. Pověrčivý a tvrdohlavý elf se slepou vírou v duchy, zákony a tradice… Jeho život byl cennější než slib ochrany.

Leesilova rána nebyla hluboká, ale Wynn ji neměla čím uzavřít, a tak mu jen zavázala hlavu obvazem utrženým z další košile. Na tváři mu zůstane jizva, ale žádné jiné trvalé následky mu podle ní nehrozily.

Alespoň ne na těle. Jizvy ho nezajímaly.

Jedna navíc nic neznamenala, i když tato bude mnohem zřetelnější než škrábance, které mu na čelisti zanechal nehty Krysařík. Wynn skončila s obvazováním a Leesil uslyšel, jak za chatrčí někdo štípá dříví.

Odstrčil Wynniny ruce stranou a vyšel pod zamračené nebe.

Chap seděl na zápraží a stále hleděl směrem, kterým zmizela elfská žena. Otočil se, když Leesil vyšel ven a zamířil dozadu za chatrč. Vydal se po zvuku a našel Magieru s Oshou.

Sekali křoví a oba byli až po lokty a po kolena zmáčení. Na vyčištěném prostoru kousek od čerstvého hrobu starého muže ležela těla Sgäila a druhého Anmaglâhka. Spočívala na paletě ze dřeva, které našli za chatrčí.

„Nechceš je pohřbít?“ zeptal se Leesil.

Magiera začala zakrývat těla křovím. Osha se zastavil, ale nepohlédl na Leesila.

„My odnést těla domů, když moct,“ řekl lámanou belaskijštinou. „Když ne, tak popel… a když ne popel, schovat. Nepohřbít.“

Osha očistil zbraně a odložil je stranou. Magiera se zastavila a vyčerpaně se rozhlédla.

„Nemáme dost dříví,“ povzdychla si. „Až se oheň rozhoří, mohlo by pomoct i čerstvé dřevo.“

Zamířila k vrbě, která se tyčila nad chatrčí. Ale než do ní mohla zatnout meč, chytil ji Osha za paži.

„Ne,“ zašeptal a zadíval se do větví stromu. „Najít jiný strom… ne tenhle.“

Magiera přikývla, i když se tvářila zmateně, a pohlédla na Leesila.

Netušil, co Oshova podivná žádost znamená.

„Najdu nějaký olej,“ řekla Wynn a Leesila tím překvapila.

Ani ji neslyšel přicházet. Když obešla chatrč a zmizela z dohledu, otočil se, tasil čepel a snažil se najít nejsušší rákosí a křoví.

Nakonec postavili hrubou pohřební hranici a Wynn na ni vylila olej ze staré nádoby. V ruce držela hořící větev z krbu.

Osha zavrtěl hlavou. „Ještě ne.“

Leesil netušil, co má dělat, a tak tam jen stál s Magierou a Wynn a Chap se posadili mezi ně.

Osha zavřel oči a promluvil tiše elfsky.

„*Hkuan’duv gan’Träi’éamneach, Greimasg’äh, d’mé âg ahârean eólhasas’na*…“

Wynn šeptala překlad.

„Zčernalé moře z klanu Železného pobřeží, Pane stínů, jehož rodiče neznám…“

„*Ag’us Sgäilsheilleache á Oshâgäirea gan’Coilehkrotall*…“

„A Stíne vrby, syne Smíchu vánku z klanu Lišejníkového lesa…“

Leesil vzhlédl, zadíval se na nahnutou vrbu a Wynn zatím pokračovala.

„Otcové a matky našeho lidu, najděte je, bratry Anmaglâhky a ochránce svých dětí, an'Cróanů, Lidu krve…"

Leesilovi běžely myslí vzpomínky.

„Najděte jejich duše a ctěte je, jako oni ctili za života ve službě vás."

Zdálo se to tak dlouho. Leesil se Sgäilem mířili temným lesem k pohřebišti předků. Zeptal se ho tehdy na podivnou posedlost an'Cróanů druhým jménem. Jen si tak krátil čas při jídle. A když se Sgäila zeptal na jeho jméno, které mu prý dali duchové, Sgäile mu nikdy tak úplně neodpověděl. Teď si na ten rozhovor vzpomněl.

„Takže jsi se jmenoval jinak než Sgäile?"

„Sgäilsheilleache," opravil ho. „Znamená to ‚Ve stínu vrby' nebo ‚Ve skrytu vrby'."

Když Leesil naléhal a chtěl se dozvědět víc o vidině, kterou Sgäilovi odhalili předci, Sgäile mu na to odpověděl…

„Bylo to… něco daleko odsud, od této země… ve stínu vrby."

Ozvalo se praskání ohně a Leesil odtrhl od vrby oči.

K nebi stoupala oblaka kouře, jak olejem sycený plamen pohlcoval mokré dřevo. Osha hodil hořící větev na hranici a znovu a znovu šeptal stejná slova.

„Volám místo nich," tlumočila Wynn tiše. „Předkové… odveďte je domů."

Leesil se snažil nemyslet…

Na Sgäilovo jméno, které mu napovědělo, kdy a kde zemře…

Na přízračný obraz jiného Leesila stojícího na mýtině předků v šedozeleném oděvu Anmaglâhků.

Leesil… Léshil… jehož druhé jméno zní Léshiârelaohk, Ochránce truchlivé slzy.

Vidiny lhaly. Nepředstavovaly osud. Nikdy.

* * *

Magiera sledovala, jak plameny polykají dříví. Museli vyrazit na cestu, a brzy. Nevěřila, že by to uprchlá Anmaglâhk jen tak vzdala. Nechtěla se zeptat, ale musela.

„Jak dlouho?“

Osha se zhluboka nadechl a těžce vydechl. „Až do popela.“

Magiera přikývla a mlčela. Když na ni Wynn smutně pohlédla, litovala, že se vůbec ozvala.

Leesil hleděl do plamenů.

Mračil se. Jeho přimhouřené oči byly tvrdé jako kameny v ohnivém žáru. Svaly na čelisti měl napjaté a Magiera slyšela vrzání kůže. Ruku v rukavici pevně zatínal v pěst.

Magiera přistoupila blíž, objala ho kolem hrudi a bradu mu položila na rameno.

„Ve stínu vrby,“ zamumlal Leesil. „Přesně to znamenalo v překladu Sgäilovo jméno.“

Stiskl jí ruku na své hrudi tak pevně, až ji zabolely prsty, ale neodtáhla se.

„Nezapomeneme na ně,“ zašeptala.

24. KAPITOLA

Veslovali celé dny a mířili nejhorší částí Everfenu na sever. Magiera si nebyla jistá, ale tušila, že už překročili jižní hranice Droevinky. Její rodná vesnice Chemestúk byla míle vzdálená. Ale po větší část cesty musela myslet také na Apudâlsat.

Matčiny kosti ležely nepohřbeny v Ubâdově jeskyni nedaleko opuštěné vesnice. Magieru tížilo, že je tak blízko, a přece se nemůže vrátit a Mageliiny ostatky odvézt. A bolelo ji to ještě víc, když pohlédla na dvě malé nádoby, které Wynn vyčistila, aby v nich Osha mohl odnést domů popel Sgäila a Greimasg'äha.

Ale Magiera si to všechno nechala pro sebe.

Nemohli se v její domovině zdržet. Ne když pod plachtou ukrývali artefakt z dávných časů.

Cestou toho moc nenamluvili, hlavně Osha mlčel. Myslel na Sgäila, na ztraceného učitele, *jeóina*. Nebo se za novým chladem v jeho očích ukrývalo něco víc?

Stále častěji naráželi v močálech na mělčiny a malé ostrůvky. Opět nastal čas jít pěšky.

„Všichni se chovejte rozumně," varoval je Leesil, když vytáhl prázdný člun na břeh. „Nechceme narazit na jednotku branců, nebo ještě hůř na vojenský oddíl."

Osha se obezřetně rozhlédl. „Já vím… něco politického tady."

Magiera na něj pohlédla. Jeho gramatika se nezlepšila, ale zjevně si rozšířil slovník, když chápal podstatu slova „politický“. Dny strávené mezi lidmi a Wynnino naléhání, aby se cvičil v belaskijštině, přinesly ovoce.

Osha se otočil k učence. „Který rod… teď vláda?“

Během posledních dnů hovořila s Oshou hlavně Wynn, a to začalo dělat Magieře starosti.

„Cože?“ řekla Wynn, kterou zjevně vytrhl ze zamyšlení. „Hm… asi Äntovi s princem Rodêkem, ale těžko říct, kdo je teď u moci… pokud vůbec někdo. Zpráv je málo a od chvíle, kdy jsme opustili Soladran a vydali se do Elfských teritorií, jsme nic neslyšeli.“

Magiera se ujala vedení a dobře se rozhlížela. Pokud se stále otevřeně bojovalo, bude většina bitev probíhat asi dál na severu mezi Enêmúskem a Kéonskem, mezi sídlem rodu Äntes a hlavním městem.

Vyrostla na venkově, takže o historii nepokojů ve své domovině mnoho nevěděla.

Země byla rozdělená mezi rody, v jejichž čele stáli princové, a všichni o sobě tvrdili, že pocházejí ze šlechtické pokrevní linie. Většina byla ale potomky lidí, kteří se sem přistěhovali nebo v dávné minulosti ovládli území násilím. Všichni uznávali nadvládu korunního prince, nebo to alespoň tvrdili.

Každých devět let volila konkláve šlechtických rodů nového vůdce. Bylo to zdánlivě demokratičtější uspořádání než monarchie, ale přesně to víc než jednou vedlo k občanské válce. Ve Venjètzu a později v elfském lese Magiera zjistila, jak Nejstarší otec využíval Anmaglâhky k tomu, aby mezi lidskými národy rozséval svár. Netušila, jestli Anmaglâhkové rozpoutali i nejnovější válku. Ani nevěděla, které rody se teď zrovna ucházejí o trůn.

„Nech si na hlavě kápi,“ řekla Oshovi.

Stáhl obočí. Už ji měl nasazenou.

„Většina místních nikdy neviděla elfa," vysvětlila Wynn.

Magiera stále litovala toho, že nechala elfku utéct. Osha je ujistil, že se vydá rovnou k Nejstaršímu otci, aby mu oznámila, že selhala. Magiera nechápala, jak si tím může být tak jistý. Ale v tuto chvíli mohla jen doufat, že má pravdu.

Koruny starých stromů prorůstal mech tak hustě, že zakryly většinu nebe. Navzdory jaru byl vzduch studený a vlhký a páchl po mokré hlíně a divokém porostu, ale také po rozkladu a hnilobě. Takovou krajinou cestovali po většinu odpoledne.

„Je to dům?" řekl Leesil a rychle se postavil vedle Magiery.

Už ho taky viděla. „A támhle je další… Možná vesnice."

Magiera napočítala asi dvacet příbytků, hospodu a nejspíš i kovárnu, z jejíhož slátaného kamenného komína stoupal kouř. Vše vypadalo překvapivě dobře udržované.

Na okraji vesnice stála stařena se dvěma malými dětmi. Otočila se, a když je spatřila, usadil se jí na tváři obezřetný, ale ne zděšený výraz, a Magiera hádala, že se boje tak daleko na jihovýchod nerozšířily.

„Haló," zavolal Leesil líně, usmál se a vysekl ženě přehnanou poklonu.

Dokázal lidi uklidnit bez ohledu na své vlastní pocity. Magiera si občas přála, aby měla stejný talent.

Žena se nervózně pootočila a zavolala do kovárny. „Camerone jsi tam?"

Ven vyšel obrovský muž se statnou hrudí a hnědými propocenými vlasy. Oblečenou měl koženou zástěru a ruce si utíral do kusu pytloviny.

„Co zas, matko?"

Pak si všiml cizinců. Rychle odhodil hadr stranou a postavil se před stařenu a děti. Oči mu nejdéle ulpěly na Chapovi a Wynn a jeho podezřívavý pohled zjihl. Osha měl na

sobě volný plášť a kápě mu zakrývala vlasy a uši, pořád ale vypadal příliš vysoký.

„Můžeme si v hospodě zaplatit večeři a nocleh?“ zeptal se Leesil.

Při slově „zaplatit“ položila Magiera zabalený artefakt na zem, shodila si brašnu z ramene a začala se v ní přehrabovat. Připadalo jí zvláštní vytáhnout měšec. Jak už je to dlouho, co naposledy použili peníze?

Obrovský kovář přistoupil blíž, ale i nadále se choval opatrně.

„Jsem Cameron,“ řekl. „Tohle je Katrina, vesnická starší.“ Překvapeně na ně pohlédl. „Přišli jste z Everfenu?“

„Jen tudy procházíme cestou do Belaski,“ odpověděl Leesil a vyhnul se odpovědi. „Můžete nám nabídnout na noc střechu nad hlavou?“

„Zaplatíme,“ dodala Magiera s měšcem v ruce.

Peníze tady nebyly běžné, ale stále se hodily k placení daní nebo na nákup zásob ve větších městech. Magiera se zamračila. Mezi zlaťáky měli i pár stříbrňáků, ale jen několik drobných mincí. Nebyly mezi nimi ale žádné pence a cokoli většího bylo na takový zapadákov příliš okázalé.

„Pojďte se mnou,“ řekl Cameron a vykročil po cestě.

Následovali ho a Magiera si všimla, že se Osha drží zpátky. Uvědomila si, že je to první lidská osada, jakou kdy spatřil. Doufala, že na něj dá Wynn pozor, ale velký kovář si zatím ničeho podezřelého nevšiml. Učenka měla talent na jazyky, takže asi z droevinštiny pochytila pár slov, ale Osha zdejšímu jazyku nerozuměl vůbec.

Katrina dorazila ke dveřím jako první, otevřela je a zahnala děti, které se shlukly, aby si prohlédly cizince, a hlavně jejich velkého, stříbřitě šedého psa.

„Zmizte. Jděte domů!“ řekla, pak ustoupila a mávla na hosty, aby ji následovali. „Cizince tu často nevídáme, ale možná najdu nějaké ovesné placky a kozí sýr.“

„Byli bychom vám moc vděční,“ odpověděla Magiera. „Děkuji.“

Chap pobíhal kolem a čenichal po podlaze. Domek byl suchý a v zadní části místnosti se nacházel docela pěkný krb z jílu a kamení. Stály tu také tři hrubé stoly se stoličkami.

„Slyšeli jsme o bojích,“ vyhrkla Wynn. „Je bezpečné jít dál?“

Otázka sice přišla nečekaně, ale Magiera na Camerona dychtivě pohlédla, protože se toužila dozvědět víc.

„Tady se nebojuje,“ odpověděl kovář hlubokým hlasem. „Ale slyšeli jsme, že dál na severu, u hlavního města, je to zlé… Už nějakou dobu.“

„Co jste slyšeli?“ zeptala se Magiera.

„Jen drobnosti, když se vydáme za obchodem. Väränjové obvinili Äntovy z vraždy jednoho jejich barona. Požadovali náhradu škody i trest pro všechny, kdo se na vraždě podíleli. Princ Rodêk odmítl, že by o tom cokoli věděl. Říká se, že jeho bratr obvinil Väränje, že za vším stojí oni. Boje vypukly uvnitř hlavního města. Potom jsme se už klidili z cesty. Slyšeli jsme, že první den zemřely stovky lidí, a ne všechno to byli vojáci. Poslední zprávy říkají, že Väränjové oblehli Enêmúsk.“

„A co Chemestúk?“ zajímala se Magiera.

Cameron se zamračil. „Myslím, že jsem o něm něco slyšel. Leží na severu za řekou Vudrask, že? Tak daleko jsem nikdy nebyl. Nikdo z nás.“

„Mám tam rodinu,“ řekla Magiera a snažila se zůstat klidná. „Doslechli jste se alespoň něco?“

Velký kovář zavrtěl hlavou. „Pokud je to tam, kde myslím, pak se v okolí určitě bojuje. Každý rozumný člověk už odtamtud utekl. Zabili tam spoustu lidí… nebo naverbovali.“

Magieřin instinkt křičel, ať běží do hlavního města, sebere člun nebo loď a vydá se do své vesnice. Ať udělá vše, aby se ujistila, že se odtamtud teta Bieja dostala a je v bezpečí.

Leesil ji vzal za ruku. Otočila se a pohled jí padl na Wynn.

Malá učenka se vyčerpaně opírala o Oshu.

„A co bezpečná cesta?“ zeptal se Leesil. „Potřebujeme se dostat do Belaski.“

„Vydejte se přímo na západ,“ radil Cameron. „Na sever zahněte až po šesti dnech. Les je tam hustý a cesty špatné, ale pochybuju, že by tam hlídkovali vojáci některého z rodů. Vládnou tam povětšinou malé rody a ty si nemohou dovolit nechat se zatáhnout do války mezi princi.“

Magiera dýchala zhluboka. Zdravý rozum oslabil její strach. Teta Bieja může být v Miisce, možná odjela už dávno. Magiera tomu musela věřit.

Osha položil Wynn paži kolem ramen.

Magiera se nedivila, že hledají útěchu jeden u druhého. Starosti jí ale dělalo něco, co jí kdysi řekl Brot’an. Při nejbližší příležitosti si bude muset s Wynn promluvit.

„Zajdu pro sýr,“ řekla Katrina a odešla.

Magiera se otočila zpátky ke Cameronovi. „Moc vám děkujeme. A omlouvám se, že se ptám, ale nemáte náhodou koně nebo mulu, kterou bychom si od vás mohli koupit?“

Tažná zvířata byla v této zemi vzácná, ale Cameron přesto kývl.

„Máme tu starého soumara, kterého jsem chtěl vzít na trh. Nejlepší léta už má za sebou, ale dlouhou cestu do Belaski zvládne. Můžu ho stejně dobře prodat vám.“

Magiera podala Leesilovi měšec. „Vezmeš Chapa a Oshu a podíváš se na něj? Wynn a já uložíme věci.“

Leesil povytáhl obočí. Za prvé mu předala navzdory své šetrnosti a jeho rozhazovačné povaze všechny peníze. A za druhé navrhla, aby vzal Oshu do vesnice.

Nic ale nenamítl, mávl na Oshu a usmál se na Camerona. „Veďte nás.“

Poslední věc, po které Magiera toužila, byla mluvit s Wynn o srdečních záležitostech. Ale neměla na vybranou.

* * *

Wynn byla zvědavá, proč Magiera poslala Oshu s Leesilem a Chapem, ale ne dost zvědavá, aby se zeptala. Cítila se příliš unavená na těle, na mysli i na duchu.

Od Sgäilovy smrti ji nekonečná cesta temným droevinským lesem nesmírně vyčerpávala. Jediné, co mohla dělat, bylo utěšovat Oshu, ale i to z ní vysávalo energii. Nechtěla ani chleba a sýr, jen spát.

„Wynn…“ začala Magiera, pak zmlkla.

„Co je?“ zeptala se Wynn.

Magiera odsunula dvě stoličky u nejbližšího stolu. „Posaď se ke mně na chvíli.“

Když si Wynn sedla naproti ní, prohrábla si Magiera černé vlasy. Dvakrát otevřela ústa a zase je zavřela a rychle mrkala, jako by nevěděla, jak začít.

„Jsi zamilovaná do Oshy?“ zeptala se náhle.

Wynn zrudla hanbou a šokem a nedokázala ze sebe vypravit ani slovo.

„Je to důležité,“ prohlásila Magiera pevně. „Vzpomínáš na tu noc v Crijheäiche, kdy Brot’an vyhodil tebe a Chapa ze stromového příbytku, aby si se mnou promluvil v soukromí?“

Na to si Wynn jasně vzpomínala.

„Pověděl mi o… o svém lidu,“ dodala Magiera a zavrtěla se. „Když si elfové zvolí partnera, je to na celý život. Když ho ztratí, trpí. Někteří se už nikdy nevzpamatují, a jiní dokonce… Takoví už jsou. Jsou jiní než my lidé.“

Wynn seděla jako opařená, protože nechápala, kam Magiera míří. Pak si vzpomněla na Oshova otce, který zemřel mladý. Jeho matka pak nežila dlouho.

Wynn vytřeštila na Magieru oči. „Co to říkáš?“

„Leesil je pro mě vším,“ pokračovala Magiera. „Někdy mívám strach, když si uvědomím, co jsem mu provedla a jak by trpěl, kdyby se mi něco stalo. Ale nikdy ho neopustím. Chci ho mít u sebe po zbytek života a před usnutím vždy vidět jeho tvář. Můžeš říct totéž o Oshovi?“

Wynn polkla a zavřela oči, protože konečně pochopila.

Představila si Oshovu laskavou, dlouhou tvář. Pak pomyslela na svoji budoucnost, na studium textů, které zachránila ze zámecké knihovny.

Z Oshy se náhle stal bledý muž s úzkou tváří, kaštanovými vlasy a téměř bezbarvýma očima. Wynn otevřela oči a Chanův obrázek se rozplynul.

„Ne,“ zašeptala nakonec.

Magiera se natáhla přes stůl a něžně stiskla Wynninu malou ruku.

„Tak mu nedávej falešnou naději. Vím, že bys nikdy nikomu úmyslně neublížila, ale stejně bys ho mohla ranit… a mnohem hůř, než si dokážeš představit.“

Magiera se zhluboka nadechla, jako by ji rozhovor stál víc sil než celá cesta Everfenem. Pustila Wynninu ruku a vstala.

„Připravme postele.“

Wynniny nohy se třásly, když vstala. „Magiero?“

„Ano?“

„Děkuji.“

* * *

Den cesty za západními hranicemi Droevinky a hluboko na území Belaski Chap zaštěkal, protože před sebou spatřil docela velké město. Řídili se Cameronovou radou a vydali se přímo na západ. Nepotkaly je žádné problémy a po šesti dnech zabočili na severozápad. Trvalo jim dlouho, než se dostali do známých míst.

Překvapilo je, když zjistili, že belaskijské hranice střeží kavalerie. Chap si později uvědomil, že měli něco podobného očekávat, když Droevinkou zmítá občanská válka. Ale on i jeho společníci prošli snadno, jen odpověděli na pár dotazů na cíl cesty.

Teď se konečně blížili k domovu. Když se budou držet cest v belaskijském vnitrozemí, brzy dorazí k pobřeží, při dobrém počasí možná už za šest nebo sedm dnů.

Ohlédl se po společnících. Vedli starého soumara, kterého Wynn pojmenovala Osika. Měl šedohnědou srst a Leesil mu na hřbet přivázal zabalený artefakt i Wynniny pytle s knihami.

Všichni na tom byli fyzicky dobře a Chapova úleva sílila s každým dnem. Od chvíle, kdy opustili Droevinku, pravidelně přespávali ve vesnicích a jedli lepší jídlo.

Wynn zavrávorala, vykulila oči a proběhla kolem něj. „Město… opravdové město!“

„Mohli bychom tu koupit koně,“ navrhla Magiera. „A zbytek cesty jet.“

„Ani za všechny mrtvé bohy,“ bručel Leesil. „Po všem, co jsme zažili, nebudu riskovat život na nějakém pomateném pytli kostí, znovu už ne.“

„Dobrá, koupíme vůz,“ odsekla Magiera, „když máš z koní takový strach.“

Leesil si odfrkl. „Tolika peněz by ses nikdy nevzdala. Raději bys nás nechala kvůli svému nekonečnému smlouvání a urážkám vyhodit z města.“

Magiera zpomalila, ztišila hlas a zavrčela. „Cos to řekl?“

Osha je poslouchal s překvapeným zájmem, protože ho ta dvojice, kterou drobné půtky nikdy nepřestaly unavovat, zjevně naprosto mátla.

Chap zavrtěl hlavou a pospíšil si za Wynn.

Copak se Magiera nikdy nepoučí? Copak nechápe, že ji Leesil úmyslně provokuje a baví ho ji rozčilovat? Ale Leesil si utahoval z Magiery, jen když byl šťastný – a nyní byl šťastný, že se vrací domů. A Magiera mu odsekávala, jen když se cítila alespoň na chvíli v bezpečí.

A oba věřili, že budou moct zůstat ve Lvounovi, že se konečně vrátí k vytouženému životu.

Chap tomu chtěl věřit taky.

Ale nemohl, a to od chvíle, kdy Magiera v jeskyni s propastí omylem otevřela artefakt. Od té doby se neustále ohlížel přes rameno.

Vešli do rušného malého města, kde se po nich podívalo jen pár místních. To mu samo o sobě přineslo úlevu. Městy a městečky mírumilovného Belaski procházeli lidé každý den a nikdo jim nevěnoval pozornost.

„Potřebuji najít kurýra," řekla Wynn. „Nebo alespoň místo, odkud vyráží na cestu karavany. Chci poslat zprávu mistru Tilswithovi hned, a ne až dorazíme do Miisky."

„Chape, běž s ní," řekl Leesil. „Setkáme se u tamté stáje. Než se vrátíte, najdeme hostinec."

Chytil Magieru kolem pasu.

„Už jsme skoro doma," řekla unaveně a Leesil se naklonil blíž.

Chap neslyšel, co jí pošeptal, ale Magiera se zamračila.

„Ne, dokud se neokoupeš," zavrčela.

Leesil ji plácl po zadku a rozběhl se pryč, než ho stačila chytnout.

Wynn pohlédla na Oshu. Kývl na ni a Wynn vykročila.

Chap ji doprovodil. Přál si, aby prostě mohli jít domů a zůstat tam.

25. KAPITOLA

Magiera zmlkla, když překročila hranice Miisky.

Přidala do kroku, protože nechtěla, aby je zahlédl někdo známý, ne dokud se nedostanou ke Lvounovi.

Dorazili z jihu a hospoda se tak nacházela jen kousek za lesem. Jediné, po čem toužila, bylo spatřit domov. Ve chvíli, kdy sešla dolů ze svahu a vstoupila do města, Leesil musel běžet, aby jí stačil. Ostatní nechali za sebou, jen Chap se okolo Magiery prohnal a pelášil k dokům.

Pak stavení uviděla.

Nad úzkými dveřmi visel vývěsní štít, který vlastnoručně namaloval Leesil, a celé místo vypadalo, jako by byla pryč sotva pár dní.

Lvoun. Když Magiera stiskla kliku a otevřela vstupní dveře, Chap už se točil dokolečka.

Uvnitř vypadalo všechno stále jako nové, od naleštěného baru po krb ve středu výčepní místnosti. U výčepního pultu visel Rashedův meč na znamení toho, že hospůdka povstala z popela. Vzadu stoupalo úzké schodiště do prvního patra, kde se nacházely ložnice.

Leesil se protlačil kolem Magiery a hladově se rozhlížel. Napřed také nedokázal promluvit. Potom vydechl, protože mu zrak padl na kout pod předními okny.

„Můj karetní stůl!“ zašeptal.

Chap se jim prosmýkl mezi nohama a rychle oběhl krb.

„Calebe, ty starý, hluchý nenažranče!“

Magieře se stáhlo hrdlo. Drsný ženský hlas se ozýval z kuchyně oddělené od výčepu závěsem.

„Kolikrát jsem ti, zatraceně, říkala, že nemáš přidávat do polévky cibuli, když má přijít Karlin! Víš, že tu chuť nesnáší!“

„Jeho porci už jsem dal stranou,“ zakřičel muž shora. „Nech mě být, ženská!“

Závěs v kuchyňských dveřích rozrazila podsaditá žena ve starých fialových šatech a ušpiněné zástěře. Zamířila ke schodům jako rozčilený kapitán pronásledující prchajícího vojáka. Náhle se ale zastavila a rychle se otočila. Málem upustila dlouhou dřevěnou naběračku, kterou se oháněla, jak jí šok vyhnal z kulaté, vrásčité tváře podráždění.

„Teto Biejo,“ zašeptala Magiera.

Bieja se prohnala kolem baru a málem zlámala Magieře žebra, tak pevně ji objala.

„Moje děvče… děvčátko!“

Tetiny vlasy voněly po pižmu a Magiera musela vší silou potlačovat slzy úlevy. Bieja opravdu přijela, přesně jak Leesil říkal.

Magieřina teta ji uplakaně pustila a obrátila se k Leesilovi. Než se mohl přikrčit, taky ho popadla do náruče.

„Au,“ bručel. „Opatrně! Taky vás rád vidím.“

Bieja si utřela hřbetem ruky oči, zrovna když se Chap protáhl mezi stolem a židlemi.

„Aha, tak ten nezbeda je pořád s vámi.“ Potom si všimla Wynn a Oshy ve dveřích.

Magiera vtáhla Wynn dovnitř. „Tetičko, tohle jsou naši přátelé. Wynn a Osha.“

Bieja si založila paže na hrudi a zahleděla se na vysokého elfa v kápi.

„Osho,“ zamumlal Leesil, „raději nech uši schované.“

Bieja ho uhodila naběračkou do břicha. „Sklapni, darebo.“

Potom se ozval na schodišti rámus. „Leesile!“

Malá Rose doslova slétla ze schodů.

Caleb pospíchal za děvčátkem a při pohledu na příchozí vykulil oči. „Paní Magiero?“

Rose se rozběhla rovnou k Leesilovi a skočila na něj. Leesil ji chytil v podpaží a s přehnaným zasténáním ji zvedl.

„Začínáš být těžká!“

Rose skutečně vyrostla a mušelínové šaty jí byly trochu malé. Kaštanové vlasy měla husté a dlouhé – a rostla vskutku do krásy. Kromě tetiny přítomnosti to byl jediný důkaz toho, jak dlouho byla Magiera pryč. Malá Rose přejela prsty po zhojené ráně na Leesilově tváři.

„Co se ti stalo?“

„Divoké bitky,“ prohlásil nadutě, potom ji vyhodil výš. „Povím ti o nich při večeři.“

„Ne, nepovíš!“ varovala ho Magiera.

„Jen o těch málo nebezpečných,“ opravil se.

Připojil se k nim Caleb, záda měl trochu sehnutá, a stiskl Magieře ruku. „Vítejte doma, paní.“

Potřásla mu rukou a znovu si oddychla – doma.

„Mistře Tilswithe?“ vyhrkla Wynn překvapeně.

Protlačila se okolo nich a Magiera si všimla, že ze schodů sestupuje někdo další. Byl to štíhlý, stříbrovlasý muž, kterému byl šedý hábit trochu moc velký.

Mistr Tilswith vešel do výčepu a potměšile se zazubil. Při pohledu na učednici se mu rozzářily oči.

„Dostal jsem tvoji zprávu… a hned jsem přijel.“

Wynn si ho pospíšila přivítat, ale neobjali se. Jen si stiskli ruce a usmáli se jeden na druhého.

Osha stál pořád ve dveřích a v rukou držel dvě nádoby s popelem. Ztraceně se rozhlížel. Magiera se cítila provinile, že mladého elfa ignorovala, ale teta Bieja se k němu dostala první.

„Ach, já nevím, kde vás to moje děvče všechny sbírá," řekla a popadla ho drsně za paži. „Raději by sis měl dát něco k večeři. Nikdo tak vysoký by neměl být tak vyzáblý."

Dokonce ani Anmaglâhk nedokázal tetě Bieje vzdorovat. Osha se zapomněl sehnout a čelem narazil do veřejí.

Magiera chytila Leesila za hlavu a přitáhla si ho blíž, i když v náruči stále držel malou Rose. Přitiskla mu čelo na čelo a zašeptala.

„Jsme doma."

* * *

Kolem půlnoci se Leesilovi konečně podařilo poslat Bieju, Caleba a Rose do postele. Osha postavil nádoby s popelem na římsu krbu.

Leesil nechtěl, aby oslava návratu domů skončila, ale mistr Tilswith se celý večer trpělivě „usmíval". Starý učenec očekával, že si promluví vážněji, obzvláště poté, co Leesil a Magiera odstrojili soumara a Wynn ho odvedla do místní stáje.

Sešli se okolo stolu v kuchyni a Magiera na něj položila artefakt a rozbalila ho.

Leesila najednou napadlo, kde vlastně s příběhem začnou.

Chap pečlivě studoval Tilswithovu tvář, na které se usadil podmračený, zmatený výraz, když se nad artefaktem sklonil.

„Tohle hledat Welstiel? Kde to najít?"

„Víte, co to je?" zeptala se Magiera rovnou.

„Kde to najít?" zopakoval mistr.

Starcova belaskijština se nezlepšila o nic víc než Oshova, možná ještě méně. Magiera s Leesilem a Wynn mu postupně povyprávěli o svých cestách. Osha jen poslouchal a Chap mistra Tilswitha dál upřeně pozoroval.

Leesil přemýšlel, co má psova upřená pozornost znamenat. Doufal, že se Chap nepřehrabuje starci v mysli.

Tilswith pootevřel ústa, když se Magiera zmínila o Li'kän, o šperku, kterým vytáhla bodec z koule, a o kapkách vody, jež šílenou rychlostí létaly jeskyní a mizely v oslnivém světle. O rozdílných dojmech, které v nich zážitek v jeskyni vyvolal, se však nezmínila.

„*Eô, âg-léak!*" vykoktal mistr Tilswith ve své hrdelní řeči. „Wynn, co jsme to udělali?"

Wynninu olivovou tvář zaplavil úlek. „Vy víte, co to je? Odkud to je?"

Zavrtěl hlavou a najednou vypadal starší. „Ne… Ale není jen obyčejný nástroj, i když mocný. Místo, kde najít… strážit a chránit. Dávné tajemství. Možná… to tam radši nechat."

Leesila nevěřícně zamrazilo. „Po všem, čím jsme prošli? Sgäile zemřel, aby nám pomohl se s tím vrátit! A vy si myslíte, že jsme to tam měli nechat."

Mistr Tilswith se zamračil. „Já nerozumět…"

„Nemůžete to ochránit?" zeptal se Osha náhle.

Wynn se k němu překvapeně otočila.

Leesil se také obrátil a zjistil, že mladý elf sleduje mistra stejně pozorně jako Chap.

„Osho, tak to není…" začala Wynn. „Mistr určitě nemyslel…"

„Já věřil… že vaši učenci nabídnout ochranu," přerušil ji Osha. „Já splnil učitelův úkol, protože ty říct, že učenci zajistit…"

Chvíli zápolil s jazykem, zbytek dokončil elfsky.

Wynn pohlédla na Leesila. „Bezpečí. Myslel si, že učenci artefakt ochrání, a taky že ano…"

„Ne před Anmaglâhky," prohlásil Osha.

„Cože?" zeptal se Leesil.

„Nejstarší otec moc chtít tu věc," pokračoval Osha. „Tolik, že poštvat bratra proti bratru. Nezastavit."

„Nechali jsme tu ženskou v močálu utéct!" Leesil skoro křičel. „Tvrdil jsi, že nepředstavuje nebezpečí."

„Dänvârfij žádný rozdíl!" obořil se na něj Osha. „Její život, smrt, žádný rozdíl. Oni zemřít a kasta dostat kouli."

Leesil se snažil najít podporu u Magiery.

Stála a opírala se rukama o kuchyňský stůl. Oči jí potemněly a Leesil měl pocit, jako by se mu podlaha pohnula pod nohama.

Magiera se zprudka otočila a zamířila k zadním dveřím. Rozrazila je, vyběhla ven a dveře se za ní zavřely. Leesil si pospíšil za ní.

Když vyšel ven, byla pryč. Rozhlédl se, odklusal na roh hospody a znovu se rozhlédl, pořád ji ale nikde neviděl. Otočil se a zahlédl něco bílého na zalesněném poloostrůvku, který vybíhal přímo do moře.

Magiera tam stála a rukávy bílé košile jí šustily v silném větru.

Leesil se proplétal mezi břízami a jehličnany a do tváře mu dul slaný vítr.

Magiera zírala na moře a ruku si tiskla k ústům, jako by se nedokázala ani nadechnout. Nechala ruku klesnout a pohlédla na něj. Její ztracený výraz ho zabolel.

„Co uděláme?" zašeptala. „Tilswith si artefakt vezme, když ho o to požádáme… ale to by bylo jako hodit čerstvé maso mezi ovce, abychom přilákali vlky."

Leesil už nechtěl mít s celou věcí nic společného. Chtěli toho po nich příliš, a on teď nemohl, nechtěl hledat odpověď. Objal Magieru paží, sevřel jí rameno a přitiskl svou tvář k její.

„Teď ne," řekl. „Právě jsme se vrátili domů… Nechci se bavit o artefaktech, učencích nebo Anmaglâhcích. Nechci na to teď myslet!"

Zvedl hlavu a uviděl, že z Magieřiných očí zmizel ztracený pohled. Mračila se na něj a ve tváři měla obviňující výraz, jako vždy, když hledal útěchu v popření skutečnosti.

„Tak o čem chceš mluvit?“ zeptala se.

Zvedl ruku, pohladil ji po tváři a zabořil prsty do jejích černých vlasů.

„O svatbě.“

* * *

O pět dní později následoval Leesil Karlina Boigiesque do nového skladiště v přístavu.

„Karline, Magiera si myslí, že je to dobrý nápad,“ bručel, „ale já o tom přesvědčený nejsem.“

„Je to jediná dostatečně velká budova ve městě,“ naléhal Karlin. „Jen počkej, chlapče. Uvidíš.“

Podsaditý, plešatějící pekař byl ve městě jejich nejlepším přítelem a nyní také hlavou městské rady. Předchozí léto podpálil Leesil hlavní městské skladiště, když s Brendenem zachraňovali Magieru a prchali před trojicí upírů. Později s Magierou vydělali v Bele dost peněz na to, aby město mohlo sklad znovu postavit.

Stěny měl ze silných borovicových prken, takže zvenčí vypadl působivě – na skladiště. Ale nebylo to zrovna místo, kde by se chtěl Leesil ženit. Magiera byla s tím nápadem spokojená a tvrdila, že tak uzavřou kruh. Ale aspoň svatební hostina se pak bude konat ve Lvounovi.

„Jdi a podívej se,“ řekl Karlin, když odsunul obrovské dveře stranou. „Včera jsme tu uklidili. Aria, Geoffry a Darienova matka strávili přípravami celé dopoledne.“

Leesil prošel kolem pekaře a poklesla mu čelist. „Ach, mrtví bohové v sedmi peklech!“

„Dávej si pozor na jazyk,“ pokáral ho Karlin a zachechtal se. „Tohle je teď svaté místo.“

Dveře vysoko v patře, kudy se ukládalo zboží do podkroví, byly otevřené, takže dovnitř proudilo jasné odpolední světlo. Všechny bedny byly odklizené a stěny lemovaly jen sudy, zdobily je ale také pečlivě spletené girlandy a svazečky divokých květů a jarních růží.

Vpředu viselo do půlkruhu nařasené čisté mušelínové plátno a po jeho stranách byly sudy zabalené do plátna, na kterých stály bílé vázy s růžemi. Před bílým pozadím přímo mezi nimi se nacházel malý stůl s bílým ubrusem. Na jeho desce ležely tři bílé svíčky, kadidelnice a dlouhá, úhledně smotaná bílá hedvábná stuha.

„Tady budete stát při obřadu,“ řekl Karlin a položil Leesilovi na rameno silnou ruku. „Brzy dorazí první hosté, na útěk už je pozdě, chlapče.“

Leesil se nadechl vůně stovek květin v pestrobarevném světle, které celé místo prozařovalo. Nemohl se dočkat, až se k němu připojí Magiera.

* * *

Magiera se schovávala v zadní místnosti skladiště. Podřídila se naléhání tety Biejy, která trvala na tom, že místnost promění v šatnu, nyní však začínala o svém rozhodnutí pochybovat.

Aria a Bieja pobíhaly sem a tam s horkým želízkem, kterým jí natáčely vlasy, a Magiera se cítila… odhalená. Ale muka strojení konečně skončila a Aria s Biejou se vydaly zajistit posledních několik věcí. Magiera uvítala okamžik o samotě a postavila se před velké zrcadlo v dubovém rámu.

Sotva se poznala.

Magiera vlastnila jen jedny šaty, tmavě modré, které nosila její matka a odkázala jí je. Dobře jí padly a zvýrazňovaly její světlou pleť. Než si je oblékla, okoupala se a umyla si vlasy a dovolila „komorným“, aby jí nejen natočily vlasy, nýbrž do nich i vpletly bílý šeřík.

„Krásné!“ zvolal někdo ve dveřích.

Magiera se rychle otočila, jako by se ocitla v pasti, ale ve dveřích stála jen Wynn a něžně se na ni usmívala.

„Já nevím,“ řekla a zamračila se na odraz v zrcadle. „Vypadám… divně.“

„No, nemůžeš se vdát ve zbroji a s mečem v ruce.“

„Proč ne?“

„Protože Leesil bude nadšený, až tě uvidí,“ odpověděla Wynn a vstoupila dovnitř.

Teď zase zírala Magiera, protože učenka se také změnila. Wynn souhlasila, že bude stát Magieře během obřadu po boku.

Jemné hnědé vlasy měla vyčesané, jen tvář jí lemovaly kudrny. Světle zelené šaty ladily s její olivově snědou pletí a připomínaly Magieře křehká stvoření z dětských pohádek, která se chystala vzlétnout na křídlech vážky.

„Odkud máš ty šaty?“ zeptala se Magiera a poprvé od chvíle, kdy ji sem přitáhli, se cítila šťastná.

„Koupila mi je tvoje teta,“ přiznala Wynn trochu stydlivě. „Nebyl čas nějaké ušít a žádné jiné mi nepadly. Sluší mi ta barva?“

„Sluší.“ Magiera přikývla.

Stály vedle sebe před zrcadlem. Magiera byla vysoká, bledá, s tmavými vlasy a v modrých šatech, a Wynn malá a snědá v zelených.

„Vypadáme jako vznešené dámy chystající se na ples,“ zašeptala Wynn. „A před několika dny jsme byly ulepené od sněhu a hladověly jsme po čemkoli kromě sušené ryby.“

Při zmínce o sušené rybě se Magieře vybavily vzpomínky na Sgäila. A Wynn asi taky podle toho, jak rychle její úsměv povadl.

„Je Osha připravený?“ zeptala se Magiera. Leesil si ho vybral za svědka.

„Ano.“ Wynn si podrážděně povzdychla. „Ale odmítl si vzít nové šaty. A tak jsem mu vyprala ty jeho a vykartáčovala mu plášť… Vypadá dobře. Hosté se sešli a Leesil už čeká. Měly bychom jít.“

Magiera po tom toužila, po obřadu, po slavnostním poutu s Leesilem. Ale teď, když ten okamžik nastal, ji napadlo, jestli by soukromý obřad nebyl lepší. Několikrát se rychle nadechla.

„Prostě se dívej na Leesila,“ řekla Wynn, „a budeš v pořádku.“

Vyšly ven, zamířily k přední části skladiště a našly tam Leesila, Oshu a Chapa.

Wynnina rada byla moudrá a Magiera zapomněla úplně na vše, když se Leesil otočil, pohlédl na ni a poklesla mu čelist. Nikdy nebyla ješitná, ale jeho výraz za všechnu tu parádu stál.

„M… Magiero?“ vykoktal.

„Zavři pusu,“ řekla, „než spolkneš komára.“

Sám vypadal velmi dobře. Tetě Bieje se podařilo narychlo mu ušít volnou bílou košili, kterou si zastrčil do černých kalhot. Naleštil si boty a světlé vlasy si vzadu na krku svázal.

Magiera ho vzala za paži. „Připraven?“

Kývl a dál jí hleděl do očí.

Osha se neklidně vrtěl. Wynn se k němu přitočila a mladý elf si ji prohlédl od hlavy k patě, jako by ji nikdy dřív nespatřil.

„Vidíš, jak se Magiera zavěsila do Leesila? Oni půjdou první. My počkáme a budeme je spolu s Chapem následovat.“

Chap zakňoural a nastražil uši. Wynn mu předchozí noc vykartáčovala kožich a vůbec si nevšímala jeho vrčení. Zavěsila se do Oshy, i když se musela trochu natáhnout.

Magiera zamířila s Leesilem do skladiště a dech se jí zadrhl v hrdle, když spatřila stovky květin zářících v paprscích slunce. Zachovala ale klid a kráčela pomalu vpřed zavěšená do Leesilovy paže.

Před mušelínovým pozadím čekal mistr Tilswith v dlouhém šedém hábitu. Z tyčinky zapíchnuté v kadidelnici stoupal tenký proužek kouře. Magiera nevěděla, že jejich přátelé na oslavu vynaložili tolik námahy.

Obrovská místnost byla nacpaná lidmi.

Před ní a Leesilem byla otevřená cestička, a jak procházela kolem nich, tváře se jí rozplývaly před očima.

Karlin a konstábl Darien Tomik stáli s mladým Geoffrym a Ariou. Dokonce i Loni, elfský majitel hostince Sametová růže, se zájmem přihlížel. Tolik lidí s nimi chtělo sdílet tento den.

Magiera s Leesilem se zastavili před mistrem Tilswithem. Chap se posadil přímo za ně a Wynn s Oshou se jako svědci postavili vedle nich. Mistr Tilswith pronesl svoji řeč s těžkým přízvukem, ale ani jednou se nespletl, jako by si text v belaskijštině pečlivě nastudoval.

„Sešli jsme se zde dnes, abychom oslavili spojení Magiery a Leesila životním poutem.“

Sklonil se, vzal do ruky hedvábnou stuhu a Magieře se rozbušilo srdce.

„Vezměte se za ruce,“ vybídl je.

Lehce přivázal Leesilovu levou ruku k Magieřině pravé. „Magiero, přísaháš, že budeš Leesila milovat, stát mu po boku, ctít ho a pečovat o něj, dokud vás smrt nerozdělí?“

Magiera pohlédla na Leesila a odpověděla. „Ano.“

„Leesile, přísaháš, že budeš Magieru milovat, stát jí po boku, ctít ji a pečovat o ni, dokud vás smrt nerozdělí?“

Leesil jí hleděl do očí. „Ano.“

Mistr Tilswith rozvázal stuhu a vzal do ruky vonnou tyčinku. Rozdmýchal její konec doruda a zapálil po stranách dvě svíčky, jejichž knoty byly lehce smočené v čirém oleji.

Magiera zvedla jednu svíci, Leesil druhou a společně zapálili tu ve středu. Potom sfoukli svíce, které drželi v rukou, a odložili je stranou.

„Ze dvou světel se stalo jedno,“ prohlásil mistr Tilswith a zvedl jedinou svíci do výše. „Leesil a Magiera jedno jsou.“

Skladištěm se rozlehl jásot.

* * *

Wynn vrávorala. Možná neměl výčep rovnou podlahu.

Oslava ve Lvounovi se změnila v… no, v oslavu. Nikdy se ničeho podobného nezúčastnila.

Bieja překonala hostinou sama sebe a nyní nalévala víno rovnou ze sudu do velkých hrnků a korbelů a rozdávala je, jako by to byla voda. Mistr Tilswith už vypil dva, a dokonce i Osha držel v ruce hrnek.

Wynn už v minulosti víno ochutnala, při zvláštních příležitostech a po malých doušcích, a nyní rozhodně nebyla opilá. Kromě ní byl jedinou střízlivou osobou Leesil, který popíjel kořeněný čaj.

Z výčepní místnosti byla odnesena půlka stolů a židlí a Bieja opustila bar, aby si zatancovala s Karlinem. Ti dva vládli objemem a energií parketu, dokud Leesil nepopadl Magieru a nepřipojili se k nim. Wynn se potom pokusila naučit Oshu některé kroky, ale sama toho o tanci moc nevěděla. Vrazila do židle a málem ho strhla s sebou na zem. Podlaha byla rozhodně nakřivo. Ano, to je ono.

Lvoun byl plný lidí, kteří měli Leesila s Magierou upřímně rádi, ale Wynn tu skoro nikoho neznala. Všimla si ostražitých pohledů, které Osha vrhal po jediném dalším elfovi v místnosti. Ti dva se z nějakého důvodu jeden druhému vyhýbali.

„Podle Magiery se jmenuje Loni," zakřičela Wynn na Oshu přes rámus.

„Není to an'Cróan," odpověděl Osha.

Loniho vlasy byly světle hnědé a oči jantarové. Nebyl tak vysoký jako Osha, ale rysy tváře, skosené oči a dlouhé, špičaté uši z něj dělaly čistokrevného elfa. Ignoroval Oshu stejně odhodlaně jako Osha jeho. Ale odlišnosti od an'Cróanů vzbudily ve Wynn zvědavost.

Leesil s Magierou o Lonim občas hovořili, ale teď, když ho viděla na vlastní oči, připomínal Wynn spíše elfy z jejího kontinentu. Co dělal tady, tak daleko od domova?

„Alespoň že jsou na něj zdejší lidi zvyklí, že tě nepovažují za něco zvláštního," řekla Oshovi.

Nebo si myslela, že mu to řekla. Některá její slova nezněla tak docela správně, ale to bylo tím hlukem. Než je mohla zopakovat, všimla si, jak se místnost naklonila. Obávala se, že spadne ze židle.

Bylo tu příliš horko.

Wynn se pokoušela nemyslet na rozhovor s mistrem Tilswithem v kuchyni, hlavně na to, o čem mluvili, když Leesil vyběhl za Magierou. Slíbila si, že počká a řekne jim mistrovy zneklidňující zprávy až po svatbě.

Dnešek byl pro ně den radosti a ona jim ho za nic na světě nezkazí.

„Pojďme ven," řekl Osha. „Je tu příliš horko."

Díky bohu, že si toho někdo všiml, pomyslela si Wynn a vydala se za ním, když se začal prodírat davem.

Venku byla noc příjemnější, chladnější. Nezůstali stát před okny hospůdky, raději se vydali k nedalekým stájím. Osha si dřepl, opřel se zády o vrata stáje a Wynn před ním stála a dívala se, jak se jí kolébá před očima.

„Točí se mi… hlava," řekl a otřel si čelo.

Přešel zpátky do elfštiny. Zjevně nebyl dobrý pijan. Než to mohla Wynn zastavit, zachichotala se.

„Obávám se, že Anmaglâhkové by nesouhlasili s ničím, co jsi dneska udělal."

Jeho skosené oči zvážněly. „Ne, nesouhlasili. A to je smutné."

Wynn také zvážněla.

„Dnešek byl dobrý," pokračoval Osha, „a lidé nejsou vůbec takoví, jak mě učili. Dokonce i Sgäilsheilleache, který strávil ve vašich zemích tolik času, toho o lidech věděl málo… A pak jste se objevili vy." Odvrátil se. „To Sgäilsheilleache měl dneska stát Léshilovi po boku, ne já."

„Ne, Osho," řekla Wynn. „Leesil pro Sgäila truchlí, ale byl rád, že tě měl u sebe."

Pohlédl na ni a na tváři měl napjatý, osamělý a hladový výraz.

Wynn zavrávorala tak silně, až zakopla. Chytila se vrat u jeho ramene a přiblížila tvář k jeho. Omámenou Wynn zaplavilo nové horko.

Toužila poznat to, co sdíleli Magiera s Leesilem, poznat takovou blízkost s někým milovaným. Jak tam tak Wynn stála, uvědomila si, že by dokázala Oshu přimět, aby se do ní zamiloval. Stačilo jen políbit jeho hebké… tenké… snědé rty.

Odstrčila se od vrat, protože jí začalo být znovu příliš horko.

Tolik toho s Oshou zažili, ale milovala ho? Byla do něj zamilovaná? Jejich cesty se brzy rozdělí, a možná to tak bude nejlepší. Couvla o další krok.

Osha na ni hleděl, až to nedokázala dál snést.

„Měli bychom se vrátit zpátky dovnitř," řekla. „Magiera se bude divit, kam jsme zmizeli."

Stiskl zmateně – nebo snad zklamaně? – rty.

Vstal. „Ano, měli bychom jít zpátky."

* * *

Chap ležel u krbu a díval se, jak všichni okolo pijí, tancují a smějí se. Nejednou musel rychle uskočit, aby mu někdo nešlápl na ocas.

Wynn vklouzla dovnitř předními dveřmi. V obličeji byla celá rudá, potácela se a rozhlížela.

Když ho zahlédla, propletla se davem a dosedla trochu příliš tvrdě vedle něj. Zabořila mu prsty do srsti a promnula mu hřbet. Bylo to příjemné. Přemýšlel, proč se neúčastní oslav.

Dovnitř vešel Osha.

Díval se po místnosti, dokud nespatřil Wynn. Ale než se k ní mohl vydat, popadla ho teta Bieja a odtáhla ho k místu, kde se na židli zhroutil Karlin. Osha byl rád, že si k nim může sednout, možná se mu i ulevilo.

Nikdy se z něj nestane Anmaglâhk, řekl Chap.

„To doufám," zamumlala Wynn a dál ho drbala na zádech. „Ale tolik to chce. Osha ví o lidech víc než většina jeho kasty. Možná něco změní."

Její hlas zněl tak smutně – a opile – že Chap zvedl hlavu. *Co se děje?*

„Ty, Magiera a Leesil… tu nemůžete zůstat dlouho, že?"

Zafuněl a položil si hlavu zpět na tlapy.

Dnešek patří jim, ale zítřek… Ne, nemůžeme zůstat. Musíme odejít a dostat se od Nejstaršího otce co nejdál. Ale i to všechno jenom zdrží.

Zvedla ruku.

„Texty, které jsem přinesla zpátky, mistra Tilswitha… ohromily. Přeložit je v Bele nebude možné. Nemáme tu potřebné materiály a on nemůže odejít. Má v Bele příliš mnoho práce se svou malou odnoží bratrstva."

Mlčela dlouho a v její smutné tváři se dalo číst až příliš snadno.

Vracíš se domů… odvezeš nález do Malourné, do sídla cechu.

Wynn nijak nepřekvapilo, že to ví. „Někdo musí odvézt texty těm, kdo je dokáží přeložit. Mistr Tilswith to považuje za nejlepší řešení, protože mě tam budou potřebovat, abych jim povyprávěla, co jsem zažila na cestách."

Chap se přisunul blíž. Popravdě věděl, že ten den přijde. Znovu se obával o Wynnino bezpečí. Existovaly osoby, jež by se k textům rády dostaly a dozvěděly se víc o artefaktu, který Magiera s Leesilem ukrývali. A pak tu byli i fayové.

Jsi teď součástí celé věci a nejsi o nic víc v bezpečí než my. Bude lepší, když tuhle zem taky opustíš.

„Co si bez tebe počnu?" zašeptala.

Do opilých hnědých očí jí vyhrkly slzy. Ale Chap věděl, že v jedné z cechovních komunit bude v bezpečí, i když nikdy ne zcela.

Až dorazíš na místo, drž se mezi svými. Mí lidé nechtějí, aby se o nich dozvěděli smrtelníci. Neobjeví se někde, kde by si jich mohli všimnout.

„Blíží se něco temného," řekla. „Je to tvůj lid? To jsi cítil tam v jeskyni? Stojí za tím fayové?"

Na to neměl odpověď.

Ne, něco víc, někdo jiný. A zařídil jsem i… jiné věci, které ti, jak doufám, zajistí bezpečí.

Měl Leesila s Magierou rád, byli to jeho svěřenci a byli součástí stezky, po které kráčel. Ale s Wynn mohl „mluvit“. Než poznal ji, netušil, jak moc mu někdo takový scházel.

Chap jí položil hlavu do klína.

Wynn se na něj vzápětí těžce převrátila. I přes rámus okolo Chap slyšel, jak chrápe.

* * *

Dlouho po půlnoci ležel Leesil v teplé ložnici v patře a tiskl si Magieru k hrudi.

„Byl to dobrý den,“ zašeptal.

„Nejlepší,“ souhlasila. „Těsně před obřadem jsem trochu zpanikařila. Ale všechno bylo dokonalé. Jsem ráda, že jsme počkali a vzali se až doma.“

Sevřel ji pevněji. Nechtěl říct víc, ale slova mu nakonec přece jen vyklouzla.

„Víš, že tady nemůžeme zůstat.“

Chvíli mlčela. „Já vím. Nemůžeme dát artefakt učencům. Riskovat, že si pro něj přijdou Anmaglâhkové Nejstaršího otce, ať už sem, nebo do Bely.“

„Taky mě to napadlo,“ odpověděl Leesil.

Magiera se odtáhla a opřela se o loket. Ve vlasech stále měla zbytky bílého šeříku.

„Takže co teď? Nevzdám se života tady.“

Leesil zavrtěl hlavou. „To já taky ne. Zaslechl jsem, jak Tilswith říká něco o tom, že nechá odvézt Wynniny texty do hlavního sídla bratrstva, ale také se zmínil o plánech pro novou odnož cechu v Bele. Myslím, že on je neodveze.“

„Pošle s nimi Wynn?“

Leesil pokrčil rameny. „To zjistíme ráno, ale když dostaneme artefakt pryč z kontinentu, pomůže nám to zamaskovat stopy, ať skončíme kdekoli.“

„Budeme muset v Bele chytit loď,“ dodala Magiera a povzdychla si.

Leesil při představě další plavby skoro zasténal. „V poslední době jsem často přemýšlel o domově.“

„A?“

„Domov je tam, kde jsi ty.“

Magiera se vedle něj zvedla na čtyři, takže vypadala jako nějaký bledý dravec, a zahleděla se mu zpříma do očí.

„Ne, je tady, kde chceme žít!“ Naklonila se blíž, až Leesil ucítil na rtech její dech. „Ale bude to muset počkat… Zase.“

Magiera tvrdě přitiskla ústa na jeho.

* * *

O devět dní později stála Wynn vedle Oshy na jižním konci obrovských doků v Bele a společně sledovali lodě v přístavu. Všichni se vydali z Miisky do královského města na škuneru, ale Magiera, Leesil a Chap zůstali v hostinci.

Osha se vracel domů, ale na žádné z lodí, které kotvily v přístavu.

Wynn se ho zeptala na pár věcí, on jí ale řekl jen to, co se dozvěděl od Sgäila. Nejstarší otec jim měl poslat loď a Sgäile s Oshou ji měli vyhlížet.

Daleko za severním výběžkem přístavu se vysoko nad vodami třpytily hedvábné plachty. Byla to největší elfská loď, jakou kdy Wynn spatřila, mnohem větší než ta, na níž se vydali na jih a která za to zaplatila životem.

Někde u lesa na severním poloostrově bude na Oshu čekat člun s posádkou.

Wynn se s ním nedokázala rozloučit v hostinci a prostě ho nechat jít, proto se s ním vydala na pobřeží, ale nebylo to o nic snazší. Hlavu mu halila šedozelená kápě, ale ona stejně viděla jeho skosené oči plné úzkosti a zoufalství. Nechtěl jít, ale také se mu stýskalo po domově.

Možná se Osha bál, co ho tam čeká, nebo to možná nenáviděl, a proto se tomu chtěl postavit. Jeho nevinnost zemřela spolu s jeho učitelem. Ale Wynn potřebovala, aby udělal ještě jednu věc, až dorazí na místo.

Vytáhla malý, do papíru zabalený balíček a podala mu ho.

Pohlédl na něj, a než se mohl zeptat, vysvětlila.

„Až dorazíš domů, najdi Brot'ana a dej mu tohle. Jen jemu a nikomu jinému."

Osha vykulil oči. Wynn zůstala vzhůru skoro celou noc, aby sepsala malý deník, který pak zabalila do papíru. Obsahoval všechno, co se na cestách dozvěděla nebo se domnívala, že ví.

„Nedovol, aby to spatřil kdokoli jiný," varovala ho. „Pokud Brot'ana nenajdeš, odnes to Nein'ě nebo Gleannovi. Myslím, že budou vědět, jak ho najít. Ale nedovol, aby to padlo do rukou komukoli jinému, i kdybys to měl zničit, dřív než Brot'ana najdeš."

Osha si balíček vzal jen neochotně a Wynn jeho zdráhání chápala. To, oč ho žádala, protiřečilo všem kastovním přísahám. Jen doufala, že se od Sgäila naučil dost.

Ne způsobům Anmaglâhků, nýbrž tradicím lidu, kterých si Sgäile vážil ze všeho nejvíce.

Osha přikývl a zastrčil si balíček za tuniku.

Wynn ho toužila obejmout, ale nemohla. „Nikdy nezapomenu ani na tebe, ani na to, co jsi pro nás udělal."

„Já… já…" Chudák Osha se vždy obtížně vyjadřoval slovy.

„Já vím, to je v pořádku," řekla. „Běž."

Otočil se a vydal se rušnými doky na sever.

Wynn počkala, dokud z Oshy neviděla jen šedou kápi nad hlavami dělníků, pouličních prodavačů a kupců, kteří měli příliš mnoho práce, než aby si ho všimli. Když ho ale ztratila z očí, zpanikařila.

Kolikrát se pro ni vrátil? Kolikrát se postavil mezi ni a nebezpečí? Osha nebyl tak prostý. Sgäile byl sice neotřesitelně čestný, ale jen Osha se naučil vidět ji takovou, jaká je, ne jako divošku, které je třeba se bát a nenávidět ji.

Wynn se rozběhla a prodírala se davem. Když před sebou zahlédla zelenošedý plášť, natáhla ruku a chytila ho.

Osha se rychle otočil a sklopil oči.

Wynn vyskočila, objala ho pažemi kolem krku, a když se k ní sklonil, zabořila mu tvář do ramene.

„Nezapomeň na mě," zašeptala.

Pevně ji objal dlouhými pažemi.

Bylo to pošetilé a hloupé, ale nedokázala se zastavit. Magieřino varování tváří v tvář takové bolesti nic neznamenalo. Wynn zvedla hlavu a přiblížila obličej k Oshovu.

Nešikovně našla ústy ta jeho a tvrdě ho políbila.

Chane a Osha… Ani jednoho už víckrát nespatří.

Ještě než se Wynn odtrhla od Oshových vlhkých, teplých úst, rozplakala se. Nedokázala na něj ani pohlédnout, a tak se otočila a dala se na útěk. Utíkala ulicemi Bely, ale trvalo dlouho, než se konečně vrátila do hostince.

* * *

Kapitán rozkázal zvednout kotvy a Magiera obrátila tvář proti větru. Leesil už visel na zábradlí, jako by umíral. Zatím

si ale mořskou nemoc jen představoval, protože ještě ani nevypluli, a ona věděla, že to nejhorší přijde zítra.

Artefakt zamkli v kajutě v podpalubí.

Byla odhodlaná chránit ho, stále ale nenáviděla to, jaký vliv na ni má. Za normálních okolností by už Leesil byl na lůžku. Jenže ani on se k němu nechtěl přiblížit.

Chap zahákl tlapy za zábradlí vedle Wynn a společně pozorovali rušné doky Bely.

Wynnin návrat do Malourné vzbudil ve všech, a především v Chapovi, smíšené pocity. Aspoň prozatím zůstávala učenka pod jeho ochranou. Ale nic nebylo předvídatelné a neměnné.

Magiera netušila, kde s Leesilem a Chapem artefakt ukryjí. Mohli jen zmizet z dosahu Nejstaršího otce. Takže rozchod s Wynn byl časem nevyhnutelný – ale teď ještě ne.

Leesil odvrávoral k Wynn a Chapovi a loď vyplula z doku.

Magieřinou myslí letěly vzpomínky. Na den, kdy s Leesilem vstoupili do Miisky a poprvé spatřili Lvouna… Na to, jak v Bele poprvé ucítila Leesilovy rty na svých.

Vzpomínala, jak se Chap krčil pod stolem na ubytovně učenců a vrčel na Wynn, která mu strkala pod nos elfská písmena, aby jim dokázala, že není obyčejný pes.

Vzpomínala, jak se jí Wynn rozzlobeně postavila a trvala na tom, že musí dát všechno jídlo hladovějícím vesničanům.

Vzpomínala, jak Chap běžel po hořícím zábradlí, aby se dostal k Leesilovi uvězněnému na planoucí lodi.

Vzpomínala na Sgäilovo tělo pod vrbou.

A na Leesilovu tvář, když na jejich svatbě řekl: „Ano.“

Magiera se obrátila zády k větru a připojila se ke společníkům – a k manželovi. Prohrábla Leesilovi vlasy na temeni. Netušila, co budoucnost přinese. Věděla jen, že musí chránit artefakt a věřit svým milovaným.

Loď vyplula na otevřené moře.

Barb & J. C. Hendee
Dítě mrtvého boha

Anglický originál Child of a Dead God
Překlad Kateřina Niklová
Obálka Jan Patrik Krásný
Grafická úprava obálky Jan Patrik Krásný
Jazyková redakce Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství **FANTOM *Print***
jako svou 135. publikaci
Ostrava 2009
Tisk Printo, s. r. o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 239 Kč